(N° 250)

Kamer der Volksvertegenwoordigers.

VERGADERING VAN 29 JULI 1909.

Ontwerp van wet houdende goedkeuring van de verdragen en van de verklaring, gevoegd bij de Slotakte der Tweede Vredes-Conferentie en geteekend, op 18 October 1907, door België en door de op die Conferentie vertegenwoordigde Mogendheden.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

MIJNE HEEREN,

Gehoor gevend aan het verzoek, dat hem gedaan was door het Interparlementair Verbond op dezes jaarlijksche Conferentie, te Saint-Louis gehouden, nam de President van de Vereenigde-Staten van Amerika in September 1904 het initiatief, de Staten die de Eerste Vredes-Conferentie van den Haag onderteekend hadden, uit te noodigen om nogmaals samen te komen ten einde hunne pogingen te hernieuwen en het begonnen werk tot een goed eind te brengen.

Volgens den omzendbrief van den Staatssecretaris, tot uiteenzetting van de denkbeelden des Presidenten, was « het bevorderen van de vaststelling der in zake recht en rechtvaardigheid algemeen erkende denkbeelden, welke het volkenrecht uitmaken », het doel der nieuwe Conferentie. Hij meende dat het voorbarig was, de te bespreken vraagstukken nader te bepalen, doch dorst hoofdzakelijk wijzen op diegene welke onzijdigheid en zeerecht betreffen. Rond dat tijdstip zelf, werden zij in grooten getale opgeworpen ter gelegenheid van de tusschen Rusland en Japan uitgebroken vijandelijkheden. De belangen der onzijdige Staten stonden rechtstreeks op het spel ; de openbare meening was erg bezorgd over het gemis aan algemeen erkende regelen en eischte van de in Congres vergaderde Mogenheden, dat zij aan die twijfelmoedigheid een einde stelden.

Doch de oorlog zelf, die in het Verre-Oosten voortwoedde en de medewerking van verscheidene Regeeringen onmogelijk maakte, belette de onmiddellijke verwezenlijking van de bedoelingen van den President der Vereenigde-Staten.

Nauwelijks was het Verdrag van Portsmouth geteekend, of de Keizer aller Russen verstond zich met President Roosevelt om in hoogsteigen naam dezes ontwerp voor te stellen.

Al de Mogendheden traden tot die voorslagen toe; bij de Belgische Regeering genoten deze een gunstig, hartelijk onthaal. Op 3 April 1906 vermocht de Russische Keizerlijke Regeering de lijst af te kondigen van de Staten die er in toegestemd hadden, zich op de ontworpen Conferentie te doen vertegenwoordigen; terzelfdertijd stelde zij het programma dier vergadering voor.

Na de opsomming van de in 1899 vastgestelde bepalingen die, naar haar inzien, voor een nieuw onderzoek vatbaar waren, meende de Russische Regeering dat inzonderheid de wetten en gebruiken van den oorlog ter zee betreffende het bombardeeren, het plaatsen van torpedo's, het veranderen van handelsvaartuigen in oorlogsschepen, het eerbiedigen van het privaateigendom der oorlogvoerenden ter zee, den goedgunstigen termijn, aan handelsvaartuigen te verleenen om de onzijdige havens of die van den vijand te verlaten na de opening der vijandelijkheden, de rechten en de verplichtingen van onzijdigen op zee, de contrabande, den rechtstoestand van de vaartuigen der oorlogvoerenden in onzijdige havens, de vernietiging der prijzen, de toepassing op den zeeoorlog der bepalingen betreffende den oorlog te land en der beginselen van het Verdrag van Genève van 1864, het voorwerp eener internationale regeling konden uitmaken.

De omzendbrief der Russische Regeering zegde verder : « Het zou verstaan zijn en blijven, dat de beraadslagingen der ontworpen vergadering niet zouden loopen over de staatkundige betrekkingen onder de Staten of over den door de verdragen vastgestelden staat van zaken, of in 't algemeen over de vraagstukken die niet rechtstreeks zouden behooren tot het door de kabinetten aangenomen programma ».

Geen woord meer over het vraagstuk van de beperking der bewapeningen, dat in 1899 de Mogendheden zooveel bezorgdheid baarde. Alleen Engeland, Spanje en de Vereenigde-Staten lieten, in hun antwoord aan de door Petersburg gedane uitnoodiging, het inzicht blijken, tijdens de beraadslagingen dat vraagstuk op te werpen; Duitschland, Oostenrijk en Rusland hunnerzijds, verklaarden zoo vrij te wezen geen deel te zullen nemen aan besprekingen, die tot geenerlei practischen uitslag schijnen te kunnen leiden.

Harerzijds liet de Regeering des Konings de in den omzendbrief opgesomde vraagstukken instudeeren. « Het spreekt van zelf, schreef Baron de Favereau aan den heer de Giers, gezant van Rusland te Brussel, dat ons onderzoek hoofdzakelijk loopt over de punten die een bijzonder belang voor ons land bieden; onze gevolmachtigden zullen opdracht hebben daarop de

aandacht der vergadering te vestigen. Wij vertrouwen dat, zoo wij onze voorbereidende studiën daarbij beperken, onze medewerking aan het bij uitnemendheid beschavende werk door den Doorluchtigen Ontwerper der Vredes-Conferentie beoogd, geenszins nutteloos wezen zal ».

De samenstelling van het programma, het onthaal dat hetzelve overal te beurt viel, ja de voorbehoudingen zelven welke de toetreding van sommige Mogendheden vergezelden, stelden van zelf het karakter der nieuwe Conferentie vast. Het blijkbaar beoogde doel was eene hervorming van het internationaal recht in zijne onderdeelen : onzijdigheid en oorlog.

Terzelfdertijd werden maatregelen getroffen om, door middel van een protocol van toetreding tot de Algemeene Akte van 1899, de Staten, die geen deel hadden genomen aan de vorige Conferentie, tot de Tweede Vredes-Conferentie toe te laten. Twee-en-twintig republieken van Zuid- en Midden-Amerika maakten die gunstbepaling ten nutte.

Op 3 April 1907 mocht de Russische Regeering kondschappen dat de voorafgaande onderhandelingen afgeloopen waren en dat zij de Nederlandsche Regeering aanzocht had de Conferentie te 's Gravenhage bijeen te roepen.

Twee maanden later waren de afgevaardigden van vier-en-veertig Europeesche, Asiatische en Amerikaansche Staten vergaderd in die stad, waar reeds de Eerste Vredes-Conferentie was gehouden.

België was vertegenwoordigd door de heeren Beernaert en Van den Heuvel, Ministers van Staat, alsmede door Baron Guillaume, Buitengewoon Gezant en Gevolmachtigd Minister bij de Koningin der Nederlanden.

Het heugt de Kamers nog welk belangrijk deel de heer Beernaert aan de Eerste Vredes-Conferentie genomen had. Het beloofde hem eene uitstekende rol in de Conferentie van 1907. De vergadering benoemde hem tot werkelijken voorzitter der tweede commissie; hij leidde dezer werkzaamheden met zijn groote bevoegdheid en zijn gekend gezag.

Ook de heer Van den Heuvel nam een zeer bedrijvig deel aan de werkzaamheden der eerste commissie. Samen met den heer Beernaert nam hij in de derde en in de vierde commissie telkens het woord, als het er op aan kwam, de rechten der onzijdigen te verdedigen, of der wetten van den oorlog te land en ter zee eene mildere, menschelijkere beteekenis te geven. Hij werd, samen met verscheidene uitstekende rechtsgeleerden, belast met het opstellen van de Slotakte der Conferentie.

Behendigheid en ervaring kwamen Baron Guillaume te stade bij het uiteenzetten en verdedigen van de bedoelingen onzer Regeering, vooral in de eerste commissie; als blijk harer hooge achting, gelastte deze hem met de bijzonder moeilijke taak, het verslag over hare langdurige bespreking ter algemeene vergadering voor te dragen.

De Conferentie, die op 15 Juni geopend werd, was eerst op 18 October geëindigd. Gedurende deze vier maanden hield zij elf algemeene vergaderingen en honderd-en-twaalf commissie- of comiteitszittingen.

De Verzameling harer Handelingen, behelzende de verslagen der com-

missiën, de protocollen der algemeene zittingen en de processen-verbaal der commissie- en comiteitsvergaderingen, is op het Bureel der Kamer nedergelegd. Willen de Parlementsleden van die bescheiden kennis nemen, zoo zullen zij zich rekenschap kunnen geven van het ontzaglijk werk, dat te 's Gravenhage verricht werd.

De verkregen uitslagen zijn geboekt in de Slotakte alsmede in dertien verdragen en in eene verklaring die zoovele afzonderlijke akten uitmaken.

Overeenkomstig de ontvangen opdracht, onderteekenden de Belgische Gevolmachtigden, reeds op 18 October 1907, de verklaring en al de bij de Slotakte gevoegde verdragen, ter uitzondering van een enkel, het verdrag nopens de beperking van het gebruik van wapengeweld bij het innen van schulden uit overeenkomst.

Enkele bepalingen van die verdragen hoeven de instemming van de Kamers om in België rechtsgeldig te wezen. De Regeering legt ze aan de goedkeuring van het Parlement voor, om haar volle en onbetwistbare kracht te geven. Evenals in 1899, wilde zij terzelfdertijd de Kamers, die steeds bedacht zijn om alles te bevorderen wat op internationaal domein de heerschappij van Recht en Vrede vermag uit te breiden en te versterken, deelachtig te maken aan het te 's Gravenhage volbrachte werk.

Vooraleer een overzicht te geven van elk der verschillende verdragen met aanwijzing der bepalingen die meer bijzonder België aanbelangen, hoeft hier gezegd in welke mate de Regeering de verklaringen onderschreven heeft en tot de in de Slotakte der Conferentie van 1907 uitgedrukte wenschen toegetreden is.

Slotakte.

De Slotakte bevat de opsomming van de verdragen en van de verklaring die, onder vorm van afzonderlijke akten, den gevolmachtigden ter onderteekening voorgelegd werden. Zij bevat bovendien eene verklaring betreffende het verplicht scheidsgerecht, een besluit nopens de beperking van de krijgslasten en verschillende wenschen.

Verplicht Scheidsgerecht.

De Eerste Vredes-Conferentie was hoofdzakelijk bedacht op het vinden van de middelen om de internationale geschillen op vreedzame wijze te slechten. Zooals men weet, bewerkte zij een verdrag dat, onder de contracteerende Staten, de aanwending van goede diensten, van bemiddeling en van scheidsgerecht regelt.

Bij de bespreking, werd het vraagstuk van het verplicht scheidsgerecht opgeworpen. Een van de Russische Afgevaardigden uitgaand ontwerp werd zeer gunstig onthaald; de Belgische Afgevaardigden traden tot hetzelve

toe en ondersteunden het. Doch de noodige overeenstemming werd niet verkregen en de Conferentie bepaalde er zich bij, vast te stellen dat scheidsgerecht het meest afdoende en tevens het billijkste middel was tot het regelen van de onder de Staten betwiste vraagstukken van rechtskundigen aard en in de eerste plaats in zake uitlegging en toepassing van internationale verdragen. Doch, bezield door de te 's Gravenhage geuite bedoelingen, hebben een groot aantal Mogendheden, na de Conferentie, onder elkander verdragen tot verplicht scheidsgerecht gesloten. 's Konings Regeering heeft niet geaarzeld ook dien weg op te gaan. Bij de onderhandelingen die zij met verscheidene Staten onderhield, achtte zij het verstandig, zooveel mogelijk te blijven bij het ontwerp dat, ter Conferentie van 1899, nagenoeg eenparigheid van stemmen verwierf. Dat ontwerp kan, in breede trekken, worden samengevat als volgt : de gevallen van verplicht scheidsgerecht afzonderlijk bepalen, door die wijze van beslechting enkel toe te passen op de uitlegging en de toepassing der verdragen of op zaken van internationaal bestuur, ter uitzondering van geschillen van staatkundigen aard alsmede van die welke de hoofdzakelijke belangen der Staten betreffen, zooals zulks in het ontwerp van Rusland in 1899 bepaald was.

Op dien grondslag sloot België achtereenvolgens acht verdragen, die alleszins de toestemming der Kamers verwierven, zonder de minste tegenkanting te verwekken.

De memorie van toelichting van het ontwerp van wet tot goedkeuring van die verdragen rechtvaardigde omstandig den in dier zake door de Regeering gevolgden gedragsregel. De Kamers hebben dezen door hare eenparige stemming bekrachtigd.

Hier dient aan de beschouwingen herinnerd, welke in die memorie ingeroepen werden tot verdediging van de bepaling der hoofdzakelijke belangen, welke onze verdragen overgenomen hadden uit de bij de Conferentie van 1899 zoo gunstig onthaalde Russische formule :

« Ieder akkoord, onder den vorm eener overeenkomst met eene vreemde Mogendheid aangegaan, beteugelt eenigermate de uitoefening der souvereine rechten van den Staat. Maar er zijn onvervreemdbare en onkrenkbare rechten, waarvan de eerbiediging eene hoofdzakelijke voorwaarde is voor het bestaan eener souvereine natië, zoowel wat aangaat de voorrechten der openbare machten tegenover de personen, als wat betreft het behoud der onafhankelijkheid tegenover de vreemde Mogendheden.

» Zonder te vervallen, kan een Staat die rechten niet verzaken, noch toestaan dat zij geknot of geketend worden.

» Geschillen waarin zij betrokken zijn, kunnen niet bij verbintenis en bij voorbaat aan de uitspraak van een scheidsgerechtshof worden voorbehouden. Alleen de openbare machten zijn bevoegd om ze te bepalen, te verdedigen, ongeschonden te behouden, alsook oppermachtig de geschillen te beoordeelen waarin zij gewikkeld zijn. Moest de oplossing dier vraagpunten opgedragen worden aan scheidsrechters, landgenooten of vreemde-

lingen, hoe bekwaam en onbaatzuchtig ook, dan werd daarbij de verantwoordelijkheid verplaatst en werd den bewaarders der openbare macht in den Staat hunne voornaamste zending ontnomen. »

Hoewel het vraagstuk van verplicht inroepen van scheidsrechterlijke uitspraak niet opgenomen was in het programma der Conferentie van 1907, werd toch algemeen voorzien dat het zou opgeworpen worden. De Regeering had dan ook gemeend hare Gevolmachtigden bijzondere onderrichtingen voor dit geval te moeten geven. Die onderrichtingen waren ingegeven door de bovenaangehaalde grondbeginselen. Zij werden in de zitting van 19 November 1907 door den Minister van Buitenlandsche Zaken samengevat als volgt : « De Regeering is bereid toe te treden tot een verdrag nopens verplicht en algemeen scheidsgerecht op de grondslagen aangenomen door de Eerste Vredes-Conferentie en door onze verdragen, zelfs met uitbreiding van deze wijze van beslechting tot andere soorten van geschillen omtrent dewelke men zou overeengekomen zijn, doch steeds met uitsluiting van die, welke de hoofdzakelijke belangen van den Staat betreffen; naarvolgens de talrijke reeds gesloten verdragen, schijnt die voorbehouding eerlang in het internationaal gemeene recht te zullen opgenomen worden. »

Reeds bij den aanvang van de werkzaamheden der Tweede Vredes-Conferentie werden op voordracht van de Afgevaardigden van verschillende landen, onderscheidene ontwerpen van wereldverdrag met verplicht inroepen van scheidsrechterlijke uitspraak ingediend.

Die voorstellen werden, in den schoot der eerste commissie, beurtelings onderzocht door eene ondercommissie en door een meer beperkt comiteit, samengesteld uit bijzonder in die zaak bevoegde Afgevaardigden. De bespreking nam niet minder dan vier-en-dertig zittingen in. Zij is alleszins duidelijk en onpartijdig samengevat in het Verslag door baron Guillaume aan de Conferentie gegeven.

De Afgevaardigden van al de vertegenwoordigde Staten zijn toegetreden tot het grondbeginsel van het verplicht scheidsgerecht; zij waren eensgezind om dezes gebied niet uit te breiden tot de staatkundige geschillen en om te erkennen dat eene overeenstemming alleen mogelijk was voor geschillen van rechtskundigen aard. Doch bij de toepassing van die grondbeginselen op een wereldverdrag bleken de meeningen al te uiteenloopend. Men vroeg zich af of het, in een verdrag onder vier-en-veertig Staten, mogelijk was eene voor allen eenvormige verbintenis tot huldiging van verplicht scheidsgerecht te sluiten.

Talrijke zwarigheden rezen op. Enkel van de voornaamste kan hier gewag gemaakt worden.

Vermag men, in een wereldverdrag, eene duidelijke scheidslijn te trekken tusschen het rechtskundig en het staatkundig gebied? Een louter rechtskundig geschil kan op het oogenblik der betwisting een staatkundig geschil worden; uitsluitend rechtskundig in een land, kan een geschil in een ander land een staatkundig uitzicht nemen.

Welke zal de beteekenis van eene scheidsrechterlijke uitspraak zijn, zoo een geschil ontstaat omtrent de uitlegging van een collectief verdrag of eene wereldovereenkomst? Welk uitwerksel zal de uitspraak hebben voor diegene der contracteerende Staten, die geene partijen in het geschil zijn?

Kunnen de vonnissen der nationale rechtbanken door scheidsrechterlijke vonnissen veranderd worden?

Kan men het bestaan van eene wederzijdsche verbintenis en dienvolgens van een verplicht scheidsgerecht aannemen, zoo in sommige der verdragsluitende Staten, de wetgevende macht of eene der Kamers zich het recht voorbehoudt, het compromis dat, tot uitvoering van het verdrag tot scheidsrechterlijke uitspraak, tot grondslag voor den gang der rechtspleging moet dienen, goed te keuren of te verwerpen?

Dat zijn enkele van de vraagstukken wier gewichtigheid en zwarigheid men zich niet ontveinzen kan, en die besproken werden door ervaren Staatslieden en uitstekende rechtsgeleerden. Voor elk vraagstuk werden onderscheiden oplossingen voorgesteld, verdedigd, beknibbeld, zonder dat men tot de tot het sluiten van een wereldverdrag noodige eenstemmigheid vermocht te geraken.

Die bespreking kan hier niet ontleed worden ; men moet zich bepalen tot het overzicht van de uitslagen der werkzaamheden van het onderzoekscomiteit, dat aan het oordeel van de eerste commissie een ontwerp van verdrag voorlegde, welk de uiting van de meening der meerderheid was en welk onder den naam van Engelsch-Amerikaansch ontwerp aangewezen werd. De eerste drie artikelen behelzen de hoofdzakelijkste schikkingen.

Het eerste bepaalt, dat scheidsgerecht verplicht is voor alle geschillen van rechtskundigen aard, waarbij de levensbelangen, de onafhankelijkheid noch de eer der Staten betrokken zijn.

De Belgische Afgevaardigden keurden deze bepaling bij de stemming goed, evenals het volgend artikel, dat aan elke der verdragsluitende Mogendheden, het recht erkent te oordeelen of het opgerezen geschil hare hoofdzakelijke belangen raakt.

Artikel 3 bevat de opsomming van bepaalde soorten van geschillen, welke volgens het gevoelen der verdragsluitende Staten zonder eenige beperking aan verplicht scheidsgerecht kunnen worden onderworpen en voor dewelke zij afzien van het recht, de bij artikel één bedoelde voorbehoudingen in te roepen.

De lijst der soortgelijke gevallen was in den beginne tamelijk uitgebreid. Zes-en-twintig soorten van geschillen, voorgesteld door de verschillende vertegenwoordigde Staten, werden bij de bespreking gewikt en gewogen. Slechts acht behaalden eene voldoende meerderheid om op de lijst behouden te blijven; en dan nog gold het geschillen, die gemakkelijk door vriendelijke overeenstemming konden opgelost worden, zonder aanleiding tot scheidsrechterlijke tusschenkomst te geven.

Het doel, beoogd door de inlassching van eene dergelijke schikking in een wereldverdrag was, derhalve, niet meer bereikt. Men kon ze slechts

rechtvaardigen als zijnde eene schrede naar de toepassing van die oplossingswijze op geschillen van aanzienlijker beteekenis, waarin hoofdzakelijke belangen zouden betrokken zijn. De verdedigers van dit stelsel beijverden zich, aldus, in strijd met de in de eerste twee artikelen begrepen duidelijke verklaringen, de praktijk des scheidsgerechts te richten naar de afschaffing van het voorbehoud der hoofdzakelijke belangen. Hooger werd uiteengezet waarom de Regeering meende daarin niet te mogen toestemmen en zich, in een wereldverdrag, niet te mogen binden door eene schikking van zulke gewichtige beteekenis.

Doch de Regeering wenschte de inschikkelijkheid zooverre mogelijk te drijven en machtigde hare Afgevaardigden tot het aannemen van verplicht scheidsgerecht zonder voorbehoud voor de meeste in de lijst opgenoemde geschillen, onder voorwaarde dat de bevoegdheid tot het voorbehouden der hoofdzakelijke belangen slechts voor sommige buitengewone gevallen bleef bestaan.

Daar die toegeving niet in aanmerking genomen werd, waren de Belgische Afgevaardigden, met de meerderheid der Europeesche Staten, bij de bepaaldelijke stemming in den schoot der Commissie genoopt het Engelsch-Amerikaansch ontwerp te verwerpen, tot hetwelk anderzijds twee-en-dertig vertegenwoordigde Staten toetraden. Onder de twaalf Staten die weigerden het voorstel der eerste Commissie goed te keuren, waren : Duitschland, Oostenrijk-Hongarije, Italië en vijf Staten van tweeden rang als België : Bulgarije, Griekenland, Luxemburg, Rumenië, Zwitserland.

Toen vastgesteld werd, dat de noodige overeenstemming niet kon verwezenlijkt worden, zocht men naar de middelen om de bespreking op zulke wijze te besluiten, dat het blijken zou dat de langdurige pogingen der Conferentie niet zonder uitslag gebleven waren. Met dat doel werden verscheidene voorstellen aan het comiteit onderworpen. De Oostenrijksch-Hongaarsche Afgevaardigden stelden voor, vast te stellen dat in sommige gevallen het inroepen van scheidsrechterlijke beslechting zou kunnen verplicht zijn zonder beperking en het onderzoek van de gevallen van toepassing over te laten aan de Regeeringen, welke zouden uitgenoodigd worden, binnen een korten tijd elkander den uitslag van haar onderzoek mede te deelen.

De Belgische Afgevaardigden traden tot die oplossing toe, zonder af te wijken van hunne zienswijze omtrent de quaestie van grondbeginsel. « De Belgische Afgevaardigden, verklaarde baron Guillaume, meenen niet dat het mogelijk is te voorzien of de uitlegging of de toepassing van eenig verdrag, in eene bepaalde omstandigheid, nooit vraagstukken kan doen verrijzen die van aard zijn om de veiligheid of de souvereiniteit der Staten te betrekken. Doch uit toegeeflijkheid, weigeren zij niet, de vraag aan een nieuw onderzoek te onderwerpen. »

De heer Van den Heuvel sprak in denzelfden zin. « De wensch, verklaarde hij, beantwoordt niet teenemaal aan onze persoonlijke zienswijze, toch kom ik, om de zaak bij te leggen, U verzoeken hem te willen aannemen. »

Het door het comiteit aangenomen Oostenrijksch-Hongaarsch voorstel bekwam de stemmenmeerderheid der Commissie niet.

Aan andere minnelijke formules was hetzelfde lot beschoren.

Ten slotte vermocht, in de laatste zitting der commissie, een door den Eersten Afgevaardigde der Italiaansche Regeering geopperd voorstel de eenparigheid der stemmen te verwerven.

De tekst van de verklaring betreffende verplicht scheidsgerecht is in de Slotakte opgenomen. Met het voorbehoud van het voordeel der stemmingen aan elke der vertegenwoordigde Mogendheden en na vaststelling, dat het der Conferentie niet gelukt is een Verdrag tot regeling dezer zaak te sluiten, erkent deze verklaring het grondbeginsel van het verplicht scheidsgerecht; zij voegt erbij dat zekere geschillen zonder de minste beperking aan verplicht scheidsgerecht kunnen onderworpen worden.

Bij de stemming over deze formule antwoordden de Belgische Afgevaardigden bevestigend, in denzelfden zin en in denzelfden geest die hun het door den Eersten Afgevaardigde van Oostenrijk-Hongarije aangeboden Besluit hadden doen aannemen.

De besprekingen, waarin de rechtzinnigste wensch doorstraalt om tot eene overeenstemming te geraken, bewezen dat een wereldverdrag tot verplicht scheidsgerecht, zooals het te 's Gravenhage voorgesteld werd, tegenwerpingen uitlokt en zwarigheden oppert, die vooralsnog niet kunnen uit den weg geruimd worden.

Konden de Afgevaardigden der vier-en-veertig bij de Vredes-Conferentie vertegenwoordigde Staten het niet eens worden omtrent de vaststelling van de lijst der geschillen, die zij zich verbinden zouden zonder voorwaarde of voorbehoud aan scheidsrechterlijke uitspraak te onderwerpen, toch moet men daaruit niet besluiten dat de zaak van het verplicht scheidsgerecht onder dien tegenspoed het minst geleden heeft.

Zonder in een wereldverdrag neergeschreven te wezen, kan die wijze van beslechting der internationale geschillen zich voortplanten en uitbreiden. Nauwelijks was de Conferentie gesloten, of de Mogendheden hervatten onder elkander de onderhandeling der bijzondere verdragen. De Regeeringen van de Vereenigde-Staten, van Frankrijk en Engeland, welke te 's Gravenhage de stelling verdedigden tot dewelke België niet meende te mogen toetreden, onderteekenden onder elkander en met andere Staten nieuwe verdragen, waarin zij de voorbehouding der hoofdzakelijke belangen inlaschten voor alle geschillen die aanleiding tot scheidsgerecht zullen geven.

Toen de contracteerende Staten zich door die verdragen verbonden, hebben zij bevestigd dat de opneming dier voorbehouding geenerlei inbreuk maakt op de juridische verbintenis, die zij aangaan. Zij hebben, terzelfdertijd ten volle en klaarblijkelijk de houding der Belgische Afgevaardigden bij de Conferentie gerechtvaardigd en dusdoende bewezen dat, zoo het sluiten van collectieve verdragen nog door vooralsnog onoverkomelijke hinderpalen belet wordt, de zaak van het verplicht scheidsgerecht des niet

te minder doelmatig zal gediend zijn door het sluiten van meer en meer bijzondere verdragen. Reeds vóór de Conferentie is de Belgische Regeering dien weg ingeslagen; zij zal hem blijven opgaan, verzekerd als zij is van de instemming van de Kamers en van het land.

Beperking der krijgslasten.

Het uitzien naar de middelen om een einde te stellen aan de toenemende vermeerdering der bewapeningen te land en ter zee was door den Keizer aller Russen voorgesteld geworden als hoofddoel van de beraadslagingen der Eerste Vredes-Conferentie.

Zoodra de Conferentie het onderzoek van dit vraagstuk aanvatte, voelde zij zich weerhouden door de moeilijkheid, het effectief van elk leger te regelen, en de bestanddeelen der nationale verdediging in elk land te waardeeren.

Zij moest zich derhalve bepalen tot het aannemen van een besluit, bevestigende dat beperking der bewapeningen hoogst wenschelijk was voor de toeneming van het zedelijk en stoffelijk welzijn des menschdoms. Terzelvertijd uitte zij den wensch, dat « de Regeeringen de mogelijkheid om dienaangaande tot overeenstemming te komen, ter studie legden ».

Dat was de bekentenis, dat een wereldcongres onmachtig is om het vraagstuk op te lossen. In 1907 werd het dan ook niet opgenomen onder de werkzaamheden der Tweede Vredes-Conferentie.

Doch de Britsche Regeering maakte gebruik van de bevoegdheid, welke zij zich voorbehouden had, toen zij de uitnoodiging van het Petersburgsche Kabinet aanvaardde en bracht, met de ondersteuning van de Afgevaardigden der Vereenigde-Staten van Amerika, het vraagstuk voor de vergadering.

Als eerste middel om tot een doelmatigen uitslag te geraken, wees de Engelsche Afgevaardigde aan, de uitwisseling onder de Mogendheden van inlichtingen omtrent hare jaarlijksche ontwerpen over den aanbouw van oorlogsschepen. Dit was eene aansporing, die slechts tot de rechtstreeks betrokken Kabinetten gericht was. Ter Conferentie zelve vroeg Engeland eene loutere bevestiging van het in 1899 genomen besluit en uitte daarbij dan wensch dat de Regeeringen het onderzoek van dat vraagstuk zouden hervatten.

De Voorzitter aanzocht de vergadering om dat voorstel aan te nemen. Hij herinnerde aan de gebeurtenissen welke, gedurende de laatste jaren, de Mogendheden genoopt hadden — niet hare bewapeningen te beperken, zooals gewenscht werd — doch deze in ontzaglijke verhoudingen te vermeerderen. Vervolgens moest hij vaststellen dat, zoo het vraagstuk in 1899 geen oplossing kon erlangen, men zulks evenmin voor 1907 verhopen mocht. Even weinig beslagen om het op te lossen als de Eerste Conferentie, kon de Tweede hare genegenheid voor de beperking der krijgslasten

slechts betuigen door het aannemen der door Engeland voorgestelde motie.

Die redevoering werd op eene eenparige goedkeuring onthaald, en het door de Britsche Afgevaardigden voorgesteld besluit werd in de Slotakte opgenomen.

Wensch betreffende de vestiging van een Scheidsgerechtshof

Bij de Conferentie werd door de Afgevaardigden van Duitschland, van de Vereenigde-Staten van Amerika en van Groot-Britannië, een voorstel ingediend, strekkende tot het vestigen van eene internationale rechtbank, samengesteld uit bestendig zitting houdende magistraten. Dat Hof zou zonder beroep vonnissen in zekere afdeelingen geschillen, onder twee of meer Staten ontstaan.

Reeds in 1899 had de Eerste Vredes-Conferentie dat vraagstuk onderzocht; doch boven bestendige en onafzetbare magistraten verkoos zij rechters die, voor elk geschil, door de belanghebbende partijen aangewezen werden. Hare meening was, dat enkel de rechtspraak bestendig wezen moest.

Het Bestendig Hof van Arbitrage is sedert bijna tien jaren werkzaam; het bleek eene bij uitnemendheid nuttige instelling tot het behoud der vreedzame betrekkingen onder de Staten.

» Ongetwijfeld, deed de heer Beernaert opmerken in zijne redevoering van 3 Augustus vóór de eerste onder-commissie, is er geene bestendige rechtbank en zelfs is er geene rechtbank dan wanneer er geschillen zijn, doch dank zij de instelling van een bestendig bureel, dank zij eene van te voren in al hare bijzonderheden geregelde rechtspleging en een lijst van rechters waaronder de keus niet moeilijk valt, wordt de scheidsrechterlijke vierschaar in weinig tijds gespannen, zoo gauw men wil. Is het niet een groot voordeel ze telkens te kunnen samenstellen volgens de omstandigheid van soort, van nationaliteit, van wetgeving, van taal enz.? »

Het aan de Tweede Conferentie van den Haag onderworpen ontwerp werd langdurig besproken en merkelijk verbeterd. Doch het was niet mogelijk overeen te komen omtrent de wijze, waarop de nieuwe jurisdictie zou samengesteld zijn.

De noodzakelijkheid, het grondbeginsel van de juridische gelijkheid der Staten in stand te houden, stond alle uitgedachte voorstellen in den weg. Men moest zich beperken tot het samenstellen van een ontwerp van algemeen verdrag, houdende regeling van de werking van het Hof, zonder echter te bepalen op welken grondslag hetzelve zou gevestigd zijn.

Het ontwerp werd niet ter onderteekening aan de Gevolmachtigden van den Haag voorgelegd; het werd eenvoudig bij de Slotakte gevoegd. De Belgische Afgevaardigden gaven het hunne goedkeuring niet; ook ont-

hielden zij zich met de Afgevaardigden van Denemarken, Griekenland, Rumenië en Zwitserland, bij de toetreding tot den wensch, bij denwelken de Conferentie aan de Mogendheden aanbeveelt het ontwerp aan te nemen en hetzelve in werking te stellen, zoodra zij zullen overeengekomen zijn omtrent de keus der Rechters en de samenstelling van het Hof.

De Regeering blijft bij de meening, dat het grondbeginsel zelf van de vestiging van eene bestendige rechtbank in strijd is met de eigenschap van het scheidsgerecht, dat op de vrije rechterskeus gegrond is. Zij meent dat, naast het bij het Verdrag van 1899 gevestigd Hof van Arbitrage, er geen plaats is voor een nieuw, bestendig zitting houdend gerechtshof, dat als het ware boven de natiën zou staan.

« De souvereine Staten, zegde de heer Beernaert in de hooger bedoelde redevoering, erkennen geene meerderen boven hen; dat is het noodzakelijk gevolg hunner souvereiniteit. Derhalve kunnen zij zich maar onderwerpen aan eene rechtbank van den buiten, voor feiten van privaatrecht, ofwel door het scheidsgerecht aan te nemen dat hier de rechtspraak van het gemeenerecht is. »

De Regeering kon geene inbreuk op het grondbeginsel der juridische gelijkheid der Staten dulden, noch hare hulp leenen tot de vestiging eener rechtbank, die door hare inrichting zou blootgesteld zijn, staatkundige invloeden te ondergaan; hare vestiging zou van aard schijnen de normale vordering van het scheidsgerecht onder de natiën veeleer te belemmeren dan te begunstigen. Die redenen rechtvaardigen alleszins België's onthouding.

Tweede, derde en vierde wensch

De betrekkingen onder de oorlogvoerenden en de onzijdigen gaven aanleiding tot langdurige besprekingen, die uitliepen op de aanneming van een verder bedoeld verdrag omtrent de rechten en verplichtingen der onzijdige Mogendheden en personen in geval van oorlog te land.

Onder de bespreking van dat verdrag, werden twee bijzondere vraagstukken geopperd, welke niet door de overeenstemming der Afgevaardigden konden opgelost worden. De Conferentie besloot, de aandacht der Mogendheden op dezelve te vestigen, door de volgende wenschen in de Slotakte neer te schrijven :

1° Dat, in geval van oorlog, de bevoegde burgerlijke en militaire overheden het gansch bijzonder als een plicht beschouwen, het behoud der vreedzame betrekkingen, en inzonderheid de handels- en nijverheidsbetrekkingen onder de bevolkingen der oorlogvoerende Staten en der onzijdige landen te verzekeren en te vrijwaren;

2° Dat de Mogendheden, door bijzondere verdragen, den rechtstoestand, in opzicht van krijgslasten, der op hun grondgebied gevestigde vreemdelingen regelen.

Ten slotte heeft een laatste wensch betrekking op het toepassen, op den

zeeoorlog, van de wetten en gebruiken van den oorlog te land. Reeds acht onderscheiden verdragen, uit de beraadslagingen der Conferentie ontstaan, hebben het regelen van den zeeoorlog tot doel. Dat uitgebreid onderwerp kon echter niet in zijn geheel behandeld worden. Ernstige twistpunten omtrent het zeerecht blijven nog op te lossen. De Conferentie uitte den wensch dat haar werk in de toekomst voltooid werd, namelijk dat « het bewerken van een reglement nopens de wetten en gebruiken van den zeeoorlog opgenomen worde in het programma der eerstkomende Conferentie en dat, in alle geval, de Mogendheden zooveel doenlijk, op den zeeoorlog de grondbeginselen van het verdrag nopens de wetten en gebruiken van den oorlog te land toepassen ».

Die drie wenschen werden eenparig aangenomen.

Aanbeveling tot het beleggen eener Derde Vredes-Conferentie.

De Conferentie is niet uiteengegaan zonder voor de voortzetting van haar werk te zorgen.

Een besluit, met eenparigheid van stemmen aangenomen ter algemeene zitting van 16 October, « beveelt aan de Mogendheden aan, eene Derde Vredes-Conferentie te beleggen, welke zou kunnen gehouden worden binnen een termijn, gelijk aan dien, verloopen sedert de voorgaande Conferentie, op een datum, nader bij overeenkomst door de Mogendheden te bepalen.

» De onderteekenende Mogendheden worden verzocht, de voorbereiding der werkzaamheden dier Conferentie lang genoeg van te voren aan te vangen, opdat dezer beraadslagingen met het noodige gezag en den vereischten spoed kunnen geleid worden.

» Tot dit beoogde doel, acht de Conferentie het wenschelijk dat, ongeveer twee jaar vóór het waarschijnlijke tijdstip der vergadering, een voorbereidend comiteit door de Mogendheden belast werd met het verzamelen der verschillende aan de Conferentie voor te leggen voorstellen, met het doen van navorschingen omtrent de onderwerpen die voor eene latere internationale regeling vatbaar zijn en met het voorbereiden van een programma, dat de Regeeringen vroeg genoeg zouden aannemen, opdat het in elk land ernstig kunne onderzocht worden. Dat comiteit zou bovendien gelast zijn, de wijze van inrichting en van werking der Conferentie zelve voor te stellen. »

Conferentie voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen.

De Russische omzendbrief van 3 April 1906 schreef, als eerste punt, in het programma der Conferentie : verbeteringen te brengen aan de schikkingen betreffende de vreedzame beslechting van internationale geschillen,

wat betreft het Hof van Arbitrage en de internationale commissiën tot onderzoek.

Het in 1899 te 's Gravenhage bewerkt wetboek voor scheidsrechterlijke uitspraak werd in zijne hoofdzakelijkste schikkingen behouden. Doch zijne toepassingen hebben eenige onvolmaaktheden doen blijken en nuttige aanvullingen aangewezen. In dit opzicht werd heel het Verdrag aan eene aandachtige herziening onderworpen. De toegebrachte wijzigingen hebben hoofdzakelijk betrekking op de werking der internationale commissiën t t onderzoek en op de scheidsrechterlijke rechtspleging.

Een nieuwe titel vervangt geheel titel III van het Verdrag van 1899 betreffende de internationale commissiën tot onderzoek.

Die commissiën waren gevestigd geworden met het inzicht de oplossing der geschillen gemakkelijker te maken door de feitelijke punten op te helderen. Bij het Engelsch-Russisch voorval te Hull werd de zaak aan die instelling onderworpen : de alleszins bevredigende uitslag bewees al het nut dat men ervan verwachten mocht. Die commissiën waren in 1899 slechts summair ingericht geworden; de nieuwe schikkingen wijzigen geenszins haren aard; zij blijven altijd eene facultatieve scheidsrechterlijke rechtsmacht, die in elk bijzonder geval ingesteld wordt door een bijzonder verdrag tusschen de in geschil staande partijen. Dat compromis stelt de te onderzoeken feiten nauwkeurig vast en bepaalt de wijze waarop en den termijn waarbinnen de commissie tot onderzoek samengesteld moet zijn, alsmede den omvang van de bevoegdheden der commissarissen (art. 10).

De inrichting der Commissie komt over 't algemeen overeen met die van eene scheidsrechterlijke rechtbank (art. 11 tot en met 16). De rechtspleging werd geregeld door artikelen 17 tot en met 36, met het doel den gang van het onderzoek te bevorderen, doch zij blijft facultatief; partijen zijn niet gehouden zich daarnaar te gedragen.

Het Verdrag van 1899 heeft, wat de rechtspleging van het eigenlijke scheidsgerecht betreft, wijzigingen ondergaan, inzonderheid in zake benoeming van de scheidsrechters en den opperscheidsrechter (art. 45 nieuw), en in zake de bepalingen in het compromis op te nemen. Luidens lid 3 van artikel 48 (nieuw) kan, bij geschil onder twee Mogendheden, eene harer steeds tot het Internationaal Bureel eene nota richten, houdende hare verklaring dat zij bereid zoude zijn, het geschil aan scheidsrechterlijke uitspraak te onderwerpen ; het Bureel moet deze verklaring onmiddellijk ter kennis van de andere Mogendheid brengen. Artikel 53 kent aan het Bestendig Hof het recht toe, in duidelijk bepaalde gevallen en onder voorbehoud van bepaalde voorwaarden, het compromis in de plaats der Partijen op te stellen.

Andere wijzigingen betreffen de werking van de Rechtbank en de aanwending van de rechtspleging (art. 63, 64, 66, 75, 76 en 79).

Het herziene Verdrag bepaalt dat, behoudens beding van het tegendeel, de rechtbank bevoegd is om te beslissen in zake uitlegging en uitvoering van hare vonnissen (art. 82). Ten slotte heeft de Conferentie, op voorstel

van de Fransche Afgevaardigden, in titel IV van het Verdrag, een nieuw Hoofdstuk IV ingevoegd, betreffende de summiere scheidsrechterlijke rechtspleging. Deze werd ingevoerd met het doel aan de Partijen het middel te verstrekken om geschillen van technischen aard en minder belangrijke geschillen op spoedige en eenvoudige wijze op te lossen.

Ten gevolge der beraadslagingen van de Tweede Vredes-Conferentie, werd het Verdrag voor de vreedzame beslechting der internationale geschillen dus merkelijk verbeterd.

Verdrag nopens de beperking van het gebruik van wapengeweld bij het innen van schulden uit overeenkomst.

Dit Verdrag, voorkomende onder n° II in de Slotakte, werd niet door België onderteekend.

Rumenië, Zweden, Zwitserland en Venezuëla onthielden zich insgelijks bij de stemming.

Ziehier den tekst van het Verdrag :

« De verdragsluitende Mogendheden zijn overeengekomen haar toevlucht niet tot wapengeweld te nemen voor het innen van schulden uit overeenkomst welke van de Regeering van een bepaald land door de Regeering van een ander land opgeëischt worden als verschuldigd aan hare onderdanen.

» Evenwel kan deze bepaling niet worden toegepast, wanneer de Staat, die schuldenaar is, een aanbod van scheidsrechterlijke uitspraak afslaat of onbeantwoord laat, of, in geval van aanneming, het tot stand komen van het compromis onmogelijk maakt of, na scheidsrechterlijke uitspraak, nalaat zich te gedragen naar de gevallen uitspraak. »

Het voorstel, aangeboden door de Afgevaardigden der Vereenigde-Staten, is, onder een verzachten vorm, de uiting van het « leerstelsel van Drago ».

Door « leerstelsel van Drago » wordt verstaan een regel, waarbij het gebruik van wapengeweld verboden wordt tegen de Regeeringen, die hare schulden niet betalen. De Zuidamerikaansche Republieken ijveren voor dezes erkenning en toepassing op het Amerikaansch vasteland, als voor een grondbeginsel dat gansch hare staatkunde beheerscht.

Zooals het Verdrag door generaal Porter ingekleed was, ontmoette het eene heftige tegenkanting.

Inderdaad, de verplichting tot scheidsrechterlijke uitspraak is eenzijdig. Zij bestaat niet voor de landen, die schuldenaar zijn, doch begunstigt deze, door ze, tegenover hunne schuldeischers, in een bevoorrechten toestand te stellen. Scheidsrechterlijke beslechting, die voor de eene partij verplicht is, kan de andere niet opgelegd worden.

Men deed bovendien opmerken dat, zoo een op krijgsgebied zwakke

Staat, die schuldeischer is, in geschil komt met eene groote Mogendheid, die hare schulden niet kan of wil betalen, het invorderingsrecht door dwangmiddelen inbeeldig wordt.

Anderzijds, zijn de schulden uit overeenkomst private schulden, die voor de nationale rechtbanken invorderbaar zijn. Door toevlucht tot scheidsgerecht in te voeren, stelt het Verdrag een beroepsaanleg in tegen de eindvonnissen van de rechtbanken des lands; daardoor doet het een ernstig vraagstuk van volkenrecht oprijzen, doch zonder het op te lossen.

De heer Drago zelf, die deel maakte van de Argentijnsche Afvaardiging, meende het voorstel Porter niet zonder voorbehoud te kunnen aannemen. Hij vroeg dat de openbare leeningen met uitgifte van bons, die de nationale schuld uitmaken, in geen geval de Amerikaansche landen konden blootstellen aan overvalling of bezetting door krijgsmachten. Schier al de Amerikaansche Staten ondersteunden die vraag.

Slechts zeventien vertegenwoordigde Staten keurden het ontwerp zonder voorbehouding goed.

De Belgische Afgevaardigden meenden, in die omstandigheden, dat het Verdrag geenerlei waarborg, doch integendeel ernstige zwarigheden bood, en onthielden zich bij de onderteekening.

De hooger aangevoerde tegenwerpingen gelden, inderdaad, hoofdzakelijk voor België. Is ons land schuldeischer, dan zal het, tengevolge van het door zijne eeuwigdurende onzijdigheid opgelegd gemis aan militaire werking, de door het Verdrag voorziene bekrachtiging van de toevlucht tot wapengeweld moeten derven, en zal zijn schuldenaar het aanbod tot scheidsrechterlijke uitspraak, dat hij niet gehouden is aan te nemen, straffeloos mogen afslaan.

Is België daarentegen schuldenaar, dan zou een eindvonnis zijner rechtbanken blootgesteld zijn aan een beroep, dat niet door zijne instellingen is voorzien. Dit ware den vreemdeling middelen van verdediging en eene rechtspleging verstrekken, die aan de landslieden ontzegd zijn.

Die redenen rechtvaardigen ten volle de Regeering, als zij zich niet wilde binden door een verdrag, dat voor zulke ernstige critiek vatbaar is.

Op 30 Juni 1908 hadden, van de vier-en-veertig Staten, slechts vier-en-twintig het verdrag zonder eenige voorbehouding geteekend en tien met voorbehouding; tien Staten hadden zich onthouden.

Verdrag nopens de opening der vijandelijkheden.

Mag, wanneer twee of meer Mogendheden hare vreedzame betrekkingen afbreken, de Mogendheid die hare toevlucht tot de wapenen nemen wil, de vijandelijkheden aanvangen zonder eene den tegenstander ter kennis gebrachte oorlogsverklaring, zonder eenigerlei voorafgaande waarschuwing?

De geschiedenis van oorlogen in de laatste eeuwen getuigt, dat deze als leerstelsel besproken strijdvraag zeer dikwijls bevestigend opgelost werd.

Onlangs nog werd ze weer opgeworpen bij de gebeurtenissen, die den aanvang van den oorlog tusschen Rusland en Japan kenmerkten.

Het was hoogst wenschelijk, op dit stuk, alle twijfelmoedigheid te verdrijven.

Het Instituut van Internationaal Recht, wiens werken meer dan eens het uitgangspunt voor vooruitgang van het volkenrecht waren, had reeds eene oplossing voor dat vraagstuk gezocht. In zijn zittijd 1906 had het een ontwerp van reglement bewerkt, dat aan de bemoeiing van den heer Rolin te danken was.

De Fransche Afgevaardigden boden aan de Conferentie een ontwerp van reglement aan, dat op tweeërlei beschouwingen berust. De veiligheid der vreedzame betrekkingen onder de natiën vergt, dat de vijandelijkheden niet beginnen zonder voorafgaande verwittiging; de staat van oorlog moet zonder verwijl aan de onzijdige Mogendheden bekend gemaakt worden.

Het voorstel van Frankrijk luidde als volgt :

1° De verdragsluitende Mogendheden erkennen dat de vijandelijkheden tusschen haar niet moeten beginnen zonder voorafgaande en ondubbelzinnige waarschuwing, die den vorm hetzij van eene oorlogsverklaring, hetzij van een ultimatum met voorwaardelijke oorlogsverklaring moet hebben;

2° De staat van oorlog moet onverwijld aan de onzijdige Mogendheden worden bekend gemaakt.

Dat voorstel lokte geenerlei principieele tegenwerping uit.

De Nederlandsche Afgevaardigden gingen verder. Zij vroegen de vaststelling van een termijn van vier-en-twintig uren tusschen de ontvangst der verwittiging en de opening der vijandelijkheden.

Dit amendement werd in de commissie door de Belgische Afgevaardigden ondersteund, doch de meerderheid achtte het onvereenigbaar met de huidige eischen van den krijg, weshalve zij het verwierp.

Artikel één van het voorstel van Frankrijk werd derhalve ongewijzigd in het verdrag opgenomen.

Aan artikel 2, waarin bepaald wordt dat « de staat van oorlog onverwijld aan de onzijdige Mogendheden moet worden bekend gemaakt », stelde de heer Beernaert voor, toe te voegen : « deze bekendmaking die zelfs per telegraaf mag geschieden heeft te haren aanzien eerst gevolg, acht-en-veertig uren na hare ontvangst ».

Dit amendement had tot doel, de onzijdige Landen in staat te stellen aan hunne verplichtingen te voldoen.

Het was mede ingegeven door de bezorgdheid, te beletten dat onzijdige Regeeringen verantwoordelijk werden gesteld voor daden, aan te rekenen aan sommige harer onderhoorigen, die geene kennis zouden kunnen gehad hebben van de opening der vijandelijkheden.

De Conferentie vereenigde zich niet met België's voorstel. Zij weigerde een regel vast te stellen, die een rechtsvermoeden tot verantwoordelijkheid of onverantwoordelijkheid zou doen ontstaan en zij dacht dat het zou vol-

doende wezen, om de uitoefening van de rechten des onzijdigen te verzekeren, dat hij het bestaan der vijandelijkheden op ontwijfelbare wijze kende.

De volgende tekst werd aangenomen : « De staat van oorlog moet onverwijld aan de onzijdige Mogendheden worden bekend gemaakt en heeft ten haren aanzien eerst gevolg na ontvangst eener kennisgeving, die zelfs langs telegrafischen weg kan worden gedaan. » Aan dien tekst werd nog toegevoegd : « Evenwel kunnen de onzijdige Mogendheden zich niet op het ontbreken der kennisgeving beroepen, als het ontwijfelbaar vaststaat, dat zij feitelijk van den staat van oorlog kennis droegen ».

Verdrag nopens de wetten en gebruiken van den oorlog te land.

Het reglement op de wetten en gebruiken van den oorlog te land, opgesteld door de Conferentie van Brussel van 1874, omgewerkt en aangevuld te 's Gravenhage in 1899, verwekte weinig tegenkanting.

Toch wilde de Conferentie van 1907 ze aan eene aandachtige herziening onderwerpen. Met het doel sommige verplichtingen van den oorlogvoerende nader te bepalen en de bevolking van het overrompeld land beter te beschermen, werd de tekst van 1899 op verscheidene plaatsen verbeterd. De voornaamste wijzigingen zijn verder aangewezen.

Bovendien werd, op voorstel der Duitsche Afgevaardigden, een nieuw grondbeginsel van algemeene beteekenis in het Reglement neergeschreven. Het beoogt namelijk al de regelingsbepalingen van den oorlog te land en heeft tot doel voorschriften te bekrachtigen, welke tot hiertoe die bekrachtiging missen. De oorlogvoerenden worden verantwoordelijk gesteld voor al de feiten, door personen welke tot hunne gewapende macht behooren, gepleegd. Derhalve geeft elke schennis van het Reglement voortaan aanleiding tot schadevergoeding (art. 3).

Zoo het moeilijk is zich rekenschap te geven van al de practische gevolgen dezer nieuwigheid in geval van oorlog, kan men niet betwisten dat zij eene degelijke nieuwigheid is.

De heer Beernaert, Voorzitter der Commissie, stond de pogingen krachtig ter zijde welke aangewend werden om de in 1899 nog in zekere mate aangenomen gedwongen deelneming van de inwoners van een bezet grondgebied aan de tegen hun eigen land gerichte krijgsverrichtingen meer en meer te beperken.

Voortaan is het den overweldiger verboden, van hen te dwingen inlichtingen te geven over het leger van den anderen oorlogvoerende en over zijne verdedigingsmiddelen (art. 44). Het is aan een oorlogvoerende ook verboden de onderdanen der tegenpartij, die zijn grondgebied bewonen, te dwingen deel te nemen aan krijgsverrichtingen tegen hun land, zelfs in het geval dat zij vóor den aanvang van den oorlog in zijnen dienst waren geweest (art. 23).

Ten slotte worden de onderzeesche kabels, welke een bezet gebied met een onzijdig gebied verbinden, op bijzondere wijze beschermd door een nieuw artikel. Zij mogen slechts in geval van volstrekte noodzakelijkheid worden in beslag genomen of vernietigd. Zij moeten worden teruggegeven en de schadeloosstellingen worden bij den vrede geregeld (art. 54).

Verdrag nopens de rechten en verplichtingen der onzijdige Mogendheden en personen in geval van oorlog te land.

De Russische Regeering gaf gehoor aan den door de Conferentie van 1899 geuiten wensch, en schreef het vraagstuk van de rechten en verplichtingen der onzijdigen in het programma der Tweede Vredes-Conferentie.

Het onderhavig verdrag regelt de onzijdigheid in geval van oorlog te land.

Hoofdstukken I en II hebben tot doel, de rechten en verplichtingen der onzijdige Mogendheden vast te stellen; hoofdstuk III regelt den rechtstoestand der onderdanen van onzijdige Staten in hunne betrekkingen met de oorlogvoerenden.

Op voorstel der Belgische Afgevaardigden, schonk de Conferentie de eerste plaats in het verdrag aan eene bepaling, waarbij het beginsel der onschendbaarheid van het onzijdig grondgebied gehuldigd wordt (art. 1).

Uit dat grondbeginsel vloeien de in artikel 2 tot 4 geuite toepassingen : verbod met troepen of konvooien het onzijdig grondgebied te doortrekken, op hetzelve een radio-telegrafisch station op te stellen, op hetzelve ten behoeve van een oorlogvoerende strijderskorpsen te vormen of aanwervingsbureelen te openen.

Doch zoo de oorlogvoerenden tot plicht hebben de onschendbaardheid van het grondgebied der onzijdige Staten te eerbiedigen, zijn deze ook tot eene wederzijdsche verplichting gehouden : zij moeten de met de onzijdigheid strijdige daden straffen, die op hun grondgebied zijn gebeurd. Artikel 5 is dienaangaande uitdrukkelijk : De onzijdige Staat mag op zijn grondgebied geene der in artikel 2 tot 4 genoemde daden dulden.

Hij is echter niet gehouden zijne onderdanen te straffen voor daden door hen buiten zijn grondgebied gepleegd; hij kan evenmin verantwoordelijk gesteld worden wegens het louter feit, dat afzonderlijke personen de grens overtrekken om bij een der oorlogvoerenden in dienst te treden (art. 6). Hij is ook niet gehouden ten aanzien van de oorlogvoerenden het gebruik te verbieden van telegraaf- of telefoontoestellen, welke hetzij zijn eigen eigendom, hetzij dat van vereenigingen of particulieren zijn (art. 8).

De staat van oorlog kan niet voor gevolg hebben den handel van de inwoners van den onzijdigen Staat te beletten of te verhinderen. Zich op dat grondbeginsel steunend, stelden de Fransche Afgevaardigden aan de Conferentie voor, te verklaren dat de uitvoer van wapens, munitie enz.,

door de onderdanen van een onzijdigen Staat, niet kan verboden worden. Op voorstel der Belgische Afgevaardigden werd een tekst van algemeener beteekenis aangenomen, die zoowel voor doorvoer als voor uitvoer geldt en waarin geen gewag wordt gemaakt van de nationaliteit der betrokken handelaars (art. 7).

Dat zelfde grondbeginsel geldt ook voor den zeehandel, in het Verdrag nopens de rechten en verplichtingen der onzijdigen in geval van zeeoorlog. Bij de samenvatting van dit Verdrag, dient er op gewezen hoe gewichtig deze bepalingen zijn voor de onzijdige Staten waar, als in België, de vervaardiging van wapens en oorlogsmaterieel eene bron van welvaart is.

Alle beperkende of verbiedende maatregelen, door eene onzijdige Mogendheid genomen, moeten door haar op geheel gelijke wijze op de oorlogvoerenden worden toegepast (art. 9).

Al eene vijandige daad kan niet beschouwd worden het feit, dat eene onzijdige Mogendheid, zelfs met geweld, inbreuken op hare onzijdigheid tegengaat (art. 10).

De toestand der bij onzijdigen geïnterneerde oorlogvoerenden en verpleegde gewonden was bij de Eerste Conferentie van den Haag geregeld geworden door eene reeks bepalingen, opgenomen in het Verdrag nopens de wetten en gebruiken van den oorlog te land (art. 57 tot 60).

De heer Beernaert deed opmerken, dat die bepalingen beter op hare plaats zouden wezen in het Verdrag betreffende de onzijdigen dan in het Verdrag tot regeling der onderlinge betrekkingen onder oorlogvoerenden.

De Conferentie trad die meening toe. De uit het Verdrag van 1899 overgenomen artikelen maken hoofdstuk II van het onderhavig Verdrag uit. Hetzelve werd aangevuld door eene nieuwe bepaling, zeggende dat ontvluchte krijgsgevangenen of krijgsgevangenen, medegevoerd door troepen, die op een onzijdig grondgebied de wijk nemen, in vrijheid zullen gelaten worden, doch dat hun eene verblijfplaats kan worden aangewezen (art. 14 tot 15).

Hoofdstuk III is gewijd aan de onzijdige personen, wil zeggen aan de landslieden van eenen Staat, die geen deel neemt aan den oorlog (art. 16). Zij kunnen zich slechts op hunne onzijdigheid beroepen, als zij geene vijandelijkheden plegen of van hunne onzijdigheid niet afwijken door daden in het belang van een oorlogvoerende gepleegd (art. 16 tot 18).

De onzijdige die van zijne onzijdigheid afgeweken is, zal niet harder worden behandeld door den oorlogvoerende, tegenover wien hij aldus gehandeld heeft, dan wegens hetzelfde feit, een onderdaan van den anderen oorlogvoerenden Staat zou kunnen worden behandeld (art. 17, § 2).

In hoofdstuk IV wordt gehandeld over het spoorwegmaterieel, afkomstig van het grondgebied van eene onzijdige Mogendheid.

Te vergeefs ondersteunden de Belgische Afgevaardigden een voorstel van den Afgevaardigde van Luxemburg tot het stellen van het volstrekt verbod, vervoermaterieel aan te slaan dat het eigendom van een onzijdige is en zich op het oorlogstooneel bevindt; dat materieel zal echter maar door een

oorlogvoerende mogen worden opgevorderd en gebezigd, in geval eene gebiedende noodzakelijkheid het eischt en mits vergoeding. Het moet zoodra mogelijk naar het land van herkomst worden teruggezonden. De onzijdige Mogendheid kan eveneens in dezelfde voorwaarden het materieel, dat van het grondgebied der oorlogvoerende Mogendheid afkomstig is, gebruiken.

De Duitsche Afgevaardigden hadden een ontwerp van algemeen reglement neergelegd, betreffende de behandeling der onzijdige personen op het grondgebied der oorlogvoerenden. De Conferentie kon het niet eens worden omtrent den inhoud van dat ontwerp. Toch werden daarvan sommige bepalingen, hooger aangewezen, in het onderhavig Verdrag opgenomen. Voor de andere, moest de Conferentie er zich bij bepalen eenige derzelve, onder vorm van wensch, in de Slotakte neer te schrijven.

1° De Conferentie uit den wensch dat, in geval van oorlog, de bevoegde burgerlijke en militaire overheden het gansch bijzonder als een plicht beschouwen het behoud der vreedzame betrekkingen, en inzonderheid de handels- en nijverheidsbetrekkingen tusschen de bevolkingen der oorlogvoerende Staten en der onzijdige landen te verzekeren en te vrijwaren;

2° De Conferentie uit den wensch, dat de Mogendheden, door bijzondere Verdragen, den rechtstoestand, in opzicht van krijgslasten, der op hun grondgebied gevestigde vreemdelingen regelen.

De Belgische Afgevaardigden stonden de pogingen tot het verbeteren van den rechtstoestand der onzijdigen in geval van oorlog krachtdadig bij. Niet zonder goeden uitslag hebben zij daaraan medegewerkt, binnen de hun aangewezen perken.

Men mocht de hoop niet koesteren, den zin en de beteekenis van de verdragen, die de eeuwigdurende onzijdigheid van sommige Staten waarborgen, te 's Gravenhage nader te zien bepalen. Inderdaad, de uitnoodiging der Russische Regeering bevatte ook het plan, binnen welks palen de werkzaamheden der Conferentie blijven zouden; deze mochten niet loopen over « de staatkundige betrekkingen der Staten onder elkander, noch over den door de verdragen bevestigden staat van zaken ».

Verdrag nopens den rechtstoestand der handelsvaartuigen bij den aanvang der vijandelijkheden.

De verbeurdverklaring van de handelsvaartuigen der oorlogvoerenden, op het oogenblik zelf van de oorlogsverklaring, is een van de strengste toepassingen van het grondbeginsel van het kaaprecht des privaateigendoms ter zee. 't Is slechts sedert den Krimoorlog, dat de oorlogvoerende Staten een « goedgunstige tijdsruimte » toestaan, die de handelsvaartuigen toelaat, na de opening der vijandelijkheden, hunne lading te voltooien en de wijk te nemen.

Hoe billijk het ook wezen moge, de te goeder trouw vóor den oorlog

aangegane en aangevangen handelsverrichtingen te beschermen, moesten de pogingen, inzonderheid door de Belgische Afgevaardigden aangewend om de goedgunstig gelaten tijdsruimte in eene internationale verplichting te veranderen, schipbreuk lijden in de vierde commissie, vóor het verzet van verscheidene maritieme Mogendheden. Men heeft er zich bij bepaald, de gevolgen van de huidige praktijk te verzachten. 't Is in dien geest, dat het door de Conferentie aangenomen Verdrag van vijf artikelen opgesteld is.

Twee onderstellingen kunnen zich voordoen : Ofwel een handelsvaartuig, dat de vlag van een der oorlogvoerenden voert, bevindt zich bij den aanvang der vijandelijkheden in eene vijandelijke haven, ofwel het is vóor het begin van den oorlog vertrokken en het loopt eene vijandelijke haven binnen, zonder bekend te zijn met de vijandelijkheden.

Artikel één van het Verdrag verklaart, dat het in het een en ander geval wenschelijk is, het vaartuig onmiddellijk of na eene voldoende tijdsruimte vrij te laten vertrekken om zich rechtstreeks, na van een bewijs van vrije doorvaart te zijn voorzien, naar zijne bestemmingshaven of eene andere aan het vaartuig aangewezen haven te begeven.

Hoewel artikel 2 rekenschap houdt met de vereischten van den krijg, is hier op een merkelijken vooruitgang te wijzen. Verbeurdverklaring wordt vervangen door eenvoudige beslagneming of sequestratie voor den duur der vijandelijkheden, als door omstandigheden van overmacht, het vaartuig de vijandelijke haven niet kon verlaten of de vergunning om uit te varen, niet kreeg. Het vaartuig kan, tegen schadevergoeding, voor den dienst des vijands opgevorderd of na den oorlog zonder schadevergoeding teruggegeven worden.

Volgens artikel 3, kunnen de op zee aangetroffen vaartuigen, die met de vijandelijkheden onbekend zijn, tijdens den duur van den oorlog insgelijks aangeslagen worden, mits ze na het sluiten van den vrede terug te geven ; ook kunnen zij, tegen schadevergoeding, gerequisitionneerd of zelfs vernietigd worden.

Overeenkomstig artikel 4, zijn de zich aan boord bevindende koopwaren aan dezelfde behandeling onderworpen.

Artikel 5 bepaalt dat het Verdrag niet toepasselijk is op de handelsvaartuigen, waarvan de bouw aanwijst, dat zij bestemd zijn om in oorlogsschepen te worden veranderd.

Verdrag nopens de verandering van handelsvaartuigen in oorlogsschepen.

De in het Russisch programma opgenomen verzameling der wetten en gebruiken van den oorlog te land was nog door geen enkele diplomatische Conferentie aangedurfd. Niettegenstaande eene langdurige studie, kon de vierde Commissie dan ook geen algemeen reglement van de wetten van den zeeoorlog tot stand brengen.

Toch is het buiten kijf, dat hare werkzaamheden niettemin belangrijke uitslagen leverden. Verscheidene kiesche en betwiste vraagstukken, die de zeeoorlog doet oprijzen, werden door eene reeks verdragen geregeld.

Bovendien trad de Conferentie eenparig den door den heer Beernaert geuiten wensch toe, « dat het bewerken van een Reglement nopens de wetten en gebruiken van den zeeoorlog opgenomen worde in het programma der eerstkomende Conferentie en dat, in alle geval, de Mogendheden, zooveel doenlijk, op den zeeoorlog de grondbeginselen van het Verdrag nopens de wetten en gebruiken van den oorlog te land toepassen ».

Het Verdrag nopens de verandering van handelsvaartuigen in oorlogsschepen bepaalt de voorwaarden, waaronder deze verandering mag plaats grijpen.

Onder andere, moeten de in oorlogsschepen veranderde vaartuigen geplaatst zijn onder het rechtstreeksch gezag, het onmiddellijk toezicht en de verantwoordelijkheid van de Mogendheid welker vlag zij voeren; zij moeten ook ingeschreven zijn op de lijsten en de uiterlijke kenteekenen dragen van oorlogsschepen hunner nationaliteit; zij zijn gehouden in hunne verrichtingen de wetten en gebruiken van den oorlog in acht te nemen; hunne bevelhebbers moeten in Staatsdienst zijn, en de bemanning onderworpen aan de regelen der krijgstucht.

De verdragsluitende Mogendheden konden het echter niet eens worden omtrent de vraag of de verandering van een handelsvaarting in oorlogsschip in volle zee mag geschieden. De vraag nopens de plaats dier verandering blijft dus voorbehouden.

Verdrag nopens het stellen van zelfwerkende onderzeesche contact-mijnen.

Men weet hoezeer het gebruik van zelfwerkende onderzeesche contactmijnen voor de verdediging van de havens en kusten zich sedert de laatste zeeoorlogen ontwikkeld heeft. Doch de ervaring, bijzonderlijk tijdens den Russisch-Japanschen oorlog opgedaan, heeft bewezen hoe gevaarlijk het gebruik dier mijnen voor de koopvaardij is. De Conferentie kon er niet aan denken, het gebruik van zulke doelmatige beschermingsmiddelen te verbieden; in deze gansch nieuwe quaestie, die zulke talrijke moeilijkheden biedt, moest zij zich bepalen bij eene eerste proeve tot regeling. Talrijk waren de in commissie gedane voorstellen, lang en grondig de besprekingen. Overeenstemming kon echter niet tot stand komen dan nopens eenige eenparig aangenomen grondbeginselen. Zij dienden als grondslag tot het Verdrag en kunnen, volgens het verslag van den heer George Streit, lid der Grieksche Afvaardiging, worden samengevat als volgt :

Er dient een groot onderscheid gemaakt tusschen verankerde en niet-verankerde zelfwerkende contact-mijnen; de laatsten mogen overal gebezigd worden, doch moeten zoodanig vervaardigd zijn dat zij onschadelijk

worden binnen eene uiterst beperkte tijdsruimte; hetzelfde geldt voor torpedo's die hun doel hebben gemist (art. één, 1° en 3°).

Verankerde mijnen moeten zoodanig vervaardigd zijn, dat zij onschadelijk worden, ingeval dat zij, losgeraakt zijnde, vrijelijk zouden wegdrijven (art. één, 2°); het is bovendien verboden ze te plaatsen vóor de kusten en havens van den tegenstandér met het uitsluitend doel de binnenvaart te onderscheppen (art. 2).

De Staten, die verankerde mijnen gebruiken, zijn gehouden alle mogelijke voorzorgsmaatregelen te nemen voor de veiligheid der vreedzame scheepvaart, inzonderheid door de gevaarlijke streken te doen kennen (art. 6), door de mijnen op te ruimen bij het einde van den oorlog (art. 5), door, in alle geval, voor zoover zulks mogelijk is, er in te voorzien dat de mijnen na beperkten tijd onschadelijk worden (art. 3).

De Mogendheden verbinden zich die regelen zoo spoedig mogelijk toe te passen, en haar mijnenmateriaal te veranderen, opdat het aan die voorschriften beantwoorde (art. 6). Ten slotte zal het vraagstuk der zelfwerkende contact-mijnen het voorwerp uitmaken van eene nieuwe overeenkomst onder de Mogendheden, zes maanden vóor het vervallen van dit Verdrag, dat een duur van zeven jaren heeft (art. 11 en 12).

De handel en de menschelijkheid vergden, dat de regeling van het plaatsen van onderzeesche mijnen niet alleen tot de oorlogvoerenden, maar ook tot de onzijdigen uitgebreid werd. Het scheen onredelijk, het gebruik dier mijnen voor de eenen aan zekere regelen te onderwerpen, en voor de anderen vrij en eigendunkelijk te laten.

De onzijdigen hadden geenerlei belang zich aan de regeling te onttrekken. De heer Van den Heuvel vestigde daarop de aandacht, en aanzocht de derde commissie haar werk te voltooien : zoo de onzijdigen het recht hebben zich tegen de onbillijke schennis hunner onzijdigheid te verdedigen, zoo kunnen zij ook veel voordeel halen uit schikkingen die hunne rechten bepalen en het ontstaan van betreurenswaardige betwistingen en geschillen beletten.

De Conferentie is tot die zienswijze toegetreden : de onzijdigen zijn gehouden dezelfde regelen na te leven en dezelfde voorzorgen te nemen als de oorlogvoerenden.

Verdrag nopens het bombardeeren door eene scheepsmacht in tijd van oorlog.

Door het vraagstuk van het bombardeeren door eene scheepsmacht te regelen, heeft de Conferentie gehoor gegeven aan den in de Slotakte van 1899 geuiten wensch, de regelen, die het bombardeeren, door eene landmacht, van niet verdedigde steden, dorpen en woningen verbieden, tot den zeeoorlog te zien uitbreiden.

Artikel één, lid 1, van het nieuw verdrag komt overeen met artikel 25

van het Reglement van 1899 nopens de wetten en gebruiken van den oorlog te land; het vestigt het grondbeginsel van het verbod, havens, steden, dorpen, woningen of gebouwen, die niet verdedigd worden, met eene scheepsmacht te bombardeeren. Lid 2 bepaalt, dat eene plaats niet mag worden gebombardeerd wegens het enkele feit dat, vóor hare haven, onderzeesche contact-mijnen zijn verankerd. Het dient aangestipt, dat Duitschland, Frankrijk, Groot-Britannië en Japan het Verdrag maar hebben geteekend onder voorbehoud van het tweede lid van artikel één.

Op het aldus gevestigd grondbeginsel zijn verschillende uitzonderingen, wier beteekenis de Belgische Afgevaardigden zich beijverden te verminderen (1).

Ingevolge de eerste uitzondering, kan de bevelhebber eener scheepsmacht, na aanmaning binnen een redelijken termijn, en zelfs in geval van noodzakelijkheid, zonder aanmaning, de krijgswerken alsmede de vijandelijke oorlogsschepen die zich in eene haven bevinden, zonder tot dezer verdediging te dienen, met kanonvuur vernietigen, indien elk ander middel onmogelijk is. Geenerlei verantwoordelijkheid wordt beloopen voor de ongewilde schade, die door het bombardement zou kunnen zijn veroorzaakt (art. 2).

De bevelhebber eener scheepsmacht is, krachtens eene tweede uitzondering, gemachtigd tot het bombardement te doen overgaan, indien de plaatselijke overheden, door eene uitdrukkelijke aanmaning in mora gesteld, weigeren te voldoen aan de vorderingen van levensmiddelen of proviand (art. 3). Doch bombardement wegens niet-betaling eener heffing in geld is verboden (art. 4).

Boven en behalve het verbod, niet-verdedigde havens, steden en dorpen te bombardeeren, vaardigde de Conferentie zekere algemeene regelen uit, van toepassing op elk bombardement door eene scheepsmacht; die bepalingen komen overeen met die, besloten in artikelen 25 tot en met 28 van het door de Eerste Conferentie aangenomen reglement omtrent de wetten en gebruiken van den oorlog te land.

Zij bevelen, de gebouwen gewijd aan de eeredienslen, aan de kunsten, de wetenschappen en aan de weldadigheid, de geschiedkundige gedenkteekenen, de hospitalen zooveel mogelijk te sparen (art. 5), de plaatselijke overheden te waarschuwen, zoo daartoe middel bestaat (art. 6); zij verbieden zelfs eene stormenderhand genomen stad of plaats aan plundering over te leveren (art. 7).

Men kan betreuren, dat sommige dier bepalingen niet nauwkeuriger ingekleed zijn, en zelfs dat andere aangenomen werden. Toch brengt het verdrag, ontstaan uit de besprekingen der Conferentie, reeds merkelijke beperkingen aan de praktijk, die tot hiertoe door de gebruiken van den oorlog toegelaten was.

---

(1) Zie de redevoering van den heer Beernaert, in de derde commissie, eerste ondercommissie, 4de zitting, 18 Juli 1907, en de aanmerkingen van den heer Van den Heuvel, derde commissie, 3de zitting, 8 Augustus 1907.

Verdrag voor de toepassing op den zeeoorlog der beginselen van het Verdrag van Genève.

De toepassing op den zeeoorlog der beginselen van het Verdrag van Genève van 1864 was het werk der Eerste Conferentie van 's Gravenhage.

De Tweede Conferentie stond tegenover het nieuw Verdrag van Genève van 6 Juli 1906.

De Conferentie van 1907 heeft het Verdrag van 29 Juli 1899 herzien, met inachtneming der verbeteringen, aan het Verdrag van Genève gebracht.

Zij heeft het, bovendien, aangevuld door verschillende schikkingen, die hoofdzakelijk tot doel hebben het lot der gewonden en zieken tijdens een oorlog op zee te verzekeren en de voorwaarden te bepalen waaronder hospitaalschepen, uitgerust door particulieren of door officieel erkende vereenigingen van onzijdige Staten, recht hebben op eerbiediging en van prijsmaking vrijgesteld blijven.

Wat deze laatste betreft, hebben beschouwingen van militairen aard de volgende regelen doen aannemen. Onzijdige hospitaalschepen moeten de voorafgaande goedkeuring erlangen van hunne eigen Regeering en van een der oorlogvoerenden, onder wiens leiding zij zich voortaan moeten stellen. Alvorens een hospitaalschip in gebruik te stellen, is eene oorlogvoerende Regeering gehouden zijn naam ter kennis van de tegenpartij te brengen (art. 3). Het onzijdig hospitaalschip moet zich kenbaar maken door, met behalve zijne nationale vlag en de witte vlag met rood kruis, ook de nationale vlag van den oorlogvoerende te hijschen (art. 5). Artikel 8 laat aan de de hospitaalschepen toe, een toestel voor radio-telegrafie aan boord te hebben.

De Britsche Afgevaardigden maakten voorbehoudingen omtrent het bij artikel 12 aan elk oorlogsschip van een oorlogvoerende toegekend recht, de uitlevering te vragen der gewonden, zieken en schipbreukelingen, die aan boord zijn van een hospitaalschip of van een onzijdig handelsvaartuig. Doch alle Staten erkenden dat maatregelen dienen getroffen om te beletten dat gewonden, zieken of schipbreukelingen aan boord van een onzijdig oorlogsschip opgenomen, of met toestemming van de plaatselijke overheid in eene onzijdige haven ontscheept, niet opnieuw kunnen deelnemen aan de krijgsverrichtingen. De hospitaalkosten en die voor de interneering zullen gedragen worden door den Staat, tot welken de in eene onzijdige haven ontscheepte schipbreukelingen, gewonden of zieken behooren (art. 13 en 15).

De andere bepalingen zijn nagenoeg de woordelijke herhaling van de overeenkomende artikelen van het Verdrag van Genève van 1906. Zij hoeven dus niet bijzonderlijk vermeld.

Verdrag nopens zekere beperkingen van de uitoefening van het buitrecht in den zeeoorlog.

Het vraagstuk der onschendbaarheid van het privaateigendom der oorlogvoerenden op zee, sedert meer dan eene eeuw gesteld, werd in uitvoering van een in 1899 te 's Gravenhage geuiten wensch op het programma der Conferentie gebracht.

Het werd ingeleid door een voorstel van de Vereenigde-Staten van Amerika, strekkende tot de algeheele afschaffing van het buitrecht, uitgezonderd in de gevallen van vervoer van oorlogscontrabande of van blokkadebreuk.

Dat voorstel, door de stellers meesterlijk verdedigd, werd bij de stemming door de Belgische Afgevaardigden goedgekeurd. Het leed schipbreuk door den tegenstand van verscheidene groote maritieme Mogendheden, die het voorstel allerminstens voorbarig achtten.

Bezat de Conferentie de macht niet om eene radicale hervorming te verwezenlijken, toch opende zij daartoe den weg, door uit te zien naar de middelen om de strengheid van de huidige praktijk te verzachten.

Onder de voorstellen die met dat doel gedaan werden, behoort gewezen op een overgangsontwerp in twaalf artikelen, verschuldigd aan het initiatief der heeren Beernaert en Van den Heuvel, en dat buitmaking en verbeurdverklaring zou vervangen door beslagneming en sequester.

De heer Vanden Heuvel vatte dit voorstel in de volgende bewoordingen samen : « De Belgische Afgevaardigden hebben gemeend, dat zij zouden beantwoorden aan een gemeenschappelijk denkbeeld met Afgevaardigden van andere Staten, door het vooruitzetten van een stelsel dat rekenschap houden zou met de verschillende beoogde doeleinden. Eenerzijds zou elk der oorlogvoerenden het recht behouden, de aangeslagen vaartuigen en dezer lading voor krijgszaken te benuttigen. Anderzijds zouden de particulieren, bij het einde van den oorlog, de ingehouden eigendommen terugnemen, of hetzij van den prijsmakenden Staat, ofwel naarvolgens de vredesverdragen, van hun eigen Staat, de waarde van de benuttigde of vernietigde eigendommen ontvangen. Dergelijk stelsel kan door eenieder gunstig onthaald worden. Het kan de verrichtingen van den zeeoorlog niet belemmeren ; het zou ze in hare hoofdzakelijke uitslagen niet tegengaan ; doch het zou een einde stellen aan nuttelooze strengheid en schade, en meer billijkheid in de vijandelijkheden brengen ».

Het ontwerp werd door de meerderheid der commissie hoogst welwillend bejegend, doch bij de stemming over de artikelen vermocht het niet een voldoend stemmental te bekomen om eene nagenoeg algemeene overeenstemming te verzekeren, en zagen de Belgische Afgevaardigden zich verplicht de intrekking van hun voorstel te vragen.

Andere beperkingen van het buitrecht, van minder algemeenen aard, werden vervolgens voorgesteld ; zij ontmoetten eene eenparige toetreding.

De eerste betreft de brievenpost ter zee ; deze wordt onschendbaar ver-

klaard, welke ook haar ambtelijke of bijzondere aard zij, om het even of zij op zee of een onzijdig of vijandig schip wordt gevonden. Indien het schip wordt genomen, wordt zij met zoo min mogelijk vertraging door den prijsmaker verzonden (hoofdstuk I).

De tweede aangenomen uitzondering stond in het ontwerp van de Belgische Afgevaardigden. De door hen erkende vrijstelling van prijsmaking voor kustvisscherijbooten en voor vaartuigen, uitsluitend bestemd tot een wetenschappelijk doel, werd door de Conferentie uitgebreid tot de diensten der kleine plaatselijke vaart, alsmede tot alle vaartuigen belast met godsdienstige, wetenschappelijke of menschlievende zendingen.

De vrijstelling van prijsmaking is op die booten niet langer toepasselijk, zoodra zij op eenigerlei wijze deelnemen aan de vijandelijkheden (hoofdstuk II).

Eene laatste beperking betreft de bemanningen van door een oorlogvoerende prijsgemaakte vijandelijke handelsvaartuigen. Het vraagstuk werd bij de Conferentie aanhangig gemaakt door een voorstel van Groot-Britannië, dat enkel de onzijdige scheepslieden bedoelde, vervolgens door een voorstel der Belgische Afgevaardigden, dat het voordeel der vrijheid uitstrekt zelfs tot de vijandelijke zeelieden (hoofdstuk III).

De heer Van den Heuvel zette in de volgende bewoordingen het doel van het amendement uiteen : « Groot-Britannië heeft een voorstel ingediend, strekkende tot het wijzigen der wetten van den oorlog betreffende de bemanningen der prijsgemaakte vijandelijke vaartuigen. Thans worden, zonder onderscheid van nationaliteit, al de schepelingen van een door een oorlogvoerende prijsgemaakt handelsvaartuig gevangengezet. Het Britsche voorstel wil onder hen een onderscheid maken ; het stelt voor de vrijheid te gunnen aan de onzijdige zeelieden, doch beschouwt de andere schepelingen als krijgsgevangenen. Dat is slechts halve-rechtvaardigheid, want al die zeelieden zijn vreedzame menschen ; het zijn noeste werkers, die onzer aandacht overwaardig zijn ; het zijn strijders noch helpers ».

Het aangenomen voorstel luidt als volgt :

Wanneer een vijandelijk handelsvaartuig door een oorlogvoerende is prijsgemaakt, worden de leden der bemanning, die onderdanen van een onzijdigen Staat zijn, niet krijgsgevangen gemaakt; hetzelfde geldt voor de leden der bemanning, die onderdanen van den vijandelijken Staat zijn, voor den gezagvoerder en de officieren, onderdanen van den onzijdigen Staat of van den vijandelijken Staat, op voorwaarde dat zij zich bij uitdrukkelijke, schriftelijke belofte verbinden, tijdens de vijandelijkheden geen dienst te nemen, die betrekking heeft met de oorlogsverrichtingen.

Verdrag nopens de rechten en verplichtingen der onzijdige Mogendheden in geval van zeeoorlog.

Gedurende de laatste oorlogen, inzonderheid gedurende de vijandelijkheden tusschen Rusland en Japan, deden vraagstukken van onzijdigheid

op zee, door erge voorvallen verwekt, blijken hoe zeer de Mogendheden van gevoelen verschilden en hoe wenschelijk, ja noodzakelijk eene internationale overeenstemming was.

De aan de Conferentie onderworpen voorstellen, die zich eerst beperkten tot vraagstukken betreffende het schuilen van oorlogsschepen in onzijdige havens, breidden zich uit tot de rechten en verplichtingen der onzijdige Staten in geval van zeeoorlog over het algemeen. Doch men kon niet verhopen omtrent eene volledige regeling overeen te komen. Gewichtige vraagstukken bleven onopgelost. De Conferentie moest er zich bij bepalen, eenige overigens hoofdzakelijke regelen aan te nemen. Deze bevestigen de rechten van den onzijdige op de eerbiediging zijner wateren : de oorlogvoerende mag daarin niet overgaan tot het onderzoek of de prijsmaking van schepen van onzijdige of oorlogvoerende Staten, daar geene prijsrechtbanken instellen, ze niet tot basis van operatiën tegen zijnen tegenstander maken.

De tegenover die rechten gestelde verplichtingen der onzijdigen worden vervolgens vastgesteld : verbod voor den onzijdigen Staat aan de oorlogvoerenden wapens of oorlogsmateriaal te leveren en verplichting « alle middelen waarover de onzijdige beschikt aan te wenden om binnen zijn rechtsgebied de bewapening en het vertrek te verbieden van vaartuigen bestemd om mede te werken aan de vijandelijke verrichtingen ».

Kon de Conferentie niet bepaald afrekenen met de twistredenen, waartoe de toepassing dezer grondbeginselen aanleiding geeft, toch dient de schikking vermeld, waarbij de onzijdige niet gehouden is den uit- of doorvoer van contrabande-artikelen voor rekening van een der oorlogvoerenden te beletten.

De Kamers zullen met genoegen vaststellen, dat dit artikel de vrijheid bekrachtigt van den handel in wapens en oorlogsmunitie, die op gevaar en perijkel van den uitvoerder gebeurt, zonder dat de onzijdige Staat gehouden is ze aan de grens in te houden. Die onzekere regel in de oorlogspraktijk werd bestendig en krachtdadig toegepast door de Belgische Regeering, die steeds de vrijwaring van 's lands nijverheid ter harte nam. De Conferentie huldigde die jurisprudentie.

België bezit havens aan de Noordzee. Het binnenvaren van oorlogvoerende schepen in die havens zou gevaarlijke geschillen kunnen doen ontstaan. Die mogelijkheid bekommerde de Regeering ; gebruik makende van hare souvereine rechten, heeft zij bij Koninklijk besluit van 18 Februari 1904 de toelating van vreemde oorlogsschepen in de Belgische wateren geregeld.

De gebeurtenissen tijdens den Russisch-Japanschen oorlog bewezen, dat die voorzorgen niet voorbarig waren en hoe noodig het was eene internationale regeling te treffen. De Conferentie leende eene bijzondere aandacht aan dat vraagstuk, dat in een Verdrag van elf artikelen tamelijk volledig opgelost wordt.

Tot dusverre lieten sommige Mogendheden oorlogsschepen van oorlog-

voerenden in hunne havens toe zonder beperking van duur; andere lieten deze er slechts vier-en-twintig uren verblijven. België had dit laatste stelsel aangenomen.

Met de bevestiging, dat de onzijdige vrij is deze zaak door eigen wetten te bepalen, verklaart het Verdrag dat, bij gebrek aan bijzondere wetten, het aan oorlogsschepen verboden is langer dan vier-en-twintig uren te vertoeven in de territoriale wateren van den onzijdige, uitgezonderd in de gevallen van averij of zeegevaar.

Vervolgens herhaalt het de reeds door talrijke Staten aangenomen regelen nopens het achtereenvolgend vertrek van vijandige vaartuigen, die elkander in eene onzijdige haven zouden ontmoeten, betreffende de beperking tot de onontbeerlijke herstellingen om weder zee te kiezen en betreffende het verbod op eenigerlei wijze hunne strijdkracht, hunne bewapening en hunne bemanning te versterken.

Het vraagstuk van het opdoen van levensmiddelen en brandstof was onbepaald en betwist. De Conferentie heeft die beide zwarigheden met gelukkige bewoordingen uit den weg geruimd. De oorlogsschepen mogen zich niet verder van levensmiddelen voorzien dan om hun normalen voorraad in vredestijd aan te vullen, en slechts zooveel brandstof innemen als noodig is om de naaste haven van hun eigen land te bereiken, of zoo de onzijdige zulks verkiest, om de eigenlijke kolenhokken aan te vullen.

Het binnenbrengen van prijzen in de onzijdige havens werd op duidelijke wijze vastgesteld. Het wordt enkel geduld in geval van onzeewaardigheid, slechte gesteldheid der zee, gebrek aan brandstof of aan levensmiddelen. De prijs moet weder vertrekken, zoodra de oorzaak die het binnenloopen heeft gerechtvaardigd, is vervallen. De onzijdige Mogendheden zijn ook gemachtigd de prijzen in hunne havens toe te laten, op voorwaarde die in sequestratie te laten in afwachting der beslissing van de prijsrechtbank. Dat artikel vergemakkelijkt het behoud der prijzen, die maar al te dikwijls in volle zee vernietigd worden; de Belgische Afgevaardigden, bezorgd voor de eerbiediging van het privaateigendom op zee, hebben het krachtdadig ondersteund.

Het duidelijk en doelmatig reglement zal alle gevaarvolle geschillen vermijden, die zouden kunnen oprijzen tusschen de plaatselijke overheid en een oorlogvoerend schip dat in eene onzijdige haven de wijk genomen heeft.

Om de eerbiediging dezer bepalingen te verzekeren, mag de onzijdige Mogendheid zich voortaan beroepen op het Haagsche Verdrag, dat in zijn artikel 24 het geval voorziet waarin, ondanks de ontvangen kennisgeving, het oorlogvoerende schip zich daaraan niet zoo onderwerpen. In dat geval heeft de onzijdige Mogendheid het recht de maatregelen te nemen, die zij noodig mocht oordeelen om het schip buiten staat te stellen zee te kiezen gedurende den oorlog; de bevelhebber van het schip moet de uitvoering dezer maatregelen vergemakkelijken. Hetzelfde artikel regelt vervolgens de interneering der officieren en der bemanning.

Het Verdrag nopens de rechten en verplichtingen der onzijdigen in geval van zeeoorlog zal voorzeker de vervulling der aan de onzijdige Staten opgelegde verplichtingen gemakkelijker maken; het zal hen tegen geduchte betwistingen behoeden.

Verdrag nopens de vestiging van een internationaal Prijzenhof.

Het vraagstuk der vestiging eener internationale rechtsmacht in zake prijsneming stond niet op het Russisch programma.

Het werd voor de Conferentie gebracht, dank zij het gelukkig initiatief van Duitschland en van Groot-Britannië. De debatten, die er op volgden, leidden tot de schepping eener nieuwe instelling, die de vernieuwing der misbruiken, die bij zoovele oorlogen werden gepleegd, zal beletten.

Is men er niet in geslaagd het recht op prijsmaking van het privaateigendom op zee af te schaffen, zoo zal dezes beoefening voortaan toch geregeld en aan eene hoogere rechtsmacht dan de nationale rechtbanken onderworpen zijn. « De Regeeringen, deed de heer Renault terecht in zijn verslag opmerken, hebben op dit stuk meer verwezenlijkt dan de leerstelling had durven verhopen. »

Het Verdrag, dat door de Conferentie aangenomen werd door 37 stemmen tegen 6 onthoudingen, behoudt het grondbeginsel volgens welk de prijzen-rechtsmacht in eersten aanleg uitgeoefend wordt door de rechtbanken van den prijsmakenden oorlogvoerende (art. 2). Doch tegen de uitspraken der prijzen-rechtbanken kan beroep ingeslagen worden voor een internationaal Prijzenhof, dat te 's Gravenhage zal gevestigd zijn.

Het Verdrag regelt de bevoegdheid en de rechtspleging van het Hof.

In zijn titel één, bepaalt het in welke gevallen het beroep zal aanvaard worden en door wien het mag aangeteekend worden (art. 3 tot 5).

Het bepaalt zooveel mogelijk, de door het Hof toe te passen rechtsregelen. Is de op te lossen rechtsvraag niet door een bijzonder Verdrag voorzien, vonnist het Hof volgens de regelen van het internationaal recht; bestaan geene algemeen erkende regelen, zoo zal het Hof beslissen volgens de algemeene beginselen van rechtvaardigheid en billijkheid (art. 7).

Titel II is gewijd aan de inrichting van het Hof. Het is samengesteld uit rechters en plaatsvervangende rechters, door de Verdragsluitende Mogendheden benoemd, voor een tijdvak van zes jaar. Het Hof telt vijftien rechters; negen rechters vormen het noodige quorum. Al de Mogendheden benoemen rechters bij het Internationaal Hof, doch al die rechters hebben niet op dezelfde wijze zitting. De rechters, benoemd door de acht grootste maritieme Mogendheden, hebben altijd zitting. De door de andere verdragsluitende Mogendheden benoemde rechters en plaatsvervangende rechters hebben om de beurt zitting volgens eene bij het Verdrag gevoegde lijst. De indeeling werd gedaan met inachtneming van de belangrijkheid van

den zeehandel en van de zeemacht, alsmede van de tonnemaat der handelsvloot. Over een tijdperk van zes jaar, hebben de Belgische rechter en plaatsvervangende rechter elk twee jaar zitting.

Het hoofdzakelijk recht van elken Staat, de vonnissen zijner prijzenrechtbanken niet te zien verbreken door eene rechtsmacht in dewelke hij niet zou vertegenwoordigd zijn, werd gevrijwaard door artikel 16, dat bepaalt dat eene oorlogvoerende Mogendheid altijd kan vragen, dat de door haar benoemde rechter deelneemt aan de berechting van alle zaken, die uit den oorlog voortkomen. Elk oorlogvoerende mag bovendien een zeeofficier van hoogen rang aanwijzen, die als bijzitter met raadgevende stem zitting heeft.

Bijzondere bepalingen regelen inzonderheid de keuze der te gebruiken taal en de wijze waarop de partijen vertegenwoordigd worden.

Titel III handelt geheel over de rechtspleging vóor het Hof. In titel IV wordt bepaald, dat het Verdrag slechts toepasselijk zal zijn in geval van oorlog onder verdragsluitende Mogendheden en dat van het beroep slechts kan worden gebruik gemaakt door deze of door hare onderdanen. Het Verdrag moet op 30 Juni 1909 bekrachtigd zijn en heeft een duur van twaalf jaren, te rekenen van zijne inwerkingtreding.

De Belgische Afgevaardigden traden tot dit Verdrag toe.

In de verklaring die de heer Van den Heuvel voor de Commissie aflegde, wees hij op het hoofdzakelijk onderscheid dat bestaat tusschen eene bestendige scheidsrechterlijke Rechtbank en het Internationaal Prijzenhof. Hij mocht terecht zeggen, dat « deze laatste instelling eene der gelukkigste hervormingen was in zake regeling van den zeeoorlog. Zij zal van overgroot belang zijn, zoolang de twee groote grondbeginselen der toekomst, onschendbaarheid van het privaateigendom op zee en afschaffing van contrabande, niet aangenomen zijn ».

Verscheidene Zeemogendheden, onder dewelke Groot-Britannië, Japan en Rusland te noemen zijn, hebben tot hiertoe nog het Verdrag nopens de vestiging van een Internationaal Prijzenhof niet geteekend. Die onthouding moet te wijten zijn aan de onbepaaldheid van het huidig internationaal recht in zake zeevaart.

Na de sluiting der Conferentie, werden Duitschland, Oostenrijk-Hongarije, Spanje, Frankrijk, Italië, Japan, Rusland, de Nederlanden en de Vereenigde-Staten door Engeland uitgenoodigd om deel te nemen aan eene internationale Zeevaart-Conferentie. Deze werd gehouden te Londen op 4 December 1908. Hare werkzaamheden leidden tot de onderteekening, op 26 Februari 1909, eener Verklaring, vaststellende de regelen van het zeerecht, inzonderheid in zake blokkade, oorlogscontrabande, vijandig hulpbetoon, vernietiging van onzijdige prijzen, overdracht van vlag, konvooi en onderzoek. Die Verklaring stelde een einde aan de verschillen van zienswijze die tot hiertoe in de leerstelling en in de internationale praktijk heerschten en zal de vestiging van een internationaal Prijzenhof op machtige wijze bevorderen.

Verklaring nopens het verbod om projectielen en ontplofbare stoffen uit luchtballen te werpen.

De bij de Slotakte van 29 Juli 1899 gevoegde Verklaring, waarbij het verbod werd gesteld om projectielen en ontplofbare stoffen uit luchtballen te werpen, was slechts voor vijf jaren onderschreven.

De Belgische Afgevaardigden vroegen hare hernieuwing voor een gelijken duur. De Britsche Afgevaardigden ondersteunden hunne vraag en stelden voor, den duur van de verbintenis te verlengen voor een « tijdperk loopende tot het einde der Derde Vredes-Conferentie ».

De Verklaring van 1899 werd, in dien zin gewijzigd, bij de Slotakte der Tweede Conferentie gevoegd.

De Eerste Conferentie van den Haag, die tot taak had, de middelen te zoeken om een duurzamen vrede onder de volkeren te vestigen, had de vreedzame beslechting der internationale geschillen bevorderd. De inrichting van het scheidsgerecht was haar verdienstelijkste werk; verder ondernam zij de volmaking van de reeds in 1874 te Brussel begonnen regeling der wetten van den oorlog te land.

De Tweede Conferentie bevorderde eene hervorming van het huidige volkenrecht. In het bestek harer beraadslagingen lagen de wetten en gebruiken van den zeeoorlog, de rechten en verplichtingen der onzijdigen. Van de twaalf Verdragen, die zij voorbereidde, zijn negen aan dat tweevoudig onderwerp gewijd.

Het werk der Conferentie is aanzienlijk. Binnen een betrekkelijk kort tijdsverloop volbracht, heeft het een gewicht waarvan men zich wellicht niet dadelijk rekenschap gaf, doch dat, ten aanzien der bekomen uitslagen, niet te miskennen valt.

Door de ervaring der laatste oorlogen geleerd, heeft de Conferentie zich beijverd aan talrijke onbepaald gebleven en betwiste vraagstukken eene oplossing te geven; zij heeft het bestaande recht vastgesteld, zij heeft het volmaakt door het nader te bepalen, zij heeft er talrijke en merkelijke verbeteringen aan toegebracht. Een verheven gedacht van menschenliefde heeft steeds hare besprekingen voorgelicht. Zij ontmoette uiteenloopende staatkundige belangen en stuitte soms tegen onverzoenlijke militaire eischen. De meeste zwarigheden werden echter overwonnen, dank zij de toegevendheid, de behendigheid en de rechtsgeleerde kennis der afgevaardigden. De Conferentie schiep een werk van wezenlijk practisch nut en onbetwistbaren vooruitgang; door behendig uitgedachte bewoordingen bracht zij menig vergelijk tot stand; zij staakte slechts hare pogingen als toenadering niet mogelijk was en de reeds mooie uitslagen, die zij verkregen heeft, laten nog veel beters voor de toekomst hopen; zij kunnen dus niet genoeg naar waarde worden geschat.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,

J. DAVIGNON.

BIJLAGE TOT DE MEMORIE VAN TOELICHTING

SLOTAKTE

VAN DE

TWEEDE INTERNATIONALE VREDES-CONFERENTIE

De Tweede Internationale Vredes-Conferentie, eerst voorgesteld door den President der Vereenigde-Staten van Amerika, op uitnoodiging van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen bijeengeroepen zijnde door Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden, heeft zich op 15 Juni 1907 vergaderd te 's Gravenhage, in de Ridderzaal, met opdracht nieuwe uitbreiding te geven aan de menschlievende beginselen, die tot grondslag dienden aan het werk der Eerste Conferentie, van 1899.

De hierna genoemde Mogendheden hebben deel genomen aan de Conferentie, waarvoor zij de hierna genoemde Vertegenwoordigers hadden aangewezen :

Duitschland :

Zijne Exc. baron MARSCHALL VON BIEBERSTEIN, Minister van Staat, Keizerlijk Gezant te Constantinopel, Gevolmachtigden Eersten Vertegenwoordiger;

Den heer KRIEGE, Keizerlijk Gezant met buitengewone Zending bij deze Conferentie, Gezantschapsgeheimraad en Rechtsgeleerde aan het Departement van Buitenlandsche Zaken, Lid van het Bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Tweeden Vertegenwoordiger;

Den heer Vice-Admiraal SIEGEL, Zeevaartsattaché bij het Keizerlijk Gezantschap te Parijs, Vertegenwoordiger voor het Zeewezen;

Den heer Generaal-Majoor VON GÜNDELL, Hoofdkwartiermeester van den Grooten Staf van het Koninklijk Pruisisch leger, Vertegenwoordiger voor het Leger;

Den heer ZORN, Hoogleeraar aan de Faculteit van Rechtsgeleerdheid aan de Hoogeschool te Bonn, Gerechtsgeheimraad, Lid van het Pruisisch Heerenhuis en Kroonsyndicus, Wetenschappelijken Vertegenwoordiger;

Den heer GÖPPERT, Gezantschapsraad en toegevoegden Raadsheer aan het Departement van Buitenlandsche Zaken, toegevoegden Vertegenwoordiger;

Den heer RETZMANN, Luitenant-Kapitein bij den Hoofdstaf der Zeemacht, toegevoegden Vertegenwoordiger voor het Zeewezen.

De Vereenigde-Staten van Amerika :

Zijne Exc. den heer JOSEF H. CHOATE, oud-Gezant te Londen, buitengewoon Gezant, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer HORACE PORTER, oud-Gezant te Parijs, buitengewoon Gezant, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer URIAH M. ROSE, buitengewoon Gezant, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer DAVID JAYNE HILL, oud-Staatsondersecretaris voor Buitenlandsche Zaken, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te 's Gravenhage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer Vice-Admiraal CHARLES S. SPERRY, oud-Voorzitter van de School voor de Zeemacht, gevolmachtigd Minister, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer Brigade-Generaal GEORGE B. DAVIS, Hoofd van het Krijgsgerecht van het Leger der Vereenigde-Staten, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer WILLIAM I. BUCHANAN, oud-Minister te Buenos-Ayres, oud-Minister te Panama, gevolmachtigd Minister, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer JAMES BROWN SCOTT, Rechtsgeleerde aan het Departement van State voor Buitenlandsche Zaken, technischen Vertegenwoordiger;

Den heer CHARLES HENRY BUTLER, Rapporteur aan het Opperste Hof, technischen Vertegenwoordiger.

De Argentijnsche Republiek :

Zijne Exc. den heer ROQUE SAENZ PEÑA, oud-Minister van Buitenlandsche Zaken, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Rome, lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer LUIS M. DRAGO, oud-Minister van Buitenlandsche Zaken, Afgevaardigde, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer CARLOS RODRIGUEZ LARRETA, oud-Minister van Buitenlandsche Zaken, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer Generaal FRANCISCO REYNOLDS, Attaché voor Krijgszaken te Berlijn, technischen Vertegenwoordiger;

Den heer Kapitein ter zee JUAN A. MARTIN, oud-Minister der Marine, Attaché voor het Zeewezen te Londen, technischen Vertegenwoordiger.

Oostenrijk-Hongarije :

Zijne Exc. den heer GAËTAN MÉREY DE KAPOS-MÉRE, Geheimraad van Zijne Keizerlijke en Apostolisch-Koninklijke Majesteit, buitengewoon en gevolmachtigd Gezant, Gevolmachtigden Eersten Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. baron KAREL DE MACCHIO, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Athene, Gevolmachtigden Tweeden Vertegenwoordiger;

Den heer HENDRIK LAMMASCH, Hoogleeraar aan de Hoogeschool te Weenen, Hofraad, Lid van de Heerenkamer van den Oostenrijkschen Reichsrath, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, wetenschappelijken Vertegenwoordiger;

Den heer ANTOON HAUS, Vice-Admiraal, Vertegenwoordiger voor het Zeewezen;

Den heer baron WLADIMIR GIESL VON GIESLINGEN, Generaal-Majoor, Gevolmachtigde voor krijgszaken bij het Keizerlijk en Koninklijk Gezantschap te Constantinopel en bij het Keizerlijk en Koninklijk Gezantschap te Athene, Vertegenwoordiger voor het Leger;

Den heer ridder OTTO VON WEIL, Hofraad en ministerieel Raadsheer aan het Ministerie van het Keizerlijk en Koninklijk Huis en van Buitenlandsche Zaken, Vertegenwoordiger;

Den heer JULIUS SZILLASSY DE SZILAS ET PILIS, Gezantschapsraad, Vertegenwoordiger;

Den heer EMIEL KONEK DE NORWALL, Luitenant ter zee der eerste klasse, toegevoegden Vertegenwoordiger.

België :

Zijne Exc. den heer A. BEERNAERT, Minister van Staat, Lid van de Kamer der Volksvertegenwoordigers, Lid van het Instituut van Frankrijk en van de Koninklijke Academiën van België en van Rumenië, Eerelid van het Instituut voor internationaal Recht, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer J. VAN DEN HEUVEL, Minister van Staat, oud-Minister van Justitie, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. baron GUILLAUME, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te 's Gravenhage, Lid der Koninklijke Academie van Rumenië, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

Bolivia :

Zijne Exc. den heer CLAUDIO PINILLA, Minister van Buitenlandsche Zaken, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigd Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer FERNANDO E. GUACHALLA, gevolmachtigd Minister te Londen, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

Voor Brazilië :

Zijne Exc. den heer RUY BARBOSA, buitengewoon en gevolmachtigd Gezant, Ondervoorzitter van den Senaat, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer EDUARDO F. S. DOS SANTOS LISBÔA, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te 's Gravenhage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer Kolonel ROBERTO TROMPOWSKY LEITÂO DE ALMEIDA, Attaché voor Krijgszaken te 's Gravenhage, technischen Vertegenwoordiger;

Den heer Fregatkapitein TANCREDO BURLAMAQUI DE MOURA, technischen Vertegenwoordiger.

Bulgarije :

Den heer Generaal-Majoor van den Staf VRBAN VINAROFF, Generaal à la suite, Gevolmachtigden Eersten Vertegenwoordiger;

Den heer IVAN KARANDJOULOFF, Procureur-Generaal aan het Verbrekingshof, Gevolmachtigden Tweeden Vertegenwoordiger;

Den heer Fregatkapitein S. DIMITRIEFF, Hoofd van den Staf der Bulgaarsche Vloot, Vertegenwoordiger.

Chili :

Zijne Exc. den heer DOMINGO GANA, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Londen, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer AUGUSTO MATTE, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Berlijn, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer CARLOS CONCHA, oud-Minister van Oorlog, oud-Voorzitter der Kamer der Afgevaardigden, oud-buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Buenos-Ayres, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

China :

Zijne Exc. den heer LOU TSENG-TSIANG, buitengewoon Gezant, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den Achtbaren JOHN W. FOSTER, oud-Staatssecretaris aan het Departement van Buitenlandsche Zaken der Vereenigde-Staten van Amerika, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer TSIEN-SUN, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te 's Gravenhage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer Kolonel W. S. Y. TINGE, Hoofd van het Bureel van Krijgsgerecht aan het Ministerie van Oorlog, Vertegenwoordiger voor het Leger;

Den heer TCHANG TCHING TONG, Gezantschapssecretaris, toegevoegden Vertegenwoordiger;

Den heer TCHAO-HI-TCHIOU, oud-Secretaris der Zending en van het Keizerlijk Chineesch Gezantschap te Parijs en te Rome, toegevoegden Vertegenwoordiger.

Columbia :

Den heer Generaal JORGE HOLGUIN, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer SANTIAGO PEREZ TRIANA, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. Generaal M. VARGAS, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Parijs, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

De Republiek Cuba :

Den heer ANTONIO SANCHEZ DE BUSTAMANTE, Hoogleeraar van internationaal Recht aan de Hoogeschool te Habana, Senator der Republiek, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer GONZALO DE QUESADA Y ARÓSTEGUI, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Washington, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer MANUEL SANGUILY, oud-Bestuurder van het Instituut van middelbaar onderwijs te Habana, Senator der Republiek, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

Denemarken :

Zijne Exc. den heer C. BRUN, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Washington, Gevolmachtigden Eersten Vertegenwoordiger;

Den heer Vice-Admiraal C. F. SCHELLER, Gevolmachtigden Tweeden Vertegenwoordiger;

Den heer A. VEDEL, Kamerheer, Afdeelingshoofd aan het Koninklijk Ministerie van Buitenlandsche Zaken, Gevolmachtigden Derden Vertegenwoordiger.

De Dominikaansche Republiek :

Den heer FRANCISCO HENRIQUEZ I CARVAJAL, oud-Minister van Buitenlandsche Zaken, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer APOLINAR TEJERA, Rector van het Ambachtsinstituut te San-Domingo, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

De Republiek Ecuador :

Zijne Exc. den heer VICTOR RENDÓN, buitengewoon Gezánt en gevolmachtigd Minister te Parijs en te Madrid, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer ENRIQUE DORN Y DE ALSÚA, Zaakgelastigde, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

Spanje :

Zijne Exc. den heer W. R. DE VILLA-URRUTIA, Senator, oud-Minister van Buitenlansche Zaken, buitengewoon en gevolmachtigd Gezant te Londen, Gevolmachtigden Eersten Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer JOSÉ DE LA RICA Y CALVO, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te 's Gravenhage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer GABRIEL MAURA Y GAMAZO, GRAAF DE LA MORTERA, Afgevaardigde bij de Cortes, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer J. JOFRE MONTOJO, Kolonel bij den Staf, Adjudant van den Minister van Oorlog, toegevoegden Vertegenwoordiger voor het Leger;

Den heer Kapitein ter zee FRANCISCO CHACON, toegevoegden Vertegenwoordiger voor het Zeewezen.

Frankrijk :

Zijne Exc. den heer LÉON BOURGEOIS, buitengewoon Gezant, Senator, oud-Voorzitter van den Ministerraad, oud-Minister van Buitenlandsche Zaken, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Vertegenwoordiger, Eersten Gevolmachtigde;

Den heer baron d'ESTOURNELLES DE CONSTANT, Senator, gevolmachtigd Minister der eerste klasse, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Vertegenwoordiger, Tweeden Gevolmachtigde;

Den heer LOUIS RENAULT, Hoogleeraar aan de Faculteit van Rechtsgeleerdheid te Parijs, gevolmachtigd Minister ten eeretitel, Rechtsgeleerde aan het Ministerie van Buitenlandsche Zaken, Lid van het Instituut, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Vertegenwoordiger, derden Gevolmachtigde;

Zijne Exc. den heer MARCELLIN PELLET, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te 's Gravenhage, Vertegenwoordiger, vierden Gevolmachtigde;

Den heer Divisie-Generaal AMOUREL, Vertegenwoordiger voor het Leger;

Den heer Vice-Admiraal ARAGO, Vertegenwoordiger voor het Zeewezen;

Den heer FROMAGEOT, Advocaat aan het Hof van Beroep te Parijs, technischen Vertegenwoordiger;

Den heer Kapitein ter zee LACAZE, tweeden Vertegenwoordiger voor het Zeewezen;

Den heer Luitenant-Kolonel SIBEN, Attaché voor krijgszaken te Brussel en te 's Gravenhage, tweeden Vertegenwoordiger voor het Leger.

Groot Brittannië :

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren sir EDWARD FRY, G. C. B., Lid van den Geheimen Raad, buitengewoon Gezant, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren sir ERNEST MASON SATOW, G. C. M. G., Lid van den Geheimen Raad, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren lord REAY, G. C. S. I., G. C. I. E., Lid van den Geheimen Raad, oud-Voorzitter van het Instituut van internationaal Recht, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. sir HENRY HOWARD, K. C. M. G., C. B., buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te 's Gravenhage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer Divisie-Generaal sir EDMOND R. ELLES, G. C. I. E., K. C. B., Vertegenwoordiger voor het Leger;

Den heer Kapitein ter zee C. L. OTTLEY, M. V. O., R. N., A. D. C., Vertegenwoordiger voor het Zeewezen;

Den heer EYRE CROWE, Gezantschapsraad, technischen Vertegenwoordiger, eersten Secretaris van de Vertegenwoordigers;

Den heer CECIL HURST, Gezantschapsraad, technischen Vertegenwoordiger, rechtskundig Adviseur der Vertegenwoordigers;

Den heer Achtbaren Luitenant-Kolonel HENRY YARDE-BULLER, D.S.O., Attaché voor krijgszaken te 's Gravenhage, technischen Vertegenwoordiger;

Den heer Fregatkapitein J. R. SEGRAVE, R. N., technischen Vertegenwoordiger;

Den heer Commandant GEORGE K. COCKERILL, Afdeelingshoofd bij den Staf van het Leger, technischen Vertegenwoordiger.

Griekenland :

Zijne Exc. den heer CLÉON RIZO RANGABÉ, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Berlijn, Gevolmachtigden Eersten Vertegenwoordiger;

Den heer GEORGE STREIT, Hoogleeraar van Internationaal Recht aan de Hoogeschool te Athene, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Tweeden Vertegenwoordiger;

Den heer Artilleriekolonel C. SAPOUNTZAKIS, Hoofd van den Grooten Staf, technischen Vertegenwoordiger.

Guatemala :

Den heer JOSÉ TIBLE MACHADO, Zaakgelastigde te 's Gravenhage en te Londen, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer ENRIQUE GOMEZ CARRILLO, Zaakgelastigde te Berlijn, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

De Republiek Haïti :

Zijne Exc. den heer JAN JOSEF DALBÉMAR, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Parijs, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer J. N. LÉGER, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Washington, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer PIETER HUDICOURT, oud-Hoogleeraar van openbaar internationaal Recht, Advocaat aan de Balie te Port-au-Prince, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

Italië :

Zijne Exc. graaf JOSEF TORNIELLI BRUSATI DI VERGANO, Senator van het Koninkrijk, Gezant van Zijne Majesteit den Koning te Parijs, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Voorzitter van de Italiaansche Vertegenwoordigers, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer GUIDO POMPILJ, Afgevaardigde bij het Parlement, Staatsondersecretaris aan het Koninklijk Ministerie van Buitenlandsche Zaken, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer GUIDO FUSINATO, Staatsraad, Afgevaardigde bij het Parlement, oud-Minister van Onderwijs, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer MARIUS NICOLIS DE ROBILANT, Brigade-Generaal, technischen Vertegenwoordiger;

Den heer FRANS CASTIGLIA, Kapitein ter zee, technischen Vertegenwoordiger.

Japan :

Zijne Exc. den heer KEIROKU TSUDZUKI, buitengewoon en gevolmachtigd Gezant, Gevolmachtigden Eersten Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer AIMARO SATO, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te 's Gravenhage, Gevolmachtigden Tweeden Vertegenwoordiger;

Den heer HENRY WILLARD DENISON, Rechtsgeleerde aan het Keizerlijk Ministerie van Buitenlandsche Zaken, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, technischen Vertegenwoordiger;

Den heer Generaal-Majoor YOSHIFURU AKIYAMA, Opzichter der Ruiterij, technischen Vertegenwoordiger;

Den heer Vice-Admiraal HAYAO SHIMAMURA, President van de Zeevaartschool te Etajima, technischen Vertegenwoordiger.

Luxemburg :

Zijne Exc. den heer EYSCHEN, Minister van State, President der Grootshertogelijke Regeering, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer graaf DE VILLERS, Zaakgelastigde te Berlijn, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

Mexiko :

Zijne Exc. den heer GONZALO A. ESTEVA, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Rome, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer SEBASTIAN B. DE MIER, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Parijs, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer FRANCISCO L. DE LA BARRA, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Brussel en te 's Gravenhage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

Montenegro :

Zijne Exc. den heer NELIDOW, Werkelijk Geheimraad, Russisch Gezant te Parijs, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer DE MARTENS, Geheimraad, bestendig Lid van den Raad van het Keizerlijk Russisch Ministerie van Buitenlandsche Zaken, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer TCHARYKOW, Werkelijk Staatsraad, Kamerheer, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister van Rusland te 's Gravenhage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

Nicaragua :

Zijne Exc. den heer CRISANTO MEDINA, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Parijs, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

Noorwegen :

Zijne Exc. den heer FRANCIS HAGERUP, oud-Voorzitter van den Ministerraad, oud-Hoogleeraar in de Rechtsgeleerdheid, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te 's Gravenhage en te Kopenhagen, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer JOACHIM GRIEG, Scheepsreeder en Afgevaardigde, technischen Vertegenwoordiger;

Den heer CHRISTIAN LOUS LANGE, Secretaris van het Nobel-comiteit van den Noorweegschen Storthing, technischen Vertegenwoordiger.

Panama :

Den heer BELISARIO PORRAS, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

Paraguay :

Zijne Exc. den heer EUSEBIO MACHAIN, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Parijs, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

De Nederlanden :

Den heer W. H. DE BEAUFORT, oud-Minister van Buitenlandsche Zaken, Lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer T. M. C. ASSER, Minister van State, Lid van den Raad van State, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. jonkheer J. C. C. DEN BEER POORTUGAEL, rustend Luitenant-Generaal, oud-Minister van oorlog, Lid van den Raad van State, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. jonkheer J. A. ROËLL, Adjudant van Hare Majesteit de Koningin in buitengewonen dienst, rustend Vice-Admiraal, oud-Minister van Marine, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer J. A. LOEFF, oud-Minister van Justitie, Lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer H. L. VAN OORDT, Luitenant-Kolonel bij den Staf, Leeraar aan de hoogere Krijgsschool, technischen Vertegenwoordiger;

Den heer jonkheer W. J. M. VAN EYSINGA, Chef der afdeeling : politieke zaken, aan het Ministerie van Buitenlandsche Zaken, toegevoegden Vertegenwoordiger;

Den heer jonkheer H. A. VAN KARNEBEEK, Kamerjonker, Hoofdcommies aan het Ministerie van Koloniën, toegevoegden Vertegenwoordiger;

Den heer H. G. SURIE, Luitenant ter zee der eerste klasse, technischen Vertegenwoordiger.

Peru :

Zijne Exc. den heer CARLOS G. CANDAMO, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Parijs en te Londen, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer GUSTAVO DE LA FUENTE, Eerste Gezantschapssecretaris te Parijs, toegevoegden Vertegenwoordiger.

Perzië :

Zijne Exc. SAMAD KHAN MOMTAS-ES-SALTANEH, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Parijs, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Vertegenwoordiger, Eersten Gevolmachtigde;

Zijne Exc. MIRZA AHMED KHAN SADIG UL MULK, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te 's Gravenhage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer HENNEBICQ, Rechtsgeleerde aan het Ministerie van Buitenlandsche Zaken te Teheran, technischen Vertegenwoordiger.

Portugal :

Zijne Exc. markies DE SOVERAL, Staatsraad, Pair van het Koninkrijk, oud-Minister van Buitenlandsche Zaken, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Londen, buitengewoon en gevolmachtigd Gezant, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. graaf DE SÉLIR, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te 's Gravenhage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer ALBERTO D'OLIVEIRA, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Bern, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer Luitenant-Kolonel van den Staf THOMAZ ANTONIO GARCIA ROSADO, technischen Vertegenwoordiger;

Den heer GUILHERME IVENS FERRAZ, Luitenant-Kapitein bij de Marine, technischen Vertegenwoordiger.

Rumenië :

Zijne Exc. den heer ALEXANDER BELDIMAN, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Berlijn, Gevolmachtigden eersten Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer EDGARD MAVROCORDATO, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te 's Gravenhage, Gevolmachtigden tweeden Vertegenwoordiger;

Den heer Kapitein ALEXANDER STURDZA, van den Grooten Staf, technischen Vertegenwoordiger.

Rusland :

Zijne Exc. den heer NELIDOW, Werkelijk Geheimraad, Russisch Gezant te Parijs, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer DE MARTENS, Geheimraad, bestendig Lid van den Raad van het Keizerlijk Ministerie van Buitenlandsche Zaken, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer TCHARYKOW, Werkelijk Geheimraad, Kamerheer, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te 's Gravenhage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer PROZOR, Werkelijk Geheimraad, Kamerheer, Russisch Minister te Rio-Janeiro, technischen Vertegenwoordiger;

Den heer Generaal-Majoor YERMOLOW, Attaché voor krijgszaken te Londen, technischen Vertegenwoordiger;

Den heer Kolonel MICHELSON, Attaché voor krijgszaken te Berlijn, technischen Vertegenwoordiger;

Den heer Kapitein ter zee BEHR, Zeevaartsattaché te Londen, technischen Vertegenwoordiger;

Den heer Admiraliteits-Kolonel OVTCHINNIKOW, Professor van internationaal Recht aan de Marine-Academie, technischen Vertegenwoordiger.

Salvador :

Den heer PEDRO J. MATHEU, Zaakgelastigde te Parijs, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer SANTIAGO PEREZ TRIANA, Zaakgelastigde te Londen, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

Servië :

Zijne Exc. Generaal SAVA GROUÏTCH, Voorzitter van den Raad van State, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer MILOVAN MILOVANOVITCH, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Rome, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer MICHEL MILITCHÉVITCH, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Londen en te 's Gravenhage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

Siam :

Den heer Generaal-Majoor MOM CHATIDEJ UDOM, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer CORRAGIONI D'ORELLI, Gezantschapsraad te Parijs, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer Kapitein LUANG BHUVANARTH NARÜBAL, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

Zweden :

Zijne Exc. den heer KNUT HJALMAR LEONARD HAMMARSKJÖLD, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Kopenhagen, oud-Minister van Justitie, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden eersten Vertegenwoordiger;

Den heer JOHANNES HELLNER, oud-Minister zonder departement, oud-Lid van het Hooger Hof van Zweden, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden tweeden Vertegenwoordiger;

Den heer Kolonel DAVID HEDENGREN, Hoofd van een artillerieregiment, technischen Vertegenwoordiger;

Den heer GUSTAF DE KLINT, Fregatkapitein, Afdeelingshoofd van den Staf der Koninklijke Marine, technischen Vertegenwoordiger.

Zwitserland :

Zijne Exc. den heer GASTON CARLIN, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Londen en te 's Gravenhage, gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer EUGÈNE BOREL, Kolonel van den Hoofdstaf, Hoogleeraar aan de Hoogeschool te Geneve, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer MAX HUBER, Hoogleeraar in de Rechtsgeleerdheid aan de Hoogeschool te Zurich, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

Turkije :

Zijne Exc. TURKHAN PACHA, buitengewoon Gezant, Minister van de Evkaf, Gevolmachtigden Eersten Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. RÉCHID BEY, Gezant van Turkije te Rome, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. Vice-Admiraal MEHEMMED PACHA, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

RAÏF BEY, Rechtsgeleerd Raadsman der Burgerlijke Lijst, toegevoegden Vertegenwoordiger;

Den Staf-Kolonel MEHEMMED SAÏD BEY, toegevoegden Vertegenwoordiger.

Uruguay :

Den heer JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ, oud-President der Republiek, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Eersten Vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer JUAN P. CASTRO, oud-Voorzitter van den Senaat, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister te Parijs, Lid van het bestendig Hof van Arbitrage, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger;

Den heer Kolonel SEBASTIAN PUQUET, Eersten Overste van een regiment veldartillerie, technischen Vertegenwoordiger.

De Vereenigde Staten van Venezuela :

Den heer JOSÉ GIL FORTOUL, Zaakgelastigde te Berlijn, Gevolmachtigden Vertegenwoordiger.

Gedurende verscheidene bijeenkomsten, van 15 Juni tot 18 October 1907 gehouden, waarop voormelde Afgevaardigden steeds bezield zijn geweest met het verlangen om de edelmoedige inzichten van den Doorluchtigen Ontwerper van de Conferentie en de inzichten van hunne wederzijdsche Regeeringen in de ruimst mogelijke mate te verwezenlijken, heeft de Conferentie den tekst der hierna genoemde en aan deze Akte toegevoegde Verdragen en Verklaring vastgesteld om aan de Gevolmachtigden tot onderteekening te worden voorgelegd :

I. Verdrag voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen;

II. Verdrag nopens de beperking van het gebruik van wapengeweld bij het innen van schulden uit overeenkomst;

III. Verdrag nopens de opening der vijandelijkheden;

IV. Verdrag nopens de wetten en gebruiken van den oorlog te land;

V. Verdrag nopens de rechten en verplichtingen der onzijdige Mogendheden en personen in geval van oorlog te land;

VI. Verdrag nopens den rechtstoestand der vijandelijke handelsvaartuigen bij den aanvang der vijandelijkheden;

VII. Verdrag nopens de verandering van handelsvaartuigen in oorlogsschepen;

VIII. Verdrag nopens het stellen van zelfwerkende onderzeesche contactmijnen;

IX. Verdrag nopens het bombardeeren door eene scheepsmacht in tijd van oorlog;

X. Verdrag voor de toepassing op den zeeoorlog der beginselen van het Verdrag van Genève;

XI. Verdrag nopens zekere beperkingen van de uitoefening van het buitrecht in den zeeoorlog;

XII. Verdrag nopens de vestiging van een internationaal Prijzenhof;

XIII. Verdrag nopens de rechten en verplichtingen der onzijdige Mogendheden in geval van zeeoorlog;

XIV. Verklaring nopens het verbod om projectielen en ontplofbare stoffen uit luchtballen te werpen.

Elk dier Verdragen en die Verklaring zal eene afzonderlijke Akte uitmaken. Die Akten zullen van heden gedagteekend zijn en kunnen tot den 30n Juni 1908 onderteekend worden te 's Gravenhage door de Gevolmachtigden van de op de Tweede Vredes-Conferentie vertegenwoordigde Mogendheden.

Zich gedragende naar den geest van verstandhouding en van onderlinge toegevingen, die hare beraadslagingen bezielt, heeft de Conferentie de volgende verklaring aangenomen die, met voorbehoud van het voordeel der stemmingen van elke der vertegenwoordigde Mogendheden, aan alle toelaat de grondbeginselen te bevestigen, welke Zij als eensgezind erkend beschouwen :

Zij is eensgezind,

1° Het grondbeginsel van het verplicht scheidsgerecht te erkennen;

2° Te verklaren dat zekere geschillen, inzonderheid die betreffende de uitlegging en de toepassing van de bepalingen der Internationale Overeenkomsten, zonder de minste beperking, aan verplicht scheidsgerecht kunnen onderworpen worden.

Zij is ten slotte eensgezind om te verkondigen, dat zoo het haar niet gelukt is van nu af aan een Verdrag in dien zin te sluiten, de geuite verschillen van zienswijze niet de palen van rechtstwisten te buiten gingen en dat alle Mogendheden der wereld gedurende de vier maanden dat zij hier samenwerkten, niet alleen zich leerden begrijpen en tot elkander toenaderden, doch tijdens dien langen gemeenschappelijken arbeid blijk gaven van een zeer verheven bewustzijn van het gemeenschappelijk welzijn der menschheid.

Bovendien heeft de Conferentie het volgende Besluit eenparig aangenomen :

De Tweede Vredes-Conferentie bevestigt het door de Conferentie van 1899 aangenomen Besluit nopens de beperking van de krijgslasten; en overwegende dat sedert bedoeld jaar de krijgslasten in schier al de landen aanzienlijk toegenomen zijn, verklaart de Conferentie het ten hoogste wenschelijk dat de Regeeringen het onderzoek van dat vraagstuk ernstig hervatten.

Daarenboven heeft zij de volgende wenschen geuit :

1° De Conferentie beveelt aan de onderteekenende Mogendheden bijgaand ontwerp van Verdrag nopens de vestiging van een Scheidsgerechtshof aan te nemen en hetzelve in werking te stellen, zoodra Zij zullen overeengekomen zijn omtrent de keus der rechters en de samenstelling van het Hof;

2° De Conferentie uit den wensch dat, in geval van oorlog, de bevoegde burgerlijke en militaire overheden het gansch bijzonder als een plicht beschouwen het behoud der vreedzame betrekkingen, en inzonderheid de handels- en nijverheidsbetrekkingen tusschen de bevolkingen der oorlogvoerende Staten en der onzijdige landen te verzekeren en te vrijwaren;

3° De Conferentie uit den wensch, dat de Mogendheden, door bijzondere Verdragen, den rechtstoestand, in opzicht van krijgslasten, der op hun grondgebied gevestigde vreemdelingen regelen;

4° De Conferentie uit den wensch, dat het bewerken van een Reglement nopens de wetten en gebruiken van den zeeoorlog opgenomen worde in het programma der eerstkomende Conferentie en dat, in alle geval, de Mogendheden, zooveel doenlijk, op den zeeoorlog de grondbeginselen van het Verdrag nopens de wetten en gebruiken van den oorlog te land toepassen.

Ten slotte beveelt de Conferentie aan de Mogendheden aan, eene derde Vredes-Conferentie te beleggen, welke zou kunnen gehouden worden binnen een termijn, gelijk aan dien verloopen sedert de voorgaande Conferentie, op een datum nader bij overeenkomst door de Mogendheden te bepalen, en vestigt zij hare aandacht op de noodzakelijkheid, de voorbereiding der werkzaamheden dier derde Conferentie lang genoeg van te

voren aan te vangen, opdat dezer beraadslagingen met het noodige gezag en den vereischten spoed kunnen geleid worden.

Tot het beoogde doel, acht de Conferentie het zeer wenschelijk dat, ongeveer twee jaar vóór het waarschijnlijke tijdstip der vergadering, een Voorbereidend Comiteit door de Mogendheden belast werd met het verzamelen der verschillende aan de Conferentie voor te leggen voorstellen, met het doen van navorschingen omtrent de onderwerpen die voor eene latere internationale regeling vatbaar zijn, en met het voorbereiden van een programma, dat de Regeeringen vroeg genoeg zouden aannemen, opdat het in elk land ernstig kunne onderzocht worden. Dat Comiteit zou bovendien gelast zijn, de wijze van inrichting en van werking der Conferentie zelve voor te stellen.

Ten blijke waarvan de Gevolmachtigden deze akte hebben onderteekend en er hun zegel op hebben afgedrukt.

Gedaan te 's Gravenhage, den 18n October 1907, in enkelvoudig exemplaar, dat nedergelegd blijft in de archieven der Nederlandsche Regeering en waarvan gewaarmerkte afdrukken worden afgeleverd aan al de op de Conferentie vertegenwoordigde Mogendheden.

1. *Voor Duitschland*	Freiherr von Marschall. Kriege.
2. *Voor de Vereenigde-Staten van Amerika.*	Joseph H. Choate. Horace Porter. U. M. Rose. David Jayne Hill. C. S. Sperry. William I. Buchanan.
3. *Voor Argentina*	Roque Saenz Peña. Luis M. Drago. C. Rúez Larreta.
4. *Voor Oostenrijk-Hongarije* .	Mérey. Bon Macchio.
5. *Voor België*	A. Beernaert. J. Van den Heuvel. Guillaume.
6. *Voor Bolivia*	Claudio Pinilla.

7. *Voor Brazilië*	RUY BARBOSA. E. LISBÔA.
8. *Voor Bulgarije*	Generaal-Majoor VINAROFF. IV. KARANDJOULOFF.
9. *Voor Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.
10. *Voor China*	LOUTSINGTSIANG. TSIENSUN.
11. *Voor Columbia*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.
12. *Voor Cuba*	ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. GONZALO DE QUESADA. MANUEL SANGUILY.
13. *Voor Denemarken*	C. BRUN.
14. *Voor de Dominikaansche Republiek.*	dr. HENRIQUEZ Y CARVAJAL. APOLINAR TEJERA.
15. *Voor Ecuador*	VICTOR M. RENDON. E. DORN Y DE ALSÚA.
16. *Voor Spanje.*	W. R. DE VILLA URRUTIA. JOSÉ DE LA RICA Y CALVO. GABRIEL MAURA.
17. *Voor Frankrijk.*	LÉON BOURGEOIS. D'ESTOURNELLES DE CONSTANT. L. RENAULT. MARCELLIN PELLET.
18. *Voor Groot-Britannië* . . .	EDW. FRY. ERNEST SATOW. REAY. HENRY HOWARD.

19. *Voor Griekenland*	CLÉON RIZO RANGABÉ. GEORGES STREIT.
20. *Voor Guatemala.*	JOSÉ TIBLE MACHADO. GOMEZ CARILLO.
21. *Voor Haïti*	DALBÉMAR JN JOSEPH. J. N. LÉGER. PIERRE HUDICOURT.
22. *Voor Italië*	G. TORNIELLI. G. POMPILJ. G. FUSINATO.
23. *Voor Japan*	KEIROKU TSUDZUKI. AIMARO SATO.
24. *Voor Luxemburg*	EYSCHEN. Cte DE VILLERS.
25. *Voor Mexiko*	G. A. ESTEVA. S. B. DE MIER. F. L. DE LA BARRA.
26. *Voor Montenegro*	NELIDOW. MARTENS. TCHARYKOW.
27. *Voor Nicaragua.*	CRISANTO MEDINA.
28. *Voor Noorwegen*	F. HAGERUP.
29. *Voor Panama*	B. PORRAS.
30. *Voor Paraguay*	
31. *Voor Nederland.*	W. H. DE BEAUFORT. T. M. C. ASSER. DEN BEER POORTUGAEL. J. A. RÖELL. J. A. LOEFF.

32. *Voor Peru*	C. G. Candamo.	
33. *Voor Perzië*	Momtazos-Saltaneh M. Samad Khan. Sadigh ul Mulk M. Ahmed Khan.	
34. *Voor Portugal*	Marquis de Soveral. Conde de Sélir. Alberto d'Oliveira.	
35. *Voor Rumenië*	A. Beldiman. Edg. Mavrocordato.	
36. *Voor Rusland*	Nelidow. Martens. Tcharykow.	
37. *Voor Salvador*	P. J. Mathieu. S. Perez Triana.	
38. *Voor Servië*	S. Grouïtch. M. G. Milovanovitch. M. G. Militchevitch.	
39. *Voor Siam*	Mom Chatidej Udom. C. Corragioni d'Orelli. Luang Bhüvanarth Narübal.	
40. *Voor Zweden*	K. H. L. Hammarskjold.	
41. *Voor Zwitserland*	Carlin. Eugène Borel. Max Huber.	Onder voorbehoud van den wensch nummer 1, dien de Zwitsersche Bondsraad niet aanneemt.
42. *Voor Turkije*	Turkhan.	
43. *Voor Uruguay*	José Batlle y Ordoñez.	
44. *Voor Venezuela*	J. Gil Fortoul.	

BIJLAGE BIJ DEN EERSTEN WENSCH,
GEUIT DOOR DE TWEEDE VREDES-CONFERENTIE

ONTWERP VAN EEN VERDRAG

NOPENS

DE VESTIGING VAN EEN SCHEIDSGERECHTSHOF

TITEL I.

Inrichting van het Scheidsgerechtshof.

Artikel één.

Ten einde de ontwikkeling van het Scheidsgerecht te bevorderen, komen de Verdragsluitende Mogendheden overeen, zonder inbreuk te doen op het Bestendig Hof van Arbitrage, tot het inrichten van een Scheidsgerechtshof, met vrijen en gemakkelijken toegang, samengesteld uit rechters die de verschillende gerechtelijke stelsels der wereld vertegenwoordigen en bekwaam zijn de voortzetting der scheidsrechterlijke rechtspraak te verzekeren.

Artikel 2.

Het Scheidsgerechtshof is samengesteld uit rechters en plaatsvervangende rechters, gekozen onder de personen die het hoogst zedelijk aanzien genieten en die allen aan de vereischte voorwaarden moeten voldoen om, in hun land, toegelaten te worden tot de hooge magistratuur of die rechtsgeleerden moeten zijn van erkend gezag in zake internationaal recht.

De rechters en plaatsvervangende rechters van het Hof worden, zooveel doenlijk, gekozen onder de leden van het Bestendig Hof van Arbitrage. De keuze wordt gedaan binnen de zes maanden na de bekrachtiging van dit Verdrag.

ARTIKEL 3.

De rechters en plaatsvervangende rechters worden benoemd voor een tijdvak van twaalf jaar, te rekenen van den dag waarop de benoeming zal bekend gemaakt zijn aan den Raad van Beheer, ingesteld door het Verdrag voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen. Hun mandaat kan vernieuwd worden.

In geval van overlijden of aftreden van eenen rechter of plaatsvervangenden rechter, wordt in zijne vervanging voorzien op de wijze, vastgesteld voor zijne benoeming. In dat geval geschiedt de benoeming voor een nieuw tijdvak van twaalf jaar.

ARTIKEL 4.

De rechters van het Scheidsgerechtshof zijn onderling gelijkgerechtigd en hunne rangorde wordt bepaald naar den datum van de kennisgeving hunner benoeming. Voor het geval die dag dezelfde is, komt de voorrang toe aan den oudste in jaren.

De plaatsvervangende rechters worden, in de uitoefening hunner bediening, gelijkgesteld met de werkelijke rechters. Echter volgen zij in rang op deze.

ARTIKEL 5.

De rechters genieten in de uitoefening hunner bediening en buiten hun vaderland de diplomatieke voorrechten en vrijdommen.

Alvorens zitting te nemen, moeten de rechters en plaatsvervangende rechters voor den Raad van Beheer zweren of plechtig verzekeren, dat zij hunne bediening met onpartijdigheid en geheel naar hun geweten zullen uitoefenen.

ARTIKEL 6.

Het Hof wijst jaarlijks drie rechters aan die eene bijzondere Afvaardiging uitmaken en drie andere die hen bij belet moeten vervangen. Zij kunnen herkozen worden. De kiezing geschiedt bij stemming over verscheidene candidaten. Zij, die de meeste stemmen behalen, worden als gekozen beschouwd. De Afvaardiging kiest zelve haren Voorzitter die, bij gebrek aan meerderheid van stemmen, door het lot aangewezen wordt.

Een lid der Afvaardiging kan zijne bediening niet uitoefenen, als de Mogendheid die hem benoemd heeft, of wier onderdaan hij is, Partij bij het geding is.

De leden der Afvaardiging handelen de hun onderworpen zaken af, zelfs wanneer het tijdvak, voor hetwelk zij als rechters benoemd zijn, zou verstreken zijn.

ARTIKEL 7.

De gerechtelijke bediening wordt ontzegd aan den rechter, in de zaken waaraan hij, in welke hoedanigheid ook, heeft medegewerkt tot de uitspraak van eene Nationale Rechtbank, van eene Scheidsrechtbank of van eene Commissie van onderzoek of waarin hij als raadsman of advocaat van eene der Partijen opgetreden is.

Een rechter kan, tijdens den geheelen duur van zijn mandaat, niet vóór het Scheidsgerechtshof of het Bestendig Hof van Arbitrage, vóór eene bijzondere Scheidsrechtbank of eene Commissie van onderzoek als agent of als advocaat optreden, noch eene der partijen in welke hoedanigheid ook behulpzaam zijn.

ARTIKEL 8.

Het Hof kiest zijnen Voorzitter en zijnen Onder-Voorzitter met volstrekte meerderheid der uitgebrachte stemmen. Na twee stemmingen geschiedt de benoeming bij betrekkelijke meerderheid en, bij staking van stemmen, beslist het lot.

ARTIKEL 9.

De rechters van het Scheidsgerechtshof ontvangen eene jaarlijksche vergoeding van 6,000 Nederlandsche gulden. Die vergoeding wordt bij het verstrijken van elk halfjaar betaald, te rekenen van den dag der eerste vergadering van het Hof.

Gedurende de uitoefening hunner bediening, tijdens den zittijd of in de bij dit Verdrag voorziene bijzondere gevallen, trekken zij eene som van 100 gulden per dag. Zij genieten, bovendien, eene vergoeding voor reiskosten, vastgesteld ingevolge de reglementen van hun land. De bepalingen van dit lid zijn ook van toepassing voor de plaatsvervangende rechters, die rechters vervangen.

Deze bedragen, die zijn begrepen in de algemeene kosten van het Hof, voorzien bij artikel 31, worden gestort door tusschenkomst van het Intertional Bureel, ingesteld bij het Verdrag voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen.

ARTIKEL 10.

De rechters kunnen noch van hunne eigen Regeering noch van die van eene andere Mogendheid, eenige belooning ontvangen voor diensten, behoorende tot hunne plichten als leden van het Hof.

ARTIKEL 11.

Het Scheidsgerechtshof heeft zijn zetel te 's Gravenhage en kan dien slechts in geval van overmacht naar elders verplaatsen.

De Afvaardiging kan, met toestemming der Partijen, eene andere plaats voor hare vergaderingen kiezen, zoo bijzondere omstandigheden zulks vereischen.

ARTIKEL 12.

De Raad van Beheer vervult, ten opzichte van het Scheidsgerechtshof, de werkzaamheden die hij vervult ten opzichte van het Bestendig Hof van Arbitrage.

ARTIKEL 13.

Het Internationaal Bureel dient het Scheidsgerechtshof tot griffie en moet zijne lokalen en zijne inrichting ter beschikking van het Hof stellen. Het bewaart het archief en beheert alle administratieve zaken.

De Secretaris-Generaal van het Bureel vervult het ambt van griffier.

De aan den griffier toegevoegde secretarissen, de vertalers en de noodige snelschrijvers worden door het Hof aangewezen en beëedigd.

ARTIKEL 14.

Eenmaal per jaar vergadert het Hof in zittijd. De zittijd begint den derden Woensdag van Juni en duurt zoolang de dagorde niet afgehandeld is.

Het Hof vergadert niet in zittijd, zoo de Afvaardiging die vergadering onnoodig acht. Nochtans, zoo eene Mogendheid betrokken is in eene betwisting, hangend vóór het Hof en waarvan het onderzoek òf afgeloopen is òf op het punt is afgeloopen te zijn, heeft zij recht te eischen dat de zittijd plaats hebbe.

Bij noodzakelijkheid, mag de Afvaardiging het Hof in buitengewonen zittijd bijeenroepen.

ARTIKEL 15.

Een verslag der werkzaamheden van het Hof wordt elk jaar door de Afvaardiging opgemaakt. Dat verslag wordt door tusschenkomst van het Internationaal Bureel aan de Verdragsluitende Mogendheden overgemaakt. Het wordt insgelijks medegedeeld aan alle rechters en plaatsvervangende rechters van het Hof.

ARTIKEL 16.

De rechters en plaatsvervangende rechters, leden van het Scheidsgerechtshof, kunnen ook benoemd worden tot de bediening van rechter en plaatsvervangenden rechter bij het Internationaal Prijzenhof.

TITEL II.

Bevoegdheid en Rechtspleging.

Artikel 17.

Het Scheidsgerechtshof is bevoegd voor alle gevallen die hetzelve onderworpen worden krachtens eene algemeene bepaling voor scheidsrechterlijke uitspraak of krachtens eene bijzondere overeenkomst.

Artikel 18.

De Afvaardiging is bevoegd om :

1° Oordeel te vellen in de gevallen van scheidsgerecht, bedoeld in het vorig artikel, als de Partijen het eens zijn de toepassing der summaire rechtspleging te vragen, zooals die geregeld is in Titel IV, Hoofdstuk 4 van het Verdrag voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen ;

2° Over te gaan tot een onderzoek krachtens en overeenkomstig Titel III van gezegd Verdrag, in zooverre de Afvaardiging daarmede door de in gemeen overleg handelende Partijen belast is. Met toestemming der Partijen en met afwijking van artikel 7, lid 1, mogen de leden der Afvaardiging, die aan het onderzoek deelgenomen hebben, als rechters zitting hebben, als de zaak aan het scheidsgerecht van het Hof of van de Afvaardiging zelve onderworpen is.

Artikel 19.

De Afvaardiging is bovendien bevoegd tot het tot stand brengen van het compromis, bedoeld in artikel 52 van het Verdrag voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen, als de Partijen het eens zijn, het Hof te laten beslissen.

Zij is mede bevoegd, zelfs wanneer de vraag slechts door éene der Partijen gedaan wordt, na vergeefsche beproeving van eene overeenkomst langs diplomatieken weg, wanneer het geldt :

1° Een geschil behoorende tot eene algemeene overeenkomst voor scheidsrechterlijke beslechting, gesloten of vernieuwd na de in werking treding van dit Verdrag en waarbij voor elk geschil een compromis voorzien wordt, en waarbij voor het tot stand brengen van dit laatste, de bevoegdheid der Afvaardiging uitdrukkelijk noch stilzwijgend uitgesloten is. Beroep op het Hof heeft echter geen plaats, wanneer de andere Partij verklaart dat, naar haar oordeel, het geschil niet behoort tot de soort vraagstukken, die verplichtend aan scheidsrechterlijke uitspraak moeten onderworpen worden, ten ware de overeenkomst voor scheidsrechterlijke beslechting aan de

scheidsrechtbank de macht verleent, over deze voorafgaande vraag te beslissen;

2° Een geschil ontstaan door schulden uit overeenkomst, welke van eene Mogendheid door eene andere Mogendheid opgeëischt worden als verschuldigd aan hare onderdanen en voor welks beslechting het aanbod van scheidsrechterlijke uitspraak aangenomen werd. Die bepaling is niet van toepassing als tot voorwaarde van aanneming gesteld werd, dat het compromis op eene andere wijze tot stand gebracht worde.

ARTIKEL 20.

Elke der Partijen heeft het recht, een rechter van het Hof aan te wijzen om, met beraadslagende stem, deel te nemen aan het onderzoek der aan de Afvaardiging voorgelegde zaak.

Wanneer de Afvaardiging als Commissie voor onderzoek werkzaam is, kan bedoelde lastgeving toevertrouwd worden aan andere personen dan rechters van het Hof. De aan die personen te betalen reiskosten en vergoeding worden bepaald en gedragen door de Mogendheden, die hen benoemd hebben.

ARTIKEL 21.

Beroep op het Scheidsgerechtshof, door dit Verdrag gevestigd, kan slechts door de verdragsluitende Mogendheden gedaan worden.

ARTIKEL 22.

Behalve wat voorgeschreven is door dit Verdrag, volgt het Scheidsgerechtshof de regelen van rechtspleging op, welke uitgevaardigd zijn door het Verdrag voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen.

ARTIKEL 23.

Het Hof beslist over de keuze der taal waarvan het gebruik zal maken, en der talen waarvan het gebruik zal toegelaten zijn te zijnen overstaan.

ARTIKEL 24.

Alle mededeelingen aan de rechters tijdens het onderzoek, voorzien in artikel 63, lid 2, van het Verdrag voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen, hebben plaats door tusschenkomst van het Internationaal Bureel.

ARTIKEL 25.

Voor alle kennisgevingen, die moeten worden gedaan, namelijk aan de Partijen, aan de getuigen en aan de deskundigen, kan het Hof zich rechtstreeks wenden tot de Regeering der Mogendheid, op wier gebied de kennisgeving moet worden gedaan. Hetzelfde geschiedt, indien tot het vaststellen van eenig bewijsmiddel moet worden overgegaan.

De daartoe gedane verzoeken kunnen slechts worden afgewezen, indien de aanzochte Mogendheid ze van dien aard oordeelt, dat zij op hare souvereiniteit of hare veiligheid inbreuk zouden kunnen maken. Indien aan het verzoek wordt voldaan, bevatten de kosten slechts de werkelijk gedane uitvoeringsuitgaven.

Het Hof heeft eveneens de bevoegdheid de tusschenkomst in te roepen der Mogendheid, op wier grondgebied het zijnen zetel heeft.

De kennisgevingen, welke aan de Partijen moeten worden gedaan ter plaatse waar het Hof zetelt, kunnen worden gedaan door het Internationaal Bureel.

ARTIKEL 26.

De bespreking wordt door den Voorzitter of door den Ondervoorzitter geleid en, in geval van afwezigheid of verhindering van beiden, door den oudste der aanwezige rechters.

De rechter, door eene der Partijen benoemd, kan niet als Voorzitter zitting hebben.

ARTIKEL 27.

De beraadslagingen van het Hof hebben plaats met gesloten deuren en blijven geheim.

Iedere beslissing wordt genomen bij meerderheid van stemmen der aanwezige rechters. Indien het Hof zetelt met een even getal rechters en de stemmen staken, wordt de stem van den rechter, die de laatste is in de rangorde, vastgesteld bij artikel 4, lid 1, niet medegeteld.

ARTIKEL 28.

Het vonnis van het Hof moet met redenen omkleed zijn. Het vermeldt de namen der rechters, die er aan hebben deel gehad; het wordt onderteekend door den Voorzitter en door den griffier.

ARTIKEL 29.

Iedere partij draagt hare eigen kosten en een gelijk aandeel in de kosten van het geding.

ARTIKEL 30.

Het bepaalde bij artikelen 24 tot 29 is bij gelijkstelling van toepassing in de rechtspleging ten overstaan der Afvaardiging.

Wanneer van het recht tot toevoeging van een lid bij de Afvaardiging slechts door éene der Partijen werd gebruik gemaakt, wordt, bij staking van stemmen, de stem van het toegevoegde lid niet medegeteld.

ARTIKEL 31.

De algemeene kosten van het Hof worden door de Verdragsluitende Mogendheden gedragen.

De Raad van Beheer wendt zich tot de Mogendheden om de voor de werking van het Hof noodzakelijke gelden te verkrijgen.

ARTIKEL 32.

Het Hof maakt zelf zijn huishoudelijk reglement van orde, dat ter kennis der Verdragsluitende Mogendheden moet worden gebracht.

Na de bekrachtiging van dit Verdrag, komt het Hof zoo spoedig mogelijk bijeen om dat reglement samen te stellen, den Voorzitter en den Ondervoorzitter te kiezen, alsmede om de leden der Afvaardiging aan te wijzen.

ARTIKEL 33.

Het Hof kan wijzigingen voorstellen aan die bepalingen van dit Verdrag, welke betrekking hebben op de rechtspleging. Deze voorstellen worden door tusschenkomst der Nederlandsche Regeering ter kennis gebracht van de Verdragsluitende Mogendheden, die onderling overleggen, welk gevolg daaraan te geven is.

TITEL III.

Slotbepalingen.

ARTIKEL 34.

Dit Verdrag zal zoo spoedig mogelijk worden bekrachtigd.

De akten van bekrachtiging zullen te 's Gravenhage worden nedergelegd.

Van de nederlegging van elke akte van bekrachtiging zal een procesverbaal worden opgemaakt, waarvan een gewaarmerkt afdruk langs diplomatieken weg zal worden overgemaakt aan alle onderteekenende Mogendheden.

ARTIKEL 35.

Dit Verdrag treedt in werking zes maanden na zijne bekrachtiging.

Het heeft een duur van twaalf jaren en wordt, behoudens opzegging, stilzwijgend en telkens voor twaalf jaren vernieuwd.

Van de opzegging moet, ten minste twee jaar vóor den afloop van elk tijdvak, kennis worden gegeven aan de Nederlandsche Regeering, die de andere Mogendheden daarmede in kennis stelt.

De opzegging heeft slechts gevolg ten opzichte van de Mogendheid, die er van kennis heeft gegeven. Het Verdrag blijft voor de andere Mogendheden van kracht.

TABEL DER ONDERTEEKENINGEN

TABEL VAN DE STATEN

VERTEGENWOORDIGD

op de Tweede Internationale Vredes-Conferentie, en welke de Verdragen, de Verklaring alsmede de Slotakte onderteekend hebben.

Onderteekeningen gesteld en voorbehoudingen geuit tot 30ⁿ Juni 1908, datum waarop, krachtens de Slotakte, de termijn voor de onderteekening der oorkonden vervalt, ter uitzondering echter van Verdrag XII (zie artikel 53).

STATEN.	I Verdrag voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen.	II Verdrag nopens de beperking van het gebruik van wapengeweld bij het innen van schulden uit overeenkomst.	III Verdrag nopens de opening der vijandelijkheden.	IV Verdrag nopens de wetten en gebruiken van den oorlog te land.	V Verdrag nopens de rechten en verplichtingen der onzijdige Mogendheden en personen in geval van oorlog te land.	VI Verdrag nopens den rechtstoestand der vijandelijke handelsvaartuigen bij den aanvang der vijandelijkheden.
1. Duitschland	O (1)	O	O	O V	O	O V
2. Amerika (Vereenigde-Staten van)	O V	O	O	O	O	
3. Argentina	O	O V	O	O	O V	O
4. Oostenrijk-Hongarije	O	O	O	O V	O	O
5. België	O		O	O	O	O
6. Bolivia	O	O V	O	O	O	O
7. Brazilië	O V		O	O	O	O
8. Bulgarije	O	O		O	O	O
9. Chili	O V	O	O	O	O	O
10. China	O					
11. Columbia	O	O V	O	O	O	O
12. Cuba	O	O	O	O	O	O
13. Denemarken	O	O	O	O	O	O
14. Dominikaansche (Republiek)	O	O V	O	O	O	O
15. Ecuador	O	O V	O	O	O	O
16. Spanje	O	O	O		O	O
17. Frankrijk	O	O	O	O	O	O
18. Groot-Britannië	O	O	O	O	O V	O
19. Griekenland	O V	O V	O	O	O	O
20. Guatemala	O	O V	O	O	O	O
21. Haïti	O	O	O	O	O	O
22. Italië	O	O	O	O	O	O

(1) O = onderteekend. V = voorbehouding.

VII Verdrag nopens de verandering van handelsvaartuigen in oorlogsschepen.	VIII Verdrag nopens het stellen van zelfwerkende onderzeesche contact-mijnen.		IX Verdrag nopens het bombardeeren door eene scheepsmacht in tijd van oorlog.		X Verdrag voor de toepassing op den zeeoorlog der beginselen van het Verdrag van Genève.		XI Verdrag nopens zekere beperkingen van de uitoefening van het buitrecht in den zeeoorlog.	XII Verdrag nopens de vestiging van een internationaal Prijzenhof.		XIII Verdrag nopens de rechten en verplichtingen der onzijdige Mogendheden in geval van zeeoorlog.		XIV Verklaring nopens het verbod om projectielen en ontplofbare stoffen uit luchtballen te werpen.	XV Slotakte van de tweede internationale Vredes-Conferentie.
0	0	V	0	V	0		0	0		0	V		0
	0		0		0		0	0				0	0
0	0		0		0		0	0		0		0	0
0	0		0		0		0	0		0		0	0
0	0		0		0		0	0		0		0	0
0	0		0		0		0	0		0		0	0
0	0		0		0		0			0		0	0
0	0		0		0		0	0		0		0	0
0	0		0	V	0		0	0	V	0			0
					0	V						0	0
0	0		0		0		0	0		0		0	0
0	0		0		0		0	0	V			0	0
0	0		0		0		0	0		0			0
	0	V	0		0		0			0	V	0	0
0	0		0		0		0	0	V	0		0	0
0					0		0						0
0	0	V	0	V	0		0	0		0			0
0	0	V	0	V	0	V	0			0	V	0	0
0	0		0		0		0			0		0	0
0	0		0		0		0	0	V	0			0
0	0		0		0		0	0	V	0		0	0
0	0		0		0		0	0		0			0

STATEN.	I Verdrag voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen.	II Verdrag nopens de beperking van het gebruik van wapengeweld bij het innen van schulden uit overeenkomst.	III Verdrag nopens de opening der vijandelijkheden.	IV Verdrag nopens de wetten en gebruiken van den oorlog te land.	V Verdrag nopens de rechten en verplichtingen der onzijdige Mogendheden en personen in geval van oorlog te land.	VI Verdrag nopens den rechtstoestand der vijandelijke handelsvaartuigen bij den aanvang der vijandelijkheden.
23. Japan	O V	O	O	O V	O	O
24. Luxemburg	O		O	O	O	O
25. Mexiko	O	O	O	O	O	O
26. Montenegro	O	O	O	O V	O	O
27. Nicaragua						
28. Noorwegen	O	O	O	O	O	O
29. Panama	O	O	O	O	O	O
30. Paraguay	O	O	O	O	O	O
31 Nederland	O	O	O	O	O	O
32. Peru	O	O V	O	O	O	O
33. Perzië	O	O	O	O	O	O
34. Portugal	O	O	O	O	O	O
35. Rumenië	O V		O	O	O	O
36. Rusland	O	O	O	O V	O	O
37. Salvador	O	O V	O	O	O	O
38. Servië	O	O	O	O	O	O
39. Siam	O		O	O	O	O
40. Zweden	O		O	O	O	O
41. Zwitserland	O V		O	O	O	O
42. Turkije	O V	O	O	O V	O	O
43. Uruguay	O	O V	O	O	O	O
44. Venezuela	O		O	O	O	O

VII Verdrag nopens de verandering van handelsvaartuigen in oorlogsschepen.	VIII Verdrag nopens het stellen van zelfwerkende onderzeesche contact-mijnen.	IX Verdrag nopens het bombardeeren door eene scheepsmacht in tijd van oorlog.	X Verdrag voor de toepassing op den zeeoorlog der beginselen van het Verdrag van Genève.	XI Verdrag nopens zekere beperkingen van de uitoefening van het buitrecht in den zeeoorlog.	XII Verdrag nopens de vestiging van een internationaal Prijzenhof.	XIII Verdrag nopens de rechten en verplichtingen der onzijdige Mogendheden in geval van zeeoorlog.	XIV Verklaring nopens het verbod om projectielen en ontplofbare stoffen uit luchtballen te werpen.	XV Slotakte van de tweede internationale Vredes-Conferentie.
O	O	O V	O	O		O V		O
O	O	O	O	O		O	O	O
O	O	O	O	O	O	O		O
O		O	O			O		O
								O
O	O	O	O	O	O	O	O	O
O	O	O	O	O	O	O	O	O
O	O	O	O	O	O	O		
O	O	O	O	O	O	O	O	O
O	O	O	O	O	O	O	O	O
O	O	O	O V	O	O V	O V	O	O
O		O	O	O	O	O	O	O
O	O	O	O	O		O		O
O		O	O			O		O
O	O	O	O	O	O V	O	O	O
O	O	O	O	O		O		O
O	O V	O	O	O	O V	O V	O	O
O		O	O	O	O	O		O
O	O	O	O	O		O		O
O V	O V	O	O V	O	O V	O V	O	O
	O	O	O	O	O V	O	O	O
O	O	O	O	O		O		O

VOORBEHOUDINGEN

I. **Amerika**	Onder voorbehoud van de verklaring, afgelegd ter algemeene vergadering der Conferentie van 16 October 1907.
Brazilië	Mits voorbehoud wat artikel 53, lid 2, 3 en 4 betreft.
Chili	Onder het voorbehoud van de verklaring, afgelegd ten opzichte van artikel 39, in de 7e zitting van 7 October der eerste Commissie.
Griekenland	Mits het voorbehoud van lid 2 van artikel 53.
Japan	Mits voorbehoud van lid 3 en 4 van artikel 48, van lid 2 van artikel 53 en van artikel 54.
Rumenië	Mits dezelfde voorbehoudingen geuit door de Rumeensche Gevolmachtigden bij de onderteekening van het Verdrag voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen van 29 Juli 1899.
Zwitserland	Onder voorbehoud van artikel 53, cijfer 2°.
Turkije	Onder voorbehoud der verklaringen, opgenomen in het proces-verbaal der negende algemeene vergadering der Conferentie van 16 October 1907.
II. **Argentina**	De Argentijnsche Republiek maakt de volgende voorbehoudingen : 1° Wat betreft de schulden uit gewone overeenkomsten tusschen den burger eener natie en eene vreemde Regeering, zal men dan slechts beroep op scheidsgerecht doen, in het geval van rechtsmiskenning door de rechtsmiddelen van het land waar de overeenkomst werd gesloten, die eerst heel en al moeten uitgeput worden. 2° De openbare leeningen, met uitgifte van bons, die de nationale schuld uitmaken, kunnen in geen geval aanleiding geven tot gewapenden aanval of tot werkelijke bezetting van den grond der Amerikaansche landen.
Bolivia	Onder het voorbehoud, geuit in de eerste Commissie.
Columbia	Columbia maakt de volgende voorbehoudingen : Het aanvaardt, in geen geval, de aanwending van geweld voor de invordering van schulden, van welken aard ook. Het neemt scheidsgerecht slechts aan na de eindbeslissing van de Rechtbanken der landen, die schuldenaars zijn.
Dominikaansche Republiek	Met het voorbehoud afgelegd ter algemeene vergadering van 16 October 1907.
Ecuador	Met de voorbehoudingen afgelegd ter algemeene vergadering van 16 October 1907.
Griekenland	Met het voorbehoud afgelegd ter algemeene vergadering van 16 October 1907.
Guatemala	1° Wat betreft de schulden uit gewone overeenkomsten tusschen de burgers eener natie en eene vreemde regeering, zal men slechts beroep op scheidsgerecht doen in het geval van rechtsmiskenning door de rechtsmiddelen van het land waar de overeenkomst werd gesloten, die eerst heel en al moeten uitgeput worden. 2° De openbare leeningen met uitgifte van bons, die de nationale schuld uitmaken, kunnen in geen geval aanleiding geven tot gewapenden aanval of tot werkelijke bezetting van den grond der Amerikaansche landen.

	Peru	Onder het voorbehoud, dat de in dit Verdrag gevestigde grondbeginselen niet toepasselijk zijn op vorderingen of geschillen, voortkomende uit overeenkomsten gesloten door een land met vreemde burgers, wanneer in die overeenkomsten uitdrukkelijk zal bepaald zijn, dat die vorderingen of geschillen moeten onderworpen worden aan de rechters en rechtbanken van het land.
	Salvador	Wij maken dezelfde voorbehoudingen als de Argentijnsche Republiek hierboven.
	Uruguay	Onder voorbehoud van het 2e lid van artikel 1, omdat de Afgevaardigden van meening zijn, dat weigering van scheidsgerecht altijd met volle recht mag geschieden, wanneer volgens de grondwet van het land dat schuldenaar is, ingevoerd vóor de overeenkomst die aanleiding gaf tot den twijfel of de betwisting, of volgens die overeenkomst zelve, die twijfel of betwisting vóor de Rechtbanken van dat land moet gebracht worden.
IV.	Duitschland	Onder voorbehoud van artikel 44 van bijgaand Reglement.
	Oostenrijk-Hongarije . .	Onder voorbehoud van de Verklaring afgelegd ter algemeene vergadering van de Conferentie van 17 Augustus 1907.
	Japan	Mits voorbehoud van artikel 44.
	Montenegro	Onder de voorbehoudingen uitgedrukt in artikel 44 van het bij dit Verdrag gevoegd Reglement en opgenomen in het proces-verbaal der vierde algemeene vergadering van 17 Augustus 1907.
	Rusland	Onder de voorbehoudingen uitgedrukt in artikel 44 van het bij dit Verdrag gevoegd Reglement en opgenomen in het proces-verbaal der vierde algemeene vergadering van 17 Augustus 1907.
	Turkije	Onder voorbehoud van artikel 3.
V.	Argentina	De Argentijnsche Republiek maakt voorbehoud van artikel 19.
	Groot-Britannië. . . .	Onder voorbehoud der artikelen 16, 17 en 18.
VI.	Duitschland	Onder voorbehoud van artikel 3 en van artikel 4, lid 2.
	Rusland.	Onder de voorbehoudingen geuit in artikel 3 en in artikel 4, lid 2, van dit Verdrag, en opgenomen in het proces-verbaal der zevende algemeene vergadering van 27 September 1907.
VII.	Turkije	Onder voorbehoud der Verklaring afgelegd ter achtste algemeene vergadering der Conferentie, van 9 October 1907.
VIII.	Duitschland	Onder voorbehoud van artikel 2.
	Dominikaansche Republiek.	Mits voorbehoud wat lid 1 van artikel 1 betreft.
	Frankrijk	Onder voorbehoud van artikel 2.
	Groot-Britannië. . . .	Onder voorbehoud der volgende Verklaring : Bij het stellen hunner handteekening op dit Verdrag, verklaren de Britsche Gevolmachtigden dat het eenvoudig feit, dat gezegd Verdrag deze of gene daad of handeling niet verbiedt, niet moet beschouwd worden als van zulken aard, dat het de regeering Zijner Britsche Majesteit berooft van het recht, de wettelijkheid van zulke daad of handeling te betwisten.
	Siam	Onder voorbehoud van artikel 1, lid 1.
	Turkije	Onder voorbehoud der Verklaringen opgenomen in het proces-verbaal der achtste algemeene vergadering der Conferentie, van 9 October 1907.

IX.	Duitschland	Onder voorbehoud van artikel 1, lid 2.
	Chili	Onder het voorbehoud van artikel 3, geuit ter vierde algemeene vergadering van 17 Augustus 1907.
	Frankrijk	Onder voorbehoud van lid 2 van artikel 1.
	Groot-Britannië	Onder voorbehoud van lid 2 van artikel 1.
	Japan	Mits voorbehoud van lid 2 van artikel 1.
X.	China	Onder voorbehoud van artikel 21.
	Groot-Britannië	Onder voorbehoud der artikelen 6 en 21 en der volgende verklaring : Bij het stellen hunner onderteekening op dit Verdrag, verklaren de Britsche Gevolmachtigden, dat de regeering Zijner Majesteit verstaat, dat de toepassing van artikel 12 zich beperkt tot het enkel geval waarin strijders opgenomen worden tijdens of na een zeegevecht, waaraan zij deelgenomen hebben.
	Perzië	Onder voorbehoud van het door de Conferentie erkende recht, den Leeuw en de Roode Zon te bezigen, in stede van het Roode Kruis.
	Turkije	Onder voorbehoud van het door de Vredes-Conferentie erkende recht, de Roode Halvemaan te bezigen.
XII.	Chili	Onder het voorbehoud van artikel 15, geuit ter zesde algemeene vergadering van 21 September.
	Cuba	Onder voorbehoud van artikel 15.
	Ecuador	Onder voorbehoud van artikel 15.
	Guatemala	Onder de uitgedrukte voorbehoudingen nopens artikel 15.
	Haïti	Mits het voorbehoud wat artikel 15 betreft.
	Perzië	Onder voorbehoud van artikel 15.
	Salvador	Onder voorbehoud van artikel 15.
	Siam	Onder voorbehoud van artikel 15.
	Turkije	Onder voorbehoud van artikel 15.
	Uruguay	Onder voorbehoud van artikel 15.
XIII.	Duitschland	Onder voorbehoud van artikelen 11, 12, 13 en 20.
	Dominikaansche Republiek	Mits voorbehoud wat artikel 12 betreft.
	Groot-Britannië	Onder voorbehoud der artikelen 19 en 23.
	Japan	Mits voorbehoud der artikelen 19 en 23.
	Perzië	Onder voorbehoud der artikelen 12, 19 en 21.
	Siam	Onder voorbehond der artikelen 12, 19 en 23.
	Turkije	Onder voorbehoud der Verklaring, nopens artikel 10, opgenomen in het proces-verbaal der achtste algemeene vergadering der Conferentie, van 9 October 1907.
XV.	Zwitserland	Onder voorbehoud van den wensch nr 1, dien de Zwitsersche Bondsraad niet aanneemt.

PROJET DE LOI

approuvant les conventions et la déclaration annexées à l'Acte final de la Deuxième Conférence de la Paix et signées, le 18 octobre 1907, par la Belgique et les Puissances représentées à la dite Conférence.

LÉOPOLD II,

ROI DES BELGES,

A tous présents et à venir, Salut.

Sur la proposition de Notre Ministre des Affaires Étrangères;

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre des Affaires Étrangères est chargé de présenter aux Chambres le projet de loi dont la teneur suit :

ARTICLE UNIQUE :

Sortiront leurs pleins et entiers effets, les Conventions et la Déclaration annexées à l'Acte final de la Deuxième Conférence Internationale de la Paix, signées le 18 octobre 1907 par la Belgique avec les Puissances représentées à la dite Conférence, et énumérées dans le présent article :

Convention pour le règlement pacifique des conflits internationaux;

Convention relative à l'ouverture des hostilités;

Convention concernant les lois et coutumes de la guerre sur terre;

Convention concernant les droits et les devoirs des Puissances et des personnes neutres en cas de guerre sur terre;

ONTWERP VAN WET

houdende goedkeuring van de verdragen en van de verklaring, gevoegd bij de Slotakte der Tweede Vredes-Conferentie en geteekend, op 18 October 1907, door België en door de op die Conferentie vertegenwoordigde Mogendheden.

LEOPOLD II,

KONING DER BELGEN,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomenden, Heil!

Op voorstel van Onzen Minister van Buitenlandsche Zaken;

WIJ HEBBEN BESLOTEN EN WIJ BESLUITEN :

Onze Minister van Buitenlandsche Zaken is gelast, aan de Kamers het ontwerp van wet voor te leggen waarvan de inhoud volgt :

EENIG ARTIKEL.

Zullen hunne volle en algeheele kracht hebben, de op 18 October 1907 door België met de op de Tweede Internationale Vredes-Conferentie vertegenwoordigde Mogendheden onderteekende en in het tegenwoordig artikel opgesomde Verdragen en Verklaring, die aan de Slotakte van genoemde Conferentie zijn toegevoegd :

Verdrag voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen;

Verdrag nopens de opening der vijandelijkheden;

Verdrag nopens de wetten en gebruiken van den oorlog te land;

Verdrag nopens de rechten en verplichtingen der onzijdige Mogendheden en personen in geval van oorlog te land;

Convention relative au régime des navires de commerce ennemis au début des hostilités;

Convention relative à la transformation des navires de commerce en bâtiments de guerre;

Convention relative à la pose de mines sous-marines automatiques de contact;

Convention concernant le bombardement par des forces navales en temps de guerre;

Convention pour l'adaptation à la guerre maritime des principes de la Convention de Genève;

Convention relative à certaines restrictions à l'exercice du droit de capture dans la guerre maritime;

Convention relative à l'établissement d'une Cour internationale des prises;

Convention concernant les droits et les devoirs des Puissances neutres en cas de guerre maritime;

Déclaration relative à l'interdiction de lancer des projectiles et des explosifs du haut de ballons.

Donné à Laeken, le 28 juillet 1909.

Verdrag nopens den rechtstoestand der vijandelijke handelsvaartuigen bij den aanvang der vijandelijkheden;

Verdrag nopens de verandering van handelsvaartuigen in oorlogsschepen;

Verdrag nopens het stellen van zelfwerkende onderzeesche contact-mijnen;

Verdrag nopens het bombardeeren door eene scheepsmacht in tijd van oorlog;

Verdrag voor de toepassing op den zeeoorlog der beginselen van het Verdrag van Genève;

Verdrag nopens zekere beperkingen van de uitoefening van het buitrecht in den zeeoorlog;

Verdrag nopens de vestiging van een internationaal Prijzenhof;

Verdrag nopens de rechten en verplichtingen der onzijdige Mogendheden in geval van zeeoorlog;

Verklaring nopens het verbod om projectielen en ontplofbare stoffen uit luchtballen te werpen.

Gegeven te Laken, den 28ⁿ Juli 1909.

LÉOPOLD.

PAR LE ROI :

Le Ministre des Affaires Étrangères,

VAN 'S KONINGS WEGE :

De Minister van Buitenlandsche Zaken,

J. DAVIGNON.

VERDRAG

VOOR

DE VREEDZAME BESLECHTING VAN INTERNATIONALE GESCHILLEN

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen; de President der Vereenigde-Staten van Amerika; de President der Argentijnsche Republiek; Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije; Zijne Majesteit de Koning der Belgen; de President der Republiek Bolivia; de President der Vereenigde-Staten van Brazilië; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije; de President der Republiek Chili; Zijne Majesteit de Keizer van China; de President der Republiek Columbia; de Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba; Zijne Majesteit de Koning van Denemarken; de President der Dominikaansche Republiek; de President der Republiek Ecuador; Zijne Majesteit de Koning van Spanje; de President der Fransche Republiek; Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië; Zijne Majesteit de Koning der Hellenen; de President der Republiek Guatemala; de President der Republiek Haïti; Zijne Majesteit de Koning van Italië; Zijne Majesteit de Keizer van Japan; Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau; de President der Vereenigde-Staten van Mexiko; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro; Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen; de President der Republiek Panama; de President der Republiek Paraguay; Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden; de President der Republiek Peru; Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië; Zijne Majesteit de Koning van Portugal en der Algarven enz.; Zijne Majesteit de Koning van

Rumenië; Zijne Majesteit de Keizer aller Russen; de President der Republiek Salvador; Zijne Majesteit de Koning van Servië; Zijne Majesteit de Koning van Siam; Zijne Majesteit de Koning van Zweden; de Zwitsersche Bondsraad; Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen; de President der Oostelijke Republiek Uruguay; de President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Bezield met den vasten wil, samen te werken ter handhaving van den algemeenen vrede;

Besloten met al hunne krachten, de minnelijke beslechting der internationale geschillen te bevorderen;

Erkennende de solidariteit, die de leden van de gemeenschap der beschaafde natiën vereenigt;

Wenschende de heerschappij van het recht uit te breiden en het bewustzijn der internationale gerechtigheid te versterken;

Overtuigd dat de bestendige instelling van eene voor allen toegankelijke scheidsrechterlijke rechtspraak, te midden der onafhankelijke Mogendheden, krachtdadig tot dat doel kan bijdragen;

In aanmerking nemende de voordeelen, voortspruitende uit eene algemeene en regelmatige inrichting der scheidsrechterlijke rechtspraak;

Met den Doorluchtigen Ontwerper der Internationale Vredes-Conferentie van oordeel, dat de beginselen van billijkheid en recht, waarop de veiligheid der Staten en het welzijn der volkeren berusten, behooren te worden bezegeld in een international verdrag;

Verlangende tot dat doel de practische werking der Commissiën tot onderzoek en der scheidsrechtbanken beter te verzekeren en het gebruik maken van de scheidsrechterlijke rechtspraak te vergemakkelijken, wanneer het geschillen betreft die tot eene summaire rechtspleging aanleiding zouden kunnen geven;

Hebben het noodig geoordeeld op zekere punten het werk der Eerste Vredes-Conferentie voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen te herzien en aan te vullen;

De Hooge Verdragsluitende Partijen hebben besloten met dat doel een nieuw Verdrag te sluiten en hebben tot Hunne Gevolmachtigden benoemd, te weten :

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen :

Zijne Exc. baron Marschall von Bieberstein, Hoogstdeszelfs minister van Staat, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant te Constantinopel;

Den heer Dr Johannes Kriege, Hoogstdeszelfs gezant met buitengewone zending bij deze Conferentie, Hoogstdeszelfs gezantschaps-geheimraad en rechtsgeleerde aan het Keizerlijk Ministerie van Buitenlandsche Zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Amerika :

Zijne Exc. den heer Josef H. Choate, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer Horace Porter, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer Uriah M. Rose, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer David Jayne Hill, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te 's Gravenhage;

Den heer Charles S. Sperry, vice-admiraal, gevolmachtigd minister;

Den heer Georges B. Davis, brigade-generaal, hoofd van het krijgsgerecht van het bondsleger, gevolmachtigd minister;

Den heer William I. Buchanan, gevolmachtigd minister.

De President der Argentijnsche Republiek :

Zijne Exc. den heer Roque Saenz Peña, oud-minister van buitenlandsche zaken, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Luis M. Drago, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eeredienslen der Republiek, afgevaardigde, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Carlos Rodriguez Larreta, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eeredienslen der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije :

Zijne Exc. den heer Gaëtan Mérey de Kapos-Mére, Hoogstdeszelfs geheimraad, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. den heer baron Karel de Macchio, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Athene.

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Exc. den heer Beernaert, Hoogstdeszelfs minister van staat, lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, lid van het Instituut van Frankrijk en van de Koninklijke Academiën van België en van Rumenië, eerelid van het Instituut voor internationaal recht, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer J. Van den Heuvel, Hoogstdeszelfs minister van staat, oud-minister van justitie;

Zijne Exc. den heer baron Guillaume, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage, lid der koninklijke academie van Rumenië.

De President der Republiek Bolivia :

Zijne Exc. den heer Claudio Pinilla, minister van buitenlansche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Fernando E. Guachalla, gevolmachtigd minister te Londen.

De President der Vereenigde-Staten van Brazilië :

Zijne Exc. den heer Ruy Barbosa, buitengewoon en gevolmachtigd gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Eduardo F. S. dos Santos Lisbôa, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije :

Den heer Vrban Vinaroff, generaal-majoor van den staf, Hoogstdeszelfs generaal à la suite;

Den heer Iwan Karandjouloff, procureur-generaal aan het verbrekingshof.

De President der Republiek Chili :

Zijne Exc. den heer Domingo Gana, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Londen;

Zijne Exc. den heer Augusto Matte, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Berlijn;

Zijne Exc. den heer Carlos Concha, oud-minister van oorlog, oud-voorzitter der kamer van afgevaardigden, oud-buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Buenos-Ayres.

Zijne Majesteit de Keizer van China :

Zijne Exc. den heer Lou-Tseng-Tsiang, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer Tsien-Sun, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

De President der Republiek Columbia :

Den heer Jorge Holguin, generaal;

Den heer Santiago Pérez Triana ;

Zijne Exc. den heer Márceliano Vargas, generaal, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs.

De Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba :

Den heer Antonio Sanchez de Bustamante, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Habana, senator der Republiek ;

Zijne Exc. den heer Gonzalo de Quesada y Aróstegui, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington ;

Den heer Manuel Sanguily, oud-bestuurder van het instituut voor middelbaar onderwijs te Habana, senator der Republiek.

Zijne Majesteit de Koning van Denemarken :

Zijne Exc. den heer Constantin Brun, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Washington;

Den heer Christian Frederik Scheller, vice-admiraal;

Den heer Axel Vedel, Hoogstdeszelfs kamerheer, afdeelingshoofd aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken.

De President der Dominikaansche Republiek :

Den heer Francisco Henriquez y Carvajal, oud-staatssecretaris aan het ministerie van buitenlandsche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Apolinar Tejera, rector van het ambachts-instituut der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Ecuador :

Zijne Exc. den heer Victor Rendón, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Madrid;

Den heer Enrique Dorn y de Alsúa, zaakgelastigde.

Zijne Majesteit de Koning van Spanje :

Zijne Exc. den heer W. R. de Villa-Urrutia, senator, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen ;

Zijne Exc. den heer José de la Rica y Calvo, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Den heer Gabriel Maura y Gamazo, graaf de Mortera, afgevaardigde bij de Cortes.

De President der Fransche Republiek :

Zijne Exc. den heer Léon Bourgeois, buitengewoon gezant der Republiek, senator, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer baron d'Estournelles de Constant, senator, gevolmachtigd minister der eerste klasse, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Louis Renault, hoogleeraar aan de faculteit van rechtsgeleerdheid der hoogeschool te Parijs, gevolmachtigd minister ten eeretitel, rechtsgeleerde aan het ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het Instituut van Frankrijk, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Marcellin Pellet, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Fransche Republiek te 's Gravenhage;

Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië :

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Sir Edward Fry, G. C. B., lid van den geheimen raad, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., lid van den geheimen raad, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., lid van den geheimen raad, oud-voorzitter van het Instituut voor internationaal recht;

Zijne Exc. Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning der Hellenen :

Zijne Exc. den heer Cléon Rizo Rangabé, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Den heer Georges Streit, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Athene, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Guatemala :

Den heer José Tible Machado, zaakgelastigde der Republiek te 's Gravenhage en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Enrique Gómez Carillo, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

De President der Republiek Haïti :

Zijne Exc. den heer Jan Josef Dalbémar, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer J. N. Léger, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer Pieter Hudicourt, oud-hoogleeraar van openbaar internationaal recht, advocaat aan de balie te Port-au-Prince.

Zijne Majesteit de Koning van Italië :

Zijne Exc. graaf Josef Tornielli Brusati di Vergano, senator van het Koninkrijk, gezant van Zijne Majesteit den Koning te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage, voorzitter der Italiaansche vertegenwoordiging;

Zijne Exc. den heer commandeur Guido Pompilj, afgevaardigde bij het parlement, staats-ondersecretaris aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken;

Den heer commandeur Guido Fusinato, staatsraad, afgevaardigde bij het parlement, oud-minister van onderwijs.

Zijne Majesteit de Keizer van Japan :

Zijne Exc. den heer Keiroku Tsudzuki, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister;

Zijne Exc. den heer Aimaro Sato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, hertog van Nassau :

Zijne Exc. den heer Eyschen, Hoogstdeszelfs minister van staat, voorzitter der groothertogelijke regeering;

Den heer graaf de Villers, zaakgelastigde van het Groothertogdom te Berlijn.

De President der Vereenigde-Staten van Mexico :

Zijne Exc. den heer Gonzalo A. Esteva, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome;

Zijne Exc. den heer Sebastian B. de Mier, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer Francisco L. de la Barra, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Brussel en te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro :

Zijne Exc. den heer NELIDOW, werkelijk Keizerlijk geheimraad, gezant van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te Parijs;

Zijne Exc. den heer DE MARTENS, Keizerlijk geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk Russisch ministerie van buitenlandsche zaken;

Zijne Exc. den heer TCHARYKOW, werkelijk Keizerlijk staatsraad, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen :

Zijne Exc. den heer FRANCIS HAGERUP, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage en te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Panama :

Den heer BELISARIO PORRAS.

De President der Republiek Paraguay :

Zijne Exc. den heer EUSEBIO MACHAÏN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Den heer graaf G. DU MONCEAU DE BERGENDAL, consul der Republiek te Brussel.

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden :

Den heer W. H. DE BEAUFORT, Hoogstderzelver oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van de tweede kamer der staten-generaal;

Zijne Exc. Mr. T. M. C. ASSER, Hoogstderzelver minister van staat, lid van den raad van state, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. jonkheer J. C. C. DEN BEER POORTUGAEL, rustend luitenant-generaal, oud-minister van oorlog, lid van den raad van state;

Zijne Exc. jonkheer J. A. RÖELL, Hoogstderzelver adjudant in buitengewonen dienst, rustend vice-admiraal, oud-minister van marine;

Den heer J. A. LOEFF, Hoogstderzelver oud-minister van justitie, lid van de tweede kamer der staten-generaal.

De President der Republiek Peru :

Zijne Exc. den heer CARLOS G. CANDAMO, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië :

Zijne Exc. Samad Khan Momtazos Saltaneh, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Hoogsdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Portugal en van de Algarven enz. :

Zijne Exc. markies de Soveral, Hoogstdeszelfs staatsraad, pair van het Koninkrijk, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. graaf de Selir, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Zijne Exc. den heer Alberto d'Oliveira, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Bern.

Zijne Majesteit de Koning van Rumenië :

Zijne Exc. den heer Alexander Beldiman, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Zijne Exc. den heer Edgard Mavrocordato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Keizer aller Russen :

Zijne Exc. den heer Nelidow, Hoogstdeszelfs werkelijk geheimraad, Hoogstdeszelfs gezant te Parijs;

Zijne Exc. den heer de Martens, Hoogstdeszelfs geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Tcharykow, Hoogstdeszelfs werkelijk geheimraad, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

De President der Republiek Salvador :

Den heer Pedro I. Mathieu, zaakgelastigde der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Santiago Perez Triana, zaakgelastigde der Republiek te London.

Zijne Majesteit de Koning van Servië :

Zijne Exc. den heer Sava Grouïtch, generaal, voorzitter van den raad van state;

Zijne Exc. den heer Milovan Milovanovitch, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Michel Militchevitch, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen en te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Keizer van Siam :

Mom Chatidej Udom, generaal-majoor;

Den heer C. Corragioni d'Orelli, Hoogstdeszelfs gezantschapsraad;

Luang Bhuvanarth Narübal, kapitein.

Zijne Majesteit de Koning van Zweden, der Gothen en der Wenden :

Zijne Exc. den heer Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Hoogstdeszelfs oud-minister van justitie, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Johannes Hellner, Hoogstdeszelfs oud-minister zonder departement, oud-lid van het hooger hof van Zweden, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De Zwitsersche Bondsraad :

Zijne Exc. den heer Gaston Carlin, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van den Zwitserschen Bondsstaat te Londen en te 's Gravenhage;

Den heer Eugeen Borel, kolonel van den hoofdstaf, hoogleeraar aan de hoogeschool te Genève;

Den heer Max Huber, hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid aan de hoogeschool te Zurich.

Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen :

Zijne Exc. Turkhan Pacha, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, minister van den evkaf;

Zijne Exc. Rechid Bey, Hoogstdeszelfs gezant te Rome;

Zijne Exc. Mehemmed Pacha, vice-admiraal.

De President der Oostelijke Republiek Uruguay :

Zijne Exc. den heer José Batlle y Ordoñez, oud-president der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Juan P. Castro, oud-voorzitter van den senaat, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Den heer José Gil Fortoul, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

Die, na hunne volmachten te hebben nedergelegd, welke in goeden en behoorlijken vorm zijn bevonden, omtrent het volgende zijn overeengekomen :

TITEL I.

Over de handhaving van den algemeenen vrede.

Artikel één.

Ten einde zooveel mogelijk te voorkomen, dat in de betrekkingen tusschen de Staten onderling tot geweld wordt overgegaan, komen de verdragsluitende Mogendheden overeen, alle pogingen in te spannen om de vreedzame beslechting van internationale geschillen te verzekeren.

TITEL II.

Over de goede diensten en de bemiddeling.

Artikel 2.

In geval van ernstige oneenigheid of van geschil, komen de verdragsluitende Mogendheden overeen, alvorens Hare toevlucht te nemen tot de wapenen, de goede diensten of de bemiddeling in te roepen van éene of meer bevriende Mogendheden, voor zoover de omstandigheden zulks toelaten.

Artikel 3.

Afgescheiden van dat beroep, achten de verdragsluitende Mogendheden het nuttig en wenschelijk, dat éene of meer buiten het geschil staande Mogendheden uit eigen beweging, voor zoover de omstandigheden zich daartoe leenen, hare goede diensten of hare bemiddeling aanbieden aan de Mogendheden tusschen dewelke geschil bestaat.

Het recht tot het aanbieden van goede diensten of bemiddeling komt toe

aan de buiten het geschil staande Mogendheden, zelfs gedurende den loop der vijandelijkheden.

De uitoefening van dat recht kan nooit door de eene of de andere der in geschil staande Partijen als eene minder vriendschappelijke daad worden beschouwd.

ARTIKEL 4.

De taak van den bemiddelaar bestaat in het tot overeenstemming brengen van de tegenstrijdige vorderingen en in het stillen van den wrevel, die mocht zijn ontstaan tusschen de in geschil staande Staten.

ARTIKEL 5.

De bemoeiingen van den bemiddelaar nemen een einde zoodra is vastgesteld, hetzij door eene der in geschil staande Partijen, hetzij door den bemiddelaar zelf, dat de door hem voorgestelde middelen van verzoening niet werden aangenomen.

ARTIKEL 6.

De goede diensten en de bemiddeling, hetzij door de in geschil staande Partijen ingeroepen, hetzij door de buiten het geschil staande Mogendheden aangeboden, gelden uitsluitend als raadgeving en hebben nooit bindende kracht.

ARTIKEL 7.

Behoudens andersluidende overeenkomst, brengt de aanneming der bemiddeling niet mede, dat de mobilisatie en andere maatregelen tot voorbereiding van den oorlog worden gestaakt, vertraagd of belemmerd.

Zoo zij plaats heeft nadat de vijandelijkheden begonnen zijn, onderbreekt zij, behoudens andersluidend beding, de in gang zijnde krijgsverrichtingen niet.

ARTIKEL 8.

De verdragsluitende Mogendheden zijn overeengekomen om aan te bevelen de toepassing, in de omstandigheden die zulks gedoogen, van eene bijzondere bemiddeling in den volgenden vorm :

In geval van ernstig, den vrede bedreigend geschil, kiest ieder der in geschil staande Staten eene Mogendheid, aan dewelke zij opdraagt zich rechtstreeks in betrekking te stellen met de anderzijds gekozene Mogendheid, ten einde te voorkomen dat de vreedzame betrekkingen afgebroken worden.

Zoolang die opdracht duurt, wat, behoudens andersluidend beding, niet meer dan dertig dagen kan zijn, staken de in geschil staande Partijen alle rechtstreeksche betrekkingen ter zake van het geschil, hetwelk beschouwd

wordt uitsluitend aan de bemiddelende Mogendheden te zijn opgedragen. Deze behooren al hare pogingen in het werk te stellen om het geschil te beslechten.

In geval van feitelijke verbreking der vreedzame betrekkingen, blijven deze Mogendheden belast met de gemeenschappelijke opdracht om van iedere gelegenheid gebruik te maken, ten einde den vrede te herstellen.

TITEL III.

Van internationale Commissiën voor onderzoek.

Artikel 9.

In internationale geschillen, waarbij noch de eer, noch hoofdzakelijke belangen betrokken zijn, en die voortspruiten uit een verschil van meening omtrent feitelijke punten, achten de verdragsluitende Mogendheden het nuttig, dat Partijen, die langs diplomatieken weg niet tot overeenstemming konden geraken, eene internationale Commissie voor onderzoek instellen, voor zoover de omstandigheden het zullen toelaten, met opdracht de oplossing dier geschillen te bevorderen door opheldering, met een onpartijdig en nauwgezet onderzoek, van de feitelijke kwestiën.

Artikel 10.

De internationale Commissiën tot onderzoek worden ingesteld bij bijzondere verdragen tusschen de in geschil staande Partijen.

Het verdrag tot onderzoek stelt de te onderzoeken feiten nauwkeurig vast; het bepaalt de wijze waarop en den termijn waarbinnen de Commissie samengesteld moet zijn, alsmede den omvang van de bevoegdheden der Commissarissen.

Eveneens bepaalt het, zoo noodig, den zetel der Commissie en of deze de bevoegdheid heeft zich te verplaatsen, de taal, waarvan de Commissie gebruik maakt en die, waarvan het gebruik is toegelaten te haren overstaan, alsmede den dag, waarop elke der Partijen hare uiteenzetting der feiten moet indienen en in het algemeen alle bedingen, waaromtrent de Partijen zijn overeengekomen.

Indien de Partijen de benoeming van bijzitters noodig oordeelen, bepaalt het verdrag tot onderzoek de wijze hunner aanwijzing en den omvang hunner bevoegdheden.

Artikel 11.

Indien het verdrag tot onderzoek den zetel der Commissie niet heeft aangewezen, zetelt deze te 's Gravenhage.

De zetel, eenmaal vastgesteld, kan door de Commissie slechts worden verplaatst met de toestemming der Partijen.

Indien het verdrag tot onderzoek de te gebruiken talen niet heeft bepaald, wordt daaromtrent beslist door de Commissie.

ARTIKEL 12.

De Commissiën tot onderzoek worden, behoudens beding van het tegendeel, samengesteld op de wijze bepaald bij de artikelen 45 en 57 van dit Verdrag.

ARTIKEL 13.

In geval van overlijden, ontslag of verhindering, om welke reden ook, van een der Commissarissen, of des voorkomend van een der bijzitters, wordt in zijne vervanging voorzien op de wijze, vastgesteld voor zijne benoeming.

ARTIKEL 14.

De Partijen hebben het recht bij de Commissie tot onderzoek bijzondere agenten te benoemen met de opdracht Haar te vertegenwoordigen en als tusschenpersonen te dienen tusschen Haar en de Commissie.

Bovendien zijn Zij gerechtigd door Haar aangewezen raadslieden of advocaten te belasten met de uiteenzetting en verdediging harer belangen voor de Commissie.

ARTIKEL 15.

Het Internationaal Bureel van het Bestendig Hof van Arbitrage dient der Commissiën, die te 's Gravenhage zetelen, tot griffie en stelt zijne lokalen en zijne inrichting ter beschikking der verdragsluitende Mogendheden voor de werkzaamheden der Commissiën tot onderzoek.

ARTIKEL 16.

Indien de Commissie elders dan te 's Gravenhage zetelt, benoemt zij eenen Secretaris-Generaal, wiens bureel haar als griffie dienst doet.

De griffie is onder toezicht van den Voorzitter belast met de zakelijke inrichting van de zittingen der Commissie, met het opstellen der processen-verbaal en, gedurende den tijd van het onderzoek, met het bewaren der archieven, die vervolgens worden geplaatst bij het Internationaal Bureel te 's Gravenhage.

ARTIKEL 17.

Ten einde de instelling en de werking der Commissiën tot onderzoek te bevorderen, bevelen de verdragsluitende Mogendheden de volgende regelen

aan, die bij het onderzoek of naar aanleiding daarvan moeten worden toegepast, voor zooveel de Partijen geen andere regelen aannemen.

ARTIKEL 18.

De Commissie regelt de bijzonderheden der procedure, die niet zijn voorzien in het bijzonder verdrag tot onderzoek of in het onderhavige Verdrag en gaat tot alle formaliteiten over, die de bewijslevering medebrengt.

ARTIKEL 19.

Het onderzoek heeft plaats op tegenspraak der Partijen.

Op de vastgestelde data brengt iedere Partij ter kennis van de Commissie en van de andere Partij de uiteenzetting der feiten, zoo daartoe aanleiding bestaat, en in ieder geval de akten, stukken en bescheiden, die Zij nuttig acht tot ontdekking der waarheid, alsmede de lijst der getuigen en deskundigen, welke Zij wenscht te doen hooren.

ARTIKEL 20.

De Commissie heeft de bevoegdheid, met toestemming der Partijen, zich tijdelijk naar de plaatsen te begeven, waar zij nuttig oordeelt van dat middel van inlichting gebruik te maken; of daarheen een of meerdere harer leden af te vaardigen. De machtiging van den Staat, op wiens grondgebied tot dat onderzoek moet worden overgegaan, moet verkregen worden.

ARTIKEL 21.

Alles, wat feitelijk moet worden vastgesteld, en elk plaatselijk onderzoek moet geschieden in tegenwoordigheid der agenten en raadslieden der Partijen, of deze behoorlijk opgeroepen zijnde.

ARTIKEL 22.

De Commissie heeft het recht van iedere der Partijen zoodanige verklaringen of inlichtingen te verzoeken, als Zij nuttig acht.

ARTIKEL 23.

De Partijen verbinden zich aan de Commissie tot onderzoek, in de ruimste mate die Zij mogelijk achten, alle hulpmiddelen en alle mogelijke gemak te verschaffen, noodig voor de volledige kennis en de nauwkeurige waardeering der feiten in kwestie.

Zij verbinden zich de middelen te gebruiken, waarover Zij krachtens Hare binnenlandsche wetgeving beschikken, ten einde de verschijning der getuigen en deskundigen te verzekeren, welke zich op Haar gebied bevinden en voor de Commissie zijn opgeroepen geworden.

Indien deze niet voor de Commissie kunnen verschijnen, doen Zij overgaan tot hun verhoor voor Hare bevoegde overheden.

Artikel 24.

Voor alle kennisgevingen, die de Commissie zou kunnen te doen hebben op het gebied eener derde verdragsluitende Mogendheid, wendt de Commissie zich rechtstreeks tot de Regeering dezer Mogendheid. Hetzelfde geschiedt, indien tot het vaststellen ter plaatse van eenig bewijsmiddel moet worden overgegaan.

De daartoe gedane verzoeken worden uitgevoerd met de middelen waarover de Mogendheid, tot wie het verzoek gericht is, krachtens Hare binnenlandsche wetgeving beschikt. Zij kunnen slechts worden afgewezen, indien deze Mogendheid ze van dien aard oordeelt, dat zij op Hare souvereiniteit of Hare veiligheid inbreuk zouden kunnen maken.

De Commissie heeft eveneens steeds de bevoegdheid de tusschenkomst in te roepen der Mogendheid, op wier gebied Zij haren zetel heeft.

Artikel 25.

De getuigen en deskundigen worden opgeroepen ten verzoeke van Partijen of ambtshalve door de Commissie en in elk geval door tusschenkomst der Regeering van den Staat, op wiens gebied zij zich bevinden.

De getuigen worden achtereenvolgens en afzonderlijk gehoord in tegenwoordigheid der agenten en raadslieden, en in eene door de Commissie te bepalen volgorde.

Artikel 26.

De ondervraging der getuigen wordt geleid door den Voorzitter.

De leden der Commissie kunnen niettemin iederen getuige de vragen stellen, die zij oorbaar achten om zijne verklaring te verduidelijken of aan te vullen, of om zich op de hoogte te stellen van alles wat den getuige betreft, voor zoover dit noodzakelijk is om de waarheid aan het licht te brengen.

De agenten en raadslieden der Partijen kunnen den getuige niet onderbreken in zijne verklaring, noch hem eenige rechtstreeksche ondervraging stellen, doch kunnen den Voorzitter verzoeken den getuige zoodanige aanvullende vragen te stellen als zij nuttig achten.

ARTIKEL 27.

De getuige moet zijne verklaring afleggen, zonder dat het hem geoorloofd is eenig geschreven ontwerp voor te lezen. Hij kan echter door den Voorzitter worden gemachtigd zich van aanteekeningen of bescheiden te bedienen, indien de aard der mede te deelen feiten het gebruik daarvan noodig maakt.

ARTIKEL 28.

Een proces-verbaal der verklaring van den getuige wordt tijdens de zitting opgemaakt en lezing wordt den getuige er van gegeven. De getuige kan daarin zoodanige wijzigingen en bijvoegingen maken, die hem goeddunken en die achter zijne verklaring worden vermeld.

Na voorlezing aan den getuige van het geheel zijner verklaring, wordt getuige verzocht te teekenen.

ARTIKEL 29.

De agenten zijn bevoegd in den loop of aan het einde van het onderzoek schriftelijk bij de Commissie en bij de andere Partij zoodanige vertoogen, verzoeken en samenvattingen van feiten in te dienen, als zij nuttig oordeelen voor het ontdekken der waarheid.

ARTIKEL 30.

De beraadslagingen der Commissie hebben plaats met gesloten deuren en blijven geheim.

Iedere beslissing wordt genomen bij meerderheid van de stemmen der leden van de Commissie.

De weigering van een lid om deel te nemen aan de stemming moet in het proces-verbaal worden vastgesteld.

ARTIKEL 31.

De zittingen der Commissie zijn slechts openbaar en de processenverbaal en bescheiden van het onderzoek worden slechts openbaar gemaakt krachtens een besluit der Commissie, met de toestemming der Partijen genomen.

ARTIKEL 32.

Wanneer de Partijen alle opheldering en bewijzen hebben ingediend en alle getuigen gehoord zijn, spreekt de Voorzitter de sluiting van het onderzoek uit en wordt de zitting der Commissie verdaagd om te beraadslagen en haar verslag op te stellen.

ARTIKEL 33.

Het verslag wordt door al de leden der Commissie geteekend.

Indien een der leden weigert te teekenen, wordt hiervan melding gemaakt; het verslag blijft niettemin van kracht.

ARTIKEL 34.

Het verslag der Commissie wordt in openbare zitting voorgelezen in tegenwoordigheid der agenten en raadslieden van de Partijen, of deze behoorlijk opgeroepen zijnde.

Een exemplaar van het verslag wordt aan iedere Partij gegeven.

ARTIKEL 35.

In het verslag van de Commissie worden de feiten enkel vastgesteld; dat verslag heeft geenszins den aard eener scheidsrechterlijke uitspraak. Het laat aan de Partijen volle vrijheid ten aanzien van het aan deze vaststelling te geven gevolg.

ARTIKEL 36.

Iedere Partij draagt Haar eigen kosten en een gelijk aandeel der kosten van de Commissie.

TITEL IV.

Over het internationaal scheidsgerecht.

HOOFDSTUK I.

Over het Scheidsgerecht.

ARTIKEL 37.

Het internationaal scheidsgerecht heeft tot onderwerp het beslechten van geschillen tusschen de Staten, door rechters hunner keuze en op den grondslag van eerbiediging van het recht.

Het gebruik maken van scheidsgerecht sluit van zelf de verplichting in, om zich te goeder trouw aan de uitspraak te onderwerpen.

ARTIKEL 38.

In geschillen van rechtskundigen aard, en in de eerste plaats, in zake uitlegging en toepassing van internationale verdragen, wordt het scheids-

gerecht door de verdragsluitende Mogendheden erkend als het meest afdoende en tevens het meest billijke middel om de geschillen te beslechten, die langs diplomatieken weg niet zijn opgelost.

Dientengevolge zou het wenschelijk zijn dat de verdragsluitende Mogendheden, in geschillen ter zake als in dit geval, gebruik maakten van scheidsgerecht voor zoover de omstandigheden zulks zouden toelaten.

Artikel 39.

De overeenkomst tot scheidsrechterlijke uitspraak wordt aangegaan voor reeds bestaande of voor in de toekomst mogelijke geschillen.

Zij kan betrekking hebben op alle geschillen zonder onderscheid of enkel op de geschillen van eene bepaalde soort.

Artikel 40.

Afgescheiden van de algemeene of bijzondere Verdragen, die thans de verplichting tot het inroepen van scheidsrechterlijke uitspraak voor de verdragsluitende Mogendheden bepalen, behouden deze Mogendheden zich voor om nieuwe, algemeene of bijzondere overeenkomsten aan te gaan, ten einde de verplichte scheidsrechterlijke uitspraak uit te breiden tot alle gevallen, dat Zij zullen meenen aan zulke uitspraak te kunnen onderwerpen.

HOOFDSTUK II.

Over het Bestendig Hof van Arbitrage.

Artikel 41.

Ter bevordering van het onmiddellijk beroep op scheidsrechterlijke uitspraak bij internationale geschillen, die niet langs den diplomatieken weg konden worden beslecht, verbinden de verdragsluitende Mogendheden zich, het Bestendig Hof van Arbitrage, zooals dit is ingericht door de Eerste Vredes-Conferentie, in stand te houden zóo dat het ten allen tijde toegankelijk is, en, behoudens andersluidend beding tusschen Partijen, werkt overeenkomstig de regels van behandeling, in dit Verdrag vervat.

Artikel 42.

Het Bestendig Hof is bevoegd voor alle gevallen van scheidsrechterlijke bemoeiing, tenzij de Partijen overeengekomen zijn eene bijzondere rechtsmacht in te stellen.

ARTIKEL 43.

Het Bestendig Hof van Arbitrage heeft zijnen zetel te 's Gravenhage.

Een Internationaal Bureel dient het Hof tot griffie; mededeelingen betreffende de vergaderingen van het Hof geschieden door tusschenkomst van dit Bureel; het bewaart het archief en beheert alle administratieve zaken.

De verdragsluitende Mogendheden verbinden zich, zoo spoedig mogelijk, aan het Internationaal Bureel te 's Gravenhage een gewaarmerkt afschrift te doen geworden van elke tusschen Haar tot stand gekomen overeenkomst tot scheidsrechterlijke uitspraak, en van elk andere scheidsrechterlijke uitspraak, Haar betreffende en door eene bijzondere rechtsmacht gewezen.

Zij verbinden zich aan het Bureel eveneens mededeeling te doen van de wetten, reglementen en bescheiden, waaruit eventueel blijkt de uitvoering der door het Hof gewezen uitspraken.

ARTIKEL 44.

Elke der verdragsluitende Mogendheden wijst ten hoogste vier personen aan van erkende bevoegdheid in zaken internationaal recht, die het hoogst zedelijk aanzien genieten en die bereid zijn de taak van scheidsrechter te aanvaarden.

De aldus aangewezen personen worden, in hoedanigheid van Leden van het Hof, ingeschreven op eene lijst, die door de zorg van het Bureel ter kennis wordt gebracht van al de verdragsluitende Mogendheden.

Elke wijziging in de lijst der scheidsrechters wordt, van wege het Bureel, ter kennis van de verdragsluitende Mogendheden gebracht.

Twee of meer Mogendheden kunnen zich verstaan over de gemeenschappelijke aanwijzing van een of meer Leden.

Dezelfde persoon kan door verschillende Mogendheden worden aangewezen.

De Leden van het Hof worden benoemd voor een tijdvak van zes jaren. Hun mandaat kan vernieuwd worden.

In geval van overlijden of aftreden van een Lid van het Hof, wordt hij vervangen op de wijze, vastgesteld voor zijne benoeming, en voor een nieuw tijdvak van zes jaren.

ARTIKEL 45.

Wanneer de verdragsluitende Mogendheden zich wenden tot het Bestendig Hof ter beslechting van een tusschen Haar gerezen geschil, moeten de scheidrechters, die de Rechtbank zullen samenstellen, welke tot uitspraak over dat geschil bevoegd zal zijn, worden gekozen uit de algemeene lijst van de Leden van het Hof.

Bij gebreke aan samenstelling van de Scheidsrechtbank door overeenstemming van de Partijen, wordt gehandeld op de volgende wijze :

Iedere Partij benoemt twee scheidsrechters, waarvan slechts één Haar onderdaan kan zijn of kan worden gekozen uit hen, die door Haar als Leden van het Bestendig Hof zijn aangewezen. Deze scheidsrechters kiezen te zamen eenen opperscheidsrechter.

Bij staking van stemmen, wordt de keus van den opperscheidsrechter opgedragen aan eene derde Mogendheid, door de Partijen in gemeen overleg aangewezen.

Indien hieromtrent geene overeenstemming verkregen wordt, wijst iedere Partij eene verschillende Mogendheid aan, en de keuze van den opperscheidsrechter geschiedt in gemeen overleg door de aldus aangewezen Mogendheden.

Indien, in den tijd van twee maanden, deze twee Mogendheden niet tot overeenstemming zijn kunnen geraken, stelt ieder van Haar twee candidaten voor, die worden genomen uit de lijst der Leden van het Bestendig Hof, buiten de Leden, welke door de Partijen zijn aangewezen en die niet onderdanen van een Harer zijn. Het lot bepaalt welke der beide aldus voorgestelde candidaten, opperscheidsrechter is.

Artikel 46.

Zoodra de Rechtbank is samengesteld, geven de Partijen aan het Bureel kennis van Haar besluit om zich tot het Hof te wenden, van den tekst van haar compromis en van de namen der scheidsrechters.

Het Bureel deelt onverwijld aan iederen scheidsrechter het compromis en de namen der andere Leden der Rechtbank mede.

De Rechtbank komt bijeen op den dag, door de Partijen vastgesteld. Het Bureel draagt zorg voor hare installatie.

De Leden der Rechtbank genieten, in de uitoefening hunner bediening en buiten hun vaderland, de diplomatieke voorrechten en vrijdommen.

Artikel 47.

Het Bureel is bevoegd zijne lokalen en zijne inrichting ter beschikking te stellen van de verdragsluitende Mogendheden, ten behoeve van de uitoefening van iedere bijzondere scheidsrechtsmacht.

De rechtsmacht van het Bestendig Hof kan, onder de in de reglementen voorgeschreven voorwaarden, uitgebreid worden tot geschillen ontstaan tusschen niet verdragsluitende Mogendheden onderling, of tusschen verdragsluitende en niet verdragsluitende Mogendheden, indien de Partijen zijn overeengekomen zich tot deze rechtsmacht te wenden.

ARTIKEL 48.

De verdragsluitende Mogendheden beschouwen het als een plicht om, in geval een ernstig geschil tusschen twee of meer van Haar zou dreigen uit te breken, deze er aan te herinneren dat het Bestendig Hof Haar ten dienste staat.

Dientengevolge verklaren zij, dat het herinneren aan de bepalingen van dit Verdrag van de in geschil staande Partijen en de in het overwegend belang van den vrede gegeven raad, om zich tot het Bestendig Hof te wenden, niet anders kunnen worden beschouwd dan als aanbod van goede diensten.

In geval van geschil tusschen twee Mogendheden, kan eene van Haar steeds tot het Internationaal Bureel eene nota richten, houdende hare verklaring, dat Zij bereid zoude zijn het geschil aan scheidsrechterlijke uitspraak te onderwerpen.

Het Bureel moet deze verklaring onmiddellijk ter kennis van de andere Mogendheid brengen.

ARTIKEL 49.

De Bestendige Raad van Beheer, samengesteld uit de te 's Gravenhage geaccrediteerde diplomatieke vertegenwoordigers der verdragsluitende Mogendheden en den Nederlandschen Minister van Buitenlandsche Zaken, die het Voorzitterschap bekleedt, heeft het beheer van en het toezicht op het Internationaal Bureel.

De Raad stelt zijn reglement van orde alsmede alle andere noodige reglementen vast.

Hij beslist alle vraagstukken van administratieven aard, die zouden kunnen ontstaan met betrekking tot de werking van het Hof.

Hij heeft volmacht omtrent benoeming, schorsing of ontslag van ambtenaren en beambten van het Bureel.

Hij stelt de jaarwedden en loonen vast en houdt toezicht op de algemeene uitgaven.

De tegenwoordigheid van negen leden op behoorlijk belegde vergaderingen is voldoende voor den Raad om geldige beslissingen te kunnen nemen. De beslissingen worden bij meerderheid van stemmen genomen.

De Raad deelt de door hem vastgestelde reglementen onverwijld mede aan de verdragsluitende Mogendheden. Hij doet Haar ieder jaar een verslag geworden over de werkzaamheden van het Hof, over den gang van den administratieven dienst en over de uitgaven. Het verslag bevat eveneens een overzicht van den zakelijken inhoud der bescheiden, door de Mogendheden ingevolge artikel 43, lid 3 en 4, aan het Bureel medegedeeld.

ARTIKEL 50.

De kosten van het Bureel zullen gedragen worden door de verdragsluitende Mogendheden in de verhouding, vastgesteld voor het Internationaal Bureel der Algemeene Postvereeniging.

De kosten, komende ten laste der toetredende Mogendheden, worden gerekend van den dag, waarop Hare toetreding gevolg heeft.

HOOFDSTUK III.

Over de Scheidsrechterlijke Rechtspleging.

ARTIKEL 51.

Om de uitbreiding van het scheidsgerecht te bevorderen, hebben de verdragsluitende Mogendheden de volgende regels vastgesteld, die van toepassing zullen zijn op de scheidsrechterlijke rechtspleging, voor zoover Partijen niet omtrent andere regels zijn overeengekomen.

ARTIKEL 52.

De Mogendheden die tot scheidsgerecht hare toevlucht nemen, onderteekenen een compromis, waarin het voorwerp van het geschil, de termijn binnen welken de scheidsrechters moeten worden benoemd, de vorm, de opeenvolging en de termijnen, waarbinnen de mededeeling bedoeld door artikel 63 moet worden gedaan, en het bedrag der geldsom, die iedere Partij moet storten als voorschot voor de kosten.

Het compromis bepaalt eveneens, zoo noodig, de wijze van benoeming der scheidsrechters, de eventueele bijzondere bevoegdheden der Rechtbank, haren zetel, de taal, waarvan zij gebruik maakt en de talen, waarvan het gebruik toegelaten is te haren overstaan, en in het algemeen alle voorwaarden, waaromtrent de Partijen zijn overeengekomen.

ARTIKEL 53.

Het Bestendig Hof is bevoegd het compromis op te stellen, indien de Partijen het eens zijn zulks aan het Hof over te laten.

Het is daartoe eveneens bevoegd, zelfs indien het daartoe strekkend verzoek slechts door éene der Partijen is gedaan, nadat vergeefs getracht is langs diplomatieken weg tot overeenstemming te komen, wanneer het geldt :

1° Een geschil dat valt binnen een algemeen Verdrag tot scheidsrechterlijke uitspraak dat is gesloten of hernieuwd, nadat dit Verdrag in werking is getreden en dat voor elk geschil een compromis voorziet en voor het opstellen van dat compromis noch uitdrukkelijk, noch stilzwijgend de

bevoegdheid van het Hof uitsluit. Evenwel kan niet van het Hof worden gebruik gemaakt, indien de andere Partij verklaart, dat naar Hare meening het geschil niet behoort tot die soort van geschillen, die aan verplicht scheidsgerecht zijn te onderwerpen, tenzij het Verdrag tot scheidsrechterlijke uitspraak aan de Scheidsrechtbank de bevoegdheid toekent deze voorvraag te beslissen;

2° Een geschil, dat zijn oorsprong vindt in schulden uit overeenkomst die, als zijnde verschuldigd aan Hare onderdanen, door eene Mogendheid van eene andere worden opgevorderd en voor welks oplossing het aanbod van scheidsgerecht is aanvaard. Deze bepaling is niet toepasselijk, indien de aanvaarding is onderworpen geworden aan de voorwaarde, dat het compromis op eene andere wijze zou worden vastgesteld.

ARTIKEL 54.

In de gevallen bij het voorgaande artikel voorzien, wordt het compromis vastgesteld door eene Commissie samengesteld uit vijf leden, aangewezen op de wijze voorzien in artikel 45, lid 3 tot 6.

Het vijfde lid is van rechtswege Voorzitter der Commissie.

ARTIKEL 55.

Het scheidsrechtersambt kan worden opgedragen aan een enkelen scheidsrechter of aan verscheidene scheidsrechters, door Partijen naar goedvinden aangewezen, of door Haar gekozen uit de leden van het bij dit Verdrag ingesteld Bestendig Hof van Arbitrage.

Bij gebreke aan samenstelling van de Rechtbank door overeenstemming van de Partijen, wordt gehandeld op de wijze aangegeven in artikel 45, lid 3 tot 6.

ARTIKEL 56.

Wanneer een Souverein of het Hoofd van een Staat tot scheidsrechter wordt gekozen, wordt de scheidsrechterlijke rechtspleging door Hem geregeld.

ARTIKEL 57.

De opperscheidsrechter is van rechtswege Voorzitter van de Rechtbank.

Wanneer in de Rechtbank geen opperscheidsrechter zitting heeft, benoemt zij zelve haren Voorzitter.

ARTIKEL 58.

In geval het compromis wordt vastgesteld door eene Commissie als bedoeld in artikel 54, en behoudens beding van het tegendeel, vormt de Commissie zelf de Scheidsrechtbank.

ARTIKEL 59.

In geval van overlijden, ontslag of verhindering, om welke reden dan ook, van een der scheidsrechters, wordt hij vervangen op de wijze als voor zijne benoeming vastgesteld.

ARTIKEL 60.

Bij gebreke van aanwijzing door de Partijen, zetelt de Rechtbank te 's Gravenhage.

De Rechtbank kan slechts zetelen op het gebied eener derde Mogendheid met toestemming van deze.

De zetel, eenmaal vastgesteld, kan door de Rechtbank slechts worden verplaatst met toestemming van de Partijen.

ARTIKEL 61.

Indien het compromis de te gebruiken talen niet heeft bepaald, wordt dienomtrent beslist door de Rechtbank.

ARTIKEL 62.

De Partijen hebben het recht, bij de Rechtbank gemachtigden of bijzondere agenten te benoemen, met de opdracht als tusschenpersoon werkzaam te zijn tusschen Haar en de Rechtbank.

Zij zijn bovendien bevoegd door Haar te dien einde benoemde raadslieden of advocaten te belasten met de verdediging Harer rechten en belangen vóór de Rechtbank.

De Leden van het Bestendig Hof mogen de werkzaamheden van agent, raadsman of advocaat niet uitoefenen, dan ten behoeve van de Mogendheid, die hen tot Leden van het Hof heeft benoemd.

ARTIKEL 63.

De scheidsrechterlijke rechtspleging bestaat in den regel uit twee onderscheiden deelen : het schriftelijk onderzoek en de debatten.

Het schriftelijk onderzoek bestaat in de mededeeling door de wederzijdsche agenten aan de leden van de Rechtbank en aan de Tegenpartij van de memories, de contra-memories en zoo noodig van de replieken; de Partijen voegen daarbij alle stukken en bescheiden, waarop in het geding beroep wordt gedaan. Deze mededeeling heeft plaats rechtstreeks of door tusschenkomst van het Internationaal Bureel, in de volgorde en binnen de termijnen door het compromis vastgesteld.

De termijnen door het compromis bepaald kunnen door de Partijen bij

wederzijdsch goedvinden of door de Rechtbank, wanneer deze zulks noodig oordeelt om tot eene juiste uitspraak te komen, worden verlengd.

De debatten bestaan in de mondelinge uiteenzetting der middelen van de Partijen vóor de Rechtbank.

ARTIKEL 64.

Elk stuk door eene der Partijen in het geding gebracht, moet in gewaarmerkt afschrift aan de andere Partij worden medegedeeld.

ARTIKEL 65.

Behoudens bijzondere omstandigheden, komt de Rechtbank eerst bijeen na het sluiten van het onderzoek.

ARTIKEL 66.

De debatten worden door den Voorzitter geleid.

Zij zijn niet openbaar dan krachtens eene beslissing van de Rechtbank, met toestemming van de Partijen genomen.

Zij worden opgenomen in de processen-verbaal, opgesteld door Secretarissen, welke door den Voorzitter benoemd worden. Deze processen-verbaal worden onderteekend door den Voorzitter en door een der Secretarissen; zij alleen hebben een rechtsgeldig karakter.

ARTIKEL 67.

Na sluiting van het onderzoek, heeft de Rechtbank het recht uit het debat alle nieuwe akten of bescheiden te sluiten die eene der Partijen haar zou willen voorleggen zonder toestemming der Tegenpartij.

ARTIKEL 68.

De Rechtbank blijft vrij in aanmerking te nemen de nieuwe akten of bescheiden waarop de agenten of raadslieden der Partijen hare aandacht mochten vestigen.

In dat geval is de Rechtbank bevoegd de overlegging van die stukken of bescheiden te vorderen, behoudens de verplichting daarvan aan de Tegenpartij kennis te geven.

ARTIKEL 69.

De Rechtbank kan bovendien van de agenten der Partijen overlegging van alle akten vorderen, en alle noodige opheldering vragen. In geval van weigering, neemt de Rechtbank daarvan akte.

ARTIKEL 70.

De agenten en raadslieden van de Partijen zijn bevoegd, mondeling aan de Rechtbank alle middelen voor te dragen, die zij nuttig oordeelen tot verdediging hunner zaak.

ARTIKEL 71.

Zij hebben het recht exceptiën en tusschengeschillen op te werpen. De beslissingen van de Rechtbank op die punten zijn onherroepelijk en kunnen tot geene verdere geschilvoering aanleiding geven.

ARTIKEL 72.

De leden van de Rechtbank zijn bevoegd aan de agenten en raadslieden van de Partijen vragen te stellen, en hun over twijfelachtige punten ophelderingen te vragen.

De door de Leden der Rechtbank gedurende den loop der debatten gedane vragen of opmerkingen kunnen niet beschouwd worden als de uitdrukking der meening van de Rechtbank in het algemeen of van hare leden in het bijzonder.

ARTIKEL 73.

De Rechtbank is gemachtigd hare bevoegdheid vast te stellen door uitlegging van het compromis, alsmede van de andere akten en bescheiden, die in de zaak kunnen worden ingeroepen, en door toepassing der beginselen van het recht.

ARTIKEL 74.

De Rechtbank heeft het recht bevelen tot rechtspleging uit te vaardigen voor de leiding van het geding, de vormen, opeenvolging en termijnen te bepalen, waarin iedere Partij hare eind-conclusiën zal moeten nemen, en alle formaliteiten, door de bewijsvoering geëischt, te vervullen.

ARTIKEL 75.

De Partijen verbinden zich, in zoo groote mate als Zij mogelijk achten, aan de Rechtbank alle middelen te verschaffen, noodig om tot eene beslissing van het geschil te komen.

ARTIKEL 76.

Voor alle kennisgevingen, die de Rechtbank zou kunnen te doen hebben op het gebied eener derde verdragsluitende Mogendheid, wendt de Rechtbank zich rechtstreeks tot de Regeering dezer Mogendheid. Hetzelfde

geschiedt, indien het geldt ter plaatse te doen overgaan tot het verzamelen van alle bewijsmiddelen.

De daartoe gedane verzoeken worden uitgevoerd volgens de middelen, waarover de Mogendheid tot wie het verzoek gericht is krachtens Hare binnenlandsche wetgeving beschikt. Zij kunnen slechts worden geweigerd, indien deze Mogendheid ze van dien aard oordeelt, dat zij op Hare Souvereiniteit of hare veiligheid inbreuk zouden kunnen maken.

De Rechtbank heeft eveneens steeds de bevoegdheid de tusschenkomst in te roepen der Mogendheid, op wier gebied zij haren zetel heeft.

ARTIKEL 77.

Wanneer de agenten en raadslieden van de Partijen, tot staving hunner zaak, alle ophelderingen en bewijzen hebben voorgedragen, sluit de Voorzitter de debatten.

ARTIKEL 78.

De beraadslagingen van de Rechtbank hebben plaats met gesloten deuren en blijven geheim.

Iedere beslissing wordt genomen bij meerderheid van de stemmen van hare leden.

ARTIKEL 79.

De scheidsrechterlijke uitspraak wordt met redenen omkleed. Zij vermeldt de namen der scheidsrechters; zij wordt onderteekend door den Voorzitter en door den griffier of door den secretaris, die dienst doet als griffier.

ARTIKEL 80.

De uitspraak wordt in openbare zitting voorgelezen, in tegenwoordigheid of na behoorlijke oproeping van de agenten en raadslieden van de Partijen.

ARTIKEL 81.

De uitspraak, behoorlijk uitgesproken en beteekend aan de agenten van de Partijen, beslecht het geschil voorgoed en zonder beroep.

ARTIKEL 82.

Elk geschil, dat tusschen de Partijen zou kunnen rijzen, nopens de uitlegging en de uitvoering van het vonnis, wordt, behoudens beding van het tegendeel, aan de Rechtbank, die het heeft uitgesproken, ter beslissing onderworpen.

ARTIKEL 83.

De Partijen kunnen zich in het compromis de bevoegdheid voorbehouden om van de scheidsrechterlijke uitspraak herziening aan te vragen.

In dat geval en behoudens andersluidende overeenkomst, moet de aanvraag gericht worden tot de Rechtbank, die de uitspraak heeft gewezen. Zij kan enkel gegrond zijn op de ontdekking van een nieuw feit, dat een beslissenden invloed op de uitspraak zou kunnen gehad hebben en dat, bij de sluiting der debatten, onbekend was aan de Rechtbank zelve en aan de Partij die de herziening heeft aangevraagd.

De rechtspleging tot herziening kan slechts geopend worden door eene beslissing van de Rechtbank, waarbij uitdrukkelijk het bestaan van het nieuwe feit wordt vastgesteld, de vereischten, in het vorige lid vermeld, daaraan worden toegekend en op dien grond de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

Het compromis bepaalt den termijn binnen welken de aanvraag tot herziening moet worden gedaan.

ARTIKEL 84.

De scheidsrechterlijke uitspraak is slechts verbindend voor de Partijen in geschil.

Wanneer het de uitlegging van een Verdrag betreft, waaraan andere Mogendheden dan de in geschil staande Partijen hebben deelgenomen, waarschuwen deze tijdig alle Mogendheden die onderteekend hebben. Iedere dezer Mogendheden heeft recht in het geding op te treden. Zoo eene of meer van Haar van die bevoegdheid hebben gebruik gemaakt, is de uitlegging in de uitspraak vervat, ook ten haren aanzien verbindend.

ARTIKEL 85.

Iedere Partij draagt hare eigen kosten en een gelijk aandeel in de kosten van de Rechtbank.

HOOFDSTUK IV.

Van de summaire Scheidsrechterlijke Rechtspleging.

ARTIKEL 86.

Ten einde de werking der scheidsrechterlijke rechtspraak te vergemakkelijken, wanneer het betreft geschillen, die naar hunnen aard eene summaire rechtspleging gedoogen, stellen de verdragsluitende Mogendheden

de volgende regelen vast, die bij gebreke van afwijkende bedingen worden opgevolgd en onder voorbehoud des voorkomend van de toepassing der bepalingen van Hoofdstuk III, die er niet mede in strijd zouden zijn.

ARTIKEL 87.

Ieder van de Partijen in geschil benoemt eenen scheidsrechter. De beide aldus aangewezen scheidsrechters kiezen eenen opperscheidsrechter. Indien zij het hieromtrent niet eens kunnen worden, stelt ieder van hen twee candidaten voor, genomen uit de algemeene lijst der Leden van het Bestendig Hof, buiten de Leden door ieder der Partijen zelve aangewezen en die niet onderdanen van een Harer zijn; het lot beslist welke der aldus voorgestelde candidaten opperscheidsrechter is.

De opperscheidsrechter is Voorzitter der Rechtbank, die hare beslissingen neemt bij meerderheid van stemmen.

ARTIKEL 88.

Bij gemis aan voorafgaande afspraak daaromtrent bepaalt de Rechtbank, zoodra zij is samengesteld, den termijn, binnen welken de beide Partijen Hare memorië aan haar moeten overleggen.

ARTIKEL 89.

Iedere Partij wordt voor de Rechtbank vertegenwoordigd door eenen agent, die als tusschenpersoon dient tusschen de Rechtbank en de Regeering, die hem heeft benoemd.

ARTIKEL 90.

De rechtspleging heeft uitsluitend schriftelijk plaats. Evenwel heeft iedere Partij het recht de verschijning van getuigen en deskundigen te vragen. De Rechtbank heeft van hare zijde de bevoegdheid mondelinge uitleggingen te vragen aan de agenten der twee Partijen, alsmede aan de deskundigen en getuigen, waarvan zij de verschijning nuttig oordeelt.

TITEL V.

Slotbepalingen.

ARTIKEL 91.

Dit Verdrag, behoorlijk bekrachtigd, vervangt in de betrekkingen tusschen de verdragsluitende Mogendheden het Verdrag voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen van 29 Juli 1899.

ARTIKEL 92.

Dit Verdrag zal zoo spoedig mogelijk worden bekrachtigd.

De akten van bekrachtiging zullen te 's Gravenhage worden nedergelegd.

De eerste nederlegging van akten van bekrachtiging zal vastgesteld worden door een proces-verbaal, geteekend door de vertegenwoordigers der Mogendheden, die er aan deelnemen en door den Nederlandschen Minister van Buitenlandsche Zaken.

De latere nederleggingen van akten van bekrachtiging zullen plaats hebben door middel van eene geschreven kennisgeving, gericht aan de Nederlandsche Regeering en vergezeld van de oorkonde van bekrachtiging.

Een gewaarmerkt afdruk van het proces-verbaal betrekkelijk de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging, van de in het voorgaande lid vermelde kennisgevingen, alsmede van de oorkonden van bekrachtiging, zal door de zorgen der Nederlandsche Regeering en langs diplomatieken weg onmiddellijk worden overgemaakt aan de Mogendheden, uitgenoodigd tot de Tweede Vredes-Conferentie, alsmede aan de andere Mogendheden, die tot het Verdrag zullen zijn toegetreden. In de gevallen, in het voorgaande lid bedoeld, zal genoemde Regeering Haar tegelijker tijd doen kennen den datum, waarop Zij de kennisgeving ontvangen heeft.

ARTIKEL 93.

De niet onderteekenende Mogendheden, tot de Tweede Vredes-Conferentie uitgenoodigd, zijn bevoegd tot dit Verdrag toe te treden.

De Mogendheid, die wenscht toe te treden, geeft van hare bedoeling schriftelijk kennis aan de Nederlandsche Regeering, onder overmaking der akte van toetreding, die in de archieven van genoemde Regeering wordt nedergelegd.

Deze Regeering doet onmiddellijk aan alle andere Mogendheden, die tot de Tweede Vredes-Conferentie uitgenoodigd werden, een gewaarmerkten afdruk geworden van de kennisgeving, alsmede van de akte van toetreding, met aangifte van den datum, waarop Zij de kennisgeving heeft ontvangen.

ARTIKEL 94.

De voorwaarden waaronder de Mogendheden, die niet tot de Tweede Vredes-Conferentie zijn uitgenoodigd geworden, tot dit Verdrag kunnen toetreden, maken het onderwerp uit van eene nadere schikking tusschen de verdragsluitende Mogendheden.

ARTIKEL 95.

Dit Verdrag treedt in werking voor de Mogendheden, die aan de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging hebben deelgenomen, zestig

dagen na de dagteekening van het proces-verbaal dezer nederlegging, en voor de Mogendheden, die later de akten van bekrachtiging nederleggen of toetreden, zestig dagen nadat de kennisgeving der nederlegging van Hare akten van bekrachtiging of van Hare toetreding door de Nederlandsche Regeering is ontvangen.

ARTIKEL 96.

Moest eene der verdragsluitende Mogendheden dit Verdrag willen opzeggen, dan wordt deze opzegging schriftelijk ter kennis gebracht van de Nederlandsche Regeering, die onmiddellijk een gewaarmerkten afdruk der kennisgeving doet geworden aan al de andere Mogendheden en Haar daarbij doet kennen den datum, waarop Zij deze ontvangen heeft.

De opzegging heeft slechts gevolg ten opzichte der Mogendheid, die er van kennis heeft gegeven en één jaar nadat de kennisgeving er van de Nederlandsche Regeering heeft bereikt.

ARTIKEL 97.

Een register, gehouden door het Nederlandsche Ministerie van Buitenlandsche Zaken, wijst aan den datum der nederlegging van de akten van bekrachtiging, geschied ingevolge artikel 92, lid 3 en 4, alsmede den datum waarop de kennisgevingen van toetreding (artikel 93, lid 2) of van opzegging (artikel 96, lid 1) zijn ontvangen.

Iedere verdragsluitende Mogendheid is bevoegd kennis te nemen van dit register en er gewaarmerkte uittreksels uit te vragen.

Ten blijke waarvan de Gevolmachtigden dit Verdrag van hunne onderteekeningen hebben voorzien.

Gedaan te 's Gravenhage, den 18n October 1907, in enkelvoudig exemplaar, dat nedergelegd blijft in de archieven der Nederlandsche Regeering en waarvan gewaarmerkte afdrukken langs diplomatieken weg worden overgemaakt aan de verdragsluitende Mogendheden.

1. *Voor Duitschland*	MARSCHALL. KRIEGE.	
2. *Voor de Vereenigde-Staten van Amerika.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.	Onder voorbehoud van de Verklaring afgelegd ter algemeene vergadering der Conferentie van 16 October 1907.

3. *Voor Argentina*	ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.	
4. *Voor Oostenrijk-Hongarije* .	MÉREY. Bon MACCHIO.	
5. *Voor België*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.	
6. *Voor Bolivia*	CLAUDIO PINILLA.	
7. *Voor Brazilië*	RUY BARBOSA.	Mits voorbehoud wat artikel 53, lid 2, 3 en 4 betreft.
8. *Voor Bulgarije*	Generaal-Majoor VINAROFF. Iv. KARANDJOULOFF.	
9. *Voor Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.	Onder het voorbehoud van de Verklaring, afgelegd ten opzichte van art. 39, in de zevende zitting van 7 October der Eerste Commissie.
10. *Voor China*	LOUTSENGTSIANG. TSIENSUN.	
11. *Voor Columbia*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.	
12. *Voor de Republiek Cuba* . .	ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. GONZALO DE QUESADA. MANUEL SANGUILY.	
13. *Voor Denemarken*	C. BRUN.	
14. *Voor de Dominikaansche Republiek.*	dr. HENRIQUEZ Y CARVAJAL. APOLINAR TEJERA.	
15. *Voor Ecuador*	VICTOR M. RENDÓN. E. DORN Y DE ALSÚA.	

16. *Voor Spanje.*	W. R. de Villa Urrutia. José de la Rica y Calvo. Gabriel Maura.	
17. *Voor Frankrijk.*	Léon Bourgeois. d'Estournelles de Constant. L. Renault. Marcellin Pellet.	
18. *Voor Groot-Britannië* . . .	Edw. Fry. Ernest Satow. Reay. Henry Howard.	
19. *Voor Griekenland*	Cléon Rizo Rangabé. Georges Streit.	Mits het voorbehoud van lid 2 van artikel 53.
20. *Voor Guatemala*	José Tible Machado.	
21. *Voor Haïti*	Dalbémar Jn Joseph. J. N. Léger. Pierre Hudicourt.	
22. *Voor Italië*	Pompilj. G. Fusinato.	
23. *Voor Japan*	Aimaro Sato.	Mits voorbehoud van lid 3 en 4 van artikel 48, van lid 2 van artikel 53 en van artikel 54.
24. *Voor Luxemburg*	Eyschen. Cte de Villers.	
25. *Voor Mexiko*	G. A. Esteva. S. B. de Mier. F. L. de la Barra	
26. *Voor Montenegro*	Nelidow. Martens. N. Tcharykow.	

27. *Voor Nicaragua.*

28. *Voor Noorwegen* . . . . . F. HAGERUP.

29. *Voor Panama* . . . . . B. PORRAS.

30. *Voor Paraguay.* . . . . . G. DU MONCEAU.

31. *Voor Nederland.* . . . . . W. H. DE BEAUFORT.
T. M. C. ASSER.
DEN BEER POORTUGAEL.
J. A. RÖELL.
J. A. LOEFF.

32. *Voor Peru* . . . . . C. G. CANDAMO.

33. *Voor Perzië.* . . . . . MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN.
SADIGH UL MULK M. AHMED KHAN.

34. *Voor Portugal* . . . . . MARQUIS DE SOVERAL.
CONDE DE SÉLIR.
ALBERTO D'OLIVEIRA.

35. *Voor Rumenië* . . . . . EDG. MAVROCORDATO. Mits dezelfde voorbehoudingen geuit door de Rumeensche Gevolmachtigden bij de onderteekening van het Verdrag voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen van 29 Juli 1899.

36. *Voor Rusland* . . . . . NELIDOW.
MARTENS.
N. TCHARYKOW.

37. *Voor Salvador* . . . . . P. J. MATHEU.
S. PEREZ TRIANA.

38. *Voor Servië* . . . . . S. GROUÏTCH.
M. G. MILOVANOVITCH.
M. G. MILITCHEVITCH.

39. *Voor Siam*	MOM CHATIDEJ UDOM. C. CORRAGIONI D'ORELLI. LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.	
40. *Voor Zweden*	JOH. HELLNER.	
41. *Voor Zwitserland*	CARLIN.	Onder voorbehoud van artikel 53, cijfer 2°.
42. *Voor Turkije*	TURKHAN.	Onder voorbehoud der Verklaringen, opgenomen in het procesverbaal der negende algemeene vergadering der Conferentie van 16 October 1907.
43. *Voor Uruguay*	JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.	
44. *Voor Venezuela.*	J. GIL FORTOUL.	

VERDRAG

NOPENS

DE OPENING DER VIJANDELIJKHEDEN

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen; de President der Vereenigde-Staten van Amerika; de President der Argentijnsche Republiek; Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije; Zijne Majesteit de Koning der Belgen; de President der Republiek Bolivia; de President der Vereenigde-Staten van Brazilië; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije; de President der Republiek Chili; de President der Republiek Columbia; de Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba; Zijne Majesteit de Koning van Denemarken; de President der Dominikaansche Republiek; de President der Republiek Ecuador; Zijne Majesteit de Koning van Spanje; de President der Fransche Republiek; Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië; Zijne Majesteit de Koning der Hellenen; de President der Republiek Guatemala; de President der Republiek Haïti; Zijne Majesteit de Koning van Italië; Zijne Majesteit de Keizer van Japan; Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau; de President der Vereenigde-Staten van Mexiko; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro; Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen; de President der Republiek Panama; de President der Republiek Paraguay; Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden; de President der Republiek Peru; Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië; Zijne Majesteit de Koning van Portugal en der Algarven enz.; Zijne Majesteit de Koning van Rumenië; Zijne Majesteit de Keizer aller Russen; de President der Republiek Salvador; Zijne Majesteit de Koning van Servië; Zijne Majesteit de Koning

van Siam; Zijne Majesteit de Koning van Zweden; de Zwitsersche Bondsraad; Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen; de President der Oostelijke Republiek Uruguay; de President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Overwegende dat het, voor de veiligheid der vreedzame betrekkingen, van belang is dat de vijandelijkheden niet beginnen zonder eene voorafgaande waarschuwing;

Dat het eveneens van belang is, dat de staat van oorlog onverwijld wordt bekend gemaakt aan de onzijdige Mogendheden;

Wenschende met dat doel een verdrag te sluiten, hebben tot Hunne Gevolmachtigden benoemd te weten :

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen :

Zijne Exc. baron MARSCHALL VON BIEBERSTEIN, Hoogstdeszelfs minister van staat, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant te Constantinopel;

Den heer Dr JOHANNES KRIEGE, Hoogstdeszelfs gezant met buitengewone zending bij deze Conferentie, Hoogstdeszelfs gezantschaps-geheimraad en rechtsgeleerde aan het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Amerika :

Zijne Exc. den heer JOSEF H. CHOATE, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer HORACE PORTER, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer URIAH M. ROSE, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer DAVID JAYNE HILL, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te 's Gravenhage;

Den heer CHARLES S. SPERRY, vice-admiraal, gevolmachtigd minister;

Den heer GEORGES B. DAVIS, brigade-generaal, hoofd van het krijgsgerecht van het bondsleger, gevolmachtigd minister;

Den heer WILLIAM I. BUCHANAN, gevolmachtigd minister.

De President der Argentijnsche Republiek :

Zijne Exc. den heer ROQUE SAENZ PEÑA, oud-minister van buitenlandsche zaken, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer LUIS M. DRAGO, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eeredienslen der Republiek, afgevaardigde, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Carlos Rodriguez Larreta, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije :

Zijne Exc. den heer Gaëtan Mérey de Kapos-Mére, Hoogstdeszelfs geheimraad, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. den heer baron Karel de Macchio, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Athene.

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Exc. den heer Beernaert, Hoogstdeszelfs minister van staat, lid van de kamer van volksvertegenwoordigers, lid van het Instituut van Frankrijk en van de Koninklijke academiën van België en van Rumenië, eerelid van het instituut voor internationaal recht, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer J. Van den Heuvel, Hoogstdeszelfs minister van staat, oud-minister van justitie;

Zijne Exc. den heer baron Guillaume, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage, lid der koninklijke academie van Rumenië.

De President der Republiek Bolivia :

Zijne Exc. den heer Claudio Pinilla, minister van buitenlandsche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Fernando E. Guachalla, gevolmachtigd minister te Londen.

De President der Vereenigde-Staten van Brazilië :

Zijne Exc. den heer Ruy Barbosa, buitengewoon en gevolmachtigd gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Eduardo F. S. dos Santos Lisbôa, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarijë :

Den heer Vrban Vinaroff, generaal-majoor van den staf, Hoogstdeszelfs generaal à la suite;

Den heer Iwan Karandjouloff, procureur-generaal aan het verbrekingshof.

De President der Republiek Chili :

Zijne Exc. den heer Domingo Gana, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Londen;

Zijne Exc. den heer Augusto Matte, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Berlijn;

Zijne Exc. den heer Carlos Concha, oud-minister van oorlog, oud-voorzitter der kamer van afgevaardigden, oud-buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Buenos-Ayres.

De President der Republiek Columbia :

Den heer Jorge Holguin, generaal;

Den heer Santiago Pérez Triana;

Zijne Exc. den heer Marceliano Vargas, generaal, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs.

De Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba :

Den heer Antonio Sanchez de Bustamante, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Habana, senator der Republiek;

Zijne Exc. den heer Gonzalo de Quesada y Aróstegui, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer Manuel Sanguily, oud-bestuurder van het instituut voor middelbaar onderwijs te Habana, senator der Republiek.

Zijne Majesteit de Koning van Denemarken :

Zijne Exc. den heer Constantin Brun, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Washington;

Den heer Christian Frederik Scheller, vice-admiraal;

Den heer Axel Vedel, Hoogstdeszelfs kamerheer, afdeelingshoofd aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken.

De President der Dominikaansche Republiek :

Den heer Francisco Henriquez y Carvajal, oud-staatssecretaris aan het ministerie van buitenlandsche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Apolinar Tejera, rector van het ambachts-instituut der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Ecuador :

Zijne Exc. den heer VICTOR RENDÓN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Madrid;

Den heer ENRIQUE DORN Y DE ALSÚA, zaakgelastigde.

Zijne Majesteit de Koning van Spanje :

Zijne Exc. den heer W. R. DE VILLA-URRUTIA, senator, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen;

Zijne Exc. den heer JOSE DE LA RICA Y CALVO, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Den heer GABRIEL MAURA Y GAMAZO, graaf de Mortera, afgevaardigde bij de Cortès.

De President der Fransche Republiek :

Zijne Exc. den heer LÉON BOURGEOIS, buitengewoon gezant der Republiek, senator, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer baron D'ESTOURNELLES DE CONSTANT, senator, gevolmachtigd minister der eerste klasse, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer LOUIS RENAULT, hoogleeraar aan de faculteit van rechtsgeleerdheid der hoogeschool te Parijs, gevolmachtigd minister ten eeretitel, rechtsgeleerde aan het ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het Instituut van Frankrijk, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer MARCELLIN PELLET, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Fransche Republiek te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië.

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Sir EDWARD FRY, G. C. B., lid van den geheimen raad, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. der Zeer Achtbaren Sir ERNEST MASON SATOW, G. C. M. G., lid van den geheimen raad, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren DONALD JAMES MACKAY Baron REAY, G. C. S. I., G. C. I. E., lid van den geheimen raad, oud-voorzitter van het Instituut voor internationaal recht;

Zijne Exc. Sir HENRY HOWARD, K. C. M. G., C. B., Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning der Hellenen :

Zijne Exc. den heer Cléon Rizo Rangabé, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Den heer Georges Streit, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Athene, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Guatemala :

Den heer José Tible Machado, zaakgelastigde der Republiek te 's Gravenhage en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Enrique Gómez Carillo, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

De President der Republiek Haïti :

Zijne Exc. den heer Jan Josef Dalbémar, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer J. N. Léger, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer Pieter Hudicourt, oud-hoogleeraar van openbaar internationaal recht, advocaat aan de balie te Port-au-Prince.

Zijne Majesteit de Koning van Italië :

Zijne Exc. Graaf Josef Tornielli Brusati di Vergano, senator van het Koninkrijk, gezant van Zijne Majesteit den Koning te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage, voorzitter der Italiaansche vertegenwoordiging;

Zijne Exc. den heer commandeur Guido Pompilj, afgevaardigde bij het parlement, staats-ondersecretaris aan het Koninklijk ministerie van buitenlandshe zaken;

Den heer commandeur Guido Fusinato, staatsraad, afgevaardigde bij het parlement, oud-minister van onderwijs.

Zijne Majesteit de Keizer van Japan :

Zijne Exc. den heer Keiroku Tsudzuki, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister;

Zijne Exc. den heer Aimaro Sato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau :

Zijne Exc. den heer Eyschen, Hoogstdeszelfs minister van staat, voorzitter der groothertogelijke Regeering;

Den heer graaf DE VILLERS, zaakgelastigde van het Groothertogdom te Berlijn.

De President der Vereenigde-Staten van Mexiko :

Zijne Exc. den heer GONZALO A. ESTEVA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome;

Zijne Exc. den heer SEBASTIAN B. DE MIER, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer FRANCISCO L. DE LA BARRA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Brussel en te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro :

Zijne Exc. den heer NELIDOW, werkelijk Keizerlijk geheimraad, gezant van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te Parijs;

Zijne Exc. den heer DE MARTENS, Keizerlijk geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk Russisch ministerie van buitenlandsche zaken;

Zijne Exc. den heer TCHARYKOW, werkelijk Keizerlijk staatsraad, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen :

Zijne Exc. den heer FRANCIS HAGERUP, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage en te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Panama :

Den heer BELISARIO PORRAS.

De President der Republiek Paraguay :

Zijne Exc. den heer EUSEBIO MACHAÏN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Den heer graaf G. DU MONCEAU DE BERGENDAL, consul der Republiek te Brussel.

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden :

Den heer W. H. DE BEAUFORT, Hoogstderzelver oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal;

Zijne Exc. den heer T. M. C. Asser, Hoogstderzelver minister van staat, lid van den raad van state, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. jonkheer J. C. C. den Beer Poortugael, rustend luitenant generaal, oud-minister van oorlog, lid van den raad van state;

Zijne Exc. jonkheer J. A. Röell, Hoogstderzelver adjudant in buitengewonen dienst, rustend vice-admiraal, oud-minister van marine;

Den heer J. A. Loeff, Hoogstderzelver oud-minister van justitie, lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

De President der Republiek Peru :

Zijne Exc. den heer Carlos G. Candamo, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Keizerlijke Majesteit de Schah van Perzië :

Zijne Exc. Samad Khan Momtazos Saltaneh, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Portugal en van de Algarven enz. :

Zijne Exc. markies de Soveral, Hoogstdeszelfs staatsraad, pair van het Koninkrijk, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. graaf de Selir, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Zijne Exc. den heer Alberto d'Oliveira, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Bern.

Zijne Majesteit de Koning van Rumenië :

Zijne Exc. den heer Alexander Beldiman, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Zijne Exc. den heer Edgar Mavrocordato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Keizer aller Russen :

Zijne Exc. den heer Nelidow, Hoogstdeszelfs werkelijk geheimraad, Hoogstdeszelfs gezant te Parijs;

Zijne Exc. den heer DE MARTENS, Hoogstdeszelfs geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer TCHARYKOW, Hoogstdeszelfs werkelijk geheimraad, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

De President der Republiek Salvador :

Den heer PEDRO I. MATHEU, zaakgelastigde der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer SANTIAGO PEREZ TRIANA, zaakgelastigde der Republiek te Londen.

Zijne Majesteit de Koning van Servië :

Zijne Exc. den heer SAVA GROUÏTCH, generaal, voorzitter van den raad van state;

Zijne Exc. den heer MILOVAN MILOVANOVITCH, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer MICHEL MILITCHEVITCH, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen en te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Keizer van Siam :

MOM CHATIDEJ UDOM, generaal-majoor;

Den heer C. CORRAGIONI D'ORELLI, Hoogstdeszelfs gezantschapsraad;

LUANG BHUVANARTH NARÜBAL, kapitein.

Zijne Majesteit de Koning van Zweden, der Gothen en der Wenden :

Zijne Exc. den heer KNUT HJALMAR LEONARD HAMMARSKJOLD, Hoogstdeszelfs oud-minister van justitie, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer JOHANNES HELLNER, Hoogstdeszelfs oud-minister zonder departement, oud-lid van het hooger hof van Zweden, lid van het bestendig hof van arbitrage;

De Zwitsersche Bondsraad :

Zijne Exc. den heer GASTON CARLIN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van den Zwitserschen Bondsstaat te Londen en te 's Gravenhage;

Den heer EUGEEN BOREL, kolonel van den hoofdstaf, hoogleeraar aan de hoogeschool te Genève;

Den heer MAX HUBER, hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid aan de hoogeschool te Zurich.

Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen :

Zijne Exc. TURKHAN PACHA, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, minister van den evkaf;

Zijne Exc. RECHID BEY, Hoogstdeszelfs gezant te Rome;

Zijne Exc. MEHEMMED PACHA, vice-admiraal.

De President der Oostelijke Republiek Uruguay :

Zijne Exc. den heer JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ, oud-president der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer JUAN P. CASTRO, oud-voorzitter van den senaat, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Den heer JOSÉ GIL FORTOUL, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

Die, na hunne volmachten te hebben nedergelegd, welke in goeden en behoorlijken vorm zijn bevonden, omtrent het volgende zijn overeengekomen :

ARTIKEL ÉEN.

De verdragsluitende Mogendheden erkennen dat de vijandelijkheden tusschen Haar niet moeten beginnen zonder voorafgaande en ondubbelzinnige waarschuwing die den vorm hetzij eener met redenen omkleede oorlogsverklaring, hetzij van een ultimatum met voorwaardelijke oorlogsverklaring moet hebben.

ARTIKEL 2.

De staat van oorlog moet onverwijld aan de onzijdige Mogendheden worden bekend gemaakt en heeft ten haren aanzien eerst gevolg na ontvangst eener kennisgeving, die zelfs langs telegrafischen weg kan worden gedaan. Evenwel kunnen de onzijdige Mogendheden zich niet op het ontbreken der kennisgeving beroepen, als het ontwijfelbaar vaststaat, dat zij feitelijk van den staat van oorlog kennis droegen.

ARTIKEL 3.

Artikel 1 van dit Verdrag heeft gevolg in geval van oorlog tusschen twee of meer der verdragsluitende Mogendheden.

Artikel 2 is verbindend in de betrekkingen tusschen eenen verdragsluitenden oorlogvoerende en de eveneens verdragsluitende onzijdige Mogendheden.

ARTIKEL 4.

Dit Verdrag zal zoo spoedig mogelijk worden bekrachtigd.

De akten van bekrachtiging zullen te 's Gravenhage worden nedergelegd.

De eerste nederlegging van akten van bekrachtiging zal vastgesteld worden door een proces-verbaal, geteekend door de vertegenwoordigers der Mogendheden, die er aan deelnemen en door den Nederlandschen Minister van Buitenlandsche Zaken.

De latere nederleggingen van akten van bekrachtiging zullen plaats hebben door middel van eene geschreven kennisgeving, gericht aan de Nederlandsche Regeering en vergezeld van de oorkonde van bekrachtiging.

Een gewaarmerkt afdruk van het procès-verbaal betrekkelijk de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging, van de in het voorgaande lid vermelde kennisgevingen, alsmede van de oorkonde van bekrachtiging, zal door de zorgen der Nederlandsche Regeering en langs diplomatieken weg onmiddellijk worden overgemaakt aan de Mogendheden, uitgenoodigd tot de Tweede Vredes-Conferentie, alsmede aan de andere Mogendheden, die tot het Verdrag zullen zijn toegetreden. In de gevallen, in het voorgaande lid bedoeld, zal genoemde Regeering Haar tegelijker tijd doen kennen den datum, waarop Zij de kennisgeving ontvangen heeft.

ARTIKEL 5.

De niet onderteekenende Mogendheden zijn bevoegd tot dit Verdrag toe te treden.

De Mogendheid, die wenscht toe te treden, geeft van hare bedoeling schriftelijk kennis aan de Nederlandsche Regeering, onder overmaking der akte van toetreding, die in de archieven van genoemde Regeering wordt nedergelegd.

Deze Regeering doet onmiddellijk aan alle andere Mogendheden een gewaarmerkten afdruk geworden van de kennisgeving, alsmede van de akte van toetreding, met aangifte van den datum, waarop Zij de kennisgeving heeft ontvangen.

ARTIKEL 6.

Dit Verdrag treedt in werking voor de Mogendheden, die aan de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging hebben deelgenomen, zestig dagen na de dagteekening van het proces-verbaal dezer nederlegging, en

voor de Mogendheden, die later de akten van bekrachtiging nederleggen of toetreden, zestig dagen nadat de kennisgeving der nederlegging van Hare akten van bekrachtiging of van Hare toetreding door de Nederlandsche Regeering is ontvangen.

ARTIKEL 7.

Moest eene der Hooge verdragsluitende Mogendheden dit Verdrag willen opzeggen, dan wordt deze opzegging schriftelijk ter kennis gebracht van de Nederlandsche Regeering, die onmiddellijk een gewaarmerkten afdruk der kennisgeving doet geworden aan al de andere Mogendheden en Haar daarbij doet kennen den datum, waarop zij deze ontvangen heeft.

De opzegging heeft slechts gevolg ten opzichte der Mogendheid, die er van kennis heeft gegeven en één jaar nadat de kennisgeving er van de Nederlandsche Regeering heeft bereikt.

ARTIKEL 8.

Een register, gehouden door het Nederlandsche Ministerie van Buitenlandsche Zaken, wijst aan den datum der nederlegging van de akten van bekrachtiging, geschied ingevolge artikel 4, lid 3 en 4, alsmede den datum waarop de kennisgevingen van toetreding (artikel 5, lid 2) of van opzegging (artikel 7, lid 1) zijn ontvangen.

Iedere verdragsluitende Mogendheid is bevoegd kennis te nemen van dit register en er gewaarmerkte uittreksels uit te vragen.

Ten blijke waarvan de Gevolmachtigden dit Verdrag van hunne onderteekeningen hebben voorzien.

Gedaan te 's Gravenhage, den 18n October 1907, in enkelvoudig exemplaar, dat nedergelegd blijft in de archieven der Nederlandsche Regeering en waarvan gewaarmerkte afdrukken langs diplomatieken weg worden overgemaakt aan de Mogendheden, die tot de Tweede Vredes-Conferentie zijn uitgenoodigd geworden.

1. *Voor Duitschland*	MARSCHALL. KRIEGE.
2. *Voor de Vereenigde-Staten van Amerika.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.

3.	*Voor Argentina*	ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.
4.	*Voor Oostenrijk-Hongarije* .	MÉREY. Bon MACCHIO.
5.	*Voor België*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.
6.	*Voor Bolivia*	CLAUDIO PINILLA.
7.	*Voor Brazilië*	RUY BARBOSA. E. LISBÔA.
8.	*Voor Bulgarije*	Generaal-Majoor VINAROFF. IV. KARANDJOULOFF.
9.	*Voor Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.
10.	*Voor China*	
11.	*Voor Columbia*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.
12.	*Voor de Republiek Cuba* . .	ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. GONZALO DE QUESADA. MANUEL SANGUILY.
13.	*Voor Denemarken*	C. BRUN.
14.	*Voor de Dominikaansche Republiek.*	dr. HENRIQUEZ Y CARVAJAL. APOLINAR TEJERA.
15.	*Voor Ecuador*	VICTOR M. RENDON. E. DORN Y DE ALSÚA.

16. *Voor Spanje.*	W. R. DE VILLA URRUTIA. JOSÉ DE LA RICA Y CALVO. GABRIEL MAURA.
17. *Voor Frankrijk.*	LÉON BOURGEOIS. D'ESTOURNELLES DE CONSTANT. L. RENAULT. MARCELLIN PELLET.
18. *Voor Groot-Britannië* . . .	EDW. FRY. ERNEST SATOW. REAY. HENRY HOWARD.
19. *Voor Griekenland*	CLÉON RIZO RANGABÉ. GEORGES STREIT.
20. *Voor Guatemala.*	JOSÉ TIBLE MACHADO.
21. *Voor Haïti*	DALBÉMAR JN JOSEPH. J. N. LÉGER. PIERRE HUDICOURT.
22. *Voor Italië*	G. POMPILJ. G. FUSINATO.
23. *Voor Japan.*	AIMARO SATO.
24. *Voor Luxemburg*	EYSCHEN. Cte DE VILLERS.
25. *Voor Mexiko*	G. A. ESTEVA. S. B. DE MIER. F. L. DE LA BARRA.
26. *Voor Montenegro*	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.

27.	*Voor Nicaragua.*	
28.	*Voor Noorwegen*	F. HAGERUP.
29.	*Voor Panama*	B. PORRAS.
30.	*Voor Paraguay*	J. DU MONCEAU
31.	*Voor Nederland.*	W. H. DE BEAUFORT. T. M. C. ASSER. DEN BEER POORTUGAEL. J. A. RÖELL. J. A. LOEFF.
32.	*Voor Peru*	C. G. CANDAMO.
33.	*Voor Perzië.*	MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN. SADIGH UL MULK M. AHMED KHAN.
34.	*Voor Portugal*	ALBERTO D'OLIVEIRA.
35.	*Voor Rumenië*	EDG. MAVROCORDATO.
36.	*Voor Rusland*	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.
37.	*Voor Salvador*	P. J. MATHEU. S. PEREZ TRIANA.
38.	*Voor Servië*	S. GROUÏTCH. M. G. MILOVANOVITCH. M. G. MILITCHEVITCH.
39.	*Voor Siam*	MOM CHATIDEJ UDOM. C. CORRAGIONI D'ORELLI. LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.
40.	*Voor Zweden*	K. H. L. HAMMARSKJÖLD. JOH. HELLNER.

41. *Voor Zwitserland* . . . . CARLIN.

42. *Voor Turkije* . . . . . TURKHAN.

43. *Voor Uruguay* . . . . . JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.

44. *Voor Venezuëla*. . . . . J. GIL FORTOUL.

VERDRAG

NOPENS

DE WETTEN EN GEBRUIKEN VAN DEN OORLOG TE LAND.

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen; de President der Vereenigde-Staten van Amerika; de President der Argentijnsche Republiek; Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije; Zijne Majesteit de Koning der Belgen; de President der Republiek Bolivia; de President der Vereenigde-Staten van Brazilië; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije; de President der Republiek Chili; de President der Republiek Columbia; de Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba; Zijne Majesteit de Koning van Denemarken; de President der Dominikaansche Republiek; de President der Republiek Ecuador; de President der Fransche Republiek; Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië; Zijne Majesteit de Koning der Hellenen; de President der Republiek Guatemala; de President der Republiek Haïti; Zijne Majesteit de Koning van Italië; Zijne Majesteit de Keizer van Japan; Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau; de President der Vereenigde-Staten van Mexiko; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro; Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen; de President der Republiek Panama; de President der Republiek Paraguay; Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden; de President der Republiek Peru; Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië; Zijne Majesteit de Koning van Portugal en der Algarven enz.; Zijne Majesteit de Koning van Roemenië; Zijne Majesteit de Keizer aller Russen; de President der Republiek Salvador; Zijne Majesteit de Koning van Servië; Zijne Majesteit de

Koning van Siam; Zijne Majesteit de Koning van Zweden; de Zwitsersche Bondsraad; Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen; de President der Oostelijke Republiek Uruguay; de President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Overwegende dat, hoezeer ook wordt uitgezien naar middelen tot vrijwaring van den vrede en tot vermijding van oorlog tusschen de volken, toch ook het geval behoort te worden voorzien, dat gebeurtenissen, die door hunne zorg niet konden worden afgewend, aanleiding mochten geven tot beroep op de wapenen;

Bezield met het verlangen, ook in dit uiterste geval, de belangen der menschheid en de steeds toenemende eischen der beschaving te dienen;

Oordeelende, dat het te dien einde noodig is de wetten en algemeene gebruiken van den oorlog te herzien, hetzij met het doel deze nauwkeuriger te omschrijven hetzij om daaraan zekere grenzen te stellen, bestemd om de hardheid ervan zooveel mogelijk te beperken;

Hebben het noodig geoordeeld op zekere punten aan te vullen en nader te bepalen het werk van de Eerste Vredes-Conferentie, die, ten gevolge der Conferentie van Brussel van 1874, bezield door deze door eene wijze en edelmoedige voorzorg aanbevolen overwegingen, voorschriften heeft aangenomen die ten doel hebben de gebruiken van den oorlog te land te omschrijven en te regelen.

Volgens de opvatting der Hooge Verdragsluitende Partijen, zijn deze voorschriften, bij welker vaststelling als hoofdzaak gold de wensch om de rampen van den oorlog te verminderen, in zooverre de oorlogsnoodzaak zulks toelaat, bestemd om tot algemeen richtsnoer te strekken voor de oorlogvoerenden in hunne betrekkingen tot elkander en tot de bevolkingen.

Het is evenwel niet mogelijk geweest reeds thans voorschriften te beramen, toepasselijk op al de omstandigheden, welke zich in de werkelijkheid voordoen.

Intusschen kon het niet in de bedoeling der Hooge Verdragsluitende Partijen liggen, dat de niet voorziene gevallen, bij gebreke aan eene geschreven bepaling zouden zijn overgelaten aan de willekeurige beoordeeling van hen, die de legers aanvoeren.

In afwachting dat een volledíger wetboek voor den oorlog kan worden uitgevaardigd, achten de Hooge Verdragsluitende Partijen het gepast te verklaren, dat in de gevallen, welke niet begrepen zijn in de door Haar aangenomen reglementsbepalingen, de bevolkingen en oorlogvoerenden verblijven onder de bescherming en de heerschappij der beginselen van het volkenrecht, zooals die voortvloeien uit de tusschen beschaafde volkeren gevestigde gebruiken, de wetten der menschelijkheid en de eischen van het openbare rechtsbewustzijn.

Zij verklaren dat inzonderheid artikelen 1 en 2 van het door Haar aangenomen reglement in die zin moeten worden opgevat.

De Hooge Verdragsluitende Partijen, wenschende met dat doel een nieuw Verdrag te sluiten, hebben tot Hare Gevolmachtigden benoemd, te weten :

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen :

Zijne Exc. baron Marschall von Bieberstein, Hoogstdeszelfs minister van staat, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant te Constantinopel;

Den heer Dr Johannes Kriege, Hoogstdeszelfs gezant met buitengewone zending bij deze Conferentie, Hoogstdeszelfs gezantschaps-geheimraad en rechtsgeleerde aan het Keizerlijk Ministerie van Buitenlandsche Zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Amerika :

Zijne Exc. den heer Josef H. Choate, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer Horace Porter, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer Uriah M. Rose, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer David Jayne Hill, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te 's Gravenhage;

Den heer Charles S. Sperry, vice-admiraal, gevolmachtigd minister;

Den heer Georges B. Davis, brigade-generaal, hoofd van het krijgsgerecht van het bondsleger, gevolmachtigd minister;

Den heer William I. Buchanan, gevolmachtigd minister.

De President der Argentijnsche Republiek :

Zijne Exc. den heer Roque Saenz Peña, oud-minister van buitenlandsche zaken, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Luis M. Drago, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, afgevaardigde, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Carlos Rodriguez Larreta, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije :

Zijne Exc. den heer Gaëtan Mérey de Kapos-Mére, Hoogstdeszelfs geheimraad, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. den heer baron Karel de Macchio, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Athene.

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Exc. den heer Beernaert, Hoogstdeszelfs minister van staat, lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, lid van het Instituut van Frankrijk en van de Koninklijke Academiën van België en van Rumenië, eerelid van het Instituut voor internationaal recht, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer J. Van den Heuvel, Hoogstdeszelfs minister van staat, oud-minister van justitie;

Zijne Exc. den heer baron Guillaume, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage, lid der Koninklijke academie van Rumenië.

De President der Republiek Bolivia :

Zijne Exc. den heer Claudio Pinilla, minister van buitenlansche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Fernando E. Guachalla, gevolmachtigd minister te Londen.

De President der Vereenigde-Staten van Brazilië :

Zijne Exc. den heer Ruy Barbosa, buitengewoon en gevolmachtigd gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Eduardo F. S. dos Santos Lisbôa, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije :

Den heer Vrban Vinaroff, generaal-majoor van den staf, Hoogstdeszelfs generaal à la suite;

Den heer Iwan Karandjouloff, procureur-generaal aan het verbrekingshof.

De President der Republiek Chili :

Zijne Exc. den heer Domingo Gana, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Londen;

Zijne Exc. den heer Augusto Matte, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Berlijn;

Zijne Exc. den heer Carlos Concha, oud-minister van oorlog, oud-voorzitter der kamer van afgevaardigden, oud-buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Buenos-Ayres.

De President der Republiek Columbia :

Den heer JORGE HOLGUIN, generaal;

Den heer SANTIAGO PÉREZ TRIANA;

Zijne Exc. den heer MARCELIANO VARGAS, generaal, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs.

De Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba :

Den heer ANTONIO SANCHEZ DE BUSTAMANTE, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Habana, senator der Republiek;

Zijne Exc. den heer GONZALO DE QUESADA Y ARÓSTEGUI, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer MANUEL SANGUILY, oud-bestuurder van het instituut voor middelbaar onderwijs te Habana, senator der Republiek.

Zijne Majesteit de Koning van Denemarken :

Zijne Exc. den heer CONSTANTIN BRUN, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Washington;

Den heer CHRISTIAN FREDERIK SCHELLER, vice-admiraal;

Den heer AXEL VEDEL, Hoogstdeszelfs kamerheer, afdeelingshoofd aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken.

De President der Dominikaansche Republiek :

Den heer FRANCISCO HENRIQUEZ Y CARVAJAL, oud-staatssecretaris aan het ministerie van buitenlandsche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer APOLINAR TEJERA, rector van het ambachts-instituut der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Ecuador :

Zijne Exc. den heer VICTOR RENDÓN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Madrid;

Den heer ENRIQUE DORN Y DE ALSÚA, zaakgelastigde.

De President der Fransche Republiek :

Zijne Exc. den heer LÉON BOURGEOIS, buitengewoon gezant der Republiek, senator, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer baron D'ESTOURNELLES DE CONSTANT, senator, gevolmachtigd minister der eerste klasse, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Louis Renault, hoogleeraar aan de faculteit van rechtsgeleerdheid der hoogeschool te Parijs, gevolmachtigd minister ten eeretitel, rechtsgeleerde aan het ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het Instituut van Frankrijk, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Marcellin Pellet, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Fransche Republiek te 's Gravenhage;

Zijne Majesteit de Koning van het Verecnigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië :

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Sir Edward Fry, G. C. B., lid van den geheimen raad, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., lid van den geheimen raad, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., lid van den geheimen raad, oud-voorzitter van het Instituut voor internationaal recht;

Zijne Exc. Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning der Hellenen :

Zijne Exc. den heer Cléon Rizo Rangabé, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Den heer Georges Streit, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Athene, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Guatemala :

Den heer José Tible Machado, zaakgelastigde der Republiek te 's Gravenhage en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Enrique Gómez Carillo, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

De President der Republiek Haïti :

Zijne Exc. den heer Jan Josef Dalbémar, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer J. N. Léger, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington ;

Den heer Pieter Hudicourt, oud-hoogleeraar van openbaar internationaal recht, advocaat aan de balie te Port-au-Prince.

Zijne Majesteit de Koning van Italië :

Zijne Exc. graaf Josef Tornielli Brusati di Vergano, senator van het Koninkrijk, gezant van Zijne Majesteit den Koning te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage, voorzitter der Italiaansche vertegenwoordiging;

Zijne Exc. den heer commandeur Guido Pompilj, afgevaardigde bij het parlement, staats-ondersecretaris aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken;

Den heer commandeur Guido Fusinato, staatsraad, afgevaardigde bij het parlement, oud-minister van onderwijs.

Zijne Majesteit de Keizer van Japan :

Zijne Exc. den heer Keiroku Tsudzuki, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister;

Zijne Exc. den heer Aimaro Sato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau :

Zijne Exc. den heer Eyschen, Hoogstdeszelfs minister van staat, voorzitter der groothertogelijke Regeering;

Den heer graaf de Villers, zaakgelastigde van het Groothertogdom te Berlijn.

De President der Vereenigde-Staten van Mexico :

Zijne Exc. den heer Gonzalo A. Esteva, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome;

Zijne Exc. den heer Sebastian B. de Mier, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer Francisco L. de la Barra, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Brussel en te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro :

Zijne Exc. den heer Nelidow, werkelijk Keizerlijk geheimraad, gezant van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te Parijs;

Zijne Exc. den heer de Martens, Keizerlijk geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk Russisch ministerie van buitenlandsche zaken;

Zijne Exc. den heer Tcharykow, werkelijk Keizerlijk staatsraad, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen :

Zijne Exc. den heer FRANCIS HAGERUP, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage en te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Panama :

Den heer BELISARIO PORRAS.

De President der Republiek Paraguay :

Zijne Exc. den heer EUSEBIO MACHAÏN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Den heer graaf G. DU MONCEAU DE BERGENDAL, consul der Republiek te Brussel.

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden :

Den heer W. H. DE BEAUFORT, Hoogstderzelver oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van de tweede kamer der staten-generaal;

Zijne Exc. Mr. T. M. C. ASSER, Hoogstderzelver minister van staat, lid van den raad van state, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. jonkheer J. C. C. DEN BEER POORTUGAEL, rustend luitenant-generaal, oud-minister van oorlog, lid van den raad van state;

Zijne Exc. jonkheer J. A. RÖELL, Hoogstderzelver adjudant in buitengewonen dienst, rustend vice-admiraal, oud-minister van marine;

Den heer J. A. LOEFF, Hoogstderzelver oud-minister van justitie, lid van de tweede kamer der staten-generaal.

De President der Republiek Peru :

Zijne Exc. den heer CARLOS G. CANDAMO, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië :

Zijne EXC. SAMAD KHAN MOMTAZOS SALTANEH, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. MIRZA AHMED KHAN SADIGH UL MULK, Hoogsdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Portugal en van de Algarven enz. :

Zijne Exc. markies DE SOVERAL, Hoogstdeszelfs staatsraad, pair van het Koninkrijk, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. graaf DE SELIR, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Zijne Exc. den heer ALBERTO D'OLIVEIRA, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Bern.

Zijne Majesteit de Koning van Rumenië :

Zijne Exc. den heer ALEXANDER BELDIMAN, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Zijne Exc. den heer EDGARD MAVROCORDATO, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Keizer aller Russen :

Zijne Exc. den heer NELIDOW, Hoogstdeszelfs werkelijk geheimraad, Hoogstdeszelfs gezant te Parijs;

Zijne Exc. den heer DE MARTENS, Hoogstdeszelfs geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer TCHARYKOW, Hoogstdeszelfs werkelijk geheimraad, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

De President der Republiek Salvador :

Den heer PEDRO I. MATHEU, zaakgelastigde der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer SANTIAGO PEREZ TRIANA, zaakgelastigde der Republiek te London.

Zijne Majesteit de Koning van Servië :

Zijne Exc. den heer SAVA GROUÏTCH, generaal, voorzitter van den raad van state;

Zijne Exc. den heer MILOVAN MILOVANOVITCH, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer MICHEL MILITCHEVITCH, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen en te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Keizer van Siam :

Mom Chatidej Udom, generaal-majoor;

Den heer C. Corragioni d'Orelli, Hoogstdeszelfs gezantschapsraad;

Luang Bhuvanarth Narübal, kapitein.

Zijne Majesteit de Koning van Zweden, der Gothen en der Wenden :

Zijne Exc. den heer Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Hoogstdeszelfs oud-minister van justitie, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Johannes Hellner, Hoogstdeszelfs oud-minister zonder departement, oud-lid van het hooger hof van Zweden, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De Zwitsersche Bondsraad :

Zijne Exc. den heer Gaston Carlin, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van den Zwitserschen Bondsstaat te Londen en te 's Gravenhage;

Den heer Eugeen Borel, kolonel van den hoofdstaf, hoogleeraar aan de hoogeschool te Genève;

Den heer Max Huber, hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid aan de hoogeschool te Zurich.

Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen :

Zijne Exc. Turkhan Pacha, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, minister van den evkaf;

Zijne Exc. Rechid Bey, Hoogstdeszelfs gezant te Rome;

Zijne Exc. Mehemmed Pacha, vice-admiraal.

De President der Oostelijke Republiek Uruguay :

Zijne Exc. den heer José Batlle y Ordoñez, oud-president der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Juan P. Castro, oud-voorzitter van den senaat, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Den heer José Gil Fortoul, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

Die, na hunne volmachten te hebben nedergelegd, welke in goeden en behoorlijken vorm zijn bevonden, omtrent het volgende zijn overeengekomen :

ARTIKEL ÉÉN.

De verdragsluitende Mogendheden verstrekken aan Hare krijgsmachten te land voorschriften, die overeenkomen met het bij dit Verdrag gevoegde Reglement betreffende de wetten en gebruiken van den oorlog te land.

ARTIKEL 2.

De bepalingen, vervat in het bij artikel één bedoelde Reglement en in dit Verdrag, zijn slechts van toepassing tusschen de verdragsluitende Mogendheden en slechts indien de oorlogvoerenden alle partijen zijn bij het Verdrag.

ARTIKEL 3.

De oorlogvoerende Partij, die de bepalingen van genoemd Reglement schendt, is, indien daardoor schade is geleden, tot schadeloosstelling gehouden. Zij is verantwoordelijk voor alle feiten, door de personen, die van hare gewapende macht deel uitmaken, gepleegd.

ARTIKEL 4.

Dit Verdrag vervangt voor de betrekkingen tusschen de verdragsluitende Mogendheden, na behoorlijke bekrachtiging, het Verdrag van 29 Juli 1899, betreffende de wetten en gebruiken van den oorlog te land.

Het Verdrag van 1899 blijft van kracht voor de betrekkingen tusschen de Mogendheden, die het geteekend hebben, en niet eveneens het tegenwoordig Verdrag bekrachtigen.

ARTIKEL 5.

Dit Verdrag zal zoo spoedig mogelijk worden bekrachtigd.

De akten van bekrachtiging zullen te 's Gravenhage worden nedergelegd.

De eerste nederlegging van akten van bekrachtiging zal vastgesteld worden door een proces-verbaal, geteekend door de vertegenwoordigers der Mogendheden, die er aan deelnemen, en door den Nederlandschen Minister van Buitenlandsche Zaken.

De latere nederleggingen van akten van bekrachtiging zullen plaats hebben door middel van eene geschreven kennisgeving, gericht aan de Nederlandsche Regeering en vergezeld van de oorkonde van bekrachtiging.

Een gewaarmerkt afdruk van het proces-verbaal betrekkelijk de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging, van de in het voorgaande lid

vermelde kennisgevingen, alsmede van de oorkonden van bekrachtiging, zal door de zorgen der Nederlandsche Regeering en langs diplomatieken weg onmiddellijk worden overgemaakt aan de Mogendheden, uitgenoodigd tot de Tweede Vredes-Conferentie, alsmede aan de andere Mogendheden, die tot het Verdrag zullen zijn toegetreden. In de gevallen, in het voorgaande lid bedoeld, zal genoemde Regeering Haar tegelijker tijd doen kennen den datum, waarop Zij de kennisgeving ontvangen heeft.

ARTIKEL 6.

De niet onderteekenende Mogendheden zijn bevoegd tot dit Verdrag toe te treden.

De Mogendheid, die wenscht toe te treden, geeft van Hare bedoeling schriftelijk kennis aan de Nederlandsche Regeering, onder overmaking der akte van toetreding, die in de archieven van genoemde Regeering wordt nedergelegd.

Deze Regeering doet onmiddellijk aan alle andere Mogendheden een gewaarmerkten afdruk geworden van de kennisgeving, alsmede van de akte van toetreding, met aangifte van den datum, waarop Zij de kennisgeving heeft ontvangen.

ARTIKEL 7.

Dit Verdrag treedt in werking voor de Mogendheden, die aan de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging hebben deelgenomen, zestig dagen na de dagteekening van het proces-verbaal dezer nederlegging, en voor de Mogendheden, die later de akten van bekrachtiging nederleggen of toetreden, zestig dagen nadat de kennisgeving der nederlegging van Hare akten van bekrachtiging of van Hare toetreding door de Nederlandsche Regeering is ontvangen.

ARTIKEL 8.

Moest eene der verdragsluitende Mogendheden dit Verdrag willen opzeggen, dan wordt deze opzegging schriftelijk ter kennis gebracht van de Nederlandsche Regeering, die onmiddellijk een gewaarmerkten afdruk der kennisgeving doet geworden aan al de andere Mogendheden en Haar daarbij doet kennen den datum, waarop Zij deze ontvangen heeft.

De opzegging heeft slechts gevolg ten opzichte der Mogendheid, die er van kennis heeft gegeven en één jaar nadat de kennisgeving er van de Nederlandsche Regeering heeft bereikt.

ARTIKEL 9.

Een register, gehouden door het Nederlandsche Ministerie van Buitenlandsche Zaken, wijst aan den datum der nederlegging van de akten van

bekrachtiging, geschied ingevolge artikel 5, lid 3 en 4, alsmede den datum waarop de kennisgevingen van toetreding (artikel 6, lid 2) of van opzegging (artikel 8, lid 1) zijn ontvangen.

Iedere verdragsluitende Mogendheid is bevoegd kennis te nemen van dit register en er gewaarmerkte uittreksels uit te vragen.

Ten blijke waarvan de Gevolmachtigden dit Verdrag van hunne onderteekeningen hebben voorzien.

Gedaan te 's Gravenhage, den 18n October 1907, in enkelvoudig exemplaar, dat nedergelegd blijft in de archieven der Nederlandsche Regeering en waarvan gewaarmerkte afdrukken langs diplomatieken weg worden overgemaakt aan de Mogendheden, die tot de Tweede Vredes-Conferentie zijn uitgenoodigd geworden.

1. *Voor Duitschland*	MARSCHALL. KRIEGE.	Onder voorbehoud van art. 44 van bijgaand Reglement.
2. *Voor de Vereenigde-Staten van Amerika.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.	
3. *Voor Argentina.*	ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.	
4. *Voor Oostenrijk-Hongarije* .	MÉREY. Bon MACCHIO.	Onder voorbehoud van de Verklaring afgelegd ter algemeene vergadering van de Conferentie van 17 Augustus 1907.
5. *Voor België*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.	
6. *Voor Bolivia*	CLAUDIO PINILLA.	
7. *Voor Brazilië*	RUY BARBOSA. E. LISBÔA.	

8. *Voor Bulgarije* . . . . . Generaal-Majoor Vinaroff.
Iv. Karandjouloff.

9. *Voor Chili* . . . . . Domingo Gana.
Augusto Matte.
Carlos Concha.

10. *Voor China.*

11. *Voor Columbia* . . . . . Jorge Holguin.
S. Perez Triana.
M. Vargas.

12. *Voor de Republiek Cuba* . . Antonio S. de Bustamante.
Gonzalo de Quesada.
Manuel Sanguily.

13. *Voor Denemarken* . . . . C. Brun.

14. *Voor de Dominikaansche Republiek.* dr. Henriquez y Carvajal.
Apolinar Tejera.

15. *Voor Ecuador* . . . . . Victor M. Rendón.
E. Dorn y de Alsúa.

16. *Voor Spanje.*

17. *Voor Frankrijk.* . . . . . Léon Bourgeois.
d'Estournelles de Constant.
L. Renault.
Marcellin Pellet.

18. *Voor Groot-Britannië* . . . Edw. Fry.
Ernest Satow.
Reay.
Henry Howard.

19. *Voor Griekenland* . . . . Cléon Rizo Rangabé.
Georges Streit.

20. *Voor Guatemala* . . . . José Tible Machado.

21. *Voor Haïti*	DALBÉMAR JN JOSEPH. J. N. LÉGER. PIERRE HUDICOURT.	
22. *Voor Italië*	POMPILJ. G. FUSINATO.	
23. *Voor Japan*	AIMARO SATO.	Mits voorbehoud van artikel 44.
24. *Voor Luxemburg*	EYSCHEN. Cte DE VILLERS.	
25. *Voor Mexiko*	G. A. ESTEVA. S. B. DE MIER. F. L. DE LA BARRA.	
26. *Voor Montenegro*	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.	Onder de voorbehoudingen uitgedrukt in artikel 44 van het bij dit Verdrag gevoegd Reglement en opgenomen in het proces-verbaal der vierde algemeene vergadering van 17 Augustus 1907.
27. *Voor Nicaragua.*		
28. *Voor Noorwegen*	F. HAGERUP.	
29. *Voor Panama*	B. PORRAS.	
30. *Voor Paraguay.*	G. DU MONCEAU.	
31. *Voor Nederland.*	W. H. DE BEAUFORT. T. M. C. ASSER. DEN BEER POORTUGAEL. J. A. RÖELL. J. A. LOEFF.	
32. *Voor Peru*	C. G. CANDAMO.	
33. *Voor Perzië.*	MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN. SADIGH UL-MULK M. AHMED KHAN.	

34. *Voor Portugal*	MARQUIS DE SOVERAL. CONDE DE SÉLIR. ALBERTO D'OLIVEIRA.	
35. *Voor Rumenië*	EDG. MAVROCORDATO.	
36. *Voor Rusland*	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.	Onder de voorbehoudingen uitgedrukt in artikel 44 van het bij dit Verdrag gevoegd Reglement en opgenomen in het proces-verbaal der vierde algemeene vergadering van 17 Augustus 1907.
37. *Voor Salvador*	P. J. MATHEU. S. PEREZ TRIANA.	
38. *Voor Servië*	S. GROUÏTCH. M. G. MILOVANOVITCH. M. G. MILITCHEVITCH.	
39. *Voor Siam*	MOM CHATIDEJ UDOM. C. CORRAGIONI D'ORELLI. LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.	
40. *Voor Zweden*	K. H. L. HAMMARSKJÖLD. JOH. HELLNER.	
41. *Voor Zwitserland*	CARLIN.	
42. *Voor Turkije*	TURKHAN.	Onder voorbehoud van artikel 3.
43. *Voor Uruguay*	JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.	
44. *Voor Venezuela.*	J. GIL FORTOUL.	

BIJLAGE AAN HET VERDRAG.

REGLEMENT

BETREFFENDE

DE WETTEN EN GEBRUIKEN VAN DEN OORLOG TE LAND.

AFDEELING I.

Van de oorlogvoerenden.

HOOFDSTUK I.

Van de hoedanigheid van oorlogvoerende.

ARTIKEL ÉEN.

De wetten, rechten en plichten van den oorlog zijn niet enkel toepasselijk op het leger, maar tevens op militie-troepen en vrijwilligers-korpsen, die aan de volgende voorwaarden voldoen :

1° Dat zij aangevoerd worden door eenen persoon, die voor de daden zijner ondergeschikten verantwoordelijk is;

2° Dat zij een vast en van verre herkenbaar onderscheidingsteeken hebben;

3° Dat zij de wapens openlijk dragen en

4° Dat zij zich in hunne verrichtingen gedragen naar de wetten en gebruiken van den oorlog.

In de landen, waar het leger geheel of gedeeltelijk bestaat uit militie-troepen of vrijwilligers-korpsen, worden deze mede onder de benaming *leger* begrepen.

ARTIKEL 2.

De bevolking van een niet-bezet grondgebied die, bij het naderen van den vijand, uit eigen beweging de wapens opneemt om invallende troepen te bestrijden, doch niet den tijd heeft gehad om zich overeenkomstig

artikel één in te richten, wordt als oorlogvoerende beschouwd zoo zij de wapens openlijk draagt en zoo zij de wetten en gebruiken van den oorlog opvolgt.

ARTIKEL 3.

De gewapende machten der oorlogvoerende Partijen kunnen bestaan uit strijdenden en niet-strijdenden. Worden zij door den vijand gevangengenomen, zoo hebben de eenen en de anderen recht op de behandeling als krijgsgevangene.

HOOFDSTUK II.

Van de krijgsgevangenen.

ARTIKEL 4.

De krijgsgevangenen staan onder de macht van de vijandelijke Regeering, maar niet van de personen of legerafdeelingen, die hen hebben gevangengenomen.

Zij moeten met menschlievendheid behandeld worden.

Alles wat hun persoonlijk toebehoort, met uitzondering van wapens, paarden en militaire papieren, blijft hun eigendom.

ARTIKEL 5.

De krijgsgevangenen kunnen worden onderworpen aan interneering in eene stad, vesting, kamp of welke andere plaats ook, onder gehoudenheid zich vandaar niet buiten zekere vastgestelde grenzen te verwijderen; maar zij mogen niet worden opgesloten dan bij wege van onvermijdelijken veiligheidsmaatregel en slechts zoolang de omstandigheden voortduren, die dien maatregel noodig maken.

ARTIKEL 6.

De Staat kan de krijgsgevangenen, met uitzondering der officieren, tot het verrichten van arbeid bezigen volgens hunnen graad en hunne geschiktheid. De aldus opgelegde arbeid mag niet overmatig zijn en geenerlei betrekking hebben met de krijgsverrichtingen.

Den gevangenen mag worden toegelaten voor rekening van openbare besturen of van particulieren, of voor hunne eigen rekening, te arbeiden.

De voor den Staat verrichte arbeid wordt betaald volgens de tarieven die geldig zijn voor de krijgslieden van het eigen leger, wanneer deze denzelfden arbeid verrichten, of, indien deze niet bestaan, volgens een tarief naar evenredigheid van den verrichten arbeid.

Wordt de arbeid voor rekening van andere openbare besturen of voor

particulieren verricht, zoo worden de voorwaarden daarvan geregeld in overleg met het militair gezag.

Het arbeidsloon der gevangenen dient tot verzachting van hun lot, en het overschot wordt hun uitbetaald op het oogenblik van hunne invrijheidstelling, onder aftrek van de kosten van onderhoud.

ARTIKEL 7.

De Regeering, onder wier macht de krijgsgevangenen staan, is belast met hun onderhoud.

Bij gebreke aan eene bijzondere schikking tusschen de oorlogvoerenden, worden de krijgsgevangenen, wat voeding, ligging en kleeding betreft, op denzelfden voet behandeld als de troepen van de Regeering die hen gevangengenomen heeft.

ARTIKEL 8.

De krijgsgevangenen zijn onderworpen aan de wetten, reglementen en bevelen, die gelden voor het leger van den Staat onder wiens macht zij staan. Elk vergrijp tegen de krijgstucht wettigt, te hunnen opzichte, de vereischte dwangmaatregelen.

De krijgsgevangenen, die pogen te ontsnappen en weder worden gevat alvorens zij hun leger hebben kunnen vervoegen, of het gebied, bezet gehouden door het leger, dat hen heeft gevangengenomen, te hebben kunnen verlaten, kunnen met tuchtstraffen gestraft worden.

Krijgsgevangenen, die, na erin geslaagd te zijn te ontsnappen, opnieuw krijgsgevangen worden gemaakt, zijn voor de vroegere vlucht niet strafbaar.

ARTIKEL 9.

Ieder krijgsgevangene is verplicht, zoo hij daaromtrent ondervraagd wordt, zijn ware namen en graad op te geven en, zoo hij in strijd met dien regel mocht handelen, stelt hij zich bloot aan eene beperking van de voordeelen toegestaan aan de krijgsgevangenen van zijne soort.

ARTIKEL 10.

De krijgsgevangenen kunnen op hun eerewoord worden in vrijheid gesteld, indien de wetten van hun land zulks veroorloven en, in zulk geval, zijn zij verplicht, met onderpand van hunne persoonlijke eer, met de meeste nauwgezetheid, zoo tegenover hunne eigen Regeering als tegenover de Regeering die hen heeft gevangengenomen, de verplichtingen te vervullen die zij op zich mochten hebben genomen.

Hunne eigen Regeering is alsdan gehouden, van hen geenerlei dienst te vorderen of aan te nemen, die in strijd mocht zijn met het gegeven woord.

ARTIKEL 11.

Een krijgsgevangene kan er niet toe gedwongen worden zijne vrijheid op eerewoord aan te nemen; evenmin kan de vijandelijke Regeering verplicht worden tot inwilliging van het verzoek van een gevangene, die zijne in vrijheidstelling op eerewoord verlangt.

ARTIKEL 12.

Ieder krijgsgevangene, op eerewoord in vrijheid gesteld, die weder wordt gevat terwijl hij de wapens voert tegen de Regeering, jegens dewelke hij zich op zijne eer verbonden had, of tegen dezer bondgenooten, verliest het recht op de behandeling als krijgsgevangene en kan gerechtelijk vervolgd worden.

ARTIKEL 13.

De personen die een leger volgen, zonder daarvan eigenlijk deel uit te maken, zooals correspondenten en berichtgevers van nieuwsbladen, marketenters, leveranciers, hebben, zoo zij in de macht vallen van den vijand en deze het nuttig oordeelt ze bij zich te houden, het recht om als krijgsgevangenen te worden behandeld, op voorwaarde dat zij voorzien zijn van een erkenningsbewijs, afgegeven door het militair gezag van het leger, dat zij verzegelden.

ARTIKEL 14.

Dadelijk bij den aanvang der vijandelijkheden, wordt in iederen der oorlogvoerende Staten, en desvereischt in de onzijdige landen die oorlogvoerenden op hun gebied hebben toegelaten, een bureel van inlichtingen nopens de krijgsgevangenen ingesteld. Dit bureel, belast met de beantwoording van alle navragen hen betreffende, ontvangt van de verschillende bevoegde takken van dienst alle aanwijzingen betreffende de interneeringen en verplaatsingen, de invrijheidstellingen op eerewoord, de uitwisselingen, de ontvluchtingen, de opnemingen in de hospitalen, de sterfgevallen, alsmede de andere inlichtingen noodig om voor elken krijgsgevangene eene persoonlijke lijst in te richten en bij te houden. Het Bureel moet op die lijst het stamboeknummer, den naam en voornaam, den leeftijd, de plaats van herkomst, den rang, het troepenkorps, de wonden, den datum en de plaats der gevangenneming, der interneering, der verwondingen en van het overlijden, alsmede alle bijzondere opmerkingen brengen. De persoonlijke lijst wordt na het sluiten van den vrede in het bezit gesteld van de Regeering van den anderen oorlogvoerende.

Het Bureel van inlichtingen is mede belast met het verzamelen, het bijeen bewaren en het aan de belanghebbenden opzenden van alle voorwerpen van persoonlijk gebruik, geldswaarden, brieven enz., die op de slagvelden

gevonden of door de op hun woord vrijgelaten, de uitgewisselde, de ontvluchte of de in de gasthuizen en ambulances overleden krijgsgevangenen nagelaten worden.

ARTIKEL 15.

De vereenigingen tot het verstrekken van hulp aan de krijgsgevangenen, regelmatig ingesteld volgens de wet van hun land en ten doel hebbende de bemiddelaars te zijn voor het weldadigheidsbetoon, zullen van de oorlogvoerenden voor zichzelve en voor hare behoorlijk aangestelde vertegenwoordigers, binnen de perken gesteld door de noodzakelijkheden der krijgsverrichtingen en de regelen van beheer, alle gemak ondervinden om hare menschlievende taak op doeltreffende wijze te volbrengen. Aan de afgevaardigden dier vereenigingen kan worden toegelaten ondersteuning uit te deelen in de plaatsen waar gevangenen opgenomen zijn, alsmede op de plaatsen van oponthoud van de gevangenen, die naar hun vaderland terugkeeren, en wèl krachtens eene persoonlijke vergunning, afgegeven door het militair gezag, en mits zij zich schriftelijk verbinden om zich te zullen onderwerpen aan alle maatregelen van orde en politie welke deze mocht voorschrijven.

ARTIKEL 16.

De bureelen van inlichting genieten vrijdom van port. De brieven, postwissels en geldswaarden, alsmede de postpakketten, bestemd voor de krijgsgevangenen of door hen verzonden, zullen vrij zijn van alle postrechten, zoowel in de landen van afzending en van bestemming als in de tusschengelegen landen.

De giften en middelen tot ondersteuning in natura, voor de krijgsgevangenen bestemd, zullen worden toegelaten in vrijdom van alle invoer- en andere rechten, alsmede van de vervoerkosten op de door den Staat geëxploiteerde spoorwegen.

ARTIKEL 17.

Krijgsgevangen officieren ontvangen de soldij waarop aanspraak hebben officieren van denzelfden graad van het land waar zij opgehouden zijn, onder gehoudenheid van terugbetaling door hunne Regeering.

ARTIKEL 18.

Alle vrijheid wordt aan de krijgsgevangenen gelaten voor de uitoefening van hunne godsdienstplichten, daaronder begrepen het bijwonen van de godsdienstoefeningen van hunne gezindte, op voorwaarde alleen, dat zij zich gedragen naar de maatregelen van orde en politie, door de militaire overheid voorgeschreven.

ARTIKEL 19.

De testamenten van de krijgsgevangenen worden in bewaring genomen of verleden op dezelfde wijze als voor de krijgslieden van het eigen leger.

Dezelfde regelen zullen eveneens gevolgd worden ten aanzien van de stukken betreffende het vaststellen van overlijden, alsmede ten aanzien van de ter aardebestelling van de krijgsgevangenen, waarbij rekening wordt gehouden met hunnen graad en hunnen rang.

ARTIKEL 20.

Na het sluiten van den vrede, zal de terugkeer van de krijgsgevangenen naar hun vaderland binnen het kortst mogelijk tijdsverloop moeten geschieden.

HOOFDSTUK III.

Van de zieken en de gewonden.

ARTIKEL 21.

De verplichtingen der oorlogvoerenden betreffende de zorg voor de zieken en gewonden worden beheerscht door het Verdrag van Genève.

AFDEELING II.

Van de vijandelijkheden.

HOOFDSTUK I.

Van de middelen om den vijand te benadeelen, van belegering en bombardeering.

ARTIKEL 22.

De oorlogvoerenden hebben geen onbegrensd recht ten aanzien van de keuze der middelen om den vijand te benadeelen.

ARTIKEL 23.

Behalve de verbodsbepalingen, door bijzondere verdragen vastgesteld, is het namelijk verboden :

a) vergif of vergiftigde wapens te bezigen ;

b) personen behoorende tot het vijandelijk volk of leger verraderlijk te dooden of te verwonden ;

c) een vijand te dooden of te verwonden die, de wapens nedergelegd hebbende of niet meer de middelen bezittende om zich te verdedigen, zich op genade of ongenade heeft overgegeven;

d) te verklaren dat geen kwartier wordt verleend;

e) wapens, projectielen of stoffen te bezigen, die noodelooze smarten kunnen veroorzaken;

f) onrechtmatig gebruik te maken van de parlementaire vlag, van de nationale vlag of van de militaire onderscheidingsteekenen en van de uniform van den vijand, alsmede van de onderscheidingsteekenen van het Verdrag van Genève;

g) vijandelijke eigendommen te vernielen of in beslag te nemen, behoudens in de gevallen waarin die vernieling of die inbeslagneming gebiedend worden geëischt door de oorlogsnoodzakelijkheid;

h) de rechten en vorderingen der onderdanen van de tegenpartij vervallen, geschorst of niet ontvankelijk in rechten te verklaren.

Eveneens is het een oorlogvoerende verboden de onderdanen der tegenpartij te dwingen deel te nemen aan krijgsverrichtingen, gericht tegen hun land, zelfs in het geval dat zij vóor den aanvang van den oorlog in zijnen dienst waren geweest.

ARTIKEL 24.

De krijgslisten en het bezigen van de middelen, noodig om zich inlichtingen te verschaffen nopens den vijand en nopens het terrein, worden beschouwd als geoorloofd.

ARTIKEL 25.

Het is verboden steden, dorpen, woningen of gebouwen die niet verdedigd worden, met welke middelen ook, aan te vallen of te bombardeeren.

ARTIKEL 26.

De bevelhebber der aanvallende troepen zal, alvorens de bombardeering te ondernemen en behoudens het geval van een stormenderhandschen aanval, alles in het werk stellen, wat in zijn vermogen staat, ten einde de overheid ter plaatse daarvan te verwittigen.

ARTIKEL 27.

Bij belegering en bombardeering moet alles in het werk worden gesteld om de gebouwen, gewijd aan de eeredienslen, aan kunst, wetenschap en weldadigheid, de geschiedkundige gedenkteekens, de gasthuizen en de plaatsen waar zieken en gewonden vereenigd zijn, zooveel mogelijk te

sparen, op voorwaarde dat zij niet gelijktijdig voor een militair doeleinde worden gebruikt.

Het is de plicht der belegerden die gebouwen of plaatsen van vereeniging aan te duiden door bijzondere, goed zichtbare teekenen, die vooraf aan den belegeraar zullen worden medegedeeld.

ARTIKEL 28.

Het is verboden zelfs eene stormenderhand genomen stad of plaats aan plundering over te leveren.

HOOFDSTUK II.

Van de spionnen.

ARTIKEL 29.

Als spion kan alleen beschouwd worden de persoon die, heimelijk of onder valsche voorwendsels, op het gebied der verrichtingen van eenen oorlogvoerende, inlichtingen inwint of tracht in te winnen, met het oogmerk die aan de tegenpartij mede te deelen.

Derhalve worden de niet vermomde krijgslieden, die op het gebied van het vijandelijk leger zijn binnengedrongen, ten einde inlichtingen in te winnen, niet als spionnen beschouwd. Evenmin worden als spionnen beschouwd : krijgslieden en niet-krijgslieden, die, belast met het overbrengen van berichten, bestemd hetzij voor hun eigen leger hetzij voor het vijandelijk leger, openlijk hunne opdracht vervullen. Tot deze soort van personen behooren eveneens zij, die met luchtballen zijn uitgezonden ten einde berichten over te brengen en, in het algemeen, om de gemeenschap te onderhouden tusschen de verschillende deelen van een leger of van een gebied.

ARTIKEL 30.

De op heeterdaad betrapte spion zal niet zonder voorafgaande rechterlijke uitspraak kunnen worden gestraft.

ARTIKEL 31.

De spion die, na het leger waartoe hij behoort weder te hebben vervoegd, later door den vijand wordt gevat, wordt als krijgsgevangene behandeld en kan niet meer voor zijne vroegere daden van spionnage ter verantwoording worden geroepen.

HOOFDSTUK III.

Van de parlementairen.

Artikel 32.

Als parlementair wordt beschouwd de persoon, die door een der oorlogvoerenden is gemachtigd om met den anderen in onderhandeling te treden en die zich met de witte vlag vertoont. Hij heeft recht op onschendbaarheid evenals de trompetter, hoornblazer of tamboer, de vaandeldrager en de tolk, die hem mochten vergezellen.

Artikel 33.

De bevelhebber, aan wien een parlementair is afgezonden, is niet verplicht dezen onder alle omstandigheden te ontvangen.

Hij kan alle noodige maatregelen nemen om den parlementair te beletten gebruik te maken van zijne zending om inlichtingen in te winnen.

Hij heeft het recht, in geval van misbruik, den parlementair tijdelijk op te houden.

Artikel 34.

De parlementair verliest zijne rechten op onschendbaarheid, indien op stellige en onwederlegbare wijze bewezen is, dat hij van zijnen bevoorrechten toestand gebruik gemaakt heeft om eene daad van verraad uit te lokken of te plegen.

HOOFDSTUK IV.

Van de Capitulatiën.

Artikel 35.

In de voorwaarden van capitulatie, tusschen de verdragsluitende Partijen overeengekomen, moet rekening worden gehouden met de regelen van de krijgseer.

Eenmaal vastgesteld, moeten zij door beide Partijen nauwgezet worden nageleefd.

HOOFDSTUK V.

Van den wapenstilstand.

Artikel 36.

De wapenstilstand schorst de krijgsverrichtingen door eene wederkeerige overeenkomst tusschen de oorlogvoerende Partijen. Indien de duur van den wapenstilstand niet bepaald is, kunnen de oorlogvoerende Partijen ten

allen tijde de verrichtingen hervatten, mits echter de vijand, overeenkomstig de voorwaarden van den wapenstilstand, binnen den afgesproken tijd vooruit gewaarschuwd zij.

ARTIKEL 37.

De wapenstilstand kan algemeen of plaatselijk zijn. De eerste schorst de krijgsverrichtingen der oorlogvoerende Staten overal; de tweede enkel tusschen bepaalde gedeelten der oorlogvoerende legers en binnen een bepaald gebied.

ARTIKEL 38.

De wapenstilstand moet officieel en tijdig aan de bevoegde overheid en aan de troepen worden bekend gemaakt. De vijandelijkheden worden geschorst onmiddellijk na de bekendmaking of op het bepaalde tijdstip.

ARTIKEL 39.

Het staat aan de verdragsluitende Partijen vrij, in de bepalingen van den wapenstilstand, het verkeer vast te stellen, dat op het oorlogstooneel zal mogen plaats hebben met de bevolkingen en tusschen deze onderling.

ARTIKEL 40.

Elke ernstige schennis van den wapenstilstand door eene der Partijen geeft aan de andere het recht dien op te zeggen en zelfs, in dringende gevallen, de vijandelijkheden onmiddellijk te hervatten.

ARTIKEL 41.

De schennis van de bepalingen van den wapenstilstand door particulieren, die uit eigen beweging handelen, geeft enkel het recht om de bestraffing van de schuldigen te eischen en, zoo daartoe aanleiding bestaat, eene schadevergoeding voor de geleden verliezen.

AFDEELING III.

Van het militair gezag op het grondgebied van den vijandelijken Staat.

ARTIKEL 42.

Een grondgebied wordt beschouwd als te zijn bezet, wanneer het zich feitelijk bevindt onder het gezag van het vijandelijk leger.

De bezetting strekt zich enkel uit over die deelen van het grondgebied waar dit gezag gevestigd en in staat is zich te doen gelden.

ARTIKEL 43.

Wanneer het gezag van de wettelijke overheid feitelijk is overgegaan in handen van dengene die het gebied bezet heeft, zal deze alle maatregelen nemen die in zijn vermogen staan, ten einde zooveel mogelijk de openbare orde en het publieke leven te herstellen en te verzekeren en zulks, behoudens bepaalde verhindering, met eerbiediging van de in het land geldende wetten.

ARTIKEL 44.

Het is aan eenen oorlogvoerende verboden de bevolking van een bezet gebied te dwingen inlichtingen te geven over het leger van den anderen oorlogvoerende of over zijne verdedigingsmiddelen.

ARTIKEL 45.

Het is verboden de bevolking van een bezet gebied te noodzaken trouw te zweren aan de vijandelijke Mogendheid.

ARTIKEL 46.

De eer en de rechten van het gezin, het leven der personen en het particulier eigendom, alsmede de godsdienstige overtuiging en de uitoefening der eeredienslen, moeten worden geëerbiedigd.

Het particulier eigendom kan niet worden verbeurd verklaard.

ARTIKEL 47.

Plundering is uitdrukkelijk verboden.

ARTIKEL 48.

Indien de bezetter in het bezette grondgebied de belastingen, rechten en tollen, ten bate van den Staat uitgeschreven, heft, zal hij dit zooveel mogelijk doen volgens de geldende regelen voor de grondslagen en de verdeeling, en zal daaruit voor hem de verplichting voortvloeien om te voorzien in de kosten van het bestuur van het bezette grondgebied in dezelfde mate, als de wettelijke Regeering daartoe verplicht was.

ARTIKEL 49.

Indien, buiten en behalve de belastingen in het vorig artikel bedoeld, de bezetter in het bezette grondgebied andere heffingen in geld doet, zal dit enkel kunnen geschieden ter voorziening in de behoeften van het leger of van het bestuur van dit grondgebied.

ARTIKEL 50.

Geene gemeenschappelijke straf, in geld of van anderen aard, zal kunnen worden uitgevaardigd tegen de bevolkingen op grond van persoonlijke handelingen, waarvoor zij in haar geheel niet als hoofdelijk aansprakelijk zouden kunnen worden beschouwd.

ARTIKEL 51.

Geene heffing geschiedt tenzij krachtens een schriftelijk bevel en onder verantwoordelijkheid van een bevelvoerenden generaal.

Deze heffing zal zooveel mogelijk niet worden ten uitvoer gelegd, tenzij volgens de geldende regelen voor de grondslagen en de verdeeling der bestaande belastingen.

Voor elke geheven belasting zal een ontvangbewijs aan de belastingplichtigen worden uitgereikt.

ARTIKEL 52.

Vorderingen in natura en persoonlijke diensten kunnen van de gemeenten of van de bewoners niet worden geëischt, tenzij ter voorziening in de behoeften aan het bezettingsleger. Daarin wordt rekening gehouden met de middelen van het land en zij moeten van dien aard zijn, dat zij voor de bevolkingen niet de verplichting medebrengen om deel te nemen aan de krijgsverrichtingen tegen haar vaderland.

Deze vorderingen worden niet gedaan en deze diensten niet geëischt tenzij met machtiging van den bevelhebber in de bezette plaats.

De leveringen in natura worden zooveel mogelijk dadelijk betaald; kan dat niet geschieden, dan zal daarvan moeten blijken door het afgeven van ontvangbewijzen; de betaling der verschuldigde sommen heeft zoo spoedig mogelijk plaats.

ARTIKEL 53.

Het leger, dat een gebied bezet, kan enkel in bezit nemen het gereede geld, de fondsen en de invorderbare waarden, die eigenlijk aan den Staat toebehooren, de wapenbergplaatsen, vervoermiddelen, magazijnen en voorraadsartikelen, en, over het algemeen, alle roerende eigendommen van den Staat, die van zoodanigen aard zijn, dat zij voor de krijgsverrichtingen kunnen dienen.

Alle middelen te land, ter zee en in de lucht tot de overbrenging van berichten, tot vervoer van personen of zaken dienende, buiten de gevallen beheerscht door het zeerecht, de wapenvoorraden en, in het algemeen, elke soort krijgsmunitie, kunnen worden in beslag genomen, zelfs indien zij aan bijzondere personen toebehooren, maar moeten worden teruggegeven en de schadeloosstellingen worden bij den vrede geregeld.

ARTIKEL 54.

De onderzeesche kabels, welke een bezet gebied met een onzijdig gebied verbinden, kunnen slechts in geval eener volstrekte noodzakelijkheid worden in beslag genomen of vernietigd. Zij moeten eveneens worden teruggegeven en de schadeloosstellingen worden bij den vrede geregeld.

ARTIKEL 55.

De Staat, die een gebied bezet heeft, mag zich enkel beschouwen als beheerder en vruchtgebruiker der openbare gebouwen, onroerende eigendommen, bosschen en landbouwondernemingen, behoorende aan den vijandelijken Staat en zich bevindende in de bezette landstreek. Hij moet het grondkapitaal dier eigendommen in zijn geheel laten en die beheeren overeenkomstig de regelen van het vruchtgebruik.

ARTIKEL 56.

De eigendommen der gemeenten, die der inrichtingen gewijd aan openbare eerediensten, aan weldadigheid en aan onderwijs, aan kunst en wetenschap, ook al behooren deze aan den Staat, zullen worden behandeld op denzelfden voet als het particuliere eigendom.

Alle inbeslagneming, vernieling of opzettelijke beschadiging van dergelijke instellingen, van geschiedkundige monumenten, van werken van kunst of wetenschap is verboden en moet worden vervolgd.

VERDRAG

NOPENS

DE RECHTEN EN VERPLICHTINGEN DER ONZIJDIGE MOGENDHEDEN EN PERSONEN IN GEVAL VAN OORLOG TE LAND

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen; de President der Vereenigde-Staten van Amerika; de President der Argentijnsche Republiek; Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije; Zijne Majesteit de Koning der Belgen; de President der Republiek Bolivia; de President der Vereenigde-Staten van Brazilië; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije; de President der Republiek Chili; de President der Republiek Columbia; de Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba; Zijne Majesteit de Koning van Denemarken; de President der Dominikaansche Republiek; de President der Republiek Ecuador; Zijne Majesteit de Koning van Spanje; de President der Fransche Republiek; Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië; Zijne Majesteit de Koning der Hellenen; de President der Republiek Guatemala; de President der Republiek Haïti; Zijne Majesteit de Koning van Italië; Zijne Majesteit de Keizer van Japan; Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau; de President der Vereenigde-Staten van Mexiko; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro; Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen; de President der Republiek Panama; de President der Republiek Paraguay; Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden; de President der Republiek Peru; Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië; Zijne Majesteit de Koning van Portugal en der Algarven enz.; Zijne Majesteit de Koning van

Rumenië; Zijne Majesteit de Keizer aller Russen; de President der Republiek Salvador; Zijne Majesteit de Koning van Servië; Zijne Majesteit de Koning van Siam; Zijne Majesteit de Koning van Zweden; de Zwitsersche Bondsraad; Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen; de President der Oostelijke Republiek Uruguay; de President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Ten einde de rechten en verplichtingen der onzijdige Mogendheden in geval van oorlog te land beter te omschrijven en den rechtstoestand der op onzijdig gebied uitgeweken oorlogvoerenden te regelen;

Wenschende eveneens de hoedanigheid van onzijdig persoon te omschrijven in afwachting dat het mogelijk zal zijn den rechtstoestand der onzijdige particulieren in hunne betrekkingen tot de oorlogvoerenden in zijn geheel te regelen;

Hebben besloten met dat doel een Verdrag te sluiten en hebben dientengevolge tot Hunne Gevolmachtigden benoemd, te weten :

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen :

Zijne Exc. baron Marschall von Bieberstein, Hoogstdeszelfs minister van staat, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant te Constantinopel;

Den heer Dr Johannes Kriege, Hoogstdeszelfs gezant met buitengewone zending bij deze Conferentie, Hoogstdeszelfs gezantschaps-geheimraad en rechtsgeleerde aan het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Amerika :

Zijne Exc. den heer Josef H. Choate, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer Horace Porter, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer Uriah M. Rose, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer David Jayne Hill, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te 's Gravenhage;

Den heer Charles S. Sperry, vice-admiraal, gevolmachtigd minister;

Den heer Georges B. Davis, brigade-generaal, hoofd van het krijgsgerecht van het bondsleger, gevolmachtigd minister;

Den heer William I. Buchanan, gevolmachtigd minister.

De President der Argentijnsche Republiek :

Zijne Exc. den heer Roque Saenz Peña, oud-minister van buitenlandsche zaken, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Luis M. Drago, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, afgevaardigde, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Carlos Rodriguez Larreta, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije :

Zijne Exc. den heer Gaëtan Mérey de Kapos-Mére, Hoogstdeszelfs geheimraad, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. den heer baron Karel de Macchio, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Athene.

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Exc. den heer, Beernaert, Hoogstdeszelfs minister van staat, lid van de kamer van volksvertegenwoordigers, lid van het Instituut van Frankrijk en van de Koninklijke academiën van België en van Rumenië, eerelid van het instituut voor internationaal recht, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer J. Van den Heuvel, Hoogstdeszelfs minister van staat, oud-minister van justitie;

Zijne Exc. den heer baron Guillaume, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage, lid der Koninklijke academie van Rumenië.

De President der Republiek Bolivia :

Zijne Exc. den heer Claudio Pinilla, minister van buitenlandsche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Fernando E. Guachalla, gevolmachtigd minister te Londen.

De President der Vereenigde-Staten van Brazilië :

Zijne Exc. den heer Ruy Barbosa, buitengewoon en gevolmachtigd gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Eduardo F. S. dos Santos Lisbôa, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarijë :

Den heer Vrban Vinaroff, generaal-majoor van den staf, Hoogstdeszelfs generaal à la suite;

Den heer Iwan Karandjouloff, procureur-generaal aan het verbrekingshof.

De President der Republiek Chili :

Zijne Exc. den heer Domingo Gana, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Londen;

Zijne Exc. den heer Augusto Matte, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Berlijn;

Zijne Exc. den heer Carlos Concha, oud-minister van oorlog, oud-voorzitter der kamer van afgevaardigden, oud-buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Buenos-Ayres.

De President der Republiek Columbia :

Den heer Jorge Holguin, generaal;

Den heer Santiago Pérez Triana;

Zijne Exc. den heer Marceliano Vargas, generaal, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs.

De Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba :

Den heer Antonio Sanchez de Bustamante, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Habana, senator der Republiek;

Zijne Exc. den heer Gonzalo de Quesada y Aróstegui, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer Manuel Sanguily, oud-bestuurder van het instituut voor middelbaar onderwijs te Habana, senator der Republiek.

Zijne Majesteit de Koning van Denemarken :

Zijne Exc. den heer Constantin Brun, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Washington;

Den heer Christian Frederik Scheller, vice-admiraal;

Den heer Axel Vedel, Hoogstdeszelfs kamerheer, afdeelingshoofd aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken.

De President der Dominikaansche Republiek :

Den heer Francisco Henriquez y Carvajal, oud-staatssecretaris aan het ministerie van buitenlandsche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Apolinar Tejera, rector van het ambachts-instituut der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Ecuador :

Zijne Exc. den heer Victor Rendón, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Madrid;

Den heer Enrique Dorn y de Alsúa, zaakgelastigde.

Zijne Majesteit de Koning van Spanje :

Zijne Exc. den heer W. R. de Villa-Urrutia, senator, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen;

Zijne Exc. den heer José de la Rica y Calvo, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Den heer Gabriel Maura y Gamazo, graaf de Mortera, afgevaardigde bij de Cortès.

De President der Fransche Republiek :

Zijne Exc. den heer Léon Bourgeois, buitengewoon gezant der Republiek, senator, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer baron d'Estournelles de Constant, senator, gevolmachtigd minister der eerste klasse, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Louis Renault, hoogleeraar aan de faculteit van rechtsgeleerdheid der hoogeschool te Parijs, gevolmachtigd minister ten eeretitel, rechtsgeleerde aan het ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het Instituut van Frankrijk, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Marcellin Pellet, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Fransche Republiek te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië.

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Sir Edward Fry, G. C. B., lid van den geheimen raad, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. der Zeer Achtbaren Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., lid van den geheimen raad, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., lid van den geheimen raad, oud-voorzitter van het Instituut voor internationaal recht;

Zijne Exc. Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning der Hellenen :

Zijne Exc. den heer Cléon Rizo Rangabé, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Den heer Georges Streit, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Athene, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Guatemala :

Den heer José Tible Machado, zaakgelastigde der Republiek te 's Gravenhage en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Enrique Gómez Carillo, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

De President der Republiek Haïti :

Zijne Exc. den heer Jan Josef Dalbémar, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer J. N. Léger, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer Pieter Hudicourt, oud-hoogleeraar van openbaar internationaal recht, advocaat aan de balie te Port-au-Prince.

Zijne Majesteit de Koning van Italië :

Zijne Exc. Graaf Josef Tornielli Brusati di Vergano, senator van het Koninkrijk, gezant van Zijne Majesteit den Koning te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage, voorzitter der Italiaansche vertegenwoordiging;

Zijne Exc. den heer commandeur Guido Pompilj, afgevaardigde bij het parlement, staats-ondersecretaris aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken;

Den heer commandeur Guido Fusinato, staatsraad, afgevaardigde bij het parlement, oud-minister van onderwijs.

Zijne Majesteit de Keizer van Japan :

Zijne Exc. den heer Keiroku Tsudzuki, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister;

Zijne Exc. den heer Aimaro Sato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau :

Zijne Exc. den heer Eyschen, Hoogstdeszelfs minister van staat, voorzitter der Groothertogelijke Regeering;

Den heer graaf DE VILLERS, zaakgelastigde van het Groothertogdom te Berlijn.

De President der Vereenigde-Staten van Mexiko :

Zijne Exc. den heer GONZALO A. ESTEVA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome;

Zijne Exc. den heer SEBASTIAN B. DE MIER, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer FRANCISCO L. DE LA BARRA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Brussel en te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro :

Zijne Exc. den heer NELIDOW, werkelijk Keizerlijk geheimraad, gezant van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te Parijs;

Zijne Exc. den heer DE MARTENS, Keizerlijk geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk Russisch ministerie van buitenlandsche zaken;

Zijne Exc. den heer TCHARYKOW, werkelijk Keizerlijk staatsraad, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen :

Zijne Exc. den heer FRANCIS HAGERUP, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage en te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Panama :

Den heer BELISARIO PORRAS.

De President der Republiek Paraguay :

Zijne Exc. den heer EUSEBIO MACHAÏN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Den heer graaf G. DU MONCEAU DE BERGENDAL, consul der Republiek te Brussel.

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden :

Den heer W. H. DE BEAUFORT, Hoogstderzelver oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van de tweede kamer der staten-generaal;

Zijne Exc. den heer T. M. C. Asser, Hoogstderzelver minister van staat, lid van den raad van state, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. jonkheer J. C. C. den Beer Poortugael, rustend luitenant generaal, oud-minister van oorlog, lid van den raad van state;

Zijne Exc. jonkheer J. A. Röell, Hoogstderzelver adjudant in buitengewonen dienst, rustend vice-admiraal, oud-minister van marine;

Den heer J. A. Loeff, Hoogstderzelver oud-minister van justitie, lid van de tweede kamer der staten-generaal.

De President der Republiek Peru :

Zijne Exc. den heer Carlos G. Candamo, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Keizerlijke Majesteit de Schah van Perzië :

Zijne Exc. Samad Khan Momtazos Saltaneh, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Portugal en van de Algarven enz. :

Zijne Exc. markies de Soveral, Hoogstdeszelfs staatsraad, pair van het Koninkrijk, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. graaf de Selir, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Zijne Exc. den heer Alberto d'Oliveira, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Bern.

Zijne Majesteit de Koning van Rumenië :

Zijne Exc. den heer Alexander Beldiman, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Zijne Exc. den heer Edgar Mavrocordato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Keizer aller Russen :

Zijne Exc. den heer Nelidow, Hoogstdeszelfs werkelijk geheimraad, Hoogstdeszelfs gezant te Parijs;

Zijne Exc. den heer DE MARTENS, Hoogstdeszelfs geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer TCHARYKOW, Hoogstdeszelfs werkelijk geheimraad, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

De President der Republiek Salvador :

Den heer PEDRO I. MATHEU, zaakgelastigde der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer SANTIAGO PEREZ TRIANA, zaakgelastigde der Republiek te Londen.

Zijne Majesteit de Koning van Servië :

Zijne Exc. den heer SAVA GROUÏTCH, generaal, voorzitter van den raad van state;

Zijne Exc. den heer MILOVAN MILOVANOVITCH, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer MICHEL MILITCHEVITCH, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen en te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Keizer van Siam :

MOM CHATIDEJ UDOM, generaal-majoor;

Den heer C. CORRAGIONI D'ORELLI, Hoogstdeszelfs gezantschapsraad;

LUANG BHUVANARTH NARÜBAL, kapitein.

Zijne Majesteit de Koning van Zweden, der Gothen en der Wenden :

Zijne Exc. den heer KNUT HJALMAR LEONARD HAMMARSKJOLD, Hoogstdeszelfs oud-minister van justitie, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer JOHANNES HELLNER, Hoogstdeszelfs oud-minister zonder departement, oud-lid van het hooger hof van Zweden, lid van het bestendig hof van arbitrage;

De Zwitsersche Bondsraad :

Zijne Exc. den heer GASTON CARLIN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van den Zwitserschen Bondsstaat te Londen en te 's Gravenhage;

Den heer EUGEEN BOREL, kolonel van den hoofdstaf, hoogleeraar aan de hoogeschool te Genève;

Den heer MAX HUBER, hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid aan de hoogeschool te Zurich.

Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen :

Zijne Exc. TURKHAN PACHA, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, minister van den evkaf;

Zijne Exc. RECHID BEY, Hoogstdeszelfs gezant te Rome;

Zijne Exc. MEHEMMED PACHA, vice-admiraal.

De President der Oostelijke Republiek Uruguay :

Zijne Exc. den heer JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ, oud-president der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer JUAN P. CASTRO, oud-voorzitter van den senaat, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Den heer JOSÉ GIL FORTOUL, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

Die, na hunne volmachten te hebben nedergelegd, welke in goeden en behoorlijken vorm zijn bevonden, omtrent het volgende zijn overeengekomen :

HOOFDSTUK I.

Van de Rechten en Verplichtingen der onzijdige Mogendheden.

ARTIKEL 1.

Het grondgebied der onzijdige Mogendheden is onschendbaar.

ARTIKEL 2.

Het is den oorlogvoerenden verboden het grondgebied eener onzijdige Mogendheid door troepen of konvooien, munitie of krijgsvoorraden te doen doortrekken.

ARTIKEL 3.

Het is den oorlogvoerenden eveneens verboden :

a) op het grondgebied eener onzijdige Mogendheid een radiotelegrafisch station of eenig toestel, bestemd om als middel van gemeenschap met de oorlogvoerende strijdkrachten te land of ter zee te dienen, op te stellen;

b) eenige inrichting van dien aard te gebruiken, die door hen vóór den oorlog op het grondgebied der onzijdige Mogendheid is opgesteld met een uitsluitend militair doel, en die niet geopend is geweest voor het publiek.

ARTIKEL 4.

Op het grondgebied eener onzijdige Mogendheid kunnen ten behoeve der oorlogvoerenden geene strijderskorpsen worden gevormd, noch aanwervingsbureelen geopend.

ARTIKEL 5.

Eene onzijdige Mogendheid mag op haar grondgebied geene der in artikelen 2 tot 4 bedoelde daden dulden.

Zij is slechts verplicht met de onzijdigheid strijdige daden te straffen, indien die daden op haar eigen grondgebied zijn gepleegd.

ARTIKEL 6.

Eene onzijdige Mogendheid is geenszins verantwoordelijk wegens het louter feit, dat afzonderlijke personen de grens overtrekken om bij een der oorlogvoerenden in dienst te treden.

ARTIKEL 7.

Eene onzijdige Mogendheid is niet gehouden te beletten den uit- of doorvoer, voor rekening van een der oorlogvoerenden, van wapens, munitie en, in het algemeen, van al wat voor een leger of eene vloot dienstig kan zijn.

ARTIKEL 8.

Eene onzijdige Mogendheid is niet gehouden, ten aanzien van de oorlogvoerenden, het gebruik te verbieden of te beperken van de telegraaf- of telefoonkabels, alsmede van de toestellen voor draadlooze telegrafie, welke hetzij haar eigen eigendom, hetzij dat van vereenigingen of particulieren zijn.

ARTIKEL 9.

Alle beperkende of verbiedende maatregelen, door eene onzijdige Mogendheid ten aanzien der in artikelen 7 en 8 beloelde onderwerpen genomen, moeten door haar op geheel gelijke wijze op de oorlogvoerenden worden toegepast.

De onzijdige Mogendheid waakt, dat dezelfde verplichting door de maatschappijen of particulieren, die eigenaar zijn van telegraaf- of telefoonkabels of van toestellen voor draadlooze telegrafie, wordt nagekomen.

ARTIKEL 10.

Als eene vijandige daad kan niet beschouwd worden het feit, dat eene onzijdige Mogendheid, zelfs met geweld, inbreuken op hare onzijdigheid tegengaat.

HOOFDSTUK II.

Van de bij de onzijdigen geïnterneerde oorlogvoerenden en verpleegde gewonden.

ARTIKEL 11.

De onzijdige Mogendheid, die op haar grondgebied troepen toelaat, tot de oorlogvoerende legers behoorende, interneert deze troepen, voor zooveel mogelijk, ver van het oorlogstooneel verwijderd.

Zij kan hen doen bewaken in kampen en zelfs hen opsluiten in vestingen of in daarvoor geschikt gemaakte plaatsen.

Zij beslist of de officieren vrijgelaten kunnen worden, mits zich op hun eerewoord verbindende het onzijdige grondgebied niet zonder verlof te verlaten.

ARTIKEL 12.

Bij gebreke van eene bijzondere overeenkomst, verschaft de onzijdige Mogendheid aan de geïnterneerden de levensmiddelen, de kleeding en de hulp door de menschlievendheid gevergd.

Bij den vrede worden de door de interneering veroorzaakte kosten vergoed.

ARTIKEL 13.

De onzijdige Mogendheid, die ontvluchte krijgsgevangenen opneemt, laat hen vrij. Indien zij hun verblijf op haar grondgebied toelaat, kan zij hun eene verblijfplaats aanwijzen.

Dezelfde bepaling is van toepassing op de krijgsgevangenen, die door troepen zijn medegevoerd, welke op het grondgebied der onzijdige Mogendheid de wijk nemen.

ARTIKEL 14.

Eene onzijdige Mogendheid kan den doortocht van gewonden en zieken, tot de oorlogvoerende legers behoorende, over haar gebied toestaan onder voorbehoud, dat de treinen, die hen aanbrengen, noch oorlogspersoneel, noch oorlogsmaterieel vervoeren. In zoodanig geval is de onzijdige Mogendheid verplicht de ter zake vereischte maatregelen van veiligheid en toezicht te nemen.

De gewonden en zieken, die onder deze voorwaarden door eenen der oorlogvoerenden op het onzijdige grondgebied zijn aangebracht en tot de tegenpartij mochten behooren, moeten door de onzijdige Mogendheid onder bewaring worden gesteld, zóodat zij niet opnieuw kunnen deelnemen aan de krijgsverrichtingen. Deze Mogendheid heeft dezelfde plichten ten aanzien van de gewonden of de zieken van het andere leger, die haar toevertrouwd mochten zijn.

ARTIKEL 15.

Het Verdrag van Genève is toepasselijk op de zieken en gewonden, die op onzijdig grondgebied zijn geïnterneerd.

HOOFDSTUK III.

Van de onzijdige personen.

ARTIKEL 16.

Als onzijdigen worden beschouwd de onderdanen van eenen Staat, die geen deel neemt aan den oorlog.

ARTIKEL 17.

Een onzijdige kan zich niet op zijne onzijdigheid beroepen :

a) Indien hij vijandelijkheden tegen een oorlogvoerende pleegt;

b) Indien hij daden pleegt in het belang van een oorlogvoerende, in het bijzonder indien hij vrijwillig dienst neemt in de gelederen der krijgsmacht van eene der Partijen.

In zoodanig geval wordt de onzijdige niet harder door den oorlogvoerende behandeld, tegenover wien hij de onzijdigheid niet in acht heeft genomen, dan, wegens hetzelfde feit, een onderdaan van den anderen oorlogvoerenden Staat zou kunnen worden behandeld.

ARTIKEL 18.

Als daden in het belang van een der oorlogvoerenden in den zin van artikel 17, letter *b*, worden niet beschouwd :

a) De leveringen gedaan of de leeningen toegestaan aan een der oorlogvoerenden, mits degeen die levert of leent noch op het grondgebied van de andere Partij, noch op het door deze bezette grondgebied woont en de leverantiën niet van dat gebied afkomstig zijn;

b) De diensten in zaken politie of burgerlijk bestuur bewezen.

HOOFDSTUK IV.

Van het spoorwegmaterieel.

ARTIKEL 19.

Het spoorwegmaterieel, dat afkomstig is van het grondgebied van onzijdige Mogendheden, hetzij het aan die Mogendheden of aan particuliere maatschappijen of personen toebehoort, en dat als zoodanig te herkennen is, kan door een oorlogvoerende slechts in die gevallen en in die mate worden opgevorderd en gebruikt, waarin eene gebiedende noodzakelijkheid, het eischt. Het wordt zoodra mogelijk naar het land van herkomst teruggezonden.

De onzijdige Mogendheid kan eveneens, in geval van noodzakelijkheid, in eene behoorlijke mate het materieel dat van het grondgebied van de oorlogvoerende Mogendheid afkomstig is, terughouden en gebruiken.

Eene vergoeding wordt over en weer betaald naar verhouding van de gebruikte hoeveelheid materieel en den duur van dat gebruik.

HOOFDSTUK V.

Slotbepalingen.

ARTIKEL 20.

De bepalingen van dit Verdrag zijn slechts toepasselijk tusschen de verdragsluitende Mogendheden en alleen indien de oorlogvoerenden alle partijen zijn bij het Verdrag.

ARTIKEL 21.

Dit Verdrag zal zoo spoedig mogelijk worden bekrachtigd.

De akten van bekrachtiging zullen te 's Gravenhage worden nedergelegd.

De eerste nederlegging van akten van bekrachtiging zal vastgesteld worden door een proces-verbaal, geteekend door de vertegenwoordigers der Mogendheden, die er aan deelnemen, en door den Nederlandschen Minister van Buitenlandsche Zaken.

De latere nederleggingen van akten van bekrachtiging zullen plaats hebben door middel van eene geschreven kennisgeving, gericht aan de Nederlandsche Regeering en vergezeld van de oorkonde van bekrachtiging.

Een gewaarmerkt afdruk van het proces-verbaal betrekkelijk de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging, van de in het voorgaande lid vermelde kennisgevingen, alsmede van de oorkonden van bekrachtiging, zal door de zorgen der Nederlandsche Regeering en langs diplomatieken weg onmiddelijk worden overgemaakt aan de Mogendheden, uitgenoodigd tot de Tweede Vredes-conferentie, alsmede aan de andere Mogendheden, die tot het Verdrag zullen zijn toegetreden. In de gevallen, in het voorgaande lid bedoeld, zal genoemde Regeering Haar tegelijker tijd doen komen den datum, waarop Zij de kennisgeving ontvangen heeft.

ARTIKEL 22.

De niet onderteekenende Mogendheden zijn bevoegd tot dit Verdrag toe te treden.

De Mogendheid, die wenscht toe te treden, geeft van Hare bedoeling schriftelijk kennis aan de Nederlandsche Regeering, onder overmaking der akte van toetreding, die in de archieven van genoemde Regeering wordt nedergelegd.

Deze Regeering doet onmiddellijk aan alle andere Mogendheden een gewaarmerkten afdruk geworden van de kennisgeving, alsmede van de akte van toedreding, met aangifte van den datum, waarop Zij de kennisgeving heeft ontvangen.

ARTIKEL 23.

Dit Verdrag treedt in werking voor de Mogendheden, die aan de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging hebben deelgenomen, zestig dagen na de dagteekening van het proces-verbaal dezer nederlegging, en voor de Mogendheden, die later de akten van bekrachtiging nederleggen of toetreden, zestig dagen nadat de kennisgeving der nederlegging van Hare akten van bekrachtiging of van Hare toetreding door de Nederlandsche Regeering is ontvangen.

ARTIKEL 24.

Moest eene der verdragsluitende Mogendheden dit Verdrag willen opzeggen, dan wordt deze opzegging schriftelijk ter kennis gebracht van de Nederlandsche Regeering, die onmiddellijk een gewaarmerkten afdruk der kennisgeving doet geworden aan al de andere Mogendheden en Haar daarbij doet kennen den datum, waarop Zij die ontvangen heeft.

De opzegging heeft slechts gevolg ten opzichte der Mogendheid, die er van kennis heeft gegeven en één jaar nadat de kennisgeving er van de Nederlandsche Regeering heeft bereikt.

ARTIKEL 25.

Een register, gehouden door het Nederlandsche Ministerie van Buitenlandsche Zaken, wijst aan den datum der nederlegging van de akten van bekrachtiging, geschied ingevolge artikel 21, lid 3 en 4, alsmede den datum waarop de kennisgevingen van toetreding (artikel 22, lid 2) of van opzegging (artikel 24, lid 1) zijn ontvangen.

Iedere verdragsluitende Mogendheid is bevoegd kennis te nemen van dit register en er gewaarmerkte uittreksels uit te vragen.

Ten blijke waarvan de Gevolmachtigden dit Verdrag van hunne onderteekeningen hebben voorzien.

Gedaan te 's Gravenhage, den 18n October 1907, in enkelvoudig exemplaar, dat nedergelegd blijft in de archieven der Nederlandsche Regeering en waarvan gewaarmerkte afdrukken langs diplomatieken weg worden overgemaakt aan de Mogendheden, die tot de Tweede Vredes-Conferentie zijn uitgenoodigd geworden.

1. *Voor Duitschland*	MARSCHALL. KRIEGE.	
2. *Voor de Vereenigde-Staten van Amerika.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.	
3. *Voor Argentina.*	ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.	De Argentijnsche Republiek maakt voorbehoud van artikel 19.
4. *Voor Oostenrijk-Hongarije* .	MÉREY. Bon MACCHIO.	
5. *Voor België*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.	
6. *Voor Bolivia*	CLAUDIO PINILLA.	

7. *Voor Brazilië*	Ruy Barbosa. E. Lisbôa.	
8. *Voor Bulgarije*	Generaal-Majoor Vinaroff. Iv. Karandjouloff.	
9. *Voor Chili*	Domingo Gana. Augusto Matte. Carlos Concha.	
10. *Voor China*		
11. *Voor Columbia*	Jorge Holguin. S. Perez Triana. M. Vargas.	
12. *Voor de Republiek Cuba* . .	Antonio S. de Bustamante. Gonzalo de Quesada. Manuel Sanguily.	
13. *Voor Denemarken*	C. Brun.	
14. *Voor de Dominikaansche Republiek.*	dr. Henriquez y Carvajal. Apolinar Tejera.	
15. *Voor Ecuador*	Victor M. Rendon. E. Dorn y de Alsúa.	
16. *Voor Spanje.*	W. R. de Villa Urrutia. José de la Rica y Calvo. Gabriel Maura.	
17. *Voor Frankrijk.*	Léon Bourgeois. d'Estournelles de Constant. L. Renault. Marcellin Pellet.	
18. *Voor Groot-Britannië* . . .	Edw. Fry. Ernest Satow. Reay. Henry Howard.	Onder voorbehoud der artikelen 16, 17 en 18.

19. *Voor Griekenland* . . . . . CLÉON RIZO RANGABÉ.
GEORGES STREIT.

20. *Voor Guatemala.* . . . . . JOSÉ TIBLE MACHADO.

21. *Voor Haïti* . . . . . DALBÉMAR JN JOSEPH.
J. N. LÉGER.
PIERRE HUDICOURT.

22. *Voor Italië* . . . . . G. POMPILJ.
G. FUSINATO.

23. *Voor Japan* . . . . . AIMARO SATO.

24. *Voor Luxemburg* . . . . . EYSCHEN.
Cte DE VILLERS.

25. *Voor Mexiko* . . . . . G. A. ESTEVA.
S. B. DE MIER.
F. L. DE LA BARRA.

26. *Voor Montenegro* . . . . . NELIDOW.
MARTENS.
N. TCHARYKOW.

27. *Voor Nicaragua.* . . . . .

28. *Voor Noorwegen* . . . . . F. HAGERUP.

29. *Voor Panama* . . . . . B. PORRAS.

30. *Voor Paraguay* . . . . . G. DU MONCEAU.

31. *Voor Nederland.* . . . . . W. H. DE BEAUFORT.
T. M. C. ASSER.
DEN BEER POORTUGAEL.
J. A. RÖELL.
J. A. LOEFF.

32. *Voor Peru* . . . . . C. G. CANDAMO.

33. *Voor Perzië*	M. SAMAD KHAN MOMTAZOS-SALTANEH. M. AHMED KHAN SADIGH UL MULK.
34. *Voor Portugal*	MARQUIS DE SOVERAL. CONDE DE SÉLIR. ALBERTO D'OLIVEIRA.
35. *Voor Rumenië*	EDG. MAVROCORDATO.
36. *Voor Rusland*	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.
37. *Voor Salvador*	P. J. MATHEU. S. PEREZ TRIANA.
38. *Voor Servië*	S. GROUÏTCH. M. G. MILOVANOVITCH. M. G. MILITCHEVITCH.
39. *Voor Siam*	MOM CHATIDEJ UDOM. C. CORRAGIONI D'ORELLI. LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.
40. *Voor Zweden*	K. H. L. HAMMARSKJÖLD. JOH. HELLNER.
41. *Voor Zwitserland*	CARLIN.
42. *Voor Turkije*	TURKHAN.
43. *Voor Uruguay*	JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.
44. *Voor Venezuëla*	J. GIL FORTOUL.

VERDRAG

NOPENS

DEN RECHTSTOESTAND DER VIJANDELIJKE HANDELSVAARTUIGEN BIJ DEN AANVANG DER VIJANDELIJKHEDEN

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen; de President der Argentijnsche Republiek; Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije; Zijne Majesteit de Koning der Belgen; de President der Republiek Bolivia; de President der Vereenigde-Staten van Brazilië; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije; de President der Republiek Chili; de President der Republiek Columbia; de Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba; Zijne Majesteit de Koning van Denemarken; de President der Dominikaansche Republiek; de President der Republiek Ecuador; Zijne Majesteit de Koning van Spanje; de President der Fransche Republiek; Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië; Zijne Majesteit de Koning der Hellenen; de President der Republiek Guatemala; de President der Republiek Haïti; Zijne Majesteit de Koning van Italië; Zijne Majesteit de Keizer van Japan; Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau; de President der Vereenigde-Staten van Mexiko; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro; Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen; de President der Republiek Panama; de President der Republiek Paraguay; Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden; de President der Republiek Peru; Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië; Zijne Majesteit de Koning van Portugal en der Algarven enz.; Zijne Majesteit de Koning van

Rumenië; Zijne Majesteit de Keizer aller Russen; de President der Republiek Salvador; Zijne Majesteit de Koning van Servië; Zijne Majesteit de Koning van Siam; Zijne Majesteit de Koning van Zweden; de Zwitsersche Bondsraad; Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen; de President der Oostelijke Republiek Uruguay; de President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Verlangende de veiligheid van den internationalen handel tegen de verrassingen van den oorlog te waarborgen en wenschende, overeenkomstig de tegenwoordige praktijk, de te goeder trouw vóór het begin der vijandelijkheden aangevangen en in uitvoering zijnde handelsverrichtingen zooveel mogelijk te beschermen.

Hebben besloten met dat doel een Verdrag te sluiten en hebben tot Hunne Gevolmachtigden benoemd, te weten :

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen :

Zijne Exc. baron Marschall von Bieberstein, Hoogstdeszelfs minister van staat, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant te Constantinopel;

Den heer Dr Johannes Kriege, Hoogstdeszelfs gezant met buitengewone zending bij deze Conferentie, Hoogstdeszelfs gezantschaps-geheimraad en rechtsgeleerde aan het Keizerlijk Ministerie van Buitenlandsche Zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Argentijnsche Republiek :

Zijne Exc. den heer Roque Saenz Peña, oud-minister van buitenlandsche zaken, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Luis M. Drago, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eeredienslen der Republiek, afgevaardigde, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Carlos Rodriguez Larreta, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eeredienslen der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije :

Zijne Exc. den heer Gaëtan Mérey de Kapos-Mére, Hoogstdeszelfs geheimraad, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. den heer baron KAREL DE MACCHIO, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Athene.

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Exc. den heer BEERNAERT, Hoogstdeszelfs minister van staat, lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, lid van het Instituut van Frankrijk en van de Koninklijke Academiën van België en van Rumenië, eerelid van het Instituut voor internationaal recht, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer J. VAN DEN HEUVEL, Hoogstdeszelfs minister van staat, oud-minister van justitie;

Zijne Exc. den heer baron GUILLAUME, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage, lid der Koninklijke academie van Rumenië.

De President der Republiek Bolivia :

Zijne Exc. den heer CLAUDIO PINILLA, minister van buitenlansche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer FERNANDO E. GUACHALLA, gevolmachtigd minister te Londen.

De President der Vereenigde-Staten van Brazilië :

Zijne Exc. den heer RUY BARBOSA, buitengewoon en gevolmachtigd gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer EDUARDO F. S. DOS SANTOS LISBÔA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije :

Den heer VRBAN VINAROFF, generaal-majoor van den staf, Hoogstdeszelfs generaal à la suite;

Den heer IWAN KARANDJOULOFF, procureur-generaal aan het verbrekingshof.

De President der Republiek Chili :

Zijne Exc. den heer DOMINGO GANA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Londen;

Zijne Exc. den heer AUGUSTO MATTE, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Berlijn;

Zijne Exc. den heer CARLOS CONCHA, oud-minister van oorlog, oud-voorzitter der kamer van afgevaardigden, oud-buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Buenos-Ayres.

De President der Republiek Columbia :

Den heer JORGE HOLGUIN, generaal;

Den heer SANTIAGO PÉREZ TRIANA;

Zijne Exc. den heer MARCELIANO VARGAS, generaal, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs.

De Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba :

Den heer ANTONIO SANCHEZ DE BUSTAMANTE, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Habana, senator der Republiek;

Zijne Exc. den heer GONZALO DE QUESADA Y ARÓSTEGUI, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer MANUEL SANGUILY, oud-bestuurder van het instituut voor middelbaar onderwijs te Habana, senator der Republiek.

Zijne Majesteit de Koning van Denemarken :

Zijne Exc. den heer CONSTANTIN BRUN, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Washington;

Den heer CHRISTIAN FREDERIK SCHELLER, vice-admiraal;

Den heer AXEL VEDEL, Hoogstdeszelfs kamerheer, afdeelingshoofd aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken.

De President der Dominikaansche Republiek :

Den heer FRANCISCO HENRIQUEZ Y CARVAJAL, oud-staatssecretaris aan het ministerie van buitenlandsche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer APOLINAR TEJERA, rector van het ambachts-instituut der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Ecuador :

Zijne Exc. den heer VICTOR RENDÓN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Madrid;

Den heer ENRIQUE DORN Y DE ALSÚA, zaakgelastigde.

Zijne Majesteit de Koning van Spanje :

Zijne Exc. den heer W. R. DE VILLA-URRUTIA, senator, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen;

Zijne Exc. den heer José de la Rica y Calvo, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Den heer Gabriel Maura y Gamazo, graaf de Mortera, afgevaardigde bij de Cortes.

De President der Fransche Republiek :

Zijne Exc. den heer Léon Bourgeois, buitengewoon gezant der Republiek, senator, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer baron d'Estournelles de Constant, senator, gevolmachtigd minister der eerste klasse, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Louis Renault, hoogleeraar aan de faculteit van rechtsgeleerdheid der hoogeschool te Parijs, gevolmachtigd minister ten ceretitel, rechtsgeleerde aan het ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het Instituut van Frankrijk, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Marcellin Pellet, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Fransche Republiek te 's Gravenhage;

Zijne Majesteit de Koning van het Verecnigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië :

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Sir Edward Fry, G. C. B., lid van den geheimen raad, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., lid van den geheimen raad, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., lid van den geheimen raad, oud-voorzitter van het Instituut voor internationaal recht;

Zijne Exc. Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning der Hellenen :

Zijne Exc. den heer Cléon Rizo Rangabé, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Den heer Georges Streit, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Athene, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Guatemala :

Den heer José Tible Machado, zaakgelastigde der Republiek te 's Gravenhage en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Enrique Gómez Carillo, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

De President der Republiek Haïti :

Zijne Exc. den heer Jan Josef Dalbémar, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer J. N. Léger, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington ;

Den heer Pieter Hudicourt, oud-hoogleeraar van openbaar internationaal recht, advocaat aan de balie te Port-au-Prince.

Zijne Majesteit de Koning van Italië :

Zijne Exc. graaf Josef Tornielli Brusati di Vergano, senator van het Koninkrijk, gezant van Zijne Majesteit den Koning te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage, voorzitter der Italiaansche vertegenwoordiging;

Zijne Exc. den heer commandeur Guido Pompilj, afgevaardigde bij het parlement, staats-ondersecretaris aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken;

Den heer commandeur Guido Fusinato, staatsraad, afgevaardigde bij het parlement, oud-minister van onderwijs.

Zijne Majesteit de Keizer van Japan :

Zijne Exc. den heer Keiroku Tsudzuki, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister;

Zijne Exc. den heer Aimaro Sato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau :

Zijne Exc. den heer Eyschen, Hoogstdeszelfs minister van staat, voorzitter der Groothertogelijke Regeering;

Den heer graaf de Villers, zaakgelastigde van het Groothertogdom te Berlijn.

De President der Vereenigde-Staten van Mexico :

Zijne Exc. den heer Gonzalo A. Esteva, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome;

Zijne Exc. den heer Sebastian B. de Mier, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer Francisco L. de la Barra, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Brussel en te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro :

Zijne Exc. den heer NELIDOW, werkelijk Keizerlijk geheimraad, gezant van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te Parijs;

Zijne Exc. den heer DE MARTENS, Keizerlijk geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk Russisch ministerie van buitenlandsche zaken;

Zijne Exc. den heer TCHARYKOW, werkelijk Keizerlijk staatsraad, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen :

Zijne Exc. den heer FRANCIS HAGERUP, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage en te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Panama :

Den heer BELISARIO PORRAS.

De President der Republiek Paraguay :

Zijne Exc. den heer EUSEBIO MACHAÏN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Den heer graaf G. DU MONCEAU DE BERGENDAL, consul der Republiek te Brussel.

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden :

Den heer W. H. DE BEAUFORT, Hoogstderzelver oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van de tweede kamer der staten-generaal;

Zijne Exc. Mr. T. M. C. ASSER, Hoogstderzelver minister van staat, lid van den raad van state, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. jonkheer J. C. C. DEN BEER POORTUGAEL, rustend luitenant-generaal, oud-minister van oorlog, lid van den raad van state;

Zijne Exc. jonkheer J. A. RÖELL, Hoogstderzelver adjudant in buitengewonen dienst, rustend vice-admiraal, oud-minister van marine;

Den heer J. A. LOEFF, Hoogstderzelver oud-minister van justitie, lid van de tweede kamer der staten-generaal.

De President der Republiek Peru :

Zijne Exc. den heer CARLOS G. CANDAMO, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië :

Zijne Exc. Samad Khan Momtazos Saltaneh, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage ;

Zijne Exc. Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Hoogsdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Portugal en van de Algarven enz. :

Zijne Exc. markies de Soveral, Hoogstdeszelfs staatsraad, pair van het Koninkrijk, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant ;

Zijne Exc. graaf de Selir, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage ;

Zijne Exc. den heer Alberto d'Oliveira, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Bern.

Zijne Majesteit de Koning van Rumenië :

Zijne Exc. den heer Alexander Beldiman, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn ;

Zijne Exc. den heer Edgard Mavrocordato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Keizer aller Russen :

Zijne Exc. den heer Nelidow, Hoogstdeszelfs werkelijk geheimraad, Hoogstdeszelfs gezant te Parijs ;

Zijne Exc. den heer de Martens, Hoogstdeszelfs geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage ;

Zijne Exc. den heer Tcharykow, Hoogstdeszelfs werkelijk geheimraad, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

De President der Republiek Salvador :

Den heer Pedro I. Mathieu, zaakgelastigde der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage ;

Den heer Santiago Perez Triana, zaakgelastigde der Republiek te London.

Zijne Majesteit de Koning van Servië :

Zijne Exc. den heer Sava Grouïtch, generaal, voorzitter van den raad van state;

Zijne Exc. den heer Milovan Milovanovitch, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Michel Militchevitch, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen en te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Keizer van Siam :

Mom Chatidej Udom, generaal-majoor;

Den heer C. Corragioni d'Orelli, Hoogstdeszelfs gezantschapsraad;

Luang Bhuvanarth Narübal, kapitein.

Zijne Majesteit de Koning van Zweden, der Gothen en der Wenden :

Zijne Exc. den heer Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Hoogstdeszelfs oud-minister van justitie, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Johannes Hellner, Hoogstdeszelfs oud-minister zonder departement, oud-lid van het hooger hof van Zweden, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De Zwitsersche Bondsraad :

Zijne Exc. den heer Gaston Carlin, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van den Zwitserschen Bondsstaat te Londen en te 's Gravenhage;

Den heer Eugeen Borel, kolonel van den hoofdstaf, hoogleeraar aan de hoogeschool te Genève;

Den heer Max Huber, hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid aan de hoogeschool te Zurich.

Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen :

Zijne Exc. Turkhan Pacha, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, minister van den evkaf;

Zijne Exc. Rechid Bey, Hoogstdeszelfs gezant te Rome;

Zijne Exc. Mehemmed Pacha, vice-admiraal.

De President der Oostelijke Republiek Uruguay :

Zijne Exc. den heer José Batlle y Ordoñez, oud-president der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Juan P. Castro, oud-voorzitter van den senaat, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Den heer José Gil Fortoul, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

Die, na hunne volmachten te hebben nedergelegd, welke in goeden en behoorlijken vorm zijn bevonden, omtrent het volgende zijn overeengekomen :

Artikel één.

Indien een handelsvaartuig behoorende tot eene der oorlogvoerende Mogendheden, zich, bij den aanvang der vijandelijkheden, in eene vijandelijke haven bevindt, is het wenschelijk, dat aan dat vaartuig vergund worde vrij te vertrekken, onmiddellijk of na eene voldoende goedgunstig gelaten tijdsruimte, en zich rechtstreeks, na van een bewijs van vrije doorvaart te zijn voorzien, naar zijne bestemmingshaven of eene andere haven, die aan dat vaartuig wordt aangewezen, te begeven.

Hetzelfde is het geval met een vaartuig, dat zijne laatste vertrekhaven vóór het begin van den oorlog heeft verlaten en eene vijandelijke haven binnenloopt, zonder bekend te zijn met de vijandelijkheden.

Artikel 2.

Het handelsvaartuig, dat door omstandigheden van overmacht, de vijandelijke haven niet binnen het in het vorige artikel bedoelde tijdsverloop heeft kunnen verlaten, of waaraan niet is vergund uit te varen, kan niet worden verbeurdverklaard.

De oorlogvoerende kan het slechts in beslag nemen onder de verplichting het na den oorlog zonder schadeloosstelling terug te geven, of het tegen schadeloosstelling voor zijnen dienst op te vorderen.

Artikel 3.

De vijandelijke handelsvaartuigen, die hunne laatste vertrekhaven vóór het begin van den oorlog hebben verlaten en die op zee onbekend met de vijandelijkheden worden aangetroffen, kunnen niet worden verbeurdverklaard. Zij staan er slechts aan bloot in beslag genomen te worden, tegen verplichting ze na den oorlog zonder schadeloosstelling terug te

geven, of te worden opgevorderd of zelfs vernietigd, tegen schadeloosstelling en onder de verplichting voor de veiligheid der personen en het behoud der scheepspapieren te zorgen.

Die vaartuigen zijn aan de wetten en gebruiken van den zeeoorlog onderworpen, zoodra zij eene haven van hun land of eene onzijdige haven hebben aangedaan.

ARTIKEL 4.

De vijandelijke koopwaren, die zich bevinden aan boord der in artikelen 1 en 2 bedoelde vaartuigen, zijn er eveneens aan onderhevig in beslag genomen en na den oorlog teruggegeven te worden zonder schadeloosstelling, of opgevorderd te worden tegen schadeloosstelling, te zamen met het vaartuig of afzonderlijk.

Hetzelfde is het geval met de koopwaren, welke zich aan boord der in artikel 3 bedoelde vaartuigen bevinden.

ARTIKEL 5.

Dit Verdrag heeft niet betrekking op de handelsvaartuigen, waarvan de bouw aanwijst, dat zij bestemd zijn om in oorlogsschepen te worden veranderd.

ARTIKEL 6.

De bepalingen van dit Verdrag zijn slechts toepasselijk tusschen de verdragsluitende Mogendheden en alleen indien de oorlogvoerenden alle partijen zijn bij het Verdrag.

ARTIKEL 7.

Dit Verdrag zal zoo spoedig mogelijk worden bekrachtigd.

De akten van bekrachtiging zullen te 's Gravenhage worden nedergelegd.

De eerste nederlegging van akten van bekrachtiging zal vastgesteld worden door een proces-verbaal, geteekend door de vertegenwoordigers der Mogendheden, die er aan deelnemen en door den Nederlandschen Minister van Buitenlandsche Zaken.

De latere nederleggingen van akten van bekrachtiging zullen plaats hebben door middel van eene geschreven kennisgeving, gericht aan de Nederlandsche Regeering en vergezeld van de oorkonde van bekrachtiging.

Een gewaarmerkt afdruk van het proces-verbaal betrekkelijk de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging, van de in het voorgaande lid vermelde kennisgevingen, alsmede van de oorkonden van bekrachtiging, zal door de zorgen der Nederlandsche Regeering en langs diplomatieken weg onmiddellijk worden overgemaakt aan de Mogendheden, uitgenoodigd tot de Tweede Vredes-Conferentie, alsmede aan de andere Mogendheden,

die tot het Verdrag zullen zijn toegetreden. In de gevallen, in het voorgaande lid bedoeld, zal genoemde Regeering Haar tegelijker tijd doen kennen den datum, waarop zij de kennisgeving ontvangen heeft.

ARTIKEL 8.

De niet onderteekenende Mogendheden zijn bevoegd tot dit Verdrag toe te treden.

De Mogendheid, die wenscht toe te treden, geeft van Hare bedoeling schriftelijk kennis aan de Nederlandsche Regeering, onder overmaking der akte van toetreding, die in de archieven van genoemde Regeering wordt nedergelegd.

Deze Regeering doet onmiddellijk aan alle andere Mogendheden een gewaarmerkten afdruk geworden van de kennisgeving, alsmede van de akte van toetreding, met aangifte van den datum, waarop Zij de kennisgeving heeft ontvangen.

ARTIKEL 9.

Dit Verdrag treedt in werking voor de Mogendheden, die aan de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging hebben deelgenomen, zestig dagen na de dagteekening van het proces-verbaal dezer nederlegging, en voor de Mogendheden, die later de akten van bekrachtiging nederleggen of toetreden, zestig dagen nadat de kennisgeving der nederlegging van Hare akten van bekrachtiging of van Hare toetreding door de Nederlandsche Regeering is ontvangen.

ARTIKEL 10.

Moest eene der verdragsluitende Mogendheden dit Verdrag willen opzeggen, dan wordt deze opzegging schriftelijk ter kennis gebracht van de Nederlandsche Regeering, die onmiddellijk een gewaarmerkten afdruk der kennisgeving doet geworden aan al de andere Mogendheden en Haar daarbij doet kennen den datum, waarop Zij die ontvangen heeft.

De opzegging heeft slechts gevolg ten opzichte der Mogendheid, die er van kennis heeft gegeven en één jaar nadat de kennisgeving er van de Nederlandsche Regeering heeft bereikt.

ARTIKEL 11.

Een register, gehouden door het Nederlandsche Ministerie van Buitenlandsche Zaken, wijst aan den datum der nederlegging van de akten van bekrachtiging, geschied ingevolge artikel 7, lid 3 en 4, alsmede den datum waarop de kennisgevingen van toetreding (artikel 8, lid 2) of van opzegging (artikel 10, lid 1) zijn ontvangen.

Iedere verdragsluitende Mogendheid is bevoegd kennis te nemen van dit register en er gewaarmerkte uittreksels uit te vragen.

Ten blijke waarvan de Gevolmachtigden dit Verdrag van hunne onderteekeningen hebben voorzien.

Gedaan te 's Gravenhage, den 18n October 1907, in enkelvoudig exemplaar, dat nederlegd blijft in de archieven der Nederlandsche Regeering en waarvan gewaarmerkte afdrukken langs diplomatieken weg worden overgemaakt aan de Mogendheden, die tot de Tweede Vredes-Conferentie zijn uitgenoodigd geworden.

1. *Voor Duitschland*	MARSCHALL. KRIEGE.	Onder voorbehoud van artikel 3 en van artikel 4, lid 2.
2. *Voor de Vereenigde-Staten van Amerika.*		
3. *Voor Argentina.*	ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.	
4. *Voor Oostenrijk-Hongarije* .	MÉREY. Bon MACCHIO.	
5. *Voor België*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.	
6. *Voor Bolivia*	CLAUDIO PINILLA.	
7. *Voor Brazilië*	RUY BARBOSA. E. LISBÔA.	
8. *Voor Bulgarije*	Generaal-Majoor VINAROFF. Iv. KARANDJOULOFF.	
9. *Voor Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.	
10. *Voor China.*		
11. *Voor Columbia*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.	

12. *Voor de Republiek Cuba* . .	Antonio S. de Bustamante. Gonzalo de Quesada. Manuel Sanguily.
13. *Voor Denemarken*	C. Brun.
14. *Voor de Dominikaansche Republiek.*	dr. Henriquez y Carvajal. Apolinar Tejera.
15. *Voor Ecuador*	Victor M. Rendón. E. Dorn y de Alsúa.
16. *Voor Spanje.*	W. R. de Villa Urrutia. José de la Rica y Calvo. Gabriel Maura.
17. *Voor Frankrijk.*	Léon Bourgeois. d'Estournelles de Constant. L. Renault. Marcellin Pellet.
18. *Voor Groot-Britannië* . . .	Edw. Fry. Ernest Satow. Reay. Henry Howard.
19. *Voor Griekenland*	Cléon Rizo Rangabé. Georges Streit.
20. *Voor Guatemala*	José Tible Machado.
21. *Voor Haïti*	Dalbémar Jn Joseph. J. N. Léger. Pierre Hudicourt.
22. *Voor Italië*	Pompilj. G. Fusinato.
23. *Voor Japan*	Aimaro Sato.

24. *Voor Luxemburg*	EYSCHEN. Cte DE VILLERS.	
25. *Voor Mexiko*	G. A. ESTEVA. S. B. DE MIER. F. L. DE LA BARRA.	
26. *Voor Montenegro*	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.	
27. *Voor Nicaragua.*		
28. *Voor Noorwegen*	F. HAGERUP.	
29. *Voor Panama*	B. PORRAS.	
30. *Voor Paraguay.*	G. DU MONCEAU.	
31. *Voor Nederland.*	W. H. DE BEAUFORT. T. M. C. ASSER. DEN BEER POORTUGAEL. J. A. RÖELL. J. A. LOEFF.	
32. *Voor Peru*	C. G. CANDAMO.	
33. *Voor Perzië.*	MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN. SADIGH UL MULK M. AHMED KHAN.	
34. *Voor Portugal*	ALBERTO D'OLIVEIRA.	
35. *Voor Rumenië*	EDG. MAVROCORDATO.	
36. *Voor Rusland*	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.	Onder de voorbehoudingen geuit in artikel 3 en in artikel 4, lid 2, van dit Verdrag en opgenomen in het procesverbaal der zevende algemeene vergadering van 27 September 1907.
37. *Voor Salvador*	P. J. MATHEU. S. PEREZ TRIANA.	

38. *Voor Servië*	S. Grouïtch. M. G. Milovanovitch. M. G. Militchevitch.
39. *Voor Siam*	Mom Chatidej Udom. C. Corragioni d'Orelli. Luang Bhüvanarth Narübal.
40. *Voor Zweden*	K. H. L. Hammarskjöld. Joh. Hellner.
41. *Voor Zwitserland*	Carlin.
42. *Voor Turkije*	Turkhan.
43. *Voor Uruguay*	José Batlle y Ordoñez.
44. *Voor Venezuela.*	J. Gil Fortoul.

VERDRAG

NOPENS

DE VERANDERING VAN HANDELSVAARTUIGEN IN OORLOGSSCHEPEN

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen; de President der Argentijnsche Republiek; Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije; Zijne Majesteit de Koning der Belgen; de President der Republiek Bolivia; de President der Vereenigde-Staten van Brazilië; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije; de President der Republiek Chili; de President der Republiek Columbia; de Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba; Zijne Majesteit de Koning van Denemarken; de President der Republiek Ecuador; Zijne Majesteit de Koning van Spanje; de President der Fransche Republiek; Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië; Zijne Majesteit de Koning der Hellenen; de President der Republiek Guatemala; de President der Republiek Haïti; Zijne Majesteit de Koning van Italië; Zijne Majesteit de Keizer van Japan; Zijne Koninklijke Hoogheid de Grootherlog van Luxemburg, Hertog van Nassau; de President der Vereenigde-Staten van Mexiko; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro; Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen; de President der Republiek Panama; de President der Republiek Paraguay; Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden; de President der Republiek Peru; Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië; Zijne Majesteit de Koning van Portugal en der Algarven enz.; Zijne Majesteit de Koning van Rumenië; Zijne Majesteit de Keizer aller Russen; de President der Republiek Salvador; Zijne Majesteit de Koning van Servië; Zijne Majesteit de Koning

van Siam; Zijne Majesteit de Koning van Zweden; de Zwitsersche Bondsraad; Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen; de President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Overwegende dat het, met het oog op de inlijving, in tijd van oorlog, van vaartuigen der handelsvloot bij de oorlogsvloten, wenschelijk is de voorwaarden te omschrijven waaronder deze verandering kan geschieden;

Dat echter, daar de verdragsluitende Mogendheden niet tot overeenstemming zijn kunnen geraken nopens de vraag of de verandering van een handelsvaartuig in een oorlogsschip in volle zee mag plaats hebben, het verstaan is, dat de vraag nopens de plaats der verandering buiten beschouwing blijft en geenszins in de hieronder volgende regelen bedoeld wordt;

Wenschende met dat doel een verdrag te sluiten, hebben tot Hunne Gevolmachtigden benoemd, te weten :

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen :

Zijne Exc. baron Marschall von Bieberstein, Hoogstdeszelfs minister van staat, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant te Constantinopel;

Den heer Dr Johannes Kriege, Hoogstdeszelfs gezant met buitengewone zending bij deze Conferentie, Hoogstdeszelfs gezantschaps-geheimraad en rechtsgeleerde aan het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Argentijnsche Republiek :

Zijne Exc. den heer Roque Saenz Peña, oud-minister van buitenlandsche zaken, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Luis M. Drago, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, afgevaardigde, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Carlos Rodriguez Larreta, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije :

Zijne Exc. den heer Gaëtan Mérey de Kapos-Mére, Hoogstdeszelfs geheimraad, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. den heer baron Karel de Macchio, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Athene.

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Exc. den heer BEERNAERT, Hoogstdeszelfs minister van staat, lid van de kamer van volksvertegenwoordigers, lid van het Instituut van Frankrijk en van de Koninklijke academiën van België en van Rumenië, eerelid van het instituut voor internationaal recht, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer J. VAN DEN HEUVEL, Hoogstdeszelfs minister van staat, oud-minister van justitie;

Zijne Exc. den heer baron GUILLAUME, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage, lid der Koninklijke academie van Rumenië.

De President der Republiek Bolivia :

Zijne Exc. den heer CLAUDIO PINILLA, minister van buitenlandsche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer FERNANDO E. GUACHALLA, gevolmachtigd minister te Londen.

De President der Vereenigde-Staten van Brazilië :

Zijne Exc. den heer RUY BARBOSA, buitengewoon en gevolmachtigd gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer EDUARDO F. S. DOS SANTOS LISBÒA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarijë :

Den heer VRBAN VINAROFF, generaal-majoor van den staf, Hoogstdeszelfs generaal à la suite;

Den heer IWAN KARANDJOULOFF, procureur-generaal aan het verbrekingshof.

De President der Republiek Chili :

Zijne Exc. den heer DOMINGO GANA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Londen;

Zijne Exc. den heer AUGUSTO MATTE, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Berlijn;

Zijne Exc. den heer CARLOS CONCHA, oud-minister van oorlog, oud-voorzitter der kamer van afgevaardigden, oud-buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Buenos-Ayres.

De President der Republiek Columbia :

Den heer JORGE HOLGUIN, generaal;

Den heer SANTIAGO PÉREZ TRIANA;

Zijne Exc. den heer MARCELIANO VARGAS, generaal, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs.

De Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba :

Den heer ANTONIO SANCHEZ DE BUSTAMANTE, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Habana, senator der Republiek;

Zijne Exc. den heer GONZALO DE QUESADA Y ARÓSTEGUI, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer MANUEL SANGUILY, oud-bestuurder van het instituut voor middelbaar onderwijs te Habana, senator der Republiek.

Zijne Majesteit de Koning van Denemarken :

Zijne Exc. den heer CONSTANTIN BRUN, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Washington;

Den heer CHRISTIAN FREDERIK SCHELLER, vice-admiraal;

Den heer AXEL VEDEL, Hoogstdeszelfs kamerheer, afdeelingshoofd aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken.

De President der Republiek Ecuador :

Zijne Exc. den heer VICTOR RENDÓN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Madrid;

Den heer ENRIQUE DORN Y DE ALSÚA, zaakgelastigde.

Zijne Majesteit de Koning van Spanje :

Zijne Exc. den heer W. R. DE VILLA-URRUTIA, senator, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen;

Zijne Exc. den heer JOSÉ DE LA RICA Y CALVO, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Den heer GABRIEL MAURA Y GAMAZO, graaf de Mortera, afgevaardigde bij de Cortès.

De President der Fransche Republiek :

Zijne Exc. den heer LÉON BOURGEOIS, buitengewoon gezant der Republiek, senator, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer baron D'ESTOURNELLES DE CONSTANT, senator, gevolmachtigd minister der eerste klasse, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer LOUIS RENAULT, hoogleeraar aan de faculteit van rechtsgeleerdheid der hoogeschool te Parijs, gevolmachtigd minister ten eeretitel, rechtsgeleerde aan het ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het Instituut van Frankrijk, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer MARCELLIN PELLET, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Fransche Republiek te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië.

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Sir EDWARD FRY, G. C. B., lid van den geheimen raad, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. der Zeer Achtbaren Sir ERNEST MASON SATOW, G. C. M. G., lid van den geheimen raad, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren DONALD JAMES MACKAY Baron REAY, G. C. S. I., G. C. I. E., lid van den geheimen raad, oud-voorzitter van het Instituut voor internationaal recht;

Zijne Exc. Sir HENRY HOWARD, K. C. M. G., C. B., Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning der Hellenen :

Zijne Exc. den heer CLÉON RIZO RANGABÉ, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Den heer GEORGES STREIT, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Athene, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Guatemala :

Den heer JOSÉ TIBLE MACHADO, zaakgelastigde der Republiek te 's Gravenhage en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer ENRIQUE GÓMEZ CARILLO, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

De President der Republiek Haïti :

Zijne Exc. den heer JAN JOSEF DALBÉMAR, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer J. N. LÉGER, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer PIETER HUDICOURT, oud-hoogleeraar van openbaar internationaal recht, advocaat aan de balie te Port-au-Prince.

Zijne Majesteit de Koning van Italië :

Zijne Exc. Graaf Josef Tornielli Brusati di Vergano, senator van het Koninkrijk, gezant van Zijne Majesteit den Koning te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage, voorzitter der Italiaansche vertegenwoordiging, gevolmachtigde vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer commandeur Guido Pompili, afgevaardigde bij het parlement, staats-ondersecretaris aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken;

Den heer commandeur Guido Fusinato, staatsraad, afgevaardigde bij het parlement, oud-minister van onderwijs.

Zijne Majesteit de Keizer van Japan :

Zijne Exc. den heer Keiroku Tsudzuki, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd minister;

Zijne Exc. den heer Aimaro Sato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau :

Zijne Exc. den heer Eyschen, Hoogstdeszelfs minister van staat, voorzitter der Groothertogelijke Regeering;

Den heer graaf de Villers, zaakgelastigde van het Groothertogdom te Berlijn.

De President der Vereenigde-Staten van Mexiko :

Zijne Exc. den heer Gonzalo A. Esteva, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome;

Zijne Exc. den heer Sebastian B. de Mier, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer Francisco L. de la Barra, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Brussel en te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro :

Zijne Exc. den heer Nelidow, werkelijk Keizerlijk geheimraad, gezant van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te Parijs;

Zijne Exc. den heer de Martens, Keizerlijk geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk Russisch ministerie van buitenlandsche zaken;

Zijne Exc. den heer Tcharykow, werkelijk Keizerlijk staatsraad, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen :

Zijne Exc. den heer Francis Hagerup, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage en te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Panama :

Den heer Belisario Porras.

De President der Republiek Paraguay :

Zijne Exc. den heer Eusebio Machaïn, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Den heer graaf G. Du Monceau de Bergendal, consul der Republiek te Brussel.

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden :

Den heer W. H. de Beaufort, Hoogstderzelver oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van de tweede kamer der staten-generaal;

Zijne Exc. den heer Mr T. M. C. Asser, Hoogstderzelver minister van staat, lid van den raad van state, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. jonkheer J. C. C. den Beer Poortugael, rustend luitenant generaal, oud-minister van oorlog, lid van den raad van state;

Zijne Exc. jonkheer J. A. Röell, Hoogstderzelver adjudant in buitengewonen dienst, rustend vice-admiraal, oud-minister van marine;

Den heer J. A. Loeff, Hoogstderzelver oud-minister van justitie, lid van de tweede kamer der staten-generaal.

De President der Republiek Peru :

Zijne Exc. den heer Carlos G. Candamo, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Keizerlijke Majesteit de Schah van Perzië :

Zijne Exc. Samad Khan Momtazos Saltaneh, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Portugal en van de Algarven enz. :

Zijne Exc. markies de Soveral, Hoogstdeszelfs staatsraad, pair van het Koninkrijk, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. graaf de Selir, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Zijne Exc. den heer Alberto d'Oliveira, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Bern.

Zijne Majesteit de Koning van Rumenië :

Zijne Exc. den heer Alexander Beldiman, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Zijne Exc. den heer Edgar Mavrocordato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Keizer aller Russen :

Zijne Exc. den heer Nelidow, Hoogstdeszelfs werkelijk geheimraad, Hoogstdeszelfs gezant te Parijs;

Zijne Exc. den heer de Martens, Hoogstdeszelfs geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Tcharykow, Hoogstdeszelfs werkelijk geheimraad, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

De President der Republiek Salvador :

Den heer Pedro I. Matheu, zaakgelastigde der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Santiago Perez Triana, zaakgelastigde der Republiek te Londen.

Zijne Majesteit de Koning van Servië :

Zijne Exc. den heer Sava Grouïtch, generaal, voorzitter van den raad van state;

Zijne Exc. den heer Milovan Milovanovitch, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Michel Militchevitch, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen en te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Siam :

Mom Chatidej Udom, generaal-majoor;

Den heer C. Corragioni d'Orelli, Hoogstdeszelfs gezantschapsraad;

Luang Bhuvanarth Narübal, kapitein.

Zijne Majesteit de Koning van Zweden, der Gothen en der Wenden :

Zijne Exc. den heer Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Hoogstdeszelfs oud-minister van justitie, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Johannes Hellner, Hoogstdeszelfs oud-minister zonder departement, oud-lid van het hooger hof van Zweden, lid van het bestendig hof van arbitrage;

De Zwitsersche Bondsraad :

Zijne Exc. den heer Gaston Carlin, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van den Zwitserschen Bondsstaat te Londen en te 's Gravenhage;

Den heer Eugeen Borel, kolonel van den hoofdstaf, hoogleeraar aan de hoogeschool te Genève;

Den heer Max Huber, hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid aan de hoogeschool te Zurich.

Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen :

Zijne Exc. Turkhan Pacha, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, minister van den evkaf;

Zijne Exc. Rechid Bey, Hoogstdeszelfs gezant te Rome;

Zijne Exc. Mehemmed Pacha, vice-admiraal.

De President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Den heer José Gil Fortoul, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

Die, na hunne volmachten te hebben nedergelegd, welke in goeden en behoorlijken vorm zijn bevonden, omtrent het volgende zijn overeengekomen :

ARTIKEL ÉEN.

Geen handelsvaartuig, dat in oorlogsschip is veranderd, kan de rechten en verplichtingen hebben aan die hoedanigheid verbonden, indien het niet onder het rechtstreeksch gezag, het onmiddellijke toezicht en de verantwoordelijkheid is geplaatst van de Mogendheid welker vlag het voort.

ARTIKEL 2.

De in oorlogsschepen veranderde handelsvaartuigen moeten de uiterlijke kenteekenen van oorlogsschepen hunner nationaliteit dragen.

ARTIKEL 3.

De bevelhebber moet in Staatsdienst zijn en behoorlijk aangesteld door de bevoegde overheden. Zijn naam moet voorkomen op de lijst der officieren der krijgsvloot.

ARTIKEL 4.

De bemanning moet onderworpen zijn aan de regelen der krijgstucht.

ARTIKEL 5.

Elk in oorlogsschip veranderd handelsvaartuig is gehouden in zijne verrichtingen de wetten en gebruiken van den oorlog in acht te nemen.

ARTIKEL 6.

De oorlogvoerende, die een handelsvaartuig in oorlogsschip verandert, moet die verandering zoo spoedig mogelijk op de lijst der schepen zijner krijgsvloot vermelden.

ARTIKEL 7.

De bepalingen van dit Verdrag zijn slechts toepasselijk tusschen de verdragsluitende Mogendheden en alleen indien de oorlogvoerenden alle Partijen zijn bij het Verdrag.

ARTIKEL 8.

Dit Verdrag zal zoo spoedig mogelijk worden bekrachtigd.
De akten van bekrachtiging zullen te 's Gravenhage worden nedergelegd.

De eerste nederlegging van akten van bekrachtiging zal vastgesteld worden door een proces-verbaal, geteekend door de vertegenwoordigers der Mogendheden, die er aan deelnemen en door den Nederlandschen Minister van Buitenlandsche Zaken.

De latere nederleggingen van akten van bekrachtiging zullen plaats hebben door middel van eene geschreven kennisgeving, gericht aan de Nederlandsche Regeering en vergezeld van de oorkonde van bekrachtiging.

Een gewaarmerkt afdruk van het proces-verbaal betrekkelijk de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging, van de in het voorgaande lid vermelde kennisgevingen, alsmede van de oorkonden van bekrachtiging, zal door de zorgen der Nederlandsche Regeering en langs diplomatieken weg onmiddellijk worden overgemaakt aan de Mogendheden, uitgenoodigd tot de Tweede Vredes-Conferentie, alsmede aan de andere Mogendheden, die tot het Verdrag zullen zijn toegetreden. In de gevallen, in het voorgaande lid bedoeld, zal genoemde Regeering Haar tegelijker tijd doen kennen den datum, waarop Zij de kennisgeving ontvangen heeft.

ARTIKEL 9.

De niet ondertekeenende Mogendheden zijn bevoegd tot dit Verdrag toe te treden.

De Mogendheid, die wenscht toe te treden, geeft van hare bedoeling schriftelijk kennis aan de Nederlandsche Regeering, onder overmaking der akte van toetreding, die in de archieven van genoemde Regeering wordt nedergelegd.

Deze Regeering doet onmiddellijk aan alle andere Mogendheden een gewaarmerkten afdruk geworden van de kennisgeving, alsmede van de akte van toedreding, met aangifte van den datum waarop Zij de kennisgeving heeft ontvangen.

ARTIKEL 10.

Dit Verdrag treedt in werking voor de Mogendheden, die aan de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging hebben deelgenomen, zestig dagen na de dagteekening van het proces-verbaal dezer nederlegging, en voor de Mogendheden, die later de akten van bekrachtiging nederleggen of toetreden, zestig dagen nadat de kennisgeving der nederlegging van Hare akten van bekrachtiging of van Hare toetreding door de Nederlandsche Regeering is ontvangen.

ARTIKEL 11.

Moest eene der verdragsluitende Mogendheden dit Verdrag willen opzeggen, dan wordt deze opzegging schriftelijk ter kennis gebracht van de Nederlandsche Regeering, die onmiddellijk een gewaarmerkten afdruk der

kennisgeving doet geworden aan al de andere Mogendheden en Haar daarbij doet kennen den datum, waarop Zij die ontvangen heeft.

De opzegging heeft slechts gevolg ten opzichte der Mogendheid, die er van kennis heeft gegeven en één jaar nadat de kennisgeving er van de Nederlandsche Regeering heeft bereikt.

ARTIKEL 12.

Een register, gehouden door het Nederlandsche Ministerie van Buitenlandsche Zaken, wijst aan den datum der nederlegging van de akten van bekrachtiging, geschied ingevolge artikel 8, lid 3 en 4, alsmede den datum waarop de kennisgevingen van toetreding (artikel 9, lid 2) of van opzegging (artikel 11, lid 1) zijn ontvangen.

Iedere verdragsluitende Mogendheid is bevoegd kennis te nemen van dit register en er gewaarmerkte uittreksels uit te vragen.

Ten blijke waarvan de Gevolmachtigden dit Verdrag van hunne onderteekeningen hebben voorzien.

Gedaan te 's Gravenhage, den 18n October 1907, in enkelvoudig exemplaar, dat nedergelegd blijft in de archieven der Nederlandsche Regeering en waarvan gewaarmerkte afdrukken langs diplomatieken weg worden overgemaakt aan de Mogendheden, die tot de Tweede Vredes-Conferentie zijn uitgenoodigd geworden.

1. *Voor Duitschland* . . . . . MARSCHALL. / KRIEGE.

2. *Voor de Vereenigde-Staten van Amerika.*

3. *Voor Argentina* . . . . . ROQUE SAENZ PEÑA. / C. RÚEZ LARRETA.

4. *Voor Oostenrijk-Hongarije* . MÉREY. / Bon MACCHIO.

5. *Voor België* . . . . . A. BEERNAERT. / J. VAN DEN HEUVEL. / GUILLAUME.

6. *Voor Bolivia* . . . . . CLAUDIO PINILLA.

7. *Voor Brazilië*	RUY BARBOSA. E. LISBÔA.
8. *Voor Bulgarije*	Generaal-Majoor VINAROFF. IV. KARANDJOULOFF.
9. *Voor Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.
10. *Voor China*	
11. *Voor Columbia*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.
12. *Voor de Republiek Cuba* . . .	ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. GONZALO DE QUESADA. MANUEL SANGUILY.
13. *Voor Denemarken*	C. BRUN.
14. *Voor de Dominikaansche Republiek.*	
15. *Voor Ecuador*	VICTOR M. RENDON. E. DORN Y DE ALSÚA.
16. *Voor Spanje.*	W. R. DE VILLA URRUTIA. JOSÉ DE LA RICA Y CALVO. GABRIEL MAURA.
17. *Voor Frankrijk.*	LÉON BOURGEOIS. D'ESTOURNELLES DE CONSTANT. L. RENAULT. MARCELLIN PELLET.
18. *Voor Groot-Britannië* . . .	EDW. FRY. ERNEST SATOW. REAY. HENRY HOWARD.

19. *Voor Griekenland*	CLÉON RIZO RANGABÉ. GEORGES STREIT.
20. *Voor Guatemala.*	JOSÉ TIBLE MACHADO.
21. *Voor Haïti*	DALBÉMAR JN JOSEPH. J. N. LÉGER. PIERRE HUDICOURT.
22. *Voor Italië*	POMPILJ. G. FUSINATO.
23. *Voor Japan*	AIMARO SATO.
24. *Voor Luxemburg*	EYSCHEN. Cte DE VILLERS.
25. *Voor Mexiko*	G. A. ESTEVA. S. B. DE MIER. F. L. DE LA BARRA.
26. *Voor Montenegro*	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.
27. *Voor Nicaragua.*	
28. *Voor Noorwegen*	F. HAGERUP.
29. *Voor Panama*	B. PORRAS.
30. *Voor Paraguay*	G. DU MONCEAU.
31. *Voor Nederland.*	W. H. DE BEAUFORT. T. M. C. ASSER. DEN BEER POORTUGAEL. J. A. RÖELL. J. A. LOEFF.
32. *Voor Peru*	C. G. CANDAMO.

33. *Voor Perzië*	MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN. SADIGH UL MULK M. AHMED KHAN.
34. *Voor Portugal*	MARQUIS DE SOVERAL. CONDE DE SÉLIR. ALBERTO D'OLIVEIRA.
35. *Voor Rumenië*	EDG. MAVROCORDATO.
36. *Voor Rusland*	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.
37. *Voor Salvador*	P. J. MATHEU. S. PEREZ TRIANA.
38. *Voor Servië*	S. GROUÏTCH. M. G. MILOVANOVITCH. M. G. MILITCHEVITCH.
39. *Voor Siam*	MOM CHATIDEJ UDOM. C. CORRAGIONI D'ORELLI. LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.
40. *Voor Zweden*	K. H. L. HAMMARSKJÖLD. JOH. HELLNER.
41. *Voor Zwitserland*	CARLIN.
42. *Voor Turkije*	TURKHAN. (Onder voorbehoud der Verklaring afgelegd ter 8e algemeene vergadering der Conferentie, van 9 October 1907.)
43. *Voor Uruguay*	
44. *Voor Venezuëla*	J. GIL FORTOUL.

VERDRAG

NOPENS

HET STELLEN VAN ZELFWERKENDE ONDERZEESCHE CONTACT-MIJNEN.

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen; de President der Vereenigde-Staten van Amerika; de President der Argentijnsche Republiek; Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije; Zijne Majesteit de Koning der Belgen; de President der Republiek Bolivia; de President der Vereenigde-Staten van Brazilië; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije; de President der Republiek Chili; de President der Republiek Columbia; de Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba; Zijne Majesteit de Koning van Denemarken; de President der Dominikaansche Republiek; de President der Republiek Ecuador; de President der Fransche Republiek; Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië; Zijne Majesteit de Koning der Hellenen; de President der Republiek Guatemala; de President der Republiek Haïti; Zijne Majesteit de Koning van Italië; Zijne Majesteit de Keizer van Japan; Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau; de President der Vereenigde-Staten van Mexiko; Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen; de President der Republiek Panama; de President der Republiek Paraguay; Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden; de President der Republiek Peru; Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië; Zijne Majesteit de Koning van Roemenië; de President der Republiek Salvador; Zijne Majesteit de Koning van Servië; Zijne Majesteit de Koning van Siam;

de Zwitsersche Bondsraad; Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen; de President der Oostelijke Republiek Uruguay; de President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Geleid door het beginsel der vrijheid van de zeewegen, open voor alle volken ;

Overwegende dat, indien men, bij den huidigen staat van zaken, het gebruik van zelfwerkende onderzeesche contact-mijnen niet kan verbieden, het van belang is het gebruik daarvan te beperken en te regelen, ten einde de rampen van den oorlog te verzachten en, zooveel als mogelijk is, aan de vreedzame scheepvaart de zekerheid te geven waarop zij recht heeft aanspraak te maken, niettegenstaande het bestaan van een oorlog;

In afwachting dat het mogelijk zij, deze aangelegenheid te regelen op eene wijze, die aan de betrokken belangen de wenschelijke waarborgen schenkt;

Hebben besloten met dat doel een Verdrag te sluiten en hebben tot Hunne Gevolmachtigden benoemd, te weten :

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen :

Zijne Exc. baron Marschall von Bieberstein, Hoogstdeszelfs minister van staat, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant te Constantinopel ;

Den heer Dr Johannes Kriege, Hoogstdeszelfs gezant met buitengewone zending bij deze Conferentie, Hoogstdeszelfs gezantschaps-geheimraad en rechtsgeleerde aan het Keizerlijk Ministerie van Buitenlandsche Zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Amerika :

Zijne Exc. den heer Josef H. Choate, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer Horace Porter, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer Uriah M. Rose, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer David Jayne Hill, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te 's Gravenhage;

Den heer Charles S. Sperry, vice-admiraal, gevolmachtigd minister;

Den heer Georges B. Davis, brigade-generaal, hoofd van het krijgsgerecht van het bondsleger, gevolmachtigd minister;

Den heer William I. Buchanan, gevolmachtigd minister.

De President der Argentijnsche Republiek :

Zijne Exc. den heer ROQUE SAENZ PEÑA, oud-minister van buitenlandsche zaken, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer LUIS M. DRAGO, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, afgevaardigde, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer CARLOS RODRIGUEZ LARRETA, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije :

Zijne Exc. den heer GAËTAN MÉREY DE KAPOS-MÉRE, Hoogstdeszelfs geheimraad, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. den heer baron KAREL DE MACCHIO, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Athene.

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Exc. den heer BEERNAERT, Hoogstdeszelfs minister van staat, lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, lid van het Instituut van Frankrijk en van de Koninklijke Academiën van België en van Rumenië, eerelid van het Instituut voor internationaal recht, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer J. VAN DEN HEUVEL, Hoogstdeszelfs minister van staat, oud-minister van justitie;

Zijne Exc. den heer baron GUILLAUME, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage, lid der Koninklijke academie van Rumenië.

De President der Republiek Bolivia :

Zijne Exc. den heer CLAUDIO PINILLA, minister van buitenlansche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer FERNANDO E. GUACHALLA, gevolmachtigd minister te Londen.

De President der Vereenigde-Staten van Brazilië :

Zijne Exc. den heer RUY BARBOSA, buitengewoon en gevolmachtigd gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer EDUARDO F. S. DOS SANTOS LISBÔA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije :

Den heer VRBAN VINAROFF, generaal-majoor van den staf, Hoogstdeszelfs generaal à la suite;

Den heer IWAN KARANDJOULOFF, procureur-generaal aan het verbrekingshof.

De President der Republiek Chili :

Zijne Exc. den heer DOMINGO GANA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Londen;

Zijne Exc. den heer AUGUSTO MATTE, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Berlijn;

Zijne Exc. den heer CARLOS CONCHA, oud-minister van oorlog, oud-voorzitter der kamer van afgevaardigden, oud-buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Buenos-Ayres.

De President der Republiek Columbia :

Den heer JORGE HOLGUIN, generaal;

Den heer SANTIAGO PÉREZ TRIANA;

Zijne Exc. den heer MARCELIANO VARGAS, generaal, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs.

De Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba :

Den heer ANTONIO SANCHEZ DE BUSTAMANTE, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Habana, senator der Republiek;

Zijne Exc. den heer GONZALO DE QUESADA Y ARÓSTEGUI, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer MANUEL SANGUILY, oud-bestuurder van het instituut voor middelbaar onderwijs te Habana, senator der Republiek.

Zijne Majesteit de Koning van Denemarken :

Zijne Exc. den heer CONSTANTIN BRUN, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Washington;

Den heer CHRISTIAN FREDERIK SCHELLER, vice-admiraal;

Den heer AXEL VEDEL, Hoogstdeszelfs kamerheer, afdeelingshoofd aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken.

De President der Dominikaansche Republiek :

Den heer FRANCISCO HENRIQUEZ Y CARVAJAL, oud-staatssecretaris aan het ministerie van buitenlandsche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Apolinar Tejera, rector van het ambachts-instituut der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Ecuador :

Zijne Exc. den heer Victor Rendón, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Madrid;

Den heer Enrique Dorn y de Alsúa, zaakgelastigde.

De President der Fransche Republiek :

Zijne Exc. den heer Léon Bourgeois, buitengewoon gezant der Republiek, senator, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer baron d'Estournelles de Constant, senator, gevolmachtigd minister der eerste klasse, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Louis Renault, hoogleeraar aan de faculteit van rechtsgeleerdheid der hoogeschool te Parijs, gevolmachtigd minister ten eeretitel, rechtsgeleerde aan het ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het Instituut van Frankrijk, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Marcellin Pellet, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Fransche Republiek te 's Gravenhage;

Zijne Majesteit de Koning van het Verecnigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië :

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Sir Edward Fry, G. C. B., lid van den geheimen raad, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., lid van den geheimen raad, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., lid van den geheimen raad, oud-voorzitter van het Instituut voor internationaal recht;

Zijne Exc. Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning der Hellenen :

Zijne Exc. den heer Cléon Rizo Rangabé, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Den heer Georges Streit, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Athene, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Guatemala :

Den heer José Tible Machado, zaakgelastigde der Republiek te 's Gravenhage en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Enrique Gómez Carillo, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

De President der Republiek Haïti :

Zijne Exc. den heer Jan Josef Dalbémar, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer J. N. Léger, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington ;

Den heer Pieter Hudicourt, oud-hoogleeraar van openbaar internationaal recht, advocaat aan de balie te Port-au-Prince.

Zijne Majesteit de Koning van Italië :

Zijne Exc. graaf Josef Tornielli Brusati di Vergano, senator van het Koninkrijk, gezant van Zijne Majesteit den Koning te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage, voorzitter der Italiaansche vertegenwoordiging;

Zijne Exc. den heer commandeur Guido Pompilj, afgevaardigde bij het parlement, staats-ondersecretaris aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken;

Den heer commandeur Guido Fusinato, staatsraad, afgevaardigde bij het parlement, oud-minister van onderwijs.

Zijne Majesteit de Keizer van Japan :

Zijne Exc. den heer Keiroku Tsudzuki, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd minister;

Zijne Exc. den heer Aimaro Sato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau :

Zijne Exc. den heer Eyschen, Hoogstdeszelfs minister van staat, voorzitter der Groothertogelijke Regeering;

Den heer graaf de Villers, zaakgelastigde van het Groothertogdom te Berlijn.

De President der Vereenigde-Staten van Mexico :

Zijne Exc. den heer Gonzalo A. Esteva, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome;

Zijne Exc. den heer SEBASTIAN B. DE MIER, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer FRANCISCO L. DE LA BARRA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Brussel en te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen :

Zijne Exc. den heer FRANCIS HAGERUP, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage en te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Panama :

Den heer BELISARIO PORRAS.

De President der Republiek Paraguay :

Zijne Exc. den heer EUSEBIO MACHAÏN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Den heer graaf G. DU MONCEAU DE BERGENDAL, consul der Republiek te Brussel.

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden :

Den heer W. H. DE BEAUFORT, Hoogstderzelver oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van de tweede kamer der staten-generaal;

Zijne Exc. Mr. T. M. C. ASSER, Hoogstderzelver minister van staat, lid van den raad van state, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. jonkheer J. C. C. DEN BEER POORTUGAEL, rustend luitenant-generaal, oud-minister van oorlog, lid van den raad van state;

Zijne Exc. jonkheer J. A. RÖELL, Hoogstderzelver adjudant in buitengewonen dienst, rustend vice-admiraal, oud-minister van marine;

Den heer J. A. LOEFF, Hoogstderzelver oud-minister van justitie, lid van de tweede kamer der staten-generaal.

De President der Republiek Peru :

Zijne Exc. den heer CARLOS G. CANDAMO, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië :

Zijne Exc. Samad Khan Momtazos Saltaneh, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Hoogsdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Rumenië :

Zijne Exc. den heer Alexander Beldiman, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Zijne Exc. den heer Edgard Mavrocordato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

De President der Republiek Salvador :

Den heer Pedro I. Matheu, zaakgelastigde der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Santiago Perez Triana, zaakgelastigde der Republiek te London.

Zijne Majesteit de Koning van Servië :

Zijne Exc. den heer Sava Grouïtch, generaal, voorzitter van den raad van state;

Zijne Exc. den heer Milovan Milovanovitch, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Michel Militchevitch, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen en te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Siam :

Mom Chatidej Udom, generaal-majoor;

Den heer C. Corragioni d'Orelli, Hoogstdeszelfs gezantschapsraad;

Luang Bhuvanarth Narübal, kapitein.

De Zwitsersche Bondsraad :

Zijne Exc. den heer Gaston Carlin, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van den Zwitserschen Bondsstaat te Londen en te 's Gravenhage;

Den heer Eugeen Borel, kolonel van den hoofdstaf, hoogleeraar aan de hoogeschool te Genève;

Den heer Max Huber, hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid aan de hoogeschool te Zurich.

Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen :

Zijne Exc. Turkhan Pacha, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, minister van den evkaf;

Zijne Exc. Rechid Bey, Hoogstdeszelfs gezant te Rome;

Zijne Exc. Mehemmed Pacha, vice-admiraal.

De President der Oostelijke Republiek Uruguay :

Zijne Exc. den heer José Batlle y Ordoñez, oud-president der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Juan P. Castro, oud-voorzitter van den senaat, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Den heer José Gil Fortoul, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

Die, na hunne volmachten te hebben nedergelegd, welke in goeden en behoorlijken vorm zijn bevonden, omtrent het volgende zijn overeengekomen :

Artikel 1.

Het is verboden :

1° Niet verankerde zelfwerkende contact-mijnen te plaatsen, tenzij zij zoodanig vervaardigd zijn, dat zij onschadelijk worden uiterlijk een uur nadat hij, die ze geplaatst heeft, er het toezicht op verloren heeft;

2 Verankerde zelfwerkende contact-mijnen te plaatsen, die niet onschadelijk worden zoodra ze losgeraakt zijn;

3° Torpedo's te gebruiken, die niet onschadelijk worden, wanneer ze hun doel hebben gemist.

Artikel 2.

Het is verboden zelfwerkende contact-mijnen te plaatsen vóor de kusten of havens van den tegenstander met het uitsluitend doel de koopvaardij te onderscheppen.

Artikel 3.

Bij gebruik van verankerde zelfwerkende contact-mijnen moeten alle mogelijke voorzorgsmaatregelen genomen worden voor de veiligheid der vreedzame scheepvaart.

De oorlogvoerenden verbinden zich om, voor zoover zulks mogelijk is,

er in te voorzien dat de mijnen na onbepaalden tijd onschadelijk worden en om, in geval zij niet langer worden bewaakt, de gevaarlijke streken, zoodra de eischen van den krijg het toelaten, aan te wijzen door eene kennisgeving aan de zeevarenden, welke tevens, langs den diplomatieken weg, aan de Regeeringen moet worden medegedeeld.

ARTIKEL 4.

Iedere onzijdige Mogendheid, die zelfwerkende contact-mijnen voor hare kusten plaatst, moet dezelfde regelen in acht nemen en dezelfde voorzorgsmaatregelen nemen als aan de oorlogvoerenden zijn voorgeschreven.

De onzijdige Mogendheid moet, door eene voorafgaande kennisgeving, aan de zeevarenden de streken doen kennen, waar zelfwerkende contact-mijnen zullen worden verankerd. Deze kennisgeving moet onverwijld langs den diplomatieken weg aan de Regeeringen worden medegedeeld.

ARTIKEL 5

De verdragsluitende Mogendheden verbinden zich om, bij het einde van den oorlog, alles te doen wat in hare macht is ten einde, ieder voor zich, de mijnen op te ruimen, die zij geplaatst hebben.

Van verankerde zelfwerkende contact-mijnen, door een der oorlogvoerenden langs de kusten van den anderen geplaatst, wordt de plaats aan de andere Partij kenbaar gemaakt door de Mogendheid, die ze geplaatst heeft, en iedere Mogendheid moet in den kortst mogelijken tijd de mijnen opruimen, die zich in hare wateren bevinden.

ARTIKEL 6.

De verdragsluitende Mogendheden, die nog niet beschikken over zoodanige verbeterde mijnen als in dit Verdrag zijn voorzien en die zich bijgevolg op dit oogenblik niet kunnen gedragen naar de regelen, in artikelen 1 en 3 vastgesteld, verbinden zich om, zoodra mogelijk, haar mijnenmateriaal te veranderen, opdat het aan bovenvermelde voorschriften beantwoorde.

ARTIKEL 7.

De bepalingen van dit Verdrag zijn slechts toepasselijk tusschen de verdragsluitende Mogendheden en alleen indien de oorlogvoerenden alle Partijen zijn bij het Verdrag.

ARTIKEL 8.

Dit Verdrag zal zoo spoedig mogelijk worden bekrachtigd.

De akten van bekrachtiging zullen te 's Gravenhage worden nedergelegd.

De eerste nederlegging van akten van bekrachtiging zal vastgesteld worden door een proces-verbaal, geteekend door de vertegenwoordigers der Mogendheden, die er aan deelnemen en door den Nederlandschen Minister van Buitenlandsche Zaken.

De latere nederlegging van akten van bekrachtiging zullen plaats hebben door middel van eene geschreven kennisgeving, gericht aan de Nederlandsche Regeering en vergezeld van de oorkonde van bekrachtiging.

Een gewaarmerkt afdruk van het proces-verbaal betrekkelijk de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging, van de in het voorgaande lid vermelde kennisgevingen, alsmede van de oorkonden van bekrachtiging, zal door de zorgen der Nederlandsche Regeering en langs diplomatieken weg onmiddellijk worden overgemaakt aan de Mogendheden, uitgenoodigd tot de Tweede Vredes-Conferentie, alsmede aan de andere Mogendheden, die tot het Verdrag zullen zijn toegetreden. In de gevallen, in het voorgaande lid bedoeld, zal genoemde Regeering Haar tegelijker tijd doen kennen den datum, waarop Zij de kennisgeving ontvangen heeft.

ARTIKEL 9.

De niet onderteekenende Mogendheden zijn bevoegd tot dit Verdrag toe te trden.

De Mogendheid, die wenscht toe te treden, geeft van Hare bedoeling schriftelijk kennis aan de Nederlandsche Regeering, onder overmaking der akte van toetreding, die in de archieven van genoemde Regeering wordt nedergelegd.

Deze Regeering doet onmiddellijk aan alle andere Mogendheden een gewaarmerkten afdruk geworden van de kennisgeving, alsmede van de akte van toetreding, met aangifte van den datum, waarop Zij de kennisgeving heeft ontvangen.

ARTIKEL 10.

Dit Verdrag treedt in werking voor de Mogendheden, die aan de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging hebben deelgenomen, zestig dagen na de dagteekening van het proces-verbaal dezer nederlegging, en voor de Mogendheden, die later de akten van bekrachtiging nederleggen of toetreden, zestig dagen nadat de kennisgeving der nederlegging van Hare akten van bekrachtiging of van Hare toetreding door de Nederlandsche Regeering is ontvangen.

ARTIKEL 11.

Dit Verdrag heeft eenen duur van zeven jaren te rekenen van den zestigsten dag na den datum der nederlegging van de akten van bekrachtiging.

Behoudens opzegging blijft het van kracht na afloop van dien termijn.

De opzegging wordt schriftelijk ter kennis gebracht van de Nederlandsche Regeering, die onmiddellijk een gewaarmerkten afdruk der kennigeving doet toekomen aan al de Mogendheden, en Haar daarbij doet weten den datum waarop zij die kennisgeving ontvangen heeft.

De opzegging heeft slechts gevolg ten opzichte van de Mogendheid, die er van kennis heeft gegeven en zes maanden nadat de kennisgeving er van de Nederlandsche Regeering heeft bereikt.

ARTIKEL 12.

De verdragsluitende Mogendheden verbinden zich het vraagstuk van het gebruik der zelfwerkende contact-mijnen zes maanden vóor den afloop van den in het eerste lid van het voorgaand artikel voorzienen termijn weder op te vatten, in geval het niet op een vroeger tijdstip weder opgevat en opgelost is door de Derde Vredes-Conferentie.

Indien de verdragsluitende Mogendheden een nieuw Verdrag betreffende het gebruik van mijnen sluiten, is met het van kracht worden daarvan dit Verdrag niet meer toepasselijk.

ARTIKEL 13.

Een register, gehouden door het Nederlandsche Ministerie van Buitenlandsche Zaken, wijst aan den datum der nederlegging van de akten van bekrachtiging, geschied ingevolge artikel 8, lid 3 en 4, alsmede den datum waarop de kennisgevingen van toetreding (artikel 9, lid 2) of van opzegging (artikel 11, lid 3) zijn ontvangen.

Iedere verdragsluitende Mogendheid is bevoegd kennis te nemen van dit register en er gewaarmerke uittreksels uit te vragen.

Ten blijke waarvan de Gevolmachtigden dit Verdrag van hunne onderteekeningen hebben voorzien.

Gedaan te 's Gravenhage, den 18e October 1907, in enkelvoudig exemplaar, dat nedergelegd blijft in de archieven der Nederlandsche Regeering en waarvan gewaarmerkte afdrukken langs diplomatieken weg worden

overgemaakt aan de Mogendheden, die tot de Tweede Vredes-Conferentie zijn uitgenoodigd worden.

1. *Voor Duitschland*	MARSCHALL. KRIEGE.	Onder voorbehoud van artikel 2.
2. *Voor de Vereenigde-Staten van Amerika.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.	
3. *Voor Argentina.*	ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.	
4. *Voor Oostenrijk-Hongarije* .	MÉREY. Bon MACCHIO.	
5. *Voor België*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.	
6. *Voor Bolivia*	CLAUDIO PINILLA.	
7. *Voor Brazilië*	RUY BARBOSA. E. LISBÔA.	
8. *Voor Bulgarije*	Generaal-Majoor VINAROFF. IV. KARANDJOULOFF.	
9. *Voor Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.	
10. *Voor China.*		
11. *Voor Columbia*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.	

12. *Voor de Republiek Cuba* . .	ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. GONZALO DE QUESADA. MANUEL SANGUILY.	
13. *Voor Denemarken*	A. VEDEL.	
14. *Voor de Dominikaansche Republiek.*	dr. HENRIQUEZ Y CARVAJAL. APOLINAR TEJERA.	Mits voorbehoud op het eerste lid van artikel één.
15. *Voor Ecuador*	VICTOR M. RENDÓN. E. DORN Y DE ALSÚA.	
16. *Voor Spanje.*		
17. *Voor Frankrijk.*	MARCELLIN PELLET.	Onder voorbehoud van artikel 2.
18. *Voor Groot-Britannië* . . .	EDW. FRY. ERNEST SATOW. REAY. HENRY HOWARD.	Onder voorbehoud der volgende verklaring: « Bij het stellen hunner handteekening op dit Verdrag, verklaren de Britsche Gevolmachtigden, dat het eenvoudig feit, dat gezegd Verdrag deze of gene handeling niet verbiedt, niet moet beschouwd worden als van zulken aard dat het de Regeering Zijner Britsche Majesteit berooft van het recht, de wettelijkheid van zulke daad of handeling te betwisten. »
19. *Voor Griekenland*	CLÉON RIZO RANGABÉ. GEORGES STREIT.	
20. *Voor Guatemala*	JOSÉ TIBLE MACHADO.	
21. *Voor Haïti*	DALBÉMAR JN JOSEPH. J. N. LÉGER. PIERRE HUDICOURT.	
22. *Voor Italië*	POMPILJ. G. FUSINATO.	
23. *Voor Japan*	AIMARO SATO.	

24. *Voor Luxemburg*	EYSCHEN. Cte DE VILLERS.
25. *Voor Mexiko*	G. A. ESTEVA. S. B. DE MIER. F. L. DE LA BARRA.
26. *Voor Montenegro*	
27. *Voor Nicaragua.*	
28. *Voor Noorwegen*	F. HAGERUP.
29. *Voor Panama*	B. PORRAS.
30. *Voor Paraguay.*	G. DU MONCEAU.
31. *Voor Nederland.*	W. H. DE BEAUFORT. T. M. C. ASSER. DEN BEER POORTUGAEL. J. A. RÖELL. J. A. LOEFF.
32. *Voor Peru*	C. G. CANDAMO.
33. *Voor Perzië.*	MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN. SADIGH UL MULK M. AHMED KHAN.
34. *Voor Portugal*	
35. *Voor Rumenië*	EDG. MAVROCORDATO.
36. *Voor Rusland*	
37. *Voor Salvador*	P. J. MATHEU. S. PEREZ TRIANA.
38. *Voor Servië*	S. GROUÏTCH. M. G. MILOVANOVITCH. M. G. MILITCHEVITCH.

39. *Voor Siam*	MOM CHATIDEJ UDOM. C. CORRAGIONI D'ORELLI. LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.	Onder voorbehoud van artikel 1, lid 1.
40. *Voor Zweden*		
41. *Voor Zwitserland*	CARLIN.	
42. *Voor Turkije*	TURKHAN.	Onder voorbehoud der verklaringen, opgenomen in het procesverbaal der achtste algemeene vergadering der Conferentie van 9 October 1907.
43. *Voor Uruguay*	JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.	
44. *Voor Venezuela.*	J. GIL FORTOUL.	

VERDRAG

NOPENS

HET BOMBARDEEREN DOOR EENE SCHEEPSMACHT IN TIJD VAN OORLOG

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen; de President der Vereenigde-Staten van Amerika; de President der Argentijnsche Republiek; Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije; Zijne Majesteit de Koning der Belgen; de President der Republiek Bolivia; de President der Vereenigde-Staten van Brazilië; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije; de President der Republiek Chili; de President der Republiek Columbia; de Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba; Zijne Majesteit de Koning van Denemarken; de President der Dominikaansche Republiek; de President der Republiek Ecuador; Zijne Majesteit de Koning van Spanje; de President der Fransche Republiek; Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië; Zijne Majesteit de Koning der Hellenen; de President der Republiek Guatemala; de President der Republiek Haïti; Zijne Majesteit de Koning van Italië; Zijne Majesteit de Keizer van Japan; Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau; de President der Vereenigde-Staten van Mexiko; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro; Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen; de President der Republiek Panama; de President der Republiek Paraguay; Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden; de President der Republiek Peru; Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië; Zijne Majesteit de Koning van Portugal en der Algarven enz.; Zijne Majesteit de Koning van Rumenië; Zijne Majesteit

de Keizer aller Russen; de President der Republiek Salvador; Zijne Majesteit de Koning van Servië; Zijne Majesteit de Koning van Siam; Zijne Majesteit de Koning van Zweden; de Zwitsersche Bondsraad; Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen; de President der Oostelijke Republiek Uruguay; de President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Bezield met het verlangen den wensch te verwezenlijken, die door de Eerste Vredes-Conferentie uitgedrukt werd met betrekking tot het bombardement, door eene scheepsmacht, van niet verdedigde havens, steden en dorpen;

Overwegende dat het van belang is de bombardementen door eene scheepsmacht aan algemeene bepalingen te onderwerpen, die de rechten der inwoners waarborgen en het behoud der voornaamste gebouwen verzekeren, door de beginselen van het Reglement van 1899 op de wetten en gebruiken van den oorlog te land in de mate van het mogelijke tot deze krijgsverrichtingen uit te breiden;

Aldus geleid door den wensch de belangen der menschheid te dienen en de rampen en onheilen van den oorlog te verzachten;

Hebben besloten met dat doel een Verdrag te sluiten en hebben dientengevolge tot Hunne Gevolmachtigden benoemd, te weten :

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen :

Zijne Exc. baron Marschall von Bieberstein, Hoogstdeszelfs minister van staat, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant te Constantinopel;

Den heer Dr Johannes Kriege, Hoogstdeszelfs gezant met buitengewone zending bij deze Conferentie, Hoogstdeszelfs gezantschaps-geheimraad en rechtsgeleerde aan het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Amerika :

Zijne Exc. den heer Josef H. Choate, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer Horace Porter, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer Uriah M. Rose, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer David Jayne Hill, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te 's Gravenhage;

Den heer Charles S. Sperry, vice-admiraal, gevolmachtigd minister;

Den heer Georges B. Davis, brigade-generaal, hoofd van het krijgsgerecht van het bondsleger, gevolmachtigd minister;

Den heer William I. Buchanan, gevolmachtigd minister.

De President der Argentijnsche Republiek :

Zijne Exc. den heer ROQUE SAENZ PEÑA, oud-minister van buitenlandsche zaken, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer LUIS M. DRAGO, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, afgevaardigde, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer CARLOS RODRIGUEZ LARRETA, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije :

Zijne Exc. den heer GAËTAN MÉREY DE KAPOS-MÉRE, Hoogstdeszelfs geheimraad, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. den heer baron KAREL DE MACCHIO, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Athene.

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Exc. den heer BEERNAERT, Hoogstdeszelfs minister van staat, lid van de kamer van volksvertegenwoordigers, lid van het Instituut van Frankrijk en van de Koninklijke academiën van België en van Rumenië, eerelid van het instituut voor internationaal recht, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer J. VAN DEN HEUVEL, Hoogstdeszelfs minister van staat, oud-minister van justitie;

Zijne Exc. den heer baron GUILLAUME, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage, lid der Koninklijke academie van Rumenië.

De President der Republiek Bolivia :

Zijne Exc. den heer CLAUDIO PINILLA, minister van buitenlandsche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer FERNANDO E. GUACHALLA, gevolmachtigd minister te Londen.

De President der Vereenigde-Staten van Brazilië :

Zijne Exc. den heer RUY BARBOSA, buitengewoon en gevolmachtigd gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer EDUARDO F. S. DOS SANTOS LISBÒA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarijë :

Den heer Vrban Vinaroff, generaal-majoor van den staf, Hoogstdeszelfs generaal à la suite;

Den heer Iwan Karandjouloff, procureur-generaal aan het verbrekingshof.

De President der Republiek Chili :

Zijne Exc. den heer Domingo Gana, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Londen;

Zijne Exc. den heer Augusto Matte, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Berlijn;

Zijne Exc. den heer Carlos Concha, oud-minister van oorlog, oud-voorzitter der kamer van afgevaardigden, oud-buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Buenos-Ayres.

De President der Republiek Columbia :

Den heer Jorge Holguin, generaal;

Den heer Santiago Pérez Triana;

Zijne Exc. den heer Marceliano Vargas, generaal, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs.

De Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba :

Den heer Antonio Sanchez de Bustamante, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Habana, senator der Republiek;

Zijne Exc. den heer Gonzalo de Quesada y Aróstegui, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer Manuel Sanguily, oud-bestuurder van het instituut voor middelbaar onderwijs te Habana, senator der Republiek.

Zijne Majesteit de Koning van Denemarken :

Zijne Exc. den heer Constantin Brun, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Washington;

Den heer Christian Frederik Scheller, vice-admiraal;

Den heer Axel Vedel, Hoogstdeszelfs kamerheer, afdeelingshoofd aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken.

De President der Dominikaansche Republiek :

Den heer Francisco Henriquez y Carvajal, oud-staatssecretaris aan het ministerie van buitenlandsche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Apolinar Tejera, rector van het ambachts-instituut der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Ecuador :

Zijne Exc. den heer Victor Rendón, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Madrid;

Den heer Enrique Dorn y de Alsúa, zaakgelastigde.

De President der Fransche Republiek :

Zijne Exc. den heer Léon Bourgeois, buitengewoon gezant der Republiek, senator, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer baron d'Estournelles de Constant, senator, gevolmachtigd minister der eerste klasse, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Louis Renault, hoogleeraar aan de faculteit van rechtsgeleerdheid der hoogeschool te Parijs, gevolmachtigd minister ten eeretitel, rechtsgeleerde aan het ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het Instituut van Frankrijk, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Marcellin Pellet, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Fransche Republiek te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië.

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Sir Edward Fry, G. C. B., lid van den geheimen raad, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. der Zeer Achtbaren Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., lid van den geheimen raad, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., lid van den geheimen raad, oud-voorzitter van het Instituut voor internationaal recht;

Zijne Exc. Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning der Hellenen :

Zijne Exc. den heer Cléon Rizo Rangabé, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Den heer Georges Streit, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Athene, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Guatemala :

Den heer José Tible Machado, zaakgelastigde der Republiek te 's Gravenhage en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Enrique Gómez Carillo, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

De President der Republiek Haïti :

Zijne Exc. den heer Jan Josef Dalbémar, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer J. N. Léger, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer Pieter Hudicourt, oud-hoogleeraar van openbaar internationaal recht, advocaat aan de balie te Port-au-Prince.

Zijne Majesteit de Koning van Italië :

Zijne Exc. Graaf Josef Tornielli Brusati di Vergano, senator van het Koninkrijk, gezant van Zijne Majesteit den Koning te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage, voorzitter der Italiaansche vertegenwoordiging;

Zijne Exc. den heer commandeur Guido Pompili, afgevaardigde bij het parlement, staats-ondersecretaris aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken;

Den heer commandeur Guido Fusinato, staatsraad, afgevaardigde bij het parlement, oud-minister van onderwijs.

Zijne Majesteit de Keizer van Japan :

Zijne Exc. den heer Keiroku Tsudzuki, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd minister;

Zijne Exc. den heer Aimaro Sato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau :

Zijne Exc. den heer Eyschen, Hoogstdeszelfs minister van staat, voorzitter der Groothertogelijke Regeering;

Den heer graaf de Villers, zaakgelastigde van het Groothertogdom te Berlijn.

De President der Vereenigde-Staten van Mexiko :

Zijne Exc. den heer Gonzalo A. Esteva, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome;

Zijne Exc. den heer Sebastian B. de Mier, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer Francisco L. de la Barra, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Brussel en te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro :

Zijne Exc. den heer Nelidow, werkelijk Keizerlijk geheimraad, gezant van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te Parijs;

Zijne Exc. den heer de Martens, Keizerlijk geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk Russisch ministerie van buitenlandsche zaken;

Zijne Exc. den heer Tcharykow, werkelijk Keizerlijk staatsraad, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen :

Zijne Exc. den heer Francis Hagerup, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage en te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Panama :

Den heer Belisario Porras.

De President der Republiek Paraguay :

Zijne Exc. den heer Eusebio Machaïn, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Den heer graaf G. Du Monceau de Bergendal, consul der Republiek te Brussel.

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden :

Den heer W. H. de Beaufort, Hoogstderzelver oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van de tweede kamer der staten-generaal;

Zijne Exc. den heer Mr T. M. C. Asser, Hoogstderzelver minister van staat, lid van den raad van state, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. jonkheer J. C. C. den Beer Poortugael, rustend luitenant generaal, oud-minister van oorlog, lid van den raad van state;

Zijne Exc. jonkheer J. A. Röell, Hoogstderzelver adjudant in buitengewonen dienst, rustend vice-admiraal, oud-minister van marine;

Den heer J. A. Loeff, Hoogstderzelver oud-minister van justitie, lid van de tweede kamer der staten-generaal.

De President der Republiek Peru :

Zijne Exc. den heer Carlos G. Candamo, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Keizerlijke Majesteit de Schah van Perzië :

Zijne Exc. Samad Khan Momtazos Saltaneh, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Portugal en van de Algarven enz. :

Zijne Exc. markies de Soveral, Hoogstdeszelfs staatsraad, pair van het Koninkrijk, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. graaf de Selir, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Zijne Exc. den heer Alberto d'Oliveira, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Bern.

Zijne Majesteit de Koning van Rumenië :

Zijne Exc. den heer Alexander Beldiman, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Zijne Exc. den heer Edgar Mavrocordato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Keizer aller Russen :

Zijne Exc. den heer Nelidow, Hoogstdeszelfs werkelijk geheimraad, Hoogstdeszelfs gezant te Parijs;

Zijne Exc. den heer de Martens, Hoogstdeszelfs geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Tcharykow, Hoogstdeszelfs werkelijk geheimraad, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

De President der Republiek Salvador :

Den heer PEDRO I. MATHIEU, zaakgelastigde der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer SANTIAGO PEREZ TRIANA, zaakgelastigde der Republiek te Londen.

Zijne Majesteit de Koning van Servië :

Zijne Exc. den heer SAVA GROUÏTCH, generaal, voorzitter van den raad van state;

Zijne Exc. den heer MILOVAN MILOVANOVITCH, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer MICHEL MILITCHEVITCH, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen en te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Siam :

MOM CHATIDEJ UDOM, generaal-majoor;

Den heer C. CORRAGIONI D'ORELLI, Hoogstdeszelfs gezantschapsraad;

LUANG BHUVANARTH NARÜBAL, kapitein.

Zijne Majesteit de Koning van Zweden, der Gothen en der Wenden :

Zijne Exc. den heer KNUT HJALMAR LEONARD HAMMARSKJOLD, Hoogstdeszelfs oud-minister van justitie, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer JOHANNES HELLNER, Hoogstdeszelfs oud-minister zonder departement, oud-lid van het hooger hof van Zweden, lid van het bestendig hof van arbitrage;

De Zwitsersche Bondsraad :

Zijne Exc. den heer GASTON CARLIN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van den Zwitserschen Bondsstaat te Londen en te 's Gravenhage;

Den heer EUGEEN BOREL, kolonel van den hoofdstaf, hoogleeraar aan de hoogeschool te Genève;

Den heer MAX HUBER, hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid aan de hoogeschool te Zurich.

Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen :

Zijne Exc. TURKHAN PACHA, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, minister van den evkaf;

Zijne Exc. Rechid Bey, Hoogstdeszelfs gezant te Rome;

Zijne Exc. Mehemmed Pacha, vice-admiraal.

De President der Oostelijke Republiek Uruguay :

Zijne Exc. den heer José Batlle y Ordoñez, oud-president der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Juan P. Castro, oud-voorzitter van den senaat, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Den heer José Gil Fortoul, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

Die, na hunne volmachten te hebben nedergelegd, welke in goeden en behoorlijken vorm zijn bevonden, omtrent het volgende zijn overeengekomen :

HOOFDSTUK I.

Van het bombardement van niet verdedigde havens, steden, dorpen, woningen of gebouwen.

Artikel 1.

Het is verboden met eene scheepsmacht havens, steden, dorpen, woningen of gebouwen, die niet verdedigd worden, te bombardeeren.

Eene plaats mag niet worden gebombardeerd wegens het enkele feit dat, vóor hare haven, onderzeesche contact-mijnen zijn verankerd.

Artikel 2.

Evenwel zijn de krijgswerken, leger- of marine-inrichtingen, bewaarplaatsen van wapens of van oorlogsmaterieel, werkplaatsen en inrichtingen geschikt om voor de behoeften van de vijandelijke vloot of van het vijandelijke leger te dienen, en de zich in de haven bevindende oorlogsschepen niet onder dat verbod begrepen. De bevelhebber eener scheepsmacht kan, na aanmaning binnen een redelijken termijn, dezelve met kanonvuur vernietigen, indien elk ander middel onmogelijk is, en de plaatselijke overheden binnen den bepaalden termijn niet tot die vernietiging zijn overgegaan

Hij draagt in dat geval geenerlei verantwoordelijkheid voor de ongewilde schade, die door het bombardement zou kunnen zijn veroorzaakt.

Indien militaire eischen een onmiddellijk optreden noodzakelijk maken en niet gedoogen een uitstel toe te staan, blijft verstaan dat het verbod om de niet verdedigde stad te bombardeeren, bestaat als in het geval genoemd in lid 1 en dat de bevelhebber alle noodige maatregelen moet nemen, opdat die stad er de minst mogelijke bezwaren van ondervindt.

ARTIKEL 3.

Na uitdrukkelijke kennisgeving kan tot het bombardement van niet verdedigde havens, steden, dorpen, woningen of gebouwen worden overgegaan, indien de plaatselijke overheden, door eene uitdrukkelijke aanmaning in mora gesteld, weigeren te voldoen aan vorderingen van levensmiddelen of proviand, noodig voor de onmiddellijke behoefte der scheepsmacht, die zich vóor de plaats bevindt.

Die vorderingen moeten in overeenstemming zijn met de draagkracht der plaats. Zij worden slechts gevorderd met machtiging van den bevelhebber der genoemde scheepsmacht en zij moeten, zooveel mogelijk, dadelijk betaald worden; kan dat niet geschieden, dan worden zij door ontvangbewijzen gestaafd.

ARTIKEL 4.

Verboden is het bombardement van niet verdedigde havens, steden, dorpen, woningen of gebouwen, wegens niet betaling van heffingen in geld.

HOOFDSTUK II.

Algemeene bepalingen.

ARTIKEL 5.

Bij het bombardement door eene scheepsmacht moeten door den bevelhebber alle noodige maatregelen genomen worden om de gebouwen gewijd aan de eerediensten, aan de kunsten, aan de wetenschappen en aan de weldadigheid, de geschiedkundige gedenkteekenen, de hospitalen en de plaatsen, waar zieken of gewonden bijeengebracht zijn, zooveel mogelijk te sparen, op voorwaarde, dat zij niet gelijktijdig voor een militair doeleinde worden gebruikt.

Het is de plicht der inwoners om die gedenkteekenen, die gebouwen of plaatsen van verzameling aan te duiden door zichtbare teekenen, welke moeten bestaan in groote stijve rechthoekige vlakken, door eene der diagonalen in twee driehoeken verdeeld, waarvan de bovenste zwart, de onderste wit gekleurd is.

ARTIKEL 6.

Behalve wanneer de militaire eischen het niet veroorloven, moet de bevelhebber der aanvallende scheepsmacht, alvorens tot bombardement over te gaan, alles doen wat in zijn vermogen is om de overheden te waarschuwen.

ARTIKEL 7.

Het is verboden zelfs eene stormenderhand genomen stad of plaats aan plundering over te leveren.

HOOFDSTUK III.

Slotbepalingen.

ARTIKEL 8.

De bepalingen van dit Verdrag zijn slechts toepasselijk tusschen de verdragsluitende Mogendheden en alleen indien de oorlogvoerenden alle partijen zijn bij het Verdrag.

ARTIKEL 9.

Dit Verdrag zal zoo spoedig mogelijk worden bekrachtigd.

De akten van bekrachtiging zullen te 's Gravenhage worden nedergelegd.

De eerste nederlegging van akten van bekrachtiging zal vastgesteld worden door een proces-verbaal, geteekend door de vertegenwoordigers der Mogendheden, die er aan deelnemen en door den Nederlandschen Minister van Buitenlandsche Zaken.

De latere nederleggingen van akten van bekrachtiging zullen plaats hebben door middel van eene geschreven kennisgeving, gericht aan de Nederlandsche Regeering en vergezeld van de oorkonde van bekrachtiging.

Een gewaarmerkt afdruk van het proces-verbaal betrekkelijk de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging, van de in het voorgaande lid vermelde kennisgevingen, alsmede van de oorkonden van bekrachtiging, zal door de zorgen der Nederlandsche Regeering en langs diplomatieken weg onmiddellijk worden overgemaakt aan de Mogendheden, uitgenoodigd tot de Tweede Vredes-Conferentie, alsmede aan de andere Mogendheden, die tot het Verdrag zullen zijn toegetreden. In de gevallen, in het voorgaande lid bedoeld, zal genoemde Regeering Haar tegelijker tijd doen kennen den datum, waarop Zij de kennisgeving ontvangen heeft.

ARTIKEL 10.

De niet onderteekenende Mogendheden zijn bevoegd tot dit Verdrag toe te treden.

De Mogendheid, die wenscht toe te treden, geeft van hare bedoeling schriftelijk kennis aan de Nederlandsche Regeering, onder overmaking der akte van toetreding, die in de archieven van genoemde Regeering wordt nedergelegd.

Deze Regeering doet onmiddellijk aan alle andere Mogendheden een gewaarmerkten afdruk geworden van de kennisgeving, alsmede van de akte van toetreding, met aangifte van den datum, waarop Zij de kennisgeving heeft ontvangen.

ARTIKEL 11.

Dit Verdrag treedt in werking voor de Mogendheden, die aan de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging hebben deelgenomen, zestig dagen na de dagteekening van het proces-verbaal dezer nederlegging, en voor de Mogendheden, die later de akten van bekrachtiging nederleggen of toetreden, zestig dagen nadat de kennisgeving der nederlegging van Hare akten van bekrachtiging of van Hare toetreding door de Nederlandsche Regeering is ontvangen.

ARTIKEL 12.

Moest eene der verdragsluitende Mogendheden dit Verdrag willen opzeggen, dan wordt deze opzegging schriftelijk ter kennis gebracht van de Nederlandsche Regeering, die onmiddellijk een gewaarmerkten afdruk der kennisgeving doet geworden aan al de andere Mogendheden en haar daarbij doet kennen den datum, waarop Zij die ontvangen heeft.

De opzegging heeft slechts gevolg ten opzichte der Mogendheid, die er van kennis heeft gegeven en één jaar nadat de kennisgeving er van de Nederlandsche Regeering heeft bereikt.

ARTIKEL 13.

Een register, gehouden door het Nederlandsche Ministerie van Buitenlandsche Zaken, wijst aan den datum der nederlegging van de akten van bekrachtiging, geschied ingevolge artikel 9, lid 3 en 4, alsmede den datum waarop de kennisgevingen van toetreding (artikel 10, lid 2) of van opzegging (artikel 12, lid 1) zijn ontvangen.

Iedere verdragsluitende Mogendheid is bevoegd kennis te nemen van dit register en er gewaarmerkte uittreksels uit te vragen.

Ten blijke waarvan de Gevolmachtigden dit Verdrag van hunne onderteekeningen hebben voorzien.

Gedaan te 's Gravenhage, den 18n October 1907, in enkelvoudig exemplaar, dat nedergelegd blijft in de archieven der Nederlandsche Regeering en waarvan gewaarmerkte afdrukken langs diplomatieken weg worden overgemaakt aan de Mogendheden, dit tot de Tweede Vredes-Conferentie zijn uitgenoodigd geworden.

1. *Voor Duitschland*	MARSCHALL. KRIEGE.	Onder voorbehoud van artikel 1, lid 2.
2. *Voor de Vereenigde-Staten van Amerika.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.	
3. *Voor Argentina*	ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.	
4. *Voor Oostenrijk-Hongarije* .	MÉREY. Bon MACCHIO.	
5. *Voor België*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.	
6. *Voor Bolivia*	CLAUDIO PINILLA.	
7. *Voor Brazilië*	RUY BARBOSA. E. LISBÔA.	
8. *Voor Bulgarije*	Generaal-Majoor VINAROFF. IV. KARANDJOULOFF.	
9. *Voor Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.	Onder het voorbehoud van artikel 3, geuit ter vierde algemeene vergadering van 17 Augustus.
10. *Voor China*		

11. *Voor Columbia*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.	
12. *Voor de Republiek Cuba* . .	ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. GONZALO DE QUESADA. MANUEL SANGUILY.	
13. *Voor Denemarken*	C. BRUN.	
14. *Voor de Dominikaansche Republiek.*	dr. HENRIQUEZ Y CARVAJAL. APOLINAR TEJERA.	
15. *Voor Ecuador*	VICTOR M. RENDON. E. DORN Y DE ALSÚA.	
16. *Voor Spanje*.		
17. *Voor Frankrijk*.	MARCELLIN PELLET.	Onder voorbehoud van lid 2 van artikel 1.
18. *Voor Groot-Britannië* . . .	EDW. FRY. ERNEST SATOW. REAY. HENRY HOWARD.	Onder voorbehoud van lid 2 van artikel 1.
19. *Voor Griekenland*	CLÉON RIZO RANGABÉ. GEORGES STREIT.	
20. *Voor Guatemala*.	JOSÉ TIBLE MACHADO.	
21. *Voor Haïti*	DALBÉMAR JN JOSEPH. J. N. LÉGER. PIERRE HUDICOURT.	
22. *Voor Italië*	POMPILJ. G. FUSINATO.	
23. *Voor Japan*	AIMARO SATO.	Onder voorbehoud van lid 2 van artikel 1.
24. *Voor Luxemburg*	EYSCHEN. Cte DE VILLERS.	

25. *Voor Mexiko*	G. A. Esteva. S. B. de Mier. F. L. de la Barra.
26. *Voor Montenegro*	Nelidow. Martens. N. Tcharykow.
27. *Voor Nicaragua.*	
28. *Voor Noorwegen*	F. Hagerup.
29. *Voor Panama*	B. Porras.
30. *Voor Paraguay*	G. Du Monceau.
31. *Voor Nederland.*	W. H. de Beaufort. T. M. C. Asser. den Beer Poortugael. J. A. Röell. J. A. Loeff.
32. *Voor Peru*	C. G. Candamo.
33. *Voor Perzië.*	Momtazos-Saltaneh M. Samad Khan. Sadigh ul Mulk M. Ahmed Khan.
34. *Voor Portugal*	Alberto d'Oliveira.
35. *Voor Rumenië*	Edg. Mavrocordato.
36. *Voor Rusland*	Nelidow. Martens. N. Tcharykow.
37. *Voor Salvador*	P. J. Matheu. S. Perez Triana.
38. *Voor Servië*	S. Grouïtch. M. G. Milovanovitch. M. G. Militchevitch.

39. *Voor Siam*	MOM CHATIDEJ UDOM. C. CORRAGIONI D'ORELLI. LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.
40. *Voor Zweden*	K. H. L. HAMMARSKJÖLD. JOH. HELLNER.
41. *Voor Zwitserland*	CARLIN.
42. *Voor Turkije*	TURKHAN.
43. *Voor Uruguay*	JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.
44. *Voor Venezuëla*.	J. GIL FORTOUL.

VERDRAG

VOOR

DE TOEPASSING OP DEN ZEEOORLOG DER BEGINSELEN VAN HET VERDRAG VAN GENÈVE

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen; de President der Vereenigde-Staten van Amerika; de President der Argentijnsche Republiek; Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije; Zijne Majesteit de Koning der Belgen; de President der Republiek Bolivia; de President der Vereenigde-Staten van Brazilië; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije; de President der Republiek Chili; Zijne Majesteit de Keizer van China; de President der Republiek Columbia; de Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba; Zijne Majesteit de Koning van Denemarken; de President der Dominikaansche Republiek; de President der Republiek Ecuador; Zijne Majesteit de Koning van Spanje; de President der Fransche Republiek; Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië; Zijne Majesteit de Koning der Hellenen; de President der Republiek Guatemala; de President der Republiek Haïti; Zijne Majesteit de Koning van Italië; Zijne Majesteit de Keizer van Japan; Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau; de President der Vereenigde-Staten van Mexiko; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro; Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen; de President der Republiek Panama; de President der Republiek Paraguay; Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden; de President der Republiek Peru; Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië; Zijne Majesteit de Koning

van Portugal en der Algarven enz.; Zijne Majesteit de Koning van Rumenië; Zijne Majesteit de Keizer aller Russen; de President der Republiek Salvador; Zijne Majesteit de Koning van Servië; Zijne Majesteit de Koning van Siam; Zijne Majesteit de Koning van Zweden; de Zwitsersche Bondsraad; Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen; de President der Oostelijke Republiek Uruguay; de President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Gelijkelijk bezield met den wensch om, voor zoover van hen afhangt, de van den oorlog onafscheidelijke rampen te verminderen;

En met dat doel de beginselen van het Verdrag van Genève van 6 Juli 1906 op den zee-oorlog willende toepassen;

Hebben beslist met het doel het op hetzelfde onderwerp betrekking hebbende Verdrag van 29 Juli 1899 te herzien en hebben tot hunne Gevolmachtigden benoemd, te weten :

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen :

Zijne Exc. baron Marschall von Bieberstein, Hoogstdeszelfs minister van staat, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant te Constantinopel;

Den heer Dr Johannes Kriege, Hoogstdeszelfs gezant met buitengewone zending bij deze Conferentie, Hoogstdeszelfs gezantschaps-geheimraad en rechtsgeleerde aan het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Amerika :

Zijne Exc. den heer Josef H. Choate, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer Horace Porter, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer Uriah M. Rose, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer David Jayne Hill, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te 's Gravenhage;

Den heer Charles S. Sperry, vice-admiraal, gevolmachtigd minister;

Den heer Georges B. Davis, brigade-generaal, hoofd van het krijgsgerecht van het bondsleger, gevolmachtigd minister;

Den heer William I. Buchanan, gevolmachtigd minister.

De President der Argentijnsche Republiek :

Zijne Exc. den heer Roque Saenz Peña, oud-minister van buitenlandsche zaken, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Luis M. Drago, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eeredienslen der Republiek, afgevaardigde, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Carlos Rodriguez Larreta, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eeredienslen der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije :

Zijne Exc. den heer Gaëtan Mérey de Kapos-Mére, Hoogstdeszelfs geheimraad, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. den heer baron Karel de Macchio, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Athene.

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Exc. den heer Beernaert, Hoogstdeszelfs minister van staat, lid van de kamer van volksvertegenwoordigers, lid van het Instituut van Frankrijk en van de Koninklijke academiën van België en van Rumenië, eerelid van het Instituut voor internationaal recht, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer J. Van den Heuvel, Hoogstdeszelfs minister van staat, oud-minister van justitie;

Zijne Exc. den heer baron Guillaume, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage, lid der Koninklijke academie van Rumenië.

De President der Republiek Bolivia :

Zijne Exc. den heer Claudio Pinilla, minister van buitenlansche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Fernando E. Guachalla, gevolmachtigd minister te Londen.

De President der Vereenigde-Staten van Brazilië :

Zijne Exc. den heer Ruy Barbosa, buitengewoon en gevolmachtigd gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Eduardo F. S. dos Santos Lisbôa, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije :

Den heer Vrban Vinaroff, generaal-majoor van den staf, Hoogstdeszelfs generaal à la suite;

Den heer Iwan Karandjouloff, procureur-generaal aan het verbrekingshof.

De President der Republiek Chili :

Zijne Exc. den heer Domingo Gana, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Londen;

Zijne Exc. den heer Augusto Matte, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Berlijn;

Zijne Exc. den heer Carlos Concha, oud-minister van oorlog, oud-voorzitter der kamer van afgevaardigden, oud-buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Buenos-Ayres.

Zijne Majesteit de Keizer van China :

Zijne Exc. den heer Lou-Tseng-Tsiang, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer Tsien-Sun, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

De President der Republiek Columbia :

Den heer Jorge Holguin, generaal;

Den heer Santiago Pérez Triana;

Zijne Exc. den heer Marceliano Vargas, generaal, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs.

De Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba :

Den heer Antonio Sanchez de Bustamante, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Habana, senator der Republiek;

Zijne Exc. den heer Gonzalo de Quesada y Aróstegui, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer Manuel Sanguily, oud-bestuurder van het instituut voor middelbaar onderwijs te Habana, senator der Republiek.

Zijne Majesteit de Koning van Denemarken :

Zijne Exc. den heer Constantin Brun, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Washington;

Den heer Christian Frederik Scheller, vice-admiraal;

Den heer Axel Vedel, Hoogstdeszelfs kamerheer, afdeelingshoofd aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken.

De President der Dominikaansche Republiek :

Den heer Francisco Henriquez y Carvajal, oud-staatssecretaris aan het ministerie van buitenlandsche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Apolinar Tejera, rector van het ambachts-instituut der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Ecuador :

Zijne Exc. den heer Victor Rendón, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Madrid;

Den heer Enrique Dorn y de Alsúa, zaakgelastigde.

Zijne Majesteit de Koning van Spanje :

Zijne Exc. den heer W. R. de Villa-Urrutia, senator, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant te Londen;

Zijne Exc. den heer José de la Rica y Calvo, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Den heer Gabriel Maura y Gamazo, graaf de Mortera, afgevaardigde bij de Cortès.

De President der Fransche Republiek :

Zijne Exc. den heer Léon Bourgeois, buitengewoon gezant der Republiek, senator, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer baron d'Estournelles de Constant, senator, gevolmachtigd minister der eerste klasse, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Louis Renault, hoogleeraar aan de faculteit van rechtsgeleerdheid der hoogeschool te Parijs, gevolmachtigd minister ten eeretitel, rechtsgeleerde aan het ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het Instituut van Frankrijk, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Marcellin Pellet, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Fransche Republiek te 's Gravenhage;

Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië :

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Sir Edward Fry, G. C. B., lid van den geheimen raad, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., lid van den geheimen raad, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., lid van den geheimen raad, oud-voorzitter van het Instituut voor internationaal recht;

Zijne Exc. Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning der Hellenen :

Zijne Exc. den heer Cléon Rizo Rangabé, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Den heer Georges Streit, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Athene, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Guatemala :

Den heer José Tible Machado, zaakgelastigde der Republiek te 's Gravenhage en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Enrique Gómez Carillo, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

De President der Republiek Haïti :

Zijne Exc. den heer Jan Josef Dalbémar, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer J. N. Léger, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington ;

Den heer Pieter Hudicourt, oud-hoogleeraar van openbaar internationaal recht, advocaat aan de balie te Port-au-Prince.

Zijne Majesteit de Koning van Italië :

Zijne Exc. graaf Josef Tornielli Brusati di Vergano, senator van het Koninkrijk, gezant van Zijne Majesteit den Koning te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage, voorzitter der Italiaansche vertegenwoordiging;

Zijne Exc. den heer commandeur Guido Pompilj, afgevaardigde bij het parlement, staats-ondersecretaris aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken;

Den heer commandeur Guido Fusinato, staatsraad, afgevaardigde bij het parlement, oud-minister van onderwijs.

Zijne Majesteit de Keizer van Japan :

Zijne Exc. den heer KEIROKU TSUDZUKI, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. den heer AIMARO SATO, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau :

Zijne Exc. den heer EYSCHEN, Hoogstdeszelfs minister van staat, voorzitter der Groothertogelijke Regeering;

Den heer graaf DE VILLERS, zaakgelastigde van het Groothertogdom te Berlijn.

De President der Vereenigde-Staten van Mexico :

Zijne Exc. den heer GONZALO A. ESTEVA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome;

Zijne Exc. den heer SEBASTIAN B. DE MIER, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer FRANCISCO L. DE LA BARRA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Brussel en te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro :

Zijne Exc. den heer NELIDOW, werkelijk Keizerlijk geheimraad, gezant van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te Parijs;

Zijne Exc. den heer DE MARTENS, Keizerlijk geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk Russisch ministerie van buitenlandsche zaken;

Zijne Exc. den heer TCHARYKOW, werkelijk Keizerlijk staatsraad, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen :

Zijne Exc. den heer FRANCIS HAGERUP, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage en te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Panama :

Den heer BELISARIO PORRAS.

De President der Republiek Paraguay :

Zijne Exc. den heer Eusebio Machaïn, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Den heer graaf G. Du Monceau de Bergendal, consul der Republiek te Brussel.

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden :

Den heer W. H. de Beaufort, Hoogstderzelver oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van de tweede kamer der staten-generaal;

Zijne Exc. Mr. T. M. C. Asser, Hoogstderzelver minister van staat, lid van den raad van state, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. jonkheer J. C. C. den Beer Poortugael, rustend luitenant-generaal, oud-minister van oorlog, lid van den raad van state;

Zijne Exc. jonkheer J. A. Röell, Hoogstderzelver adjudant in buitengewonen dienst, rustend vice-admiraal, oud-minister van marine;

Den heer J. A. Loeff, Hoogstderzelver oud-minister van justitie, lid van de tweede kamer der staten-generaal.

De President der Republiek Peru :

Zijne Exc. den heer Carlos G. Candamo, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië :

Zijne Exc. Samad Khan Momtazos Saltaneh, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Hoogsdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Portugal en van de Algarven enz. :

Zijne Exc. markies de Soveral, Hoogstdeszelfs staatsraad, pair van het Koninkrijk, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. graaf de Selir, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Zijne Exc. den heer Alberto d'Oliveira, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Bern.

Zijne Majesteit de Koning van Rumenië :

Zijne Exc. den heer ALEXANDER BELDIMAN, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Zijne Exc. den heer EDGARD MAVROCORDATO, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Keizer aller Russen :

Zijne Exc. den heer NELIDOW, Hoogstdeszelfs werkelijk geheimraad, Hoogstdeszelfs gezant te Parijs;

Zijne Exc. den heer DE MARTENS, Hoogstdeszelfs geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer TCHARYKOW, Hoogstdeszelfs werkelijk staatsraad, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

De President der Republiek Salvador :

Den heer PEDRO I. MATHEU, zaakgelastigde der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer SANTIAGO PEREZ TRIANA, zaakgelastigde der Republiek te London.

Zijne Majesteit de Koning van Servië :

Zijne Exc. den heer SAVA GROUÏTCH, generaal, voorzitter van den raad van state;

Zijne Exc. den heer MILOVAN MILOVANOVITCH, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer MICHEL MILITCHEVITCH, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen en te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Siam :

MOM CHATIDEJ UDOM, generaal-majoor;

Den heer C. CORRAGIONI D'ORELLI, Hoogstdeszelfs gezantschapsraad;

LUANG BHUVANARTH NARÜBAL, kapitein.

Zijne Majesteit de Koning van Zweden, der Gothen en der Wenden :

Zijne Exc. den heer KNUT HJALMAR LEONARD HAMMARSKJOLD, Hoogstdeszelfs oud-minister van justitie, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer JOHANNES HELLNER, Hoogstdeszelfs oud-minister zonder departement, oud-lid van het hooger hof van Zweden, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De Zwitsersche Bondsraad :

Zijne Exc. den heer GASTON CARLIN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van den Zwitserschen Bondsstaat te Londen en te 's Gravenhage;

Den heer EUGEEN BOREL, kolonel van den hoofdstaf, hoogleeraar aan de hoogeschool te Genève;

Den heer MAX HUBER, hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid aan de hoogeschool te Zurich.

Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen :

Zijne Exc. TURKHAN PACHA, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, minister van den evkaf;

Zijne Exc. RECHID BEY, Hoogstdeszelfs gezant te Rome;

Zijne Exc. MEHEMMED PACHA, vice-admiraal.

De President der Oostelijke Republiek Uruguay :

Zijne Exc. den heer JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ, oud-president der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer JUAN P. CASTRO, oud-voorzitter van den senaat, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Den heer JOSÉ GIL FORTOUL, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

Die, na hunne volmachten te hebben nedergelegd, welke in goeden en behoorlijken vorm zijn bevonden, omtrent het volgende zijn overeengekomen :

ARTIKEL ÉEN.

De krijgshospitaalschepen, dat wil zeggen de schepen door de Staten gebouwd of ingericht in 't bijzonder en uitsluitend met het doel om hulp te verleenen aan de gewonden, zieken en schipbreukelingen, en waarvan de namen aan de oorlogvoerende Mogendheden zullen zijn medegedeeld bij den aanvang of in den loop der vijandelijkheden, in ieder geval vóór elke ingebruikstelling, worden geëerbiedigd en kunnen gedurende de vijandelijkheden niet worden prijs gemaakt.

Evenmin zijn die schepen, met betrekking tot hun verblijf in eene onzijdige haven, gelijkgesteld met oorlogsschepen.

ARTIKEL 2.

De hospitaalschepen, geheel of ten deele uitgerust op kosten van particulieren of van officieel erkende vereenigingen tot hulpbetoon, worden eveneens geëerbiedigd en zijn niet onderhevig aan prijsmaking, indien de oorlogvoerende Mogendheid, waartoe zij behooren, hun een officieelen lastbrief heeft verstrekt en hunne namen ter kennis heeft gebracht van de tegenpartij bij den aanvang of in den loop der vijandelijkheden, in ieder geval vóor eenige ingebruikstelling.

Die schepen moeten voorzien zijn van een stuk, afkomstig van de bevoegde overheid, verklarende dat zij gedurende hunne uitrusting en bij hun eindvertrek aan haar toezicht onderworpen zijn geweest.

ARTIKEL 3.

De hospitaalschepen, geheel of ten deele uitgerust op kosten van particulieren of van officieel erkende vereenigingen van onzijdige landen, worden geëerbiedigd en zijn niet onderhevig aan prijsmaking onder voorwaarde, dat zij zich onder de leiding van een der oorlogvoerenden hebben gesteld, met voorafgaande goedkeuring van hunne eigen Regeering en met de machtiging van den oorlogvoerende zelf, en dat deze hunne namen ter kennis heeft gebracht van de tegenpartij, bij den aanvang of in den loop der vijandelijkheden, in ieder geval vóor eenige ingebruikstelling.

ARTIKEL 4.

De schepen, die vermeld zijn in de artikelen 1, 2 en 3, verleenen hulp en bijstand aan de gewonden, zieken en schipbreukelingen der oorlogvoerenden, zonder onderscheid van nationaliteit.

De Regeeringen verbinden zich om die schepen voor geenerlei oorlogsdoeleinde te gebruiken.

Die schepen mogen de bewegingen der strijdenden op geenerlei wijze belemmeren.

Gedurende en na den strijd handelen zij op eigen risico en gevaar.

De oorlogvoerenden hebben te hunnen opzichte het recht van onderzoek en van doorzoeking; zij kunnen hunne medewerking weigeren, hun gebieden zich te verwijderen, hun een bepaalden koers voorschrijven en eenen commissaris aan boord plaatsen, zelfs hen inhouden, indien de ernst der omstandigheden het mocht vergen.

De oorlogvoerenden schrijven, zooveel mogelijk, in het scheepsdagboek der hospitaalschepen de bevelen in, welke zij hun geven.

ARTIKEL 5.

De krijgshospitaalschepen worden onderscheiden door eene witte buitenschildering met eenen horizontalen groenen band van ongeveer anderhalven meter breedte.

De schepen, die vermeld zijn in de artikelen 2 en 3, worden onderscheiden door eene witte buitenschildering met eenen horizontalen rooden band van ongeveer anderhalven meter breedte.

De sloepen der zoo even vermelde schepen, evenals de kleine vaartuigen die bestemd kunnen worden voor den hospitaaldienst, worden onderscheiden door eene dergelijke beschildering.

Alle hospitaalschepen maken zich kenbaar door, met hunne nationale vlag, de witte vlag met rood kruis, voorzien door het Verdrag van Genève, en bovendien, indien zij tot eenen onzijdigen Staat behooren, door aan den grooten mast de nationale vlag te hijschen van den oorlogvoerende, onder wiens leiding zij zich hebben gesteld.

De hospitaalschepen, die, in het geval in artikel 4 voorzien, door den vijand worden aangehouden, moeten de nationale vlag van den oorlogvoerende, waartoe zij behooren, inhalen.

De bovengenoemde schepen en sloepen die zich 's nachts overeenkomstig den hun toekomenden eerbied willen verzekeren, moeten, met toestemming van den oorlogvoerende dien zij vergezellen, de noodige maatregelen nemen om de kleuren die hen kenmerken, voldoende te doen uitkomen.

ARTIKEL 6.

De in artikel 5 voorziene onderscheidingsteekens kunnen zoowel in tijd van vrede als in tijd van oorlog slechts gebruikt worden ter bescherming of ter onderscheiding der aldaar genoemde vaartuigen.

ARTIKEL 7.

In geval van een gevecht aan boord van een oorlogsschip worden de ziekeninrichtingen zooveel mogelijk gecerbiedigd en gespaard.

Deze ziekeninrichtingen en haar materieel blijven aan de oorlogswetten onderworpen, maar kunnen niet tot een ander doel worden bestemd, zoolang zij voor de gewonden en zieken noodig zijn.

Evenwel heeft de bevelhebber, die haar in zijne macht heeft, de bevoegdheid er over te beschikken, in geval zulks voor een gewichtig militair belang noodzakelijk is, mits hij van te voren de gewonden en zieken, die zich daarin bevinden, in veiligheid stelt.

ARTIKEL 8.

De bescherming, aan de hospitaalschepen en aan de ziekeninrichtingen der oorlogsschepen verschuldigd, houdt op als men er van gebruik maakt tot het verrichten van voor den vijand nadeelige handelingen.

Als rechtmatige reden om die bescherming niet verder te verleenen wordt niet beschouwd het feit, dat het personeel dier hospitaalschepen en ziekeninrichtingen voor de handhaving der orde en tot verdediging der gewonden en zieken gewapend is, evenmin als het feit dat zich aan boord een toestel voor radiotelegrafie bevindt.

ARTIKEL 9.

De oorlogvoerenden kunnen een beroep doen op de menschlievendheid der gezagvoerders van onzijdige handelsvaartuigen, jachten of sloepen, om gewonden of zieken aan boord te nemen en te verzorgen.

De vaartuigen, die aan dat beroep gehoor geven, evenals die welke uit eigen beweging gewonden, zieken of schipbreukelingen aan boord nemen, genieten eene bijzondere bescherming en zekere vrijstellingen. In geen geval kunnen zij wegens het feit van dit vervoer worden prijs gemaakt; maar, behoudens de hun gedane beloften, blijven zij blootgesteld aan prijsmaking wegens eenigerlei schending der onzijdigheid, waaraan zij zich schuldig gemaakt mochten hebben.

ARTIKEL 10.

Het geestelijk, geneeskundig en hospitaal-personeel van ieder prijs gemaakt schip is onschendbaar en kan niet krijgsgevangen gemaakt worden. Bij het verlaten van het schip neemt dit personeel de voorwerpen en heelkundige instrumenten mede, welke zijn bijzonder eigendom zijn.

Dat personeel gaat voort zijne bedieningen te vervullen, zoolang zulks noodig zal zijn en het kan zich vervolgens verwijderen, wanneer de opperbevelhebber het mogelijk oordeelt.

De oorlogvoerenden moeten aan dat in hunne handen gevallen personeel dezelfde vergoedingen en dezelfde soldij verzekeren als aan het personeel van dezelfde rangen hunner eigen zeemacht toekomt.

ARTIKEL 11.

De zich aan boord bevindende zee- en krijgslieden en andere officieel aan de zee- of landmacht verbonden personen, die gewond of ziek zijn, om 't even tot welke natie zij behooren, worden door de nemers geëerbiedigd en verzorgd.

ARTIKEL 12.

Elk oorlogsschip van eene oorlogvoerende Partij kan de uitlevering vragen der gewonden, zieken en schipbreukelingen, die aan boord zijn van militaire hospitaalschepen, van hospitaalschepen toebehoorende aan eene vereeniging tot hulpbetoon of aan particulieren, van handelsvaartuigen, jachten en sloepen, van welke nationaliteit die vaartuigen ook zijn.

ARTIKEL 13.

Indien gewonden, zieken of schipbreukelingen aan boord van een onzijdig oorlogsschip worden opgenomen, moeten, binnen de grenzen van het mogelijke, maatregelen genomen worden opdat zij niet meer aan de krijgsverrichtingen kunnen deelnemen.

ARTIKEL 14.

De schipbreukelingen, gewonden of zieken van eenen oorlogvoerende, welke in de handen vallen van den andere, zijn krijgsgevangenen. Aan dezen laatste staat het vrij, naar omstandigheden, te beslissen, of hij hen wil houden, hen zenden naar eene haven van zijnen Staat, naar eene onzijdige haven of zelfs naar eene haven van de tegenpartij. In het laatste geval, mogen de aldus aan hun land teruggegeven gevangenen gedurende den oorlog niet dienen.

ARTIKEL 15.

De schipbreukelingen, gewonden of zieken, die, met toestemming van de plaatselijke overheid, in eene onzijdige haven worden ontscheept, moeten, behoudens eene schikking in tegenovergestelden zin van den onzijdigen Staat met de oorlogvoerende Staten, op zoodanige wijze door den onzijdigen Staat bewaakt worden, dat zij niet opnieuw kunnen deelnemen aan de krijgsverrichtingen.

De hospitaalkosten en die voor de interneering zullen gedragen worden door den Staat, tot welken de schipbreukelingen, gewonden of zieken behooren.

ARTIKEL 16.

Na elk gevecht worden door beide oorlogvoerende Partijen, voor zoover de militaire belangen het veroorloven, maatregelen genomen om de schipbreukelingen, gewonden en zieken op te zoeken en hen, evenals de dooden, tegen plundering en slechte behandeling te doen beschermen.

Zij zorgen er voor, dat aan het begraven, het overboord zetten of het verbranden der dooden een nauwkeurig onderzoek hunner lijken voorafgaat.

ARTIKEL 17.

Ieder oorlogvoerende zendt, zoodra mogelijk, aan de overheden van hun land, van hunne zeemacht of van hun leger, de op de dooden gevonden militaire identiteitsteekens of -stukken, en de naamlijst der door hem opgenomen gewonden of zieken.

De oorlogvoerenden houden elkander op de hoogte van de interneeringen en veranderingen, evenals van de opnamen in de hospitalen en van de sterfgevallen, die zijn voorgekomen onder de gewonden en zieken, welke zich in hunne macht bevinden. Zij verzamelen alle voorwerpen, dienende tot persoonlijk gebruik, voorwerpen van waarde, brieven enz., die op de genomen schepen worden gevonden of die worden achtergelaten door de gewonden of zieken, welke in de hospitalen overleden zijn, ten einde ze aan de belanghebbenden door de overheden van hun land te doen toekomen.

ARTIKEL 18.

De bepalingen van dit Verdrag zijn slechts toepasselijk tusschen de verdragsluitende Mogendheden en alleen indien de oorlogvoerenden alle partijen zijn bij het Verdrag.

ARTIKEL 19.

De opperbevelhebbers der vloten van de oorlogvoerenden moeten voorzien in de regeling der bijzonderheden betreffende de uitvoering der voorgaande artikelen, en de niet voorziene gevallen regelen, volgens de voorschriften hunner wederkeerige Regeeringen en overeenkomstig de algemeene beginselen van dit Verdrag.

ARTIKEL 20.

De onderteekenende Mogendheden treffen de noodige maatregelen om hare zeemachten, en in het bijzonder het beschermde personeel, te onderrichten van de bepalingen van dit Verdrag en ze ter kennis der bevolking te brengen.

ARTIKEL 21.

De onderteekenende Mogendheden verbinden zich eveneens om in geval van onvoldoendheid van hare strafwetten, de noodige maatregelen te nemen of aan hare wetgevende lichamen voor te stellen, om in tijd van oorlog de individueele daden van plundering en slechte behandeling van gewonden en zieken, tot de zeemachten behoorende, te beteugelen, alsook om het misbruik maken, door niet door dit Verdrag beschermde vaartuigen, van de in artikel 5 aangewezen onderscheidingsteekens, te straffen als ongeoorloofd gebruik van militaire teekens.

Zij deelen elkander, door tusschenkomst van de Nederlandsche Regeering, de bepalingen tegen deze feiten mede, uiterlijk binnen vijf jaar na de bekrachtiging van dit Verdrag.

ARTIKEL 22.

In geval van krijgsverrichtingen tusschen land- en zeemacht der oorlogvoerenden, zijn de bepalingen van dit Verdrag slechts toepasselijk op de ingescheepte krijgsmacht.

ARTIKEL 23.

Dit Verdrag zal zoo spoedig mogelijk worden bekrachtigd.

De akten van bekrachtiging zullen te 's Gravenhage worden nedergelegd.

De eerste nederlegging van akten van bekrachtiging zal vastgesteld worden door een proces-verbaal, geteekend door de vertegenwoordigers der Mogendheden, die er aan deelnemen en door den Nederlandschen Minister van Buitenlandsche Zaken.

De latere nederleggingen van akten van bekrachtiging zullen plaats hebben door middel van eene geschreven kennisgeving, gericht aan de Nederlandsche Regeering en vergezeld van de oorkonde van bekrachtiging.

Een gewaarmerkt afdruk van het proces-verbaal betrekkelijk de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging, van de in het voorgaande lid vermelde kennisgevingen, alsmede van de oorkonden van bekrachtiging, zal door de zorgen der Nederlandsche Regeering en langs diplomatieken weg onmiddellijk worden overgemaakt aan de Mogendheden, uitgenoodigd tot de Tweede Vredes-Conferentie, alsmede aan de andere Mogendheden, die tot het Verdrag zullen zijn toegetreden. In de gevallen, in het voorgaande lid bedoeld, zal genoemde Regeering Haar tegelijker tijd doen kennen den datum, waarop Zij de kennisgeving ontvangen heeft.

ARTIKEL 24.

De niet onderteekenende Mogendheden, die het Verdrag van Genève van 6 Juli 1906 aangenomen hebben, zijn bevoegd tot dit Verdrag toe te treden.

De Mogendheid, die wenscht toe te treden, geeft van Hare bedoeling schriftelijk kennis aan de Nederlandsche Regeering, onder overmaking der akte van toetreding, die in de archieven van genoemde Regeering wordt nedergelegd.

Deze Regeering doet onmiddellijk aan alle andere Mogendheden een gewaarmerkten afdruk geworden van de kennisgeving, alsmede van de akte van toetreding, met aangifte van den datum, waarop Zij de kennisgeving heeft ontvangen.

ARTIKEL 25.

Dit Verdrag vervangt, zoodra het behoorlijk bekrachtigd is, het Verdrag van den 29n Juli 1899 nopens de toepassing op den zee-oorlog der beginselen van het Verdrag van Genève, ten aanzien der betrekkingen tusschen de verdragsluitende Mogendheden.

Het Verdrag van 1899 blijft van kracht ten aanzien der betrekkingen tusschen de Mogendheden, die het geteekend hebben en die niet eveneens dit Verdrag bekrachtigen.

ARTIKEL 26.

Dit Verdrag treedt in werking voor de Mogendheden, die aan de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging hebben deelgenomen, zestig dagen na de dagteekening van het proces-verbaal dezer nederlegging, en voor de Mogendheden, die later de akten van bekrachtiging nederleggen of toetreden, zestig dagen nadat de kennisgeving der nederlegging van Hare akten van bekrachtiging of van Hare toetreding door de Nederlandsche Regeering is ontvangen.

ARTIKEL 27.

Moest eene der verdragsluitende Mogendheden dit Verdrag willen opzeggen, dan wordt deze opzegging schriftelijk ter kennis gebracht van de Nederlandsche Regeering, die onmiddellijk een gewaarmerkten afdruk der kennisgeving doet geworden aan al de andere Mogendheden en Haar daarbij doet kennen den datum, waarop Zij die ontvangen heeft.

De opzegging heeft slechts gevolg ten opzichte der Mogendheid, die er van kennis heeft gegeven en één jaar nadat de kennisgeving er van de Nederlandsche Regeering heeft bereikt.

ARTIKEL 28.

Een register, gehouden door het Nederlandsche Ministerie van Buitenlandsche Zaken, wijst aan den datum der nederlegging van de akten van bekrachtiging, geschied ingevolge artikel 23, lid 3 en 4, alsmede den datum waarop de kennisgevingen van toetreding (artikel 24, lid 2) of van opzegging (art. 27, lid 1) zijn ontvangen.

Iedere verdragsluitende Mogendheid is bevoegd kennis te nemen van dit register en er gewaarmerkte uittreksels uit te vragen.

Ten blijke waarvan de Gevolmachtigden dit Verdrag van hunne onderteekeningen hebben voorzien.

Gedaan te 's Gravenhage, den 18n October 1907, in enkelvoudig exem-

plaar, dat nedergelegd blijft in de archieven der Nederlandsche Regeering en waarvan gewaarmerkte afdrukken langs diplomatieken weg worden overgemaakt aan de Mogendheden, die tot de Tweede Vredes-Conferentie zijn uitgenoodigd geworden.

1. *Voor Duitschland*	MARSCHALL. KRIEGE.	
2. *Voor de Vereenigde-Staten van Amerika.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.	
3. *Voor Argentina.*	ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.	
4. *Voor Oostenrijk-Hongarije* .	MÉREY. Bon MACCHIO.	
5. *Voor België*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.	
6. *Voor Bolivia*	CLAUDIO PINILLA.	
7. *Voor Brazilië*	RUY BARBOSA. E. LISBÔA.	
8. *Voor Bulgarije*	Generaal-Majoor VINAROFF. IV. KARANDJOULOFF.	
9. *Voor Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.	
10. *Voor China*	LOUTSENGTSIANG. TSIENSUN.	Onder voorbehoud van artikel 21.

11. *Voor Columbia*	Jorge Holguin. S. Perez Triana. M. Vargas.	
12. *Voor de Republiek Cuba* . .	Antonio S. de Bustamante. Gonzalo de Quesada. Manuel Sanguily.	
13. *Voor Denemarken*	C. Brun.	
14. *Voor de Dominikaansche Republiek.*	dr. Henriquez y Carvajal. Apolinar Tejera.	
15. *Voor Ecuador*	Victor M. Rendón. E. Dorn y de Alsúa.	
16. *Voor Spanje.*	W. R. de Villa Urrutia. José de la Rica y Calvo. Gabriel Maura.	
17. *Voor Frankrijk.*	Léon Bourgeois. d'Estournelles de Constant. L. Renault. Marcellin Pellet.	
18. *Voor Groot-Britannië* . . .	Edw. Fry. Ernest Satow. Reay. Henry Howard.	Onder voorbehoud der artikelen 6 en 21 en der volgende verklaring : « Bij het stellen hunner handteekening op dit Verdrag, verklaren de Britsche Gevolmachtigden, dat de Regeering Zijner Majesteit verstaat, dat de toepassing van artikel 12 zich beperkt tot het enkel geval waarin strijders opgenomen worden tijdens of na een zeegevecht waaraan zij deelgenomen hebben. »
19. *Voor Griekenland*	Cléon Rizo Rangabé. Georges Streit.	
20. *Voor Guatemala*	José Tible Machado.	

21. *Voor Haïti*	DALBÉMAR JN JOSEPH. J. N. LÉGER. PIERRE HUDICOURT.	
22. *Voor Italië*	POMPILJ. G. FUSINATO.	
23. *Voor Japan*	AIMARO SATO.	
24. *Voor Luxemburg*	EYSCHEN. Cte DE VILLERS.	
25. *Voor Mexiko*	G. A. ESTEVA. S. B. DE MIER. F. L. DE LA BARRA.	
26. *Voor Montenegro*	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.	
27. *Voor Nicaragua.*		
28. *Voor Noorwegen*	F. HAGERUP.	
29. *Voor Panama*	B. PORRAS.	
30. *Voor Paraguay.*	G. DU MONCEAU.	
31. *Voor Nederland.*	W. H. DE BEAUFORT. T. M. C. ASSER. DEN BEER POORTUGAEL. J. A. RÖELL. J. A. LOEFF.	
32. *Voor Peru*	C. G. CANDAMO.	
33. *Voor Perzië.*	MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN. SADIGH UL MULK M. AHMED KHAN.	Onder voorbehoud van het door de Conferentie erkende recht, den Leeuw en de Roode Zon te bezigen, in stede van het Roode Kruis.

34.	*Voor Portugal*	MARQUIS DE SOVERAL. CONDE DE SÉLIR. ALBERTO D'OLIVEIRA.
35.	*Voor Rumenië*	EDG. MAVROCORDATO.
36.	*Voor Rusland*	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.
37.	*Voor Salvador*	P. J. MATHEU. S. PEREZ TRIANA.
38.	*Voor Servië*	S. GROUÏTCH. M. G. MILOVANOVITCH. M. G. MILITCHEVITCH.
39.	*Voor Siam*	MOM CHATIDEJ UDOM. C. CORRAGIONI D'ORELLI. LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.
40.	*Voor Zweden*	K. H. L. HAMMARSKJÖLD. JOH. HELLNER.
41.	*Voor Zwitserland*	CARLIN.
42.	*Voor Turkije*	TURKHAN. (Onder voorbehoud van het door de Vredes-Conferentie erkende recht, de Roode Halvemaan te bezigen.)
43.	*Voor Uruguay*	JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.
44.	*Voor Venezuela.*	J. GIL FORTOUL.

VERDRAG

NOPENS

ZEKERE BEPERKINGEN VAN DE UITOEFENING VAN HET BUITRECHT IN DEN ZEEOORLOG

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen; de President der Vereenigde-Staten van Amerika; de President der Argentijnsche Republiek; Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije; Zijne Majesteit de Koning der Belgen; de President der Republiek Bolivia; de President der Vereenigde-Staten van Brazilië; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije; de President der Republiek Chili; de President der Republiek Columbia; de Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba; Zijne Majesteit de Koning van Denemarken; de President der Dominikaansche Republiek; de President der Republiek Ecuador; Zijne Majesteit de Koning van Spanje; de President der Fransche Republiek; Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië; Zijne Majesteit de Koning der Hellenen; de President der Republiek Guatemala; de President der Republiek Haïti; Zijne Majesteit de Koning van Italië; Zijne Majesteit de Keizer van Japan; Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau; de President der Vereenigde-Staten van Mexiko; Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen; de President der Republiek Panama; de President der Republiek Paraguay; Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden; de President der Republiek Peru; Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië; Zijne Majesteit de Koning van Portugal en der Algarven enz.; Zijne Majesteit de Koning van Roemenië;

de President der Republiek Salvador; Zijne Majesteit de Koning van Servië; Zijne Majesteit de Koning van Siam; Zijne Majesteit de Koning van Zweden; de Zwitsersche Bondsraad; Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen; de President der Oostelijke Republiek Uruguay; de President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

De noodzakelijkheid erkennende om, beter dan voorheen, de billijke toepassing van het recht op de internationale zeevaartsbetrekkingen in tijd van oorlog te verzekeren;

Van oordeel dat, om daartoe te geraken, het aangewezen is te beginnen met de waarborgen, die aan den vreedzamen handel en den ongevaarlijken arbeid verschuldigd zijn, alsmede de wijze waarop de vijandelijkheden op zee gepleegd worden in gemeenschappelijke regelen samen te vatten, daarbij, in een gemeenschappelijk belang, zekere oude, van elkander afwijkende praktijken prijs gevende of in overeenstemming brengende; dat het van belang is in wederkeerige, geschreven overeenkomsten de beginselen vast te leggen, die tot nu toe in het onzeker gebied der twistpunten gebleven waren of aan de willekeur der Regeeringen waren overgelaten;

Dat, reeds nu, een zeker aantal regelen kan worden gesteld, zonder dat op het thans voor de aangelegenheden, die er niet in voorzien worden, geldend recht inbreuk wordt gemaakt;

Hebben tot Hunne Gevolmachtigden benoemd, te weten;

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen :

Zijne Exc. baron MARSCHALL VON BIEBERSTEIN, Hoogstdeszelfs minister van staat, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant te Constantinopel;

Den heer Dr JOHANNES KRIEGE, Hoogstdeszelfs gezant met buitengewone zending bij deze Conferentie, Hoogstdeszelfs gezantschaps-geheimraad en rechtsgeleerde aan het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Amerika :

Zijne Exc. den heer JOSEF H. CHOATE, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer HORACE PORTER, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer URIAH M. ROSE, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer DAVID JAYNE HILL, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te 's Gravenhage;

Den heer CHARLES S. SPERRY, vice-admiraal, gevolmachtigd minister;

Den heer Georges B. Davis, brigade-generaal, hoofd van het krijgsgerecht van het bondsleger, gevolmachtigd minister;

Den heer William I. Buchanan, gevolmachtigd minister.

De President der Argentijnsche Republiek :

Zijne Exc. den heer Roque Saenz Peña, oud-minister van buitenlandsche zaken, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Luis M. Drago, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, afgevaardigde, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Carlos Rodriguez Larreta, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije :

Zijne Exc. den heer Gaëtan Mérey de Kapos-Mére, Hoogstdeszelfs geheimraad, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. den heer baron Karel de Macchio, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Athene.

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Exc. den heer Beernaert, Hoogstdeszelfs minister van staat, lid van de kamer van volksvertegenwoordigers, lid van het Instituut van Frankrijk en van de Koninklijke academiën van België en van Rumenië, eerelid van het instituut voor internationaal recht, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer J. Van den Heuvel, Hoogstdeszelfs minister van staat, oud-minister van justitie;

Zijne Exc. den heer baron Guillaume, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage, lid der Koninklijke academie van Rumenië.

De President der Republiek Bolivia :

Zijne Exc. den heer Claudio Pinilla, minister van buitenlandsche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Fernando E. Guachalla, gevolmachtigd minister te Londen.

De President der Vereenigde-Staten van Brazilië :

Zijne Exc. den heer Ruy Barbosa, buitengewoon en gevolmachtigd gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Eduardo F. S. dos Santos Lisbôa, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarijë

Den heer Vrban Vinaroff, generaal-majoor van den staf, Hoogstdeszelfs generaal à la suite;

Den heer Iwan Karandjouloff, procureur-generaal aan het verbrekingshof.

De President der Republiek Chili :

Zijne Exc. den heer Domingo Gana, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Londen;

Zijne Exc. den heer Augusto Matte, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Berlijn;

Zijne Exc. den heer Carlos Concha, oud-minister van oorlog, oud-voorzitter der kamer van afgevaardigden, oud-buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Buenos-Ayres.

De President der Republiek Columbia :

Den heer Jorge Holguin, generaal;

Den heer Santiago Pérez Triana;

Zijne Exc. den heer Marceliano Vargas, generaal, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs.

De Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba :

Den heer Antonio Sanchez de Bustamante, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Habana, senator der Republiek;

Zijne Exc. den heer Gonzalo de Quesada y Aróstegui, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer Manuel Sanguily, oud-bestuurder van het instituut voor middelbaar onderwijs te Habana, senator der Republiek.

Zijne Majesteit de Koning van Denemarken :

Zijne Exc. den heer Constantin Brun, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Washington;

Den heer Christian Frederik Scheller, vice-admiraal;

Den heer Axel Vedel, Hoogstdeszelfs kamerheer, afdeelingshoofd aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken.

De President der Dominikaansche Republiek :

Den heer Francisco Henriquez y Carvajal, oud-staatssecretaris aan het ministerie van buitenlandsche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Apolinar Tejera, rector van het ambachts-instituut der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Ecuador :

Zijne Exc. den heer Victor Rendón, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Madrid;

Den heer Enrique Dorn y de Alsúa, zaakgelastigde.

Zijne Majesteit de Koning van Spanje :

Zijne Exc. den heer W. R. de Villa-Urrutia, senator, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant te Londen;

Zijne Exc. den heer José de la Rica y Calvo, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Den heer Gabriel Maura y Gamazo, graaf de Mortera, afgevaardigde bij de Cortes.

De President der Fransche Republiek :

Zijne Exc. den heer Léon Bourgeois, buitengewoon gezant der Republiek, senator, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer baron d'Estournelles de Constant, senator, gevolmachtigd minister der eerste klasse, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Louis Renault, hoogleeraar aan de faculteit van rechtsgeleerdheid der hoogeschool te Parijs, gevolmachtigd minister ten eeretitel, rechtsgeleerde aan het ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het Instituut van Frankrijk, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Marcellin Pellet, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Fransche Republiek te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van het Verecnigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië.

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Sir Edward Fry, G. C. B., lid van den geheimen raad, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. der Zeer Achtbaren Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., lid van den geheimen raad, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., lid van den geheimen raad, oud-voorzitter van het Instituut voor internationaal recht;

Zijne Exc. Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning der Hellenen :

Zijne Exc. den heer Cléon Rizo Rangabé, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Den heer Georges Streit, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Athene, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Guatemala :

Den heer José Tible Machado, zaakgelastigde der Republiek te 's Gravenhage en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Enrique Gómez Carillo, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

De President der Republiek Haïti :

Zijne Exc. den heer Jan Josef Dalbémar, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer J. N. Léger, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer Pieter Hudicourt, oud-hoogleeraar van openbaar internationaal recht, advocaat aan de balie te Port-au-Prince.

Zijne Majesteit de Koning van Italië :

Zijne Exc. Graaf Josef Tornielli Brusati di Vergano, senator van het Koninkrijk, gezant van Zijne Majesteit den Koning te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage, voorzitter der Italiaansche vertegenwoordiging, gevolmachtigd vertegenwoordiger;

Zijne Exc. den heer commandeur Guido Pompilj, afgevaardigde bij het parlement, staats-ondersecretaris aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken;

Den heer commandeur Guido Fusinato, staatsraad, afgevaardigde bij het parlement, oud-minister van onderwijs.

Zijne Majesteit de Keizer van Japan :

Zijne Exc. den heer KEIROKU TSUDZUKI, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. den heer AIMARO SATO, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau :

Zijne Exc. den heer EYSCHEN, Hoogstdeszelfs minister van staat, voorzitter der Groothertogelijke Regeering;

Den heer graaf DE VILLERS, zaakgelastigde van het Groothertogdom te Berlijn.

De President der Vereenigde-Staten van Mexiko :

Zijne Exc. den heer GONZALO A. ESTEVA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome;

Zijne Exc. den heer SEBASTIAN B. DE MIER, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer FRANCISCO L. DE LA BARRA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Brussel en te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen :

Zijne Exc. den heer FRANCIS HAGERUP, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage en te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Panama :

Den heer BELISARIO PORRAS.

De President der Republiek Paraguay :

Zijne Exc. den heer EUSEBIO MACHAÏN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Den heer graaf G. DU MONCEAU DE BERGENDAL, consul der Republiek te Brussel.

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden :

Den heer W. H. DE BEAUFORT, Hoogstderzelver oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van de tweede kamer der staten-generaal;

Zijne Exc. den heer Mr T. M. C. Asser, Hoogstderzelver minister van staat, lid van den raad van state, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. jonkheer J. C. C. den Beer Poortugael, rustend luitenant generaal, oud-minister van oorlog, lid van den raad van state;

Zijne Exc. jonkheer J. A. Röell, Hoogstderzelver adjudant in buitengewonen dienst, rustend vice-admiraal, oud-minister van marine;

Den heer J. A. Loeff, Hoogstderzelver oud-minister van justitie, lid van de tweede kamer der staten-generaal.

De President der Republiek Peru :

Zijne Exc. den heer Carlos G. Candamo, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Keizerlijke Majesteit de Schah van Perzië :

Zijne Exc. Samad Khan Momtazos Saltaneh, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Portugal en van de Algarven enz. :

Zijne Exc. markies de Soveral, Hoogstdeszelfs staatsraad, pair van het Koninkrijk, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. graaf de Selir, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Zijne Exc. den heer Alberto d'Oliveira, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Bern.

Zijne Majesteit de Koning van Rumenië :

Zijne Exc. den heer Alexander Beldiman, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Zijne Exc. den heer Edgar Mavrocordato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

De President der Republiek Salvador :

Den heer Pedro I. Mathieu, zaakgelastigde der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Santiago Perez Triana, zaakgelastigde der Republiek te Londen.

Zijne Majesteit de Koning van Servië :

Zijne Exc. den heer Sava Groeïtch, generaal, voorzitter van den raad van state;

Zijne Exc. den heer Milovan Milovanovitch, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Michel Militchevitch, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen en te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Siam :

Mom Chatidej Udom, generaal-majoor;

Den heer C. Corragioni d'Orelli, Hoogstdeszelfs gezantschapsraad;

Luang Bhuvanarth Narübal, kapitein.

Zijne Majesteit de Koning van Zweden, der Gothen en der Wenden :

Zijne Exc. den heer Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Hoogstdeszelfs oud-minister van justitie, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Johannes Hellner, Hoogstdeszelfs oud-minister zonder departement, oud-lid van het hooger hof van Zweden, lid van het bestendig hof van arbitrage;

De Zwitsersche Bondsraad :

Zijne Exc. den heer Gaston Carlin, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van den Zwitserschen Bondsstaat te Londen en te 's Gravenhage;

Den heer Eugeen Borel, kolonel van den hoofdstaf, hoogleeraar aan de hoogeschool te Genève;

Den heer Max Huber, hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid aan de hoogeschool te Zurich.

Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen :

Zijne Exc. Turkhan Pacha, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, minister van den evkaf;

Zijne Exc. Rechid Bey, Hoogstdeszelfs gezant te Rome;

Zijne Exc. Mehemmed Pacha, vice-admiraal.

De President der Oostelijke Republiek Uruguay :

Zijne Exc. den heer José Batlle y Ordoñez, oud-president der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Juan P. Castro, oud-voorzitter van den senaat, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Den heer José Gil Fortoul, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

Die, na hunne volmachten te hebben nedergelegd, welke in goeden en behoorlijken vorm zijn bevonden, omtrent het volgende zijn overeengekomen :

HOOFDSTUK I.

Van de brievenpost.

Artikel één.

De brievenpost van onzijdigen of oorlogvoerenden, welke ook haar ambtelijke of bijzondere aard zij, die op zee op een onzijdig of vijandig schip wordt gevonden, is onschendbaar. Indien het schip wordt genomen, wordt zij met zoo min mogelijk vertraging door den prijsmaker verzonden.

De bepalingen van vorenstaand lid zijn niet van toepassing, in geval van blokkade-breuk, op de poststukken bestemd voor of herkomstig uit de geblokkeerde haven.

Artikel 2.

De onschendbaarheid der brievenpost onttrekt de postbooten van onzijdigen niet aan de wetten en gebruiken van den zeeoorlog betreffende onzijdige handelsvaartuigen in het algemeen. Echter behooren zij slechts in geval van noodzakelijkheid te worden onderzocht, en met alle mogelijke omzichtigheid en spoed.

HOOFDSTUK II.

Van de vrijstelling van prijsmaking voor zekere vaartuigen.

Artikel 3.

De booten, uitsluitend gebezigd voor de kustvisscherij of de kleine plaatselijke vaart, zijn vrijgesteld van prijsmaking, evenals hun vischtuig, want, andere scheepsbenoodigdheden en lading.

Deze vrijstelling is op de booten niet langer toepasselijk, zoodra zij op eenigerlei wijze deelnemen aan de vijandelijkheden.

De verdragsluitende Mogendheden verbieden zich den ongevaarlijken aard van gezegde booten te benuttigen, ten einde ze, met behoud van haar vreedzaam voorkomen, voor een krijgsdoel te gebruiken.

ARTIKEL 4.

Eveneens zijn van prijsmaking vrijgesteld vaartuigen belast met godsdienstige, wetenschappelijke of menschlievende zendingen.

HOOFDSTUK III.

Van den rechtstoestand der bemanningen van door een oorlogvoerende prijs gemaakte vijandelijke handelsvaartuigen.

ARTIKEL 5.

Wanneer een vijandelijk handelsvaartuig door een oorlogvoerende is prijs gemaakt, worden de leden der bemanning, die onderdanen van eenen onzijdigen Staat zijn, niet krijgsgevangen gemaakt.

Hetzelfde geldt voor den gezagvoerder en de officieren, die onderdanen van eenen onzijdigen Staat zijn, indien zij formeel en schriftelijk beloven, gedurende den oorlog niet op een vijandelijk vaartuig te zullen dienen.

ARTIKEL 6.

De gezagvoerder, officieren en leden der bemanning, die onderdanen van den vijandelijken Staat zijn, worden niet krijgsgevangen gemaakt, op voorwaarde dat zij zich bij uitdrukkelijke schriftelijke belofte verbinden gedurende de vijandelijkheden geen dienst te nemen, die betrekking heeft met de oorlogsverrichtingen.

ARTIKEL 7.

De namen der personen, vrijgelaten onder de omstandigheden bedoeld in artikel 5, lid 2, en in artikel 6, worden door den prijsmakenden oorlogvoerende aan den anderen oorlogvoerende kenbaar gemaakt. Het is laatstgenoemde verboden gezegde personen wetens te gebruiken.

ARTIKEL 8.

De bepalingen der drie vorenstaande artikelen zijn niet van toepassing op vaartuigen, die aan de vijandelijkheden deelnemen.

HOOFDSTUK IV.

Slotbepalingen.

Artikel 9.

De bepalingen van dit Verdrag zijn slechts toepasselijk tusschen de verdragsluitende Mogendheden en alleen indien de oorlogvoerenden alle partijen zijn bij het Verdrag.

Artikel 10.

Dit Verdrag zal zoo spoedig mogelijk worden bekrachtigd.

De akten van bekrachtiging zullen te 's Gravenhage worden nedergelegd.

De eerste nederlegging van akten van bekrachtiging zal vastgesteld worden door een proces-verbaal, geteekend door de vertegenwoordigers der Mogendheden, die er aan deelnemen en door den Nederlandschen Minister van Buitenlandsche Zaken.

De latere nederleggingen van akten van bekrachtiging zullen plaats hebben door middel van een geschreven kennisgeving, gericht aan de Nederlandsche Regeering en vergezeld van de oorkonde van bekrachtiging.

Een gewaarmerkt afdruk van het proces-verbaal betrekkelijk de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging, van de in het voorgaande lid vermelde kennisgevingen, alsmede van de oorkonden van bekrachtiging, zal door de zorgen der Nederlandsche Regeering en langs diplomatieken weg onmiddellijk worden overgemaakt aan de Mogendheden, uitgenoodigd tot de Tweede Vredes-Conferentie, alsmede aan de andere Mogendheden, die tot het Verdrag zullen zijn toegetreden. In de gevallen, in het voorgaande lid bedoeld, zal genoemde Regeering Haar tegelijker tijd doen kennen den datum, waarop Zij de kennisgeving ontvangen heeft.

Artikel 11.

De niet onderteekende Mogendheden zijn bevoegd tot dit Verdrag toe te treden.

De Mogendheid, die wenscht toe te treden, geeft van hare bedoeling schriftelijk kennis aan de Nederlandsche Regeering, onder overmaking der akte van toetreding, die in de archieven van genoemde Regeering wordt nedergelegd.

Deze Regeering doet onmiddellijk aan alle andere Mogendheden een gewaarmerkten afdruk geworden van de kennisgeving, alsmede van de akte van toetreding, met aangifte van den datum, waarop Zij de kennisgeving ontvangen heeft.

ARTIKEL 12.

Dit Verdrag treedt in werking voor de Mogendheden, die aan de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging hebben deelgenomen, zestig dagen na de dagteekening van het proces-verbaal dezer nederlegging, en voor de Mogendheden, die later de akten van bekrachtiging nederleggen of toetreden, zestig dagen nadat de kennisgeving der nederlegging van hare akten van bekrachting of van hare toetreding door de Nederlandsche Regeering is ontvangen.

ARTIKEL 13.

Moest eene der Verdragsluitende Mogendheden dit Verdrag willen opzeggen, dan wordt deze opzegging schriftelijk ter kennis gebracht van de Nederlandsche Regeering, die onmiddellijk een gemerkten afdruk der kennisgeving doet geworden aan al de andere Mogendheden en Haar daarbij doet kennen den datum waarop Zij die ontvangen heeft.

De opzegging heeft slechts gevolg ten opzichte der Mogendheid, die er van kennis heeft gegeven en één jaar nadat de kennisgeving er van de Nederlandsche Regeering heeft bereikt.

ARTIKEL 14.

Een register, gehouden door het Nederlandsche Ministerie van Buitenlandsche Zaken, wijst aan den datum der nederlegging van de akten van bekrachtiging, geschied ingevolge artikel 10, lid 3 en 4, alsmede den datum waarop de kennisgevingen van toetreding (artikel 11, lid 2) of van opzegging (artikel 13, lid 1) zijn ontvangen.

Iedere verdragsluitende Mogendheid is bevoegd kennis te nemen van dit register en er gewaarmerkte uittreksels uit te vragen.

Ten blijke waarvan de Gevolmachtigden dit Verdrag van hunne onderteekeningen hebben voorzien.

Gedaan te 's Gravenhage, den 18n October 1907, in enkelvoudig exemplaar, dat nedergelegd blijft in de archieven der Nederlandsche Regeering en waarvan gewaarmerkte afdrukken langs diplomatieken weg worden overgemaakt aan de Mogendheden, die tot de Tweede Vredes-Conferentie zijn uitgenoodigd geworden.

1. *Voor Duitschland* . . . . { MARSCHALL. / KRIEGE.

2. *Voor de Vereenigde-Staten van Amerika.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.
3. *Voor Argentina*	ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.
4. *Voor Oostenrijk-Hongarije* .	MÉREY. Bon MACCHIO.
5. *Voor België*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.
6. *Voor Bolivia*	CLAUDIO PINILLA.
7. *Voor Brazilië*	RUY BARBOSA. E. LISBÓA.
8. *Voor Bulgarije*	Generaal-Majoor VINAROFF. Iv. KARANDJOULOFF.
9. *Voor Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.
10. *Voor China*	
11. *Voor Columbia*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.
12. *Voor de Republiek Cuba* . .	ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. GONZALO DE QUESADA. MANUEL SANGUILY.

13. *Voor Denemarken*	C. Brun.
14. *Voor de Dominikaansche Republiek.*	dr. Henriquez y Carvajal. Apolinar Tejera.
15. *Voor Ecuador*	Victor M. Rendón. E. Dorn y de Alsúa.
16. *Voor Spanje*.	W. R. de Villa Urrutia. José de la Rica y Calvo. Gabriel Maura.
17. *Voor Frankrijk*.	Léon Bourgeois. d'Estournelles de Constant. L. Renault. Marcellin Pellet.
18. *Voor Groot-Britannië* . . .	Edw. Fry. Ernest Satow. Reay. Henry Howard.
19. *Voor Griekenland*	Cléon Rizo Rangabé. Georges Streit.
20. *Voor Guatemala*.	José Tible Machado.
21. *Voor Haïti*	Dalbémar Jn Joseph. J. N. Léger. Pierre Hudicourt.
22. *Voor Italië*	Pompilj. G. Fusinato.
23. *Voor Japan*.	Aimaro Sato.
24. *Voor Luxemburg*	Eyschen. Cte de Villers.
25. *Voor Mexiko*	G. A. Esteva. S. B. de Mier. F. L. de la Barra.

26.	*Voor Montenegro*	
27.	*Voor Nicaragua.*	
28.	*Voor Noorwegen*	F. HAGERUP.
29.	*Voor Panama*	B. PORRAS.
30.	*Voor Paraguay*	G. DU MONCEAU.
31.	*Voor Nederland.*	W. H. DE BEAUFORT. T. M. C. ASSER. DEN BEER POORTUGAEL. J. A. RÖELL. J. A. LOEFF.
32.	*Voor Peru*	C. G. CANDAMO.
33.	*Voor Perzië*	MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN. SADIGH UL MULK M. AHMED KHAN.
34.	*Voor Portugal*	MARQUIS DE SOVERAL. CONDE DE SÉLIR. ALBERTO D'OLIVEIRA.
35.	*Voor Rumenië*	EDG. MAVROCORDATO.
36.	*Voor Rusland*	
37.	*Voor Salvador*	P. J. MATHEU. S. PEREZ TRIANA.
38.	*Voor Servië*	S. GROUÏTCH. M. G. MILOVANOVITCH. M. G. MILITCHEVITCH.
39.	*Voor Siam*	MOM CHATIDEJ UDOM. C. CORRAGIONI D'ORELLI. LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.

40. *Voor Zweden* . . . . . JOH. HELLNER.

41. *Voor Zwitserland* . . . . CARLIN.

42. *Voor Turkije* . . . . . TURKHAN.

43. *Voor Uruguay* . . . . . JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.

44. *Voor Venezuëla.* . . . . . J. GIL FORTOUL.

VERDRAG

NOPENS

DE VESTIGING VAN EEN INTERNATIONAAL PRIJZENHOF

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen; de President der Vereenigde-Staten van Amerika; de President der Argentijnsche Republiek; Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije; Zijne Majesteit de Koning der Belgen; de President der Republiek Bolivia; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije; de President der Republiek Chili; de President der Republiek Columbia; de Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba; Zijne Majesteit de Koning van Denemarken; de President der Republiek Ecuador; Zijne Majesteit de Koning van Spanje; de President der Fransche Republiek; de President der Republiek Guatemala; de President der Republiek Haïti; Zijne Majesteit de Koning van Italië; de President der Vereenigde-Staten van Mexiko; Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen; de President der Republiek Panama; de President der Republiek Paraguay; Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden; de President der Republiek Peru; Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië; Zijne Majesteit de Koning van Portugal en der Algarven enz.; de President der Republiek Salvador; Zijne Majesteit de Koning van Siam; Zijne Majesteit de Koning van Zweden; de Zwitsersche Bondsraad; Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen; de President der Oostelijke Republiek Uruguay,

Bezield met den wensch op eene rechtvaardige wijze de geschillen te beslechten, die nu en dan, in geval van zeeoorlog, over de uitspraken der nationale prijsrechtbanken rijzen;

Van oordeel zijnde dat, indien deze prijsrechtbanken volgens de door hunne wetgeving voorgeschreven vormen moeten blijven rechtspreken, het van belang is dat, in bepaalde gevallen, een beroep kan aangeteekend worden onder voorwaarden die, binnen de perken van het mogelijke, de openbare belangen en de bijzondere belangen, die in iedere prijszaak betrokken zijn, in overeenstemming brengen;

Overwegende, anderzijds, dat de instelling van een Internationaal Hof, waarvan de bevoegdheid en de rechtspleging zorgvuldig zouden geregeld zijn, het beste middel is toegeschenen om dit doel te bereiken;

Overtuigd, ten slotte, dat op die wijze de harde gevolgen van eenen zeeoorlog kunnen verzacht worden; dat inzonderheid de goede betrekkingen tusschen de oorlogvoerenden en de onzijdigen beter kans hebben bewaard te blijven en dat aldus het behoud van den vrede beter verzekerd is;

Verlangende, met dat doel, een Verdrag te sluiten, hebben tot Hunne Gevolmachtigden benoemd, te weten:

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen:

Zijne Exc. baron Marschall von Bieberstein, Hoogstdeszelfs minister van staat, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant te Constantinopel;

Den heer Dr Johannes Kriege, Hoogstdeszelfs gezant met buitengewone zending bij deze Conferentie, Hoogstdeszelfs gezantschaps-geheimraad en rechtsgeleerde aan het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Amerika:

Zijne Exc. den heer Josef H. Choate, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer Horace Porter, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer Uriah M. Rose, buitengewoon gezant;

Zijne Exc. den heer David Jayne Hill, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te 's Gravenhage;

Den heer Charles S. Sperry, vice-admiraal, gevolmachtigd minister;

Den heer Georges B. Davis, brigade-generaal, hoofd van het krijgsgerecht van het bondsleger, gevolmachtigd minister;

Den heer William I. Buchanan, gevolmachtigd minister.

De President der Argentijnsche Republiek:

Zijne Exc. den heer Roque Saenz Peña, oud-minister van buitenlandsche zaken, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Luis M. Drago, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, afgevaardigde, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Carlos Rodriguez Larreta, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije :

Zijne Exc. den heer Gaëtan Mérey de Kapos-Mére, Hoogstdeszelfs geheimraad, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. den heer baron Karel de Macchio, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Athene.

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Exc. den heer Beernaert, Hoogstdeszelfs minister van staat, lid van de kamer van volksvertegenwoordigers, lid van het Instituut van Frankrijk en van de Koninklijke academiën van België en van Rumenië, eerelid van het Instituut voor internationaal recht, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer J. Van den Heuvel, Hoogstdeszelfs minister van staat, oud-minister van justitie;

Zijne Exc. den heer baron Guillaume, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage, lid der Koninklijke academie van Rumenië.

De President der Republiek Bolivia :

Zijne Exc. den heer Claudio Pinilla, minister van buitenlansche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Fernando E. Guachalla, gevolmachtigd minister te Londen.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije :

Den heer Vrban Vinaroff, generaal-majoor van den staf, Hoogstdeszelfs generaal à la suite;

Den heer Iwan Karandjouloff, procureur-generaal aan het verbrekingshof.

De President der Republiek Chili :

Zijne Exc. den heer Domingo Gana, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Londen;

Zijne Exc. den heer Augusto Matte, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Berlijn;

Zijne Exc. den heer Carlos Concha, oud-minister van oorlog, oud-voorzitter der kamer van afgevaardigden, oud-buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Buenos-Ayres.

De President der Republiek Columbia :

Den heer Jorge Holguin, generaal;

Den heer Santiago Pérez Triana;

Zijne Exc. den heer Marceliano Vargas, generaal, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs.

De Voorloopige Gouverneur der Republiek Cuba :

Den heer Antonio Sanchez de Bustamante, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Habana, senator der Republiek;

Zijne Exc. den heer Gonzalo de Quesada y Aróstegui, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer Manuel Sanguily, oud-bestuurder van het instituut voor middelbaar onderwijs te Habana, senator der Republiek.

Zijne Majesteit de Koning van Denemarken :

Zijne Exc. den heer Constantin Brun, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Washington;

Den heer Christian Frederik Schueller, vice-admiraal;

Den heer Axel Vedel, Hoogstdeszelfs kamerheer, afdeelingshoofd aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken.

De President der Republiek Ecuador :

Zijne Exc. den heer Victor Rendón, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Madrid;

Den heer Enrique Dorn y de Alsúa, zaakgelastigde.

Zijne Majesteit de Koning van Spanje :

Zijne Exc. den heer W. R. de Villa-Urrutia, senator, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant te Londen;

Zijne Exc. den heer José de la Rica y Calvo, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Den heer Gabriel Maura y Gamazo, graaf de Mortera, afgevaardigde bij de Cortès.

De President der Fransche Republiek :

Zijne Exc. den heer Léon Bourgeois, buitengewoon gezant der Republiek, senator, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer baron d'Estournelles de Constant, senator, gevolmachtigd minister der eerste klasse, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Louis Renault, hoogleeraar aan de faculteit van rechtsgeleerdheid der hoogeschool te Parijs, gevolmachtigd minister ten eeretitel, rechtsgeleerde aan het ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het Instituut van Frankrijk, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Marcellin Pellet, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Fransche Republiek te 's Gravenhage.

De President der Republiek Guatemala :

Den heer José Tible Machado, zaakgelastigde der Republiek te 's Gravenhage en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Enrique Gómez Carillo, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

De President der Republiek Haïti :

Zijne Exc. den heer Jan Josef Dalbémar, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer J. N. Léger, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington ;

Den heer Pieter Hudicourt, oud-hoogleeraar van openbaar internationaal recht, advocaat aan de balie te Port-au-Prince.

Zijne Majesteit de Koning van Italië :

Zijne Exc. graaf Josef Tornielli Brusati di Vergano, senator van het Koninkrijk, gezant van Zijne Majesteit den Koning te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage, voorzitter der Italiaansche vertegenwoordiging;

Zijne Exc. den heer commandeur Guido Pompilj, afgevaardigde bij het parlement, staats-ondersecretaris aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken;

Den heer commandeur Guido Fusinato, staatsraad, afgevaardigde bij het parlement, oud-minister van onderwijs.

De President der Vereenigde-Staten van Mexico :

Zijne Exc. den heer Gonzalo A. Esteva, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome;

Zijne Exc. den heer SEBASTIAN B. DE MIER, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer FRANCISCO L. DE LA BARRA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Brussel en te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen :

Zijne Exc. den heer FRANCIS HAGERUP, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage en te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Panama :

Den heer BELISARIO PORRAS.

De President der Republiek Paraguay :

Zijne Exc. den heer EUSEBIO MACHAÏN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Den heer graaf G. DU MONCEAU DE BERGENDAL, consul der Republiek te Brussel.

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden :

Den heer W. H. DE BEAUFORT, Hoogstderzelver oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van de tweede kamer der staten-generaal;

Zijne Exc. Mr. T. M. C. ASSER, Hoogstderzelver minister van staat, lid van den raad van state, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. jonkheer J. C. C. DEN BEER POORTUGAEL, rustend luitenant-generaal, oud-minister van oorlog, lid van den raad van state;

Zijne Exc. jonkheer J. A. RÖELL, Hoogstderzelver adjudant in buitengewonen dienst, rustend vice-admiraal, oud-minister van marine;

Den heer J. A. LOEFF, Hoogstderzelver oud-minister van justitie, lid van de tweede kamer der staten-generaal.

De President der Republiek Peru :

Zijne Exc. den heer CARLOS G. CANDAMO, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië :

Zijne Exc. SAMAD KHAN MOMTAZOS SALTANEH, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Hoogsdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Portugal en van de Algarven enz. :

Zijne Exc. markies de Soveral, Hoogstdeszelfs staatsraad, pair van het Koninkrijk, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. graaf de Selir, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Zijne Exc. den heer Alberto d'Oliveira, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Bern.

De President der Republiek Salvador :

Den heer Pedro I. Matheu, zaakgelastigde der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Santiago Perez Triana, zaakgelastigde der Republiek te London.

Zijne Majesteit de Koning van Siam :

Mom Chatidej Udom, generaal-majoor;

Den heer C. Corragioni d'Orelli, Hoogstdeszelfs gezantschapsraad;

Luang Bhuvanarth Narübal, kapitein.

Zijne Majesteit de Koning van Zweden, der Gothen en der Wenden :

Zijne Exc. den heer Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Hoogstdeszelfs oud-minister van justitie, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Johannes Hellner, Hoogstdeszelfs oud-minister zonder departement, oud-lid van het hooger hof van Zweden, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De Zwitsersche Bondsraad :

Zijne Exc. den heer Gaston Carlin, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van den Zwitserschen Bondsstaat te Londen en te 's Gravenhage;

Den heer Eugeen Borel, kolonel van den hoofdstaf, hoogleeraar aan de hoogeschool te Genève;

Den heer Max Huber, hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid aan de hoogeschool te Zurich.

Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen :

Zijne Exc. TURKHAN PACHA, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, minister van den evkaf;

Zijne Exc. RECHID BEY, Hoogstdeszelfs gezant te Rome;

Zijne Exc. MEHEMMED PACHA, vice-admiraal.

De President der Oostelijke Republiek Uruguay :

Zijne Exc. den heer JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ, oud-president der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer JUAN P. CASTRO, oud-voorzitter van den senaat, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Die, na hunne volmachten te hebben nedergelegd, welke in goeden en behoorlijken vorm zijn bevonden, omtrent het volgende zijn overeengekomen :

TITEL I.

Algemeene bepalingen.

ARTIKEL ÉEN.

De geldigheid der prijsmaking van een handelsvaartuig of van zijne lading wordt, indien het betreft onzijdige of vijandelijke eigendommen, vastgesteld voor een prijzen-rechtsmacht overeenkomstig dit Verdrag.

ARTIKEL 2.

De prijzen-rechtsmacht wordt in eersten aanleg uitgeoefend door de prijsrechtbanken van den prijsmakenden oorlogvoerende.

De uitspraken dezer rechtbanken worden in openbare zitting uitgesproken of ambtshalve ter kennis gebracht van de onzijdige of vijandelijke Partijen.

ARTIKEL 3.

Tegen de uitspraken der nationale prijsrechtbanken kan beroep ingeslagen worden vóor het Internationale Prijzenhof :

1° Wanneer de uitspraak der nationale prijsrechtbanken de eigendommen betreft van eene onzijdige Mogendheid of eenen onzijdigen particulier;

2° Wanneer die uitspraak vijandelijke eigendommen betreft en loopt over :

a) koopwaren in een onzijdig vaartuig geladen;

b) een vijandelijk vaartuig, dat in de territoriale wateren eener onzijdige Mogendheid prijs gemaakt zou zijn, in geval die Mogendheid deze prijsmaking niet tot onderwerp eener diplomatieke klacht mocht hebben gemaakt;

c) eene klacht gegrond op de bewering, dat de prijsmaking zou zijn geschied met schending hetzij van eene verdragsbepaling van kracht tusschen de oorlogvoerende Mogendheden, hetzij van een wettelijk voorschrift door den prijsmakenden oorlogvoerende uitgevaardigd.

Het beroep tegen de uitspraak der nationale prijsrechtbanken kan gegrond zijn op de overweging, dat die uitspraak niet zou zijn gerechtvaardigd, noch in feite, noch in rechte.

ARTIKEL 4.

Van het beroep kan worden gebruik gemaakt :

1° Door eene onzijdige Mogendheid, indien de uitspraak der nationale prijsrechtbanken hare eigendommen of die harer onderdanen (artikel 3, 1°), heeft aangetast of indien beweerd wordt, dat de prijsmaking van een vijandelijk vaartuig heeft plaats gehad in de territoriale wateren van die Mogendheid (artikel 3, 2°, *b*);

2° Door een onzijdig particulier, indien de uitspraak der nationale prijsrechtbanken zijne eigendommen heeft aangetast (artikel 3, 1°), onder voorbehoud echter van het recht der Mogendheid, waartoe hij behoort, hem het beroep op het Hof te ontzeggen of er zelve voor hem en in zijne plaats op te treden;

3° Door een particulier, tot de vijandelijke Mogendheid behoorende, indien de uitspraak der nationale prijsrechtbanken zijne eigendommen heeft aangetast in de bij artikel 3, 2° bedoelde voorwaarden, met uitzondering van het geval, voorzien in lid *b*.

ARTIKEL 5.

Van het beroep kan ook worden gebruik gemaakt, onder dezelfde voorwaarden als in het vorig artikel, door de onzijdige of vijandelijke rechthebbenden van den particulier, wien het beroep is toegestaan, en welke vóór de nationale rechtsmacht zijn verschenen. Deze rechthebbenden kunnen ieder voor zich, naar mate van hun belang, gebruik maken van het recht in beroep te komen.

Hetzelfde geldt voor de onzijdige of vijandelijke rechthebbenden van de onzijdige Mogendheid, wier eigendom in geschil is.

ARTIKEL 6.

Wanneer het Internationale Hof, overeenkomstig artikel 3 hierboven, bevoegd is, kan de rechtsmacht der nationale prijsrechtbanken, doch tot en

met den tweeden aanleg, worden uitgeoefend. Het staat aan de wetgeving van den prijsmakenden oorlogvoerende te bepalen of het beroep open staat, nadat er eene uitspraak is gedaan in eersten aanleg of alleen nadat deze in beroep of verbreking is gedaan.

Wanneer de nationale rechtbanken geene einduitspraak hebben gedaan binnen twee jaren te rekenen van den dag der prijsmaking, kan men zich rechtstreeks tot het Hof wenden.

ARTIKEL 7.

Indien de op te lossen rechtsvraag door een Verdrag is voorzien, van kracht tusschen den prijsmakenden oorlogvoerende en de Mogendheid, die zelve partij is in het geschil of wier onderdaan partij is in het geschil, gedraagt het Hof zich naar de bepalingen van dat Verdrag.

Bij gebreke van zoodanige bepalingen, past het Hof de regelen toe van het internationale recht. Indien algemeen erkende regelen niet bestaan, oordeelt het Hof volgens de algemeene beginselen van rechtvaardigheid en billijkheid.

De bovengenoemde voorschriften zijn eveneens toepasselijk wat betreft de bewijsorde, alsmede de bewijsmiddelen, die kunnen worden gebruikt.

Indien het beroep, overeenkomstig artikel 3, 2°, *c*, gegrond is op de schending eener door den prijsmakenden oorlogvoerende uitgevaardigde wettelijke bepaling, past het Hof deze bepaling toe.

Het Hof kan geen rekening houden met het vervallen van rechtspleging door de wetgeving van den prijsmakenden oorlogvoerende uitgevaardigd in de gevallen, waarin het meent, dat de daaruit voortvlociende gevolgen strijdig zijn met de rechtvaardigheid en de billijkheid.

ARTIKEL 8.

Indien het Hof de geldigheid uitspreekt der prijsmaking van het vaartuig of van de lading, wordt hierover volgens de wetten van den prijsmakenden oorlogvoerende beschikt.

Indien de nietigheid der prijsmaking wordt uitgesproken, gelast het Hof de teruggave van het vaartuig of van de lading en bepaalt het, zoo noodig, het bedrag der schadevergoeding. Indien het vaartuig of de lading verkocht of vernietigd zijn, bepaalt het Hof de vergoeding uit dien hoofde aan den eigenaar toe te staan.

Indien de nietigheid der prijsmaking door de nationale rechtspraak was uitgesproken, is het Hof slechts geroepen, uitspraak te doen nopens de schadevergoeding.

ARTIKEL 9.

De Verdragsluitende Mogendheden verbinden zich, zich te goeder trouw aan de uitspraken van het Internationale Prijzenhof te onderwerpen en ze in den kortst mogelijken tijd ten uitvoer te leggen.

TITEL II.

Inrichting van het Internationale Prijzenhof.

Artikel 10.

Het Internationale Prijzenhof is samengesteld uit rechters en plaatsvervangende rechters, benoemd door de Verdragsluitende Mogendheden en die allen moeten zijn rechtsgeleerden van erkend gezag in de vragen van internationaal zeerecht en die het hoogst zedelijk aanzien genieten.

De benoeming van deze rechters en plaatsvervangende rechters moet geschieden binnen zes maanden, die volgen op de bekrachtiging van dit Verdrag.

Artikel 11.

De rechters en plaatsvervangende rechters worden benoemd voor een tijdvak van zes jaar, te rekenen van den dag waarop de kennisgeving hunner benoeming is ontvangen door den Raad van Beheer, ingesteld door het Verdrag voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen van 29 Juli 1899. Hun mandaat kan vernieuwd worden.

Ingeval van overlijden of aftreding van eenen rechter of van eenen plaatsvervangenden rechter, wordt in zijne vervanging voorzien op de wijze, voor zijne benoeming vastgesteld. In dat geval geschiedt de benoeming voor een nieuw tijdvak van zes jaar.

Artikel 12.

De rechters van het Internationale Prijzenhof zijn onderling gelijkgerechtigd en hunne rangorde wordt bepaald naar den dag waarop de kennisgeving hunner benoeming is ontvangen (art. 11, lid 1) en, indien zij om de beurt zitting hebben (art. 15, lid 2), naar den dag waarop zij in bediening zijn getreden. Voor het geval die dag dezelfde is, komt de voorrang toe aan den oudste in jaren.

De plaatsvervangende rechters worden, in de uitoefening hunner bediening, gelijkgesteld met de werkelijke rechters. Echter volgen zij in rang op deze.

Artikel 13.

De rechters genieten in de uitoefening hunner bediening en buiten hun vaderland de diplomatieke voorrechten en vrijdommen.

Alvorens zitting te nemen, moeten de rechters vóor den Raad van Beheer zweren of plechtig verzekeren, dat zij hunne bediening met onpartijdigheid en geheel naar hun geweten zullen uitoefenen.

ARTIKEL 14.

Het Hof werkt ten getale van vijftien rechters; negen rechters vormen het noodige quorum.

De rechter, die afwezig of verhinderd is, wordt vervangen door den plaatsvervanger.

ARTIKEL 15.

De rechters, benoemd door de verdragsluitende Mogendheden wier namen volgen : Duitschland, de Vereenigde-Staten van Amerika, Oostenrijk-Hongarije, Frankrijk, Groot-Britannië, Italië, Japan en Rusland, zijn altijd geroepen te zitten.

De rechters en plaatsvervangende rechters, door de andere verdragsluitende Mogendheden benoemd, hebben om de beurt zitting volgens den bij dit Verdrag gevoegden staat; hunne werkzaamheden kunnen achtereenvolgens door denzelfden persoon worden waargenomen. Dezelfde rechter kan door meerdere der genoemde Mogendheden worden benoemd.

ARTIKEL 16.

Indien eene oorlogvoerende Mogendheid niet volgens de beurtwisseling eenen zittenden rechter in het Hof heeft, kan zij vragen dat de door haar benoemde rechter deelneemt aan de berechting van alle zaken, die uit den oorlog voortkomen. In dat geval beslist het lot, welke der rechters, die aan de beurt zijn om zitting te hebben, zich moet onthouden. Deze uitsluiting kan niet betrekking hebben op den rechter, benoemd door den anderen oorlogvoerende.

ARTIKEL 17.

De rechter, die, in welke hoedanigheid ook, heeft mediegewerkt tot de uitspraak der nationale prijsrechtbanken, of daarbij als raadsman of advocaat van eene der partijen opgetreden is, kan niet zitting hebben.

Een werkelijke of plaatsvervangende rechter kan, tijdens den geheelen duur zijner bediening, niet vóor het Internationale Prijzenhof als agent of als advocaat optreden, noch vóor het Hof eene der partijen, in welke hoedanigheid ook, behulpzaam zijn.

ARTIKEL 18.

De prijsmakende oorlogvoerende heeft het recht, een zeeofficier van hoogen rang aan te wijzen, die als bijzitter met raadgevende stem zitting heeft. Dezelfde bevoegdheid komt toe aan de onzijdige Mogendheid, die zelf partij is in het geding, of aan de Mogendheid wier onderdaan partij is

in het geding; indien er door toepassing dezer laatste bepaling meerdere belanghebbende Mogendheden zijn, moeten zij het onderling, zoo noodig door het lot, omtrent den aan te wijzen officier eens worden.

ARTIKEL 19.

Het Hof kiest zijnen Voorzitter en zijnen Onder-Voorzitter met volstrekte meerderheid der uitgebrachte stemmen. Na twee stemmingen geschiedt de benoeming bij betrekkelijke meerderheid en, in geval van staking der stemmen, beslist het lot.

ARTIKEL 20.

De rechters van het Internationale Prijzenhof genieten eene vergoeding voor reiskosten vastgesteld ingevolge de reglementen van hun land en ontvangen buitendien gedurende den zittijd of gedurende de uitoefening der werkzaamheden hun door het Hof opgedragen, eene som van honderd Nederlandsche gulden per dag.

Deze bedragen, die zijn begrepen in de algemeene kosten van het Hof, voorzien bij artikel 47, worden gestort door tusschenkomst van het Internationaal Bureel, ingesteld bij het Verdrag van 29 Juli 1899.

De rechters kunnen noch van hunne eigen Regeering, noch van die van eene andere Mogendheid, als leden van het Hof eenige belooning ontvangen.

ARTIKEL 21.

Het Internationale Prijzenhof heeft zijnen zetel te 's Gravenhage en kan, in geval van overmacht, dien slechts naar elders verplaatsen met de toestemming der oorlogvoerende Partijen.

ARTIKEL 22.

De Raad van Beheer, waarin slechts de vertegenwoordigers der verdragsluitende Mogendheden zitting hebben, vervult, ten opzichte van het Internationale Prijzenhof, de werkzaamheden, die hij vervult ten opzichte van het Bestendig Hof van Arbitrage.

ARTIKEL 23.

Het Internationaal Bureel dient het Internationaal Prijzenhof tot griffie en moet zijne lokalen en zijne inrichting ter beschikking van het Hof stellen. Het bewaart het archief en beheert alle administratieve zaken.

De secretaris-generaal van het Internationaal Bureel vervult de werkzaamheden van griffier.

De aan den griffier toegevoegde secretarissen, de vertalers en de noodige snelschrijvers worden door het Hof aangewezen en beëedigd.

ARTIKEL 24.

Het Hof beslist over de keuze der taal, waarvan het gebruik zal maken en die, waarvan het gebruik zal toegelaten zijn te zijnen overstaan.

In alle geval kan de officieele taal der nationale prijsrechtbanken, die zaak gevonnist hebben, vóor het Hof worden gebezigd.

ARTIKEL 25.

De belanghebbende Mogendheden hebben het recht bijzondere agenten te benoemen om als tusschenpersonen te dienen tusschen Haar en het Hof. Bovendien zijn zij gerechtigd de verdediging harer rechten en belangen aan raadslieden of advocaten op te dragen.

ARTIKEL 26.

De belanghebbende particulier wordt vóor het Hof vertegenwoordigd door eenen gemachtigde, die moet zijn hetzij een advocaat, gerechtigd om te pleiten vóor een Hof van Beroep of een Hoog gerechtshof van een der verdragsluitende Landen, hetzij een pleitbezorger, die zijn beroep bij een dergelijk Hof uitoefent, hetzij ten slotte een hoogleeraar in de rechtswetenschap aan eene inrichting voor hooger onderwijs van een dezer Landen.

ARTIKEL 27.

Voor alle kennisgevingen, die moeten worden gedaan, namelijk aan de partijen, aan de getuigen en aan de deskundigen, kan het Hof zich rechtstreeks wenden tot de Regeering der Mogendheid, op wier gebied de kennisgeving moet worden gedaan. Hetzelfde geschiedt, indien tot het vaststellen van eenig bewijsmiddel moet worden overgegaan.

De daartoe gedane verzoeken worden uitgevoerd met de middelen waarover de Mogendheid, tot wie het verzoek gericht is, krachtens hare binnenlandsche wetgeving beschikt. Zij kunnen slechts worden afgewezen, indien deze Mogendheid ze van dien aard oordeelt, dat zij op hare souvereiniteit of hare veiligheid inbreuk zouden kunnen maken. Indien aan het verzoek wordt voldaan, bevatten de kosten slechts de werkelijk gedane uitvoeringsuitgaven.

Het Hof heeft eveneens de bevoegdheid de tusschenkomst in te roepen der Mogendheid, op wier grondgebied het zijnen zetel heeft.

De kennisgevingen, welke aan de partijen moeten worden gedaan ter plaatse, waar het Hof zetelt, kunnen worden gedaan door het Internationaal Bureel.

TITEL III.

Rechtspleging voor het Internationaal Prijzenhof.

Artikel 28.

Het beroep voor het Internationaal Prijzenhof wordt aangeteekend door middel eener schriftelijke verklaring, afgelegd voor de nationale prijsrechtbank die uitspraak heeft gedaan of gericht tot het Internationaal Bureel; bij dit Bureel kan de zaak zelfs telegrafisch worden aangebracht.

De termijn van beroep wordt bepaald op honderd twintig dagen te rekenen van den dag, waarop de uitspraak is uitgesproken of ter kennis gebracht (artikel 2, lid 2).

Artikel 29.

Indien de verklaring van beroep is gedaan voor de nationale prijsrechtbank, doet deze, zonder te onderzoeken of de termijn is in acht genomen, binnen de volgende zeven dagen de stukken der zaak aan het Internationaal Bureel verzenden.

Indien de verklaring van beroep is gericht tot het Internationaal Bureel, verwittigt dit rechtstreeks, zoo mogelijk per draad, de nationale prijsrechtbank daarvan. De prijsrechtbank maakt de stukken over zooals in het vorige lid is gezegd.

Wanneer het beroep is aangeteekend door een onzijdig particulier, verwittigt het Internationaal Bureel daarvan onmiddellijk per draad de Mogendheid, waartoe de particulier behoort, ten einde die Mogendheid toe te laten het recht te doen gelden, dat haar artikel 4, 2°, toekent.

Artikel 30.

In het geval voorzien bij artikel 6, lid 2, kan het beroep slechts worden aangeteekend bij het Internationaal Bureel. Het moet worden ingesteld binnen de dertig dagen, die volgen op het einde van den termijn van twee jaren.

Artikel 31.

Bij gebreke haar beroep te hebben aangeteekend binnen den termijn, bepaald bij artikel 28 of bij artikel 30, wordt de partij, zonder bespreking, niet ontvankelijk verklaard.

Indien zij evenwel eene verhindering door overmacht aannemelijk maakt en zij het beroep heeft aangeteekend binnen de zestig dagen, die op het ophouden dier verhindering zijn gevolgd, kan zij na het verlies van haar recht daarin worden hersteld, nadat de tegenpartij behoorlijk is gehoord.

ARTIKEL 32.

Indien het beroep te rechter tijd is aangeteekend, brengt het Hof ambtshalve en zonder verwijl een gewaarmerkt afschrift der verklaring ter kennis van de tegenpartij.

ARTIKEL 33.

Indien er, behalve de partijen die zich tot het Hof hebben gewend, andere belanghebbenden zijn die het recht hebben van het beroep gebruik te maken, of indien, in het geval voorzien bij artikel 29, lid 3, de Mogendheid die is verwittigd, hare beslissing niet heeft doen kennen, wacht het Hof, om zich met de zaak te bemoeien, tot dat de termijnen voorzien in artikel 28 of in artikel 30 zijn verloopen.

ARTIKEL 34.

De rechtspleging voor het Internationale Hof bestaat uit twee onderscheiden deelen : het schriftelijk onderzoek en de bespreking.

Het schriftelijk onderzoek bestaat in de nederlegging en de uitwisseling van uiteenzettingen, van tegen-uiteenzettingen en, zoo noodig, van replieken, waarvan de volgorde en de termijnen door het Hof worden vastgesteld. De Partijen voegen daarbij alle stukken en bescheiden, waarvan zij zich willen bedienen.

Elk stuk, door eene Partij in het geding gebracht, moet in gewaarmerkt afschrift door tusschenkomst van het Hof ter kennis der andere Partij worden gebracht.

ARTIKEL 35.

Wanneer het schriftelijk onderzoek is geëindigd, kan eene openbare zitting plaats hebben, waarvan de dag door het Hof wordt bepaald.

In deze zitting zetten de Partijen de zaak uiteen, in feite en in rechte.

Het Hof kan, in elken stand van het geding, hetzij op verzoek van eene der Partijen, hetzij ambtshalve, de pleidooien schorsen, om tot een aanvullend onderzoek over te gaan.

ARTIKEL 36.

Het Internationaal Hof kan gelasten dat het aanvullend onderzoek plaats heeft, hetzij overeenkomstig de bepalingen van artikel 27, hetzij rechtstreeks vóor het Hof zelf of van een of meerdere zijner leden voor zoover zulks zonder dwang- of dreigmiddelen mogelijk is.

Indien maatregelen tot het onderzoek door de leden van het Hof moeten worden genomen, buiten het grondgebied waar het zijnen zetel heeft, moet de toestemming der vreemde Regeering worden verkregen.

ARTIKEL 37.

De Partijen worden opgeroepen om alle maatregelen van onderzoek bij te wonen. Zij ontvangen een gewaarmerkt afschrift der processen-verbaal.

ARTIKEL 38.

De bespreking wordt door den Voorzitter of door den Onder-Voorzitter geleid en, in geval van afwezigheid of verhindering van beiden, door den oudste der aanwezige rechters.

De rechter, door eene oorlogvoerende Partij benoemd, kan niet als Voorzitter zitting hebben.

ARTIKEL 39.

De bespreking is openbaar, behoudens het recht van eene gedingvoerende Mogendheid om te verzoeken tot zittingen met gesloten deuren over te gaan.

Verslag daarvan wordt gemaakt in processen-verbaal, die de Voorzitter en de griffier onderteekenen en die alleen een authentiek karakter hebben.

ARTIKEL 40.

In geval van niet-verschijning van eene der Partijen, ofschoon zij behoorlijk is opgeroepen, of wanneer zij verzuimt op te treden binnen de termijnen door het Hof bepaald, wordt zonder haar voortgegaan en beslist het Hof naar de gegevens, waarover het beschikt.

ARTIKEL 41.

Het Hof geeft ambtshalve aan de Partijen kennis van alle tijdens hare afwezigheid genomen beslissingen en gegeven bevelen.

ARTIKEL 42.

Het Hof beoordeelt vrijelijk het geheel der stukken, bewijsmiddelen en mondelinge verklaringen.

ARTIKEL 43.

De beraadslagingen van het Hof hebben plaats met gesloten deuren en blijven geheim.

Iedere beslissing wordt genomen bij meerderheid van stemmen der aanwezige rechters. Indien het Hof zit met een even getal rechters en de stemmen staken, wordt de stem van den rechter die de laatste is in de rangorde, vastgesteld bij artikel 12, lid 1, niet medegeteld.

ARTIKEL 44.

Het vonnis van het Hof moet met redenen omkleed zijn. Het vermeldt de namen der rechters, die er aan hebben deel gehad, alsmede, zoo noodig, de namen der bijzitters; het wordt onderteekend door den Voorzitter en door den griffier.

ARTIKEL 45.

Het vonnis wordt in openbare zitting uitgesproken in tegenwoordigheid of na behoorlijke oproeping van partijen; het wordt ambtshalve ter kennis van de partijen gebracht.

Wanneer deze kennisgeving eenmaal is gedaan, doet het Hof aan de nationale prijsrechtbank de stukken der zaak toekomen; het voegt daarbij een afschrift van de verschillende beslissingen, welke mochten zijn genomen, benevens een afschrift der processen-verbaal van het onderzoek.

ARTIKEL 46.

Iedere partij draagt de kosten, veroorzaakt door hare eigen verdediging.

De verliezende partij draagt bovendien de kosten, veroorzaakt door de gedingvoering. Zij moet tevens een honderste van de waarde der zaak, waarover het geschil liep, storten als bijdrage tot de algemeene kosten van het Internationale Hof. Het bedrag dezer stortingen wordt bij het vonnis van het Hof vastgesteld.

Indien het beroep door een particulier wordt aangeteekend, stort deze bij het Internationale Bureel eene borgsom, waarvan het bedrag wordt vastgesteld door het Hof en die bestemd is om de eventueele uitvoering der beide in het vorige lid vermelde verplichtingen te verzekeren. Het Hof kan den aanvang der rechtspleging afhankelijk stellen van de storting der borgsom.

ARTIKEL 47.

De algemeene kosten van het Internationale Prijzenhof worden door de verdragsluitende Mogendheden gedragen in de verhouding van hare deelneming in de werking van het Hof, zooals die is voorzien bij artikel 15 en in den daarbij gevoegden staat. De aanwijzing van plaatsvervangende rechters schept geene verplichting tot eene bijdrage in de kosten.

De Raad van Beheer wendt zich tot de Mogendheden om de voor de werking van het Hof noodzakelijke gelden te verkrijgen.

ARTIKEL 48.

Wanneer het Hof geene zitting geeft, worden de werkzaamheden, die aan hetzelve zijn opgedragen bij artikel 32, artikel 34, lid 2 en 3, arti-

kel 35, lid 1, en artikel 46, lid 3, uitgeoefend door eene Afvaardiging van drie rechters, aangewezen door het Hof. Deze Afvaardiging beslist bij meerderheid van stemmen.

ARTIKEL 49.

Het Hof maakt zelf zijn huishoudelijk reglement van orde, dat ter kennis der verdragsluitende Mogendheden moet worden gebracht.

In het jaar der bekrachtiging van dit Verdrag komt het bijeen om dat reglement samen te stellen.

ARTIKEL 50.

Het Hof kan wijzigingen voorstellen aan de bepalingen van dit Verdrag, die betrekking hebben op de rechtspleging. Deze voorstellen worden door tusschenkomst der Nederlandsche Regeering ter kennis gebracht van de verdragsluitende Mogendheden, die onderling overleggen, welk gevolg daaraan te geven.

TITEL IV.

Slotbepalingen.

ARTIKEL 51.

Dit Verdrag is slechts volkomen toepasselijk, indien de oorlogvoerende Mogendheden alle partijen zijn bij het Verdrag.

Het is bovendien wel verstaan, dat van het beroep op het Internationale Prijzenhof slechts kan worden gebruik gemaakt door eene verdragsluitende Mogendheid of den onderdaan van eene verdragsluitende Mogendheid.

In het geval van artikel 5 wordt het beroep slechts toegestaan, indien de eigenaar of de rechthebbende eveneens verdragsluitende Mogendheden of onderdanen van verdragsluitende Mogendheden zijn.

ARTIKEL 52.

Dit Verdrag zal worden bekrachtigd en de akten van bekrachtiging zullen te 's Gravenhage worden nedergelegd, zoodra alle in artikel 15 en in zijne bijlage genoemde Mogendheden in staat zullen zijn zulks te doen.

De nederlegging der akten van bekrachtiging zal in elk geval den 30n Juni 1909 plaats hebben, indien de Mogendheden, gereed tot de nederlegging, aan het Hof negen rechters en negen plaatsvervangende rechters kunnen leveren, die geschikt zijn om werkelijk te zitten. In het tegenovergesteld geval zal de nederlegging worden uitgesteld tot op het oogenblik, waarop aan deze voorwaarde zal zijn voldaan.

Van de nederlegging der akten van bekrachtiging zal een proces-verbaal worden opgemaakt, waarvan een gewaarmerkt afdruk langs diplomatieken weg zal worden overgemaakt aan ieder der in het eerste lid genoemde Mogendheden.

ARTIKEL 53.

De in artikel 15 en in zijne bijlage genoemde Mogendheden zijn bevoegd dit Verdrag te teekenen tot aan de nederlegging der akten van bekrachtiging, voorzien in lid 2 van het voorgaand artikel.

Na deze nederlegging kunnen zij er steeds zonder eenig voorbehoud tot toetreden. De Mogendheid, die wenscht toe te treden, geeft van hare bedoeling schriftelijk kennis aan de Nederlandsche Regeering, onder overmaking, te gelijker tijd, der akte van toetreding, die in de archieven der genoemde Regeering wordt nedergelegd. Deze doet, langs diplomatieken weg, een gewaarmerkten afdruk der kennisgeving en der akte van toetreding geworden aan alle in het voorgaande lid genoemde Mogendheden, daarbij aangevende den datum, waarop Zij de kennisgeving heeft ontvangen.

ARTIKEL 54.

Dit Verdrag treedt in werking zes maanden te rekenen van de nederlegging der akten van bekrachtiging voorzien in artikel 52, lid 1 en 2.

De toetredingen hebben gevolg zestig dagen nadat de kennisgeving ervan de Nederlandsche Regeering heeft bereikt en, op zijn vroegst, na afloop van het in het voorgaande lid voorziene tijdvak.

Echter is het Internationale Hof bevoegd de door de nationale rechtspraak beslechte prijszaken te berechten, te rekenen van de nederlegging der akten van bekrachtiging of van de ontvangst der kennisgeving der toetredingen. Voor deze uitspraken wordt de in artikel 28, lid 2 vastgestelde termijn slechts gerekend van den datum, waarop dit Verdrag voor de Mogendheden, die de akten van bekrachtiging hebben nedergelegd of zijn toegetreden, in werking treedt.

ARTIKEL 55.

Dit Verdrag heeft, zelfs voor de later toegetreden Mogendheden, een duur van twaalf jaren te rekenen van zijne inwerkingtreding, zooals deze is vastgesteld door artikel 54, lid 1.

Het wordt stilzwijgend, behoudens opzegging, telkens voor zes jaar verlengd.

Van de opzegging moet, ten minste één jaar vóór den afloop van ieder der in de twee voorgaande leden bedoelde tijdvakken, schriftelijk kennis

gegeven worden aan de Nederlandsche Regeering, die alle andere verdragsluitende Partijen daarmede in kennis stelt.

De opzegging heeft slechts gevolg ten opzichte der Mogendheid, die ervan kennis heeft gegeven. Het Verdrag blijft voor de andere verdragsluitende Mogendheden van kracht, mits hare deelneming in de aanwijzing der rechters voldoende zij om de werking van het Hof met negen rechters en negen plaatsvervangende rechters mogelijk te maken.

ARTIKEL 56.

In geval dit Verdrag niet van kracht is voor alle in artikel 15 en in den daarbij behoorenden staat genoemde Mogendheden, maakt de Raad van Beheer, overeenkomstig de bepalingen van dit artikel en van dien staat, de lijst op der rechters en der plaatsvervangende rechters, voor welke de verdragsluitende Mogendheden in de werking van het Hof deelnemen. De rechters die geroepen zijn om de beurt te zitten, worden, voor den tijd die hun door den bovengenoemden staat is toebedeeld, op die wijze over de verschillende jaren van het tijdvak van zes jaren verdeeld, dat, zooveel mogelijk, het Hof ieder jaar met een gelijk getal rechters werkt. Indien het aantal plaatsvervangende rechters dat der rechters te boven gaat, kan het aantal van deze laatste worden aangevuld door plaatsvervangende rechters, door het lot aangewezen door die der Mogendheden, die geen werkelijk rechter benoemen.

De aldus door den Raad van Beheer opgemaakte lijst wordt ter kennis gebracht der verdragsluitende Mogendheden. Zij wordt herzien wanneer het aantal van deze laatste ten gevolge van toetredingen of van opzeggingen gewijzigd is.

Het aanbrengen eener wijziging ten gevolge van eene toetreding heeft eerst plaats na den 1n Januari, volgende op den datum waarop de toetreding gevolg heeft, tenzij de toetredende Mogendheid eene oorlogvoerende Mogendheid is, in welk geval zij kan vragen onmiddellijk in het Hof vertegenwoordigd te worden, terwijl de bepaling van artikel 16 overigens, voor zooveel noodig, van kracht blijft.

Wanneer het geheele aantal rechters minder is dan elf, vormen zeven rechters het noodige quorum.

ARTIKEL 57.

Twee jaren vóór den afloop van iederen in artikel 55, lid 1 en 2, bedoelden termijn, kan iedere verdragsluitende Mogendheid eene wijziging vragen van de bepalingen van artikel 15 en van den daarbij gevoegden staat, wat aangaat hare deelneming in de werking van het Hof. De vraag wordt gericht tot den Raad van Beheer, die haar onderzoekt en aan alle Mogendheden voorstellen voorlegt tot het daaraan te geven gevolg. De Mogendheden

doen hunne beslissing in den kortst mogelijken tijd aan den Raad van Beheer kennen. De uitslag wordt onmiddellijk, en ten minste één jaar en dertig dagen vóor den afloop van genoemden termijn van twee jaren, ter kennis gebracht van de Mogendheid, die de vraag heeft gedaan.

De door de Mogendheden aangenomen wijzigingen treden des voorkomend met den aanvang van den nieuwen termijn in werking.

Ten blijke waarvan de Gevolmachtigden dit Verdrag van hunne onderteekeningen hebben voorzien.

Gedaan te 's Gravenhage, den 18n October 1907, in enkelvoudig exemplaar, dat nedergelegd blijft in de archieven der Nederlandsche Regeering en waarvan gewaarmerkte afdrukken langs diplomatieken weg worden overgemaakt aan de in artikel 15 en in zijne bijlage genoemde Mogendheden.

1. *Voor Duitschland*	MARSCHALL. KRIEGE.
2. *Voor de Vereenigde-Staten van Amerika.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.
3. *Voor Argentina.*	ROQUE SAENZ PEÑA. C. RÓEZ LARRETA.
4. *Voor Oostenrijk-Hongarije* .	MÉREY. Bon MACCHIO.
5. *Voor België*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.
6. *Voor Bolivia*	CLAUDIO PINILLA.
7. *Voor Brazilië*	
8. *Voor Bulgarije*	Generaal-Majoor VINAROFF. Iv. KARANDJOULOFF.

9. *Voor Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.	Onder het voorbehoud van artikel 15, geuit ter 6e algemeene vergadering van 21 September.
10. *Voor China*		
11. *Voor Columbia*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.	
12. *Voor de Republiek Cuba* . .	ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. GONZALO DE QUESADA. MANUEL SANGUILY.	Onder voorbehoud van artikel 15.
13. *Voor Denemarken*	C. BRUN.	
14. *Voor de Dominikaansche Republiek.*		
15. *Voor Ecuador*	VICTOR M. RENDÓN. E. DORN Y DE ALSÚA.	Onder voorbehoud van artikel 15.
16. *Voor Spanje.*	W. R. DE VILLA URRUTIA. JOSÉ DE LA RICA Y CALVO. GABRIEL MAURA, Comte de MORTERA.	
17. *Voor Frankrijk.*	LÉON BOURGEOIS. D'ESTOURNELLES DE CONSTANT. L. RENAULT. MARCELLIN PELLET.	
18. *Voor Groot-Britannië* . . .		
19. *Voor Griekenland*		
20. *Voor Guatemala*	JOSÉ TIBLE MACHADO.	Onder de uitgedrukte voorbehoudingen nopens artikel 15.
21. *Voor Haïti*	DALBÉMAR JN JOSEPH. J. N. LÉGER. PIERRE HUDICOURT.	Mits het voorbehoud wat artikel 15 betreft.

22. *Voor Italië*	POMPILJ. G. FUSINATO.	
23. *Voor Japan*		
24. *Voor Luxemburg*		
25. *Voor Mexiko*	G. A. ESTEVA. S. B. DE MIER. F. L. DE LA BARRA.	
26. *Voor Montenegro*		
27. *Voor Nicaragua*		
28. *Voor Noorwegen*	F. HAGERUP.	
29. *Voor Panama*	B. PORRAS.	
30. *Voor Paraguay*	G. DU MONCEAU.	
31. *Voor Nederland.*	W. H. DE BEAUFORT. T. M. C. ASSER. DEN BEER POORTUGAEL. J. A. RÖELL. J. A. LOEFF.	
32. *Voor Peru*	C. G. CANDAMO.	
33. *Voor Perzië.*	MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN. SADIGH UL MULK M. AHMED KHAN.	Onder voorbehoud van artikel 15.
34. *Voor Portugal*	ALBERTO D'OLIVEIRA.	
35. *Voor Rumenië*		
36. *Voor Rusland*		
37. *Voor Salvador*	P. J. MATHEU. S. PEREZ TRIANA.	Onder voorbehoud van artikel 15.

38. *Voor Servië*		
39. *Voor Siam*	MOM CHATIDEJ UDOM. C. CORRAGIONI D'ORELLI. LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.	Onder voorbehoud van artikel 15.
40. *Voor Zweden*	K. H. L. HAMMARSKJÖLD. JOH. HELLNER.	
41. *Voor Zwitserland*	CARLIN.	
42. *Voor Turkije*	TURKHAN.	Onder voorbehoud van artikel 15.
43. *Voor Uruguay*	JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.	Onder voorbehoud van artikel 15.
44. *Voor Venezuela.*		

BIJLAGE VAN ARTIKEL 15

Verdeeling der Rechters en plaatsvervangende Rechters per Land voor ieder jaar van het tijdvak van zes jaren.

VOLG-NUMMERS.	RECHTERS.	PLAATSVERVANGENDE RECHTERS.	RECHTERS.	PLAATSVERVANGENDE RECHTERS.
	Eerste jaar.		**Tweede jaar.**	
1	Argentina.	Paraguay.	Argentina.	Panama.
2	Columbia.	Bolivia.	Spanje.	Spanje.
3	Spanje.	Spanje.	Griekenland.	Rumenië.
4	Griekenland.	Rumenië.	Noorwegen.	Zweden.
5	Noorwegen.	Zweden.	Nederland.	België.
6	Nederland	België.	Turkije.	Luxemburg.
7	Turkije.	Perzië.	Uruguay.	Costa-Rica.
	Derde jaar.		**Vierde jaar.**	
1	Brazilië.	Dominikaansche Republiek.	Brazilië.	Guatemala.
2	China.	Turkije.	China.	Turkije.
3	Spanje.	Portugal.	Spanje.	Portugal.
4	Nederland.	Zwitserland.	Peru.	Honduras.
5	Rumenië.	Griekenland.	Rumenië.	Griekenland.
6	Zweden.	Denemarken.	Zweden.	Denemarken.
7	Venezuëla.	Haïti.	Zwitserland.	Nederland.
	Vijfde jaar.		**Zesde jaar.**	
1	België.	Nederland.	België.	Nederland.
2	Bulgarije.	Montenegro.	Chili.	Salvador.
3	Chili.	Nicaragua.	Denemarken.	Noorwegen.
4	Denemarken.	Noorwegen.	Mexiko.	Ecuador.
5	Mexiko.	Cuba.	Portugal.	Spanje.
6	Perzië.	China.	Servië.	Bulgarije.
7	Portugal.	Spanje.	Siam.	China.

VERDRAG

NOPENS

DE RECHTEN EN VERPLICHTINGEN DER ONZIJDIGE MOGENDHEDEN IN GEVAL VAN ZEEOORLOG

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen; de President der Argentijnsche Republiek; Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije; Zijne Majesteit de Koning der Belgen; de President der Republiek Bolivia; de President der Vereenigde-Staten van Brazilië; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarije; de President der Republiek Chili; de President der Republiek Columbia; Zijne Majesteit de Koning van Denemarken; de President der Dominikaansche Republiek; de President der Republiek Ecuador; de President der Fransche Republiek; Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië; Zijne Majesteit de Koning der Hellenen; de President der Republiek Guatemala; de President der Republiek Haïti; Zijne Majesteit de Koning van Italië; Zijne Majesteit de Keizer van Japan; Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau; de President der Vereenigde-Staten van Mexiko; Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro; Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen; de President der Republiek Panama; de President der Republiek Paraguay; Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden; de President der Republiek Peru; Zijne Keizerlijke Majesteit de Schach van Perzië; Zijne Majesteit de Koning van Portugal en der Algarven enz.; Zijne Majesteit de Koning van Rumenië; Zijne Majesteit de Keizer aller Russen; de President der Republiek Salvador; Zijne

Majesteit de Koning van Servië; Zijne Majesteit de Koning van Siam; Zijne Majesteit de Koning van Zweden; de Zwitsersche Bondsraad; Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen; de President der Oostelijke Republiek Uruguay; de President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Ten einde de verschillen van meening te verminderen, die, in geval van zeeoorlog, nog bestaan op het stuk der betrekkingen tusschen de onzijdige Mogendheden en de oorlogvoerende Mogendheden en de moeilijkheden te voorkomen waartoe deze verschillen aanleiding zouden kunnen geven ;

Overwegende dat, indien men het van nu af aan niet eens kan worden over de bepalingen die zich uitstrekken tot alle omstandigheden welke zich in de praktijk kunnen voordoen, het niettemin van onbetwistbaar nut is, binnen de perken van het mogelijke, algemeene regelen vast te stellen voor het geval de oorlog ongelukkigerwijze kwam uit te breken;

Overwegende dat, in de niet door dit Verdrag voorziene gevallen, rekening behoort te worden gehouden met de algemeene beginselen van het volkenrecht;

Overwegende dat het wenschelijk is dat de Mogendheden nauwkeurige voorschriften uitvaardigen om de gevolgen te regelen van den toestand van onzijdigheid, dien zij mochten hebben aangenomen;

Overwegende dat het, voor de onzijdige Mogendheden, een erkende plicht is op de verschillende oorlogvoerenden de door haar aangenomen regelen onpartijdig toe te passen;

Overwegende dat, in dezen gedachtengang, die regelen in beginsel tijdens den oorlog niet mogen worden gewijzigd door eene onzijdige Mogendheid, behoudens in geval de opgedane ondervinding de noodzakelijkheid daarvan aantoonde voor de vrijwaring van hare rechten;

Zijn overeengekomen de volgende algemeene regelen in acht te nemen, die overigens geenerlei inbreuk bedoelen te maken op de bepalingen van bestaande algemeene verdragen, en hebben tot Hunne Gevolmachtigden benoemd, te weten :

Zijne Majesteit de Keizer van Duitschland, Koning van Pruisen :

Zijne Exc. baron Marschall von Bieberstein, Hoogstdeszelfs minister van staat, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant te Constantinopel;

Den heer Dr Johannes Kriege, Hoogstdeszelfs gezant met buitengewone zending bij deze Conferentie, Hoogstdeszelfs gezantschaps-geheimraad en rechtsgeleerde aan het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Argentijnsche Republiek :

Zijne Exc. den heer ROQUE SAENZ PEÑA, oud-minister van buitenlandsche zaken, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer LUIS M. DRAGO, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, afgevaardigde, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer CARLOS RODRIGUEZ LARRETA, oud-minister van buitenlandsche zaken en van eerediensten der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Majesteit de Keizer van Oostenrijk, Koning van Bohemen enz., en Apostolisch Koning van Hongarije :

Zijne Exc. den heer GAËTAN MÉREY DE KAPOS-MÉRE, Hoogstdeszelfs geheimraad, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. den heer baron KAREL DE MACCHIO, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Athene.

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Exc. den heer BEERNAERT, Hoogstdeszelfs minister van staat, lid van de kamer van volksvertegenwoordigers, lid van het Instituut van Frankrijk en van de Koninklijke academiën van België en van Rumenië, eerelid van het instituut voor internationaal recht, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer J. VAN DEN HEUVEL, Hoogstdeszelfs minister van staat, oud-minister van justitie;

Zijne Exc. den heer baron GUILLAUME, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage, lid der Koninklijke academie van Rumenië.

De President der Republiek Bolivia :

Zijne Exc. den heer CLAUDIO PINILLA, minister van buitenlandsche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer FERNANDO E. GUACHALLA, gevolmachtigd minister te Londen.

De President der Vereenigde-Staten van Brazilië :

Zijne Exc. den heer RUY BARBOSA, buitengewoon en gevolmachtigd gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer EDUARDO F. S. DOS SANTOS LISBÒA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Bulgarijë :

Den heer VRBAN VINAROFF, generaal-majoor van den staf, Hoogstdeszelfs generaal à la suite;

Den heer IWAN KARANDJOULOFF, procureur-generaal aan het verbrekingshof.

De President der Republiek Chili :

Zijne Exc. den heer DOMINGO GANA, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Londen;

Zijne Exc. den heer AUGUSTO MATTE, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Berlijn;

Zijne Exc. den heer CARLOS CONCHA, oud-minister van oorlog, oud-voorzitter der kamer van afgevaardigden, oud-buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Buenos-Ayres.

De President der Republiek Columbia :

Den heer JORGE HOLGUIN, generaal;

Den heer SANTIAGO PÉREZ TRIANA;

Zijne Exc. den heer MARCELIANO VARGAS, generaal, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs.

Zijne Majesteit de Koning van Denemarken :

Zijne Exc. den heer CONSTANTIN BRUN, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Washington;

Den heer CHRISTIAN FREDERIK SCHELLER, vice-admiraal;

Den heer AXEL VEDEL, Hoogstdeszelfs kamerheer, afdeelingshoofd aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken.

De President der Dominikaansche Republiek :

Den heer FRANCISCO HEŃRIQUEZ Y CARVAJAL, oud-staatssecretaris aan het ministerie van buitenlandsche zaken der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer APOLINAR TEJERA, rector van het ambachts-instituut der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Ecuador :

Zijne Exc. den heer VICTOR RENDÓN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Madrid;

Den heer ENRIQUE DORN Y DE ALSÚA, zaakgelastigde.

De President der Fransche Republiek :

Zijne Exc. den heer Léon Bourgeois, buitengewoon gezant der Republiek, senator, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer baron d'Estournelles de Constant, senator, gevolmachtigd minister der eerste klasse, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Louis Renault, hoogleeraar aan de faculteit van rechtsgeleerdheid der hoogeschool te Parijs, gevolmachtigd minister ten eeretitel, rechtsgeleerde aan het ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het Instituut van Frankrijk, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Marcellin Pellet, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Fransche Republiek te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van het Vereenigd-Koninkrijk Groot-Britannië en Ierland en der Britsche Overzeesche Bezittingen, Keizer van Indië.

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Sir Edward Fry, G. C. B., lid van den geheimen raad, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. der Zeer Achtbaren Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., lid van den geheimen raad, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den Zeer Achtbaren Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., lid van den geheimen raad, oud-voorzitter van het Instituut voor internationaal recht;

Zijne Exc. Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning der Hellenen :

Zijne Exc. den heer Cléon Rizo Rangabé, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Den heer Georges Streit, hoogleeraar van internationaal recht aan de hoogeschool te Athene, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Guatemala :

Den heer José Tible Machado, zaakgelastigde der Republiek te 's Gravenhage en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Enrique Gómez Carillo, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

De President der Republiek Haïti :

Zijne Exc. den heer Jan Josef Dalbémar, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer J. N. Léger, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Washington;

Den heer Pieter Hudicourt, oud-hoogleeraar van openbaar internationaal recht, advocaat aan de balie te Port-au-Prince.

Zijne Majesteit de Koning van Italië :

Zijne Exc. Graaf Josef Tornielli Brusati di Vergano, senator van het Koninkrijk, gezant van Zijne Majesteit den Koning te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage, voorzitter der Italiaansche vertegenwoordiging;

Zijne Exc. den heer commandeur Guido Pompili, afgevaardigde bij het parlement, staats-ondersecretaris aan het Koninklijk ministerie van buitenlandsche zaken;

Den heer commandeur Guido Fusinato, staatsraad, afgevaardigde bij het parlement, oud-minister van onderwijs.

Zijne Majesteit de Keizer van Japan :

Zijne Exc. den heer Keiroku Tsudzuki, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. den heer Aimaro Sato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg, Hertog van Nassau :

Zijne Exc. den heer Eyschen, Hoogstdeszelfs minister van staat, voorzitter der Groothertogelijke Regeering;

Den heer graaf de Villers, zaakgelastigde van het Groothertogdom te Berlijn.

De President der Vereenigde-Staten van Mexiko :

Zijne Exc. den heer Gonzalo A. Esteva, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Rome;

Zijne Exc. den heer Sebastian B. de Mier, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Zijne Exc. den heer Francisco L. de la Barra, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Brussel en te 's Gravenhage.

Zijne Koninklijke Hoogheid de Vorst van Montenegro :

Zijne Exc. den heer NELIDOW, werkelijk Keizerlijk geheimraad, gezant van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te Parijs;

Zijne Exc. den heer DE MARTENS, Keizerlijk geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk Russisch ministerie van buitenlandsche zaken;

Zijne Exc. den heer TCHARYKOW, werkelijk Keizerlijk staatsraad, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van Zijne Majesteit den Keizer aller Russen te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Noorwegen :

Zijne Exc. den heer FRANCIS HAGERUP, oud-voorzitter van den ministerraad, oud-hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage en te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Republiek Panama :

Den heer BELISARIO PORRAS.

De President der Republiek Paraguay :

Zijne Exc. den heer EUSEBIO MACHAÏN, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs;

Den heer graaf G. DU MONCEAU DE BERGENDAL, consul der Republiek te Brussel.

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden :

Den heer W. H. DE BEAUFORT, Hoogstderzelver oud-minister van buitenlandsche zaken, lid van de tweede kamer der staten-generaal;

Zijne Exc. den heer Mr T. M. C. ASSER, Hoogstderzelver minister van staat, lid van den raad van state, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. jonkheer J. C. C. DEN BEER POORTUGAEL, rustend luitenant generaal, oud-minister van oorlog, lid van den raad van state;

Zijne Exc. jonkheer J. A. RÖELL, Hoogstderzelver adjudant in buitengewonen dienst, rustend vice-admiraal, oud-minister van marine;

Den heer J. A. LOEFF, Hoogstderzelver oud-minister van justitie, lid van de tweede kamer der staten-generaal.

De President der Republiek Peru :

Zijne Exc. den heer CARLOS G. CANDAMO, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs en te Londen, lid van het bestendig hof van arbitrage.

Zijne Keizerlijke Majesteit de Schah van Perzië :

Zijne Exc. Samad Khan Momtazos Saltaneh, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. Mirza Ahmed Khan Sadigh Ül Mulk, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Portugal en van de Algarven enz. :

Zijne Exc. markies de Soveral, Hoogstdeszelfs staatsraad, pair van het Koninkrijk, oud-minister van buitenlandsche zaken, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen, Hoogstdeszelfs buitengewoon en gevolmachtigd gezant;

Zijne Exc. graaf de Selir, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage;

Zijne Exc. den heer Alberto d'Oliveira, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Bern.

Zijne Majesteit de Koning van Rumenië :

Zijne Exc. den heer Alexander Beldiman, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Berlijn;

Zijne Exc. den heer Edgar Mavrocordato, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Keizer aller Russen :

Zijne Exc. den heer Nelidow, Hoogstdeszelfs werkelijk geheimraad, Hoogstdeszelfs gezant te Parijs;

Zijne Exc. den heer de Martens, Hoogstdeszelfs geheimraad, bestendig lid van den raad van het Keizerlijk ministerie van buitenlandsche zaken, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Tcharykow, Hoogstdeszelfs werkelijk staatsraad, Hoogstdeszelfs kamerheer, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te 's Gravenhage.

De President der Republiek Salvador :

Den heer Pedro I. Matheu, zaakgelastigde der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Santiago Perez Triana, zaakgelastigde der Republiek te Londen.

Zijne Majesteit de Koning van Servië :

Zijne Exc. den heer Sava Grouïtch, generaal, voorzitter van den raad van state;

Zijne Exc. den heer Milovan Milovanovitch, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Rome, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Michel Militchevitch, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Londen en te 's Gravenhage.

Zijne Majesteit de Koning van Siam :

Mom Chatidej Udom, generaal-majoor ;

Den heer C. Corragioni d'Orelli, Hoogstdeszelfs gezantschapsraad ;

Luang Bhuvanarth Narübal, kapitein.

Zijne Majesteit de Koning van Zweden, der Gothen en der Wenden :

Zijne Exc. den heer Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Hoogstdeszelfs oud-minister van justitie, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister te Kopenhagen, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Den heer Johannes Hellner, Hoogstdeszelfs oud-minister zonder departement, oud-lid van het hooger hof van Zweden, lid van het bestendig hof van arbitrage;

De Zwitsersche Bondsraad :

Zijne Exc. den heer Gaston Carlin, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van den Zwitserschen Bondsstaat te Londen en te 's Gravenhage;

Den heer Eugeen Borel, kolonel van den hoofdstaf, hoogleeraar aan de hoogeschool te Genève;

Den heer Max Huber, hoogleeraar in de rechtsgeleerdheid aan de hoogeschool te Zurich.

Zijne Majesteit de Keizer der Ottomanen :

Zijne Exc. Turkhan Pacha, Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant, minister van den evkaf;

Zijne Exc. Rechid Bey, Hoogstdeszelfs gezant te Rome;

Zijne Exc. Mehemmed Pacha, vice-admiraal.

De President der Oostelijke Republiek Uruguay :

Zijne Exc. den heer José Batlle y Ordoñez, oud-president der Republiek, lid van het bestendig hof van arbitrage;

Zijne Exc. den heer Juan P. Castro, oud-voorzitter van den senaat, buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister der Republiek te Parijs, lid van het bestendig hof van arbitrage.

De President der Vereenigde-Staten van Venezuela :

Den heer José Gil Fortoul, zaakgelastigde der Republiek te Berlijn.

Die, na hunne volmachten te hebben nedergelegd, welke in goeden en behoorlijken vorm zijn bevonden, omtrent het volgende zijn overeengekomen :

Artikel één.

De oorlogvoerenden zijn gehouden de souvereine rechten der onzijdige Mogendheden te eerbiedigen en zich binnen onzijdig grondgebied of in onzijdige wateren te onthouden van alle handelingen, die van wege de Mogendheden, die ze zouden gedoogen, eene onzijdigheidsbreuk zouden uitmaken.

Artikel 2.

Alle vijandelijke handelingen, daaronder begrepen het maken van prijzen en de uitoefening van het recht van onderzoek, gepleegd door oorlogsschepen der oorlogvoerenden in de territoriale wateren eener onzijdige Mogendheid, maken eene schending der onzijdigheid uit en zijn streng verboden.

Artikel 3.

Wanneer een vaartuig prijs gemaakt is in de territoriale wateren eener onzijdige Mogendheid, moet die Mogendheid, indien de prijs nog binnen haar rechtsgebied is, de middelen aanwenden waarover zij beschikt, opdat de prijs met hare officieren en bemanning worde vrijgelaten en opdat de bemanning, die door den prijsmaker aan boord gebracht is, geïnterneerd worde.

Indien de prijs buiten het rechtsgebied der onzijdige Mogendheid is, moet de Regeering van den prijsmaker op aanvrage dier Mogendheid de prijs met hare officieren en bemanning vrijlaten.

Artikel 4.

Geen prijsrechtbank kan door eenen oorlogvoerende worden ingesteld op onzijdig grondgebied of op een schip in onzijdige wateren.

ARTIKEL 5.

Het is den oorlogvoerenden verboden onzijdige havens en wateren tot basis van vlootoperatiën tegen hunne tegenstanders te maken, inzonderheid er radio-telegrafische stations of eenig toestel, bestemd om als middel van gemeenschap met strijdkrachten te land of ter zee te dienen, op te stellen.

ARTIKEL 6.

De overdracht, onder welken titel ook, van oorlogsschepen, munitie of eenigerlei oorlogsmateriaal, rechtstreeks of onrechtstreeks door eene onzijdige Mogendheid aan eene oorlogvoerende Mogendheid gedaan, is verboden.

ARTIKEL 7.

Eene onzijdige Mogendheid is niet gehouden te beletten den uit- of doorvoer, voor rekening van een der oorlogvoerenden, van wapens, munitie en in het algemeen van al wat voor een leger of eene vloot dienstig kan zijn.

ARTIKEL 8.

Eene onzijdige Regeering is gehouden de middelen waarover zij beschikt aan te wenden ten einde binnen haar rechtsgebied de uitrusting of bewapening te verhinderen van eenig vaartuig, waarvan zij redelijke gronden heeft te gelooven, dat het bestemd is om te kruisen of om mede te werken aan vijandelijke verrichtingen tegen eene Mogendheid, waarmede zij in vrede is. Ook is zij gehouden hetzelfde toezicht uit te oefenen, ten einde het vertrek uit haar rechtsgebied te verhinderen van eenig vaartuig, bestemd om te kruisen of om mede te werken aan vijandelijke verrichtingen en dat binnen gezegd rechtsgebied geheel of gedeeltelijk voor oorlogsdoeleinden mocht zijn geschikt gemaakt.

ARTIKEL 9.

Eene onzijdige Mogendheid moet op beide oorlogvoerenden gelijkelijk de voorwaarden, beperkingen en verbodspepalingen toepassen, die door haar zijn uitgevaardigd op het stuk van toelating in hare havens, reeden of territoriale wateren, van oorlogsschepen van oorlogvoerenden of van hunne prijzen.

Echter kan eene onzijdige Mogendheid den toegang tot hare havens en reeden verbieden aan een vaartuig van een oorlogvoerende, dat mocht hebben nagelaten zich naar de door haar uitgevaardigde bevelen en voorschriften te gedragen of de onzijdigheid mocht hebben geschonden.

ARTIKEL 10.

De onzijdigheid eener Mogendheid loopt geen gevaar door de eenvoudige doorvaart door hare territoriale wateren van oorlogsschepen of prijzen van de oorlogvoerenden.

ARTIKEL 11.

Eene onzijdige Mogendheid kan de oorlogsschepen der oorlogvoerenden zich laten bedienen van hare gediplomeerde loodsen.

ARTIKEL 12.

Bij gebreke van andere bijzondere bepalingen der wetgeving van de onzijdige Mogendheid, is het den oorlogsschepen der oorlogvoerenden verboden in de havens en reeden of in de territoriale wateren van die Mogendheid langer dan 24 uur te blijven, behoudens de gevallen in dit Verdrag voorzien.

ARTIKEL 13.

Indien eene Mogendheid, welke in kennis is gesteld van de opening der vijandelijkheden, verneemt, dat een oorlogsschip van een oorlogvoerende zich in een harer havens en reeden of in hare territoriale wateren bevindt, moet zij aan gezegd schip te kennen geven, dat het binnen 24 uur of binnen den door de plaatselijke wet voorgeschreven termijn moet vertrekken.

ARTIKEL 14.

Een oorlogsschip van een oorlogvoerende kan zijn verblijf in eene onzijdige haven niet verder dan den wettelijken duur verlengen, dan ter zake van averijen of wegens de gesteldheid der zee. Het moet vertrekken, zoodra de oorzaak der vertraging is vervallen.

De regelen op de beperking van het verblijf in de onzijdige havens, reeden en wateren zijn niet toepasselijk op oorlogsschepen, uitsluitend gebezigd voor eene godsdienstige, wetenschappelijke of menschlievende zending.

ARTIKEL 15.

Bij gebreke van andere bijzondere bepalingen der wetgeving van de onzijdige Mogendheid, mogen zich ten hoogste drie oorlogsschepen van een oorlogvoerende tezelfdertijd in een van hare havens of reeden bevinden.

ARTIKEL 16.

Wanneer oorlogsschepen van beide oorlogvoerenden zich gelijktijdig in eene onzijdige haven of reede bevinden, moet er minstens 24 uur verloopen

tusschen het vertrek van het schip van een oorlogvoerende en het vertrek van het schip van den andere.

De orde van vertrek wordt bepaald door de orde van aankomst, tenzij het eerstaangekomen schip in het geval verkeert, waarin verlenging van den wettelijken duur van het verblijf is toegelaten.

Een oorlogsschip van een oorlogvoerende kan eene onzijdige haven of reede niet verlaten binnen 24 uur na het vertrek van een handelsvaartuig dat de vlag van zijne tegenpartij draagt.

ARTIKEL 17.

In de onzijdige havens en reeden kunnen oorlogsschepen van een oorlogvoerende hunne averijen slechts in zoover herstellen, als voor de veiligheid van de vaart onmisbaar is, en niet op eenigerlei wijze hunne strijdkracht versterken. De onzijdige overheid stelt den aard vast der te verrichten herstellingen, die zoo snel mogelijk moeten worden uitgevoerd.

ARTIKEL 18.

De oorlogsschepen van oorlogvoerenden kunnen zich niet bedienen van onzijdige havens, reeden en territoriale wateren om hunnen krijgsvoorraad of hunne bewapening te vernieuwen of te vergrooten, of om hunne bemanningen voltallig te maken.

ARTIKEL 19.

De oorlogsschepen van oorlogvoerenden kunnen in de onzijdige havens en reeden zich niet verder van levensmiddelen voorzien dan om hun normalen voorraad in vredestijd aan te vullen.

Ook kunnen die schepen slechts zooveel brandstof innemen als noodig is om de naaste haven van hun eigen land te bereiken. Zij kunnen overigens zooveel brandstof innemen als noodig is om de eigenlijke hokken te vullen, wanneer zij zich in onzijdige landen bevinden, die deze wijze van bepaling der te leveren brandstof hebben aangenomen.

Indien, volgens de wet der onzijdige Mogendheid, de schepen eerst 24 uur na hunne aankomst kolen ontvangen, wordt de wettelijke duur van hun verblijf met 24 uur verlengd.

ARTIKEL 20.

De oorlogsschepen van oorlogvoerenden, die brandstof hebben ingenomen in eene haven eener onzijdige Mogendheid, kunnen zich eerst drie maanden later weder in eene haven van dezelfde Mogendheid van voorraad voorzien.

ARTIKEL 21.

Eene prijs kan in eene onzijdige haven alleen worden binnengebracht wegens onzeewaardigheid, slechte gesteldheid der zee, gebrek aan brandstof of aan levensmiddelen.

Zij moet weder vertrekken, zoodra de oorzaak die het binnenloopen heeft gerechtvaardigd is vervallen. Indien zij zulks niet doet, moet de onzijdige Mogendheid haar het bevel kenbaar maken om onmiddellijk te vertrekken; in geval zij daaraan geen gevolg mocht geven, moet de onzijdige Mogendheid de middelen aanwenden, waarover zij beschikt, om haar met hare officieren en hare bemanning vrij te laten en de bemanning, door den prijsmaker aan boord geplaatst, te interneeren.

ARTIKEL 22.

Ook moet de onzijdige Mogendheid de prijs vrijlaten, die binnengebracht mocht zijn onder andere omstandigheden dan die, voorzien in artikel 21.

ARTIKEL 23.

Eene onzijdige Mogendheid kan den toegang tot hare havens en reeden toestaan aan al of niet begeleide prijzen, wanneer zij er worden binnengebracht om onder sequestratie gelaten te worden, in afwachting der beslissing van de prijsrechtbank. Zij kan de prijs in eene andere van hare havens doen brengen.

Indien de prijs door een oorlogsschip begeleid wordt, mogen de officieren en manschappen, door den prijsmaker aan boord geplaatst, overgaan op het begeleidende schip.

Indien de prijs alleen reist, wordt de door den prijsmaker aan boord geplaatste bemanning vrijgelaten.

ARTIKEL 24.

Indien ondanks de kennisgeving der onzijdige overheid, een oorlogsschip van een oorlogvoerende eene haven niet verlaat, waarin het niet het recht heeft te blijven, heeft de onzijdige Mogendheid het recht de maatregelen te nemen, die zij noodig mocht oordeelen om het schip buiten staat te stellen zee te kiezen gedurende den oorlog, en de bevelhebber van het schip moet de uitvoering dezer maatregelen vergemakkelijken.

Wanneer een schip van een oorlogvoerende door eene onzijdige Mogendheid wordt ingehouden, worden de officieren en bemanning eveneens ingehouden.

De aldus ingehouden officieren en bemanning kunnen op het schip wor-

den gelaten, dan wel hetzij op een ander schip, hetzij aan land worden gehuisvest, en zij kunnen worden onderworpen aan zoodanige beperkende maatregelen, als noodig mocht blijken hun op te leggen. Echter moeten altijd op het schip worden gelaten de tot zijn onderhoud noodige manschappen.

De officieren kunnen worden vrijgelaten, wanneer zij op hun eerewoord beloven het onzijdig grondgebied niet zonder machtiging te zullen verlaten.

ARTIKEL 25.

De onzijdige Mogendheid is gehouden het toezicht uit te oefenen, dat binnen het bereik der middelen ligt waarover zij beschikt, om in hare havens of reeden en in hare wateren elke schending der voorgaande bepalingen te beletten.

ARTIKEL 26.

De uitoefening door eene onzijdige Mogendheid der door dit Verdrag omschreven rechten kan nooit als eene minder vriendschappelijke daad beschouwd worden door een der beide oorlogvoerenden, die de desbetreffende artikelen aanvaard hebben.

ARTIKEL 27.

De verdragsluitende Mogendheden deelen elkander wederkeerig, te rechter tijd, alle wetten, verordeningen en andere bepalingen mede, die bij haar den rechtstoestand regelen der oorlogsschepen van oorlogvoerenden in hare havens en wateren, door middel van eene kennisgeving, gericht tot de Nederlandsche Regeering en onmiddelijk door deze aan de andere verdragsluitende Mogendheden overgemaakt.

ARTIKEL 28.

De bepalingen van dit Verdrag zijn slechts toepasselijk tusschen de verdragsluitende Mogendheden en alleen indien de oorlogvoerenden alle partijen zijn bij het Verdrag.

ARTIKEL 29.

Dit Verdrag zal zoo spoedig mogelijk worden bekrachtigd.

De akten van bekrachtiging zullen te 's Gravenhage worden nedergelegd.

De eerste nederlegging van akten van bekrachtiging zal vastgesteld worden door een proces-verbaal, geteekend door de vertegenwoordigers der Mogendheden, die er aan deelnemen en door den Nederlandschen Minister van Buitenlandsche Zaken.

De latere nederleggingen van akten van bekrachtiging zullen plaats hebben door middel van eene geschreven kennisgeving, gericht aan de Nederlandsche Regeering en vergezeld van de oorkonde van bekrachtiging.

Een gewaarmerkt afdruk van het proces-verbaal betrekkelijk de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging, van de in het voorgaande lid vermelde kennisgevingen, alsmede van de oorkonden van bekrachtiging, zal door de zorgen der Nederlandsche Regeering en langs diplomatieken weg onmiddellijk worden overgemaakt aan de Mogendheden, uitgenoodigd tot de Tweede Vredes-Conferentie, alsmede aan de andere Mogendheden, die tot het Verdrag zullen zijn toegetreden. In de gevallen, in het voorgaande lid bedoeld, zal genoemde Regeering Haar tegelijker tijd doen kennen den datum, waarop Zij de kennisgeving ontvangen heeft.

ARTIKEL 30.

De niet onderteekenende Mogendheden zijn bevoegd tot dit Verdrag toe te treden.

De Mogendheid, die wenscht toe te treden, geeft van hare bedoeling schriftelijk kennis aan de Nederlandsche Regeering, onder overmaking der akte van toetreding, die in de archieven van genoemde Regeering wordt nedergelegd.

Deze Regeering doet onmiddellijk aan alle andere Mogendheden een gewaarmerkten afdruk geworden van de kennisgeving, alsmede van de akte van toetreding, met aangifte van den datum, waarop Zij de kennisgeving heeft ontvangen.

ARTIKEL 31.

Dit Verdrag treedt in werking voor de Mogendheden, die aan de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging hebben deelgenomen, zestig dagen na de dagteekening van het proces-verbaal dezer nederlegging, en voor de Mogendheden, die later de akten van bekrachtiging nederleggen of toetreden, zestig dagen nadat de kennisgeving der nederlegging van Hare akten van bekrachtiging of van Hare toetreding door de Nederlandsche Regeering is ontvangen.

ARTIKEL 32.

Moest eene der verdragsluitende Mogendheden dit Verdrag willen opzeggen, dan wordt deze opzegging schriftelijk ter kennis gebracht van de Nederlandsche Regeering, die onmiddellijk een gewaarmerkten afdruk der kennisgeving doet geworden aan al de andere Mogendheden en Haar daarbij doet kennen den datum, waarop Zij die ontvangen heeft.

De opzegging heeft slechts gevolg ten opzichte der Mogendheid, die er van kennis heeft gegeven en één jaar nadat de kennisgeving er van de Nederlandsche Regeering heeft bereikt.

ARTIKEL 33.

Een register, gehouden door het Nederlandsche Ministerie van Buitenlandsche Zaken, wijst aan den datum der nederlegging van de akten van bekrachtiging, geschied ingevolge artikel 29, lid 3 en 4, alsmede den datum waarop de kennisgevingen van toetreding (artikel 30, lid 2) of van opzegging (artikel 32, lid 1) zijn ontvangen.

Iedere verdragsluitende Mogendheid is bevoegd kennis te nemen van dit register en er gewaarmerkte uittreksels uit te vragen.

Ten blijke waarvan de Gevolmachtigden dit Verdrag van hunne onderteekeningen hebben voorzien.

Gedaan te 's Gravenhage, den 18n October 1907, in enkelvoudig exemplaar, dat nedergelegd blijft in de archieven der Nederlandsche Regeering en waarvan gewaarmerkte afdrukken langs diplomatieken weg worden overgemaakt aan de Mogendheden, die tot de Tweede Vredes-Conferentie zijn uitgenoodigd geworden.

1. *Voor Duitschland*	MARSCHALL. KRIEGE.	Onder voorbehoud van artikelen 11, 12, 13 en 20.
2. *Voor de Vereenigde-Staten van Amerika.*		
3. *Voor Argentina*	ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.	
4. *Voor Oostenrijk-Hongarije* .	MÉREY. Bon MACCHIO.	
5. *Voor België*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.	
6. *Voor Bolivia*	CLAUDIO PINILLA.	
7. *Voor Brazilië*	RUY BARBOSA. E. LISBÒA.	
8. *Voor Bulgarije*	Generaal-Majoor VINAROFF. IV. KARANDJOULOFF.	

9. *Voor Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.	
10. *Voor China*		
11. *Voor Columbia*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.	
12. *Voor de Republiek Cuba* . .		
13. *Voor Denemarken*	A. VEDEL.	
14. *Voor de Dominikaansche Republiek.*	dr. HENRIQUEZ Y CARVAJAL. APOLINAR TEJERA.	Mits voorbehoud op artikel 12.
15. *Voor Ecuador*	VICTOR M. RENDÓN. E. DORN Y DE ALSÚA.	
16. *Voor Spanje*		
17. *Voor Frankrijk.*	LÉON BOURGEOIS. D'ESTOURNELLES DE CONSTANT. L. RENAULT. MARCELLIN PELLET.	
18. *Voor Groot-Britannië* . . .	EDW. FRY. ERNEST SATOW. REAY. HENRY HOWARD.	Onder voorbehoud van artikelen 19 en 23.
19. *Voor Griekenland*	CLÉON RIZO RANGABÉ. GEORGES STREIT.	
20. *Voor Guatemala.*	JOSÉ TIBLE MACHADO.	
21. *Voor Haïti*	DALBÉMAR JN JOSEPH. J. N. LÉGER. PIERRE HUDICOURT.	

22. *Voor Italië*	POMPILJ. G. FUSINATO.	
23. *Voor Japan*	AIMARO SATO.	Met voorbehoud der artikelen 19 en 23.
24. *Voor Luxemburg*	EYSCHEN. Cte DE VILLERS.	
25. *Voor Mexiko*	G. A. ESTEVA. S. B. DE MIER. F. L. DE LA BARRA.	
26. *Voor Montenegro*	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.	
27. *Voor Nicaragua.*		
28. *Voor Noorwegen*	F. HAGERUP.	
29. *Voor Panama*	B. PORRAS.	
30. *Voor Paraguay*	G. DU MONCEAU.	
31. *Voor Nederland.*	W. H. DE BEAUFORT. T. M. C. ASSER. DEN BEER POORTUGAEL. J. A. RÖELL. J. A. LOEFF.	
32. *Voor Peru*	C. G. CANDAMO.	
33. *Voor Perzië.*	MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN. SADIGH UL MULK M. AHMED KHAN.	Onder voorbehoud der artikelen 12, 19 en 23.
34. *Voor Portugal*	ALBERTO D'OLIVEIRA.	
35. *Voor Rumenië*	EDG. MAVROCORDATO.	

36. *Voor Rusland*	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.	
37. *Voor Salvador*	P. J. MATHEU. S. PEREZ TRIANA.	
38. *Voor Servië*	S. GROUÏTCH. M. G. MILOVANOVITCH. M. G. MILITCHEVITCH.	
39. *Voor Siam*	MOM CHATIDEJ UDOM. C. CORRAGIONI D'ORELLI. LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.	Onder voorbehoud der artikelen 12, 19 en 23.
40. *Voor Zweden*	JOH. HELLNER.	
41. *Voor Zwitserland*	CARLIN.	
42. *Voor Turkije*	TURKHAN.	Onder voorbehoud der Verklaring nopens artikel 10, opgenomen in het proces-verbaal der 8e algemeene vergadering der Conferentie, van 9 October 1907.
43. *Voor Uruguay*	JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.	
44. *Voor Venezuëla*	J. GIL FORTOUL.	

VERKLARING

NOPENS

HET VERBOD OM PROJECTIELEN EN ONTPLOFBARE STOFFEN UIT LUCHTBALLEN TE WERPEN

De ondergeteekenden, Gevolmachtigden der tot de Tweede Internationale Vredes-Conferentie te 's Gravenhage uitgenoodigde Mogendheden, te dien einde door hunne Regeeringen behoorlijk gemachtigd,

Geleid door de gevoelens, welke hunne uiting hebben gevonden in de Verklaring van Petersburg van $\frac{29\ \text{November}}{11\ \text{December}}$ 1868, en wenschende de Verklaring van 's Gravenhage van 29 Juli 1899, welke is komen te vervallen, te hernieuwen,

Verklaren :

De verdragsluitende Mogendheden stemmen voor een tijdperk, loopende tot het einde der Derde Vredes-Conferentie, toe in het verbod om, uit luchtballen of op andere dergelijke nieuwe wijzen, projectielen en ontplofbare stoffen te werpen.

Deze Verklaring is slechts verbindend voor de verdragsluitende Mogendheden in geval van oorlog tusschen twee of meer harer.

Zij houdt op verbindend te zijn met het oogenblik, dat in eenen oorlog tusschen verdragsluitende Mogendheden, eene niet verdragsluitende Mogendheid zich mocht aansluiten bij een der oorlogvoerenden.

Deze Verklaring zal binnen den kortst mogelijken termijn worden bekrachtigd.

De akten van bekrachtiging zullen te 's Gravenhage worden nedergelegd.

Van de nederlegging van iedere akte van bekrachtiging zal een procesverbaal worden opgemaakt, waarvan een gewaarmerkte afdruk langs

diplomatieken weg zal worden overgemaakt aan alle verdragsluitende Mogendheden.

De niet onderteekenende Mogendheden kunnen tot deze Verklaring toetreden. Zij hebben, te dien einde, hunne toetreding kenbaar te maken aan de verdragsluitende Mogendheden, door middel eener geschreven kennisgeving, gericht aan de Nederlandsche Regeering en door deze medegedeeld aan al de andere verdragsluitende Mogendheden.

Moest eene der Hooge verdragsluitende Partijen deze Verklaring opzeggen, dan zal die opzegging eerst gevolg hebben één jaar na de schriftelijke kennisgeving aan de Nederlandsche Regeering, welke door deze onmiddellijk wordt medegedeeld aan al de andere verdragsluitende Mogendheden.

Die opzegging heeft slechts gevolg ten opzichte der Mogendheid, die er van kennis heeft gegeven.

Ten blijke waarvan de Gevolmachtigden deze Verklaring van hunne onderteekeningen hebben voorzien.

Gedaan te 's Gravenhage, den achttienden October een duizend negen honderd en zeven, in enkelvoudig exemplaar, dat nedergelegd blijft in de archieven der Nederlandsche Regeering en waarvan afdrukken langs diplomatieken weg worden overgemaakt aan de verdragsluitende Mogendheden.

1. *Voor Duitschland*	
2. *Voor de Vereenigde-Staten van Amerika.*	Joseph H. Choate. Horace Porter. U. M. Rose. David Jayne Hill. C. S. Sperry. William I. Buchanan.
3. *Voor Argentina.*	Luis M. Drago.
4. *Voor Oostenrijk-Hongarije* .	Mérey. Bon Macchio.
5. *Voor België*	A. Beernaert. J. Van den Heuvel. Guillaume.
6. *Voor Bolivia*	Claudio Pinilla.

7. *Voor Brazilië*	Ruy Barbosa. E. Lisbôa.
8. *Voor Bulgarije*	Generaal-Majoor Vinaroff. Iv. Karandjouloff.
9. *Voor Chili*	
10. *Voor China*	Loutsengtsiang. Tsiensun.
11. *Voor Columbia*	Jorge Holguin. S. Perez Triana. M. Vargas.
12. *Voor de Republiek Cuba* . .	Antonio S. de Bustamante. Gonzalo de Quesada. Manuel Sanguily.
13. *Voor Denemarken*	
14. *Voor de Dominikaansche Republiek.*	dr. Henriquez y Carvajal. Apolinar Tejera.
15. *Voor Ecuador*	Victor M. Rendón. E. Dorn y de Alsúa.
16. *Voor Spanje.*	
17. *Voor Frankrijk*	
18. *Voor Groot-Britannië* . . .	Edw. Fry. Ernest Satow. Reay. Henry Howard.
19. *Voor Griekenland*	Cléon Rizo Rangabé. Georges Streit.
20. *Voor Guatemala*	

21.	*Voor Haïti*	DALBÉMAR JN JOSEPH. J. N. LÉGER. PIERRE HUDICOURT.
22.	*Voor Italië*	
23.	*Voor Japan*	
24.	*Voor Luxemburg*	EYSCHEN. Cte DE VILLERS.
25.	*Voor Mexiko*	
26.	*Voor Montenegro*	
27.	*Voor Nicaragua*	
28.	*Voor Noorwegen*	F. HAGERUP.
29.	*Voor Panama*	B. PORRAS.
30.	*Voor Paraguay*	
31.	*Voor Nederland*	W. H. DE BEAUFORT. T. M. C. ASSER. DEN BEER POORTUGAEL. J. A. RÖELL. J. A. LOEFF.
32.	*Voor Peru*	C. G. CANDAMO.
33.	*Voor Perzië*	MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN. SADIGH UL MULK M. AHMED KHAN.
34.	*Voor Portugal*	MARQUIS DE SOVERAL. CONDE DE SÉLIR. ALBERTO D'OLIVEIRA.
35.	*Voor Rumenië*	
36.	*Voor Rusland*	

37. *Voor Salvador* . . . . . P. J. Matheu.
S. Perez Triana.

38. *Voor Servië* . . . . . .

39. *Voor Siam* . . . . . Mom Chatidej Udom.
C. Corragioni d'Orelli.
Luang Bhüvanarth Narübal.

40. *Voor Zweden* . . . . . .

41. *Voor Zwitserland* . . . . . Carlin.

42. *Voor Turkije* . . . . . Turkhan.

43. *Voor Uruguay* . . . . . José Batlle y Ordoñez

44. *Voor Venezuela.* . . . . .

(N° 250)

Chambre des Représentants.

SÉANCE DU 29 JUILLET 1909

Projet de loi approuvant les conventions et la déclaration annexées à l'Acte final de la Deuxième Conférence de la Paix et signées, le 18 octobre 1907, par la Belgique et les Puissances représentées à la dite Conférence.

EXPOSÉ DES MOTIFS.

MESSIEURS,

Au mois de septembre 1904, le Président de la République des États-Unis, déférant à la demande que lui avait adressée l'Union interparlementaire à la suite de sa conférence annuelle tenue à Saint-Louis, prenait l'initiative d'inviter les États signataires de la Première Conférence de La Haye à se réunir pour renouveler leurs efforts et mener à bonne fin l'œuvre commencée.

Poursuivre la codification des idées universellement reçues en matière de droit et de justice et qui forment le droit des gens, tel était le but assigné à la nouvelle Conférence par la circulaire du Secrétaire d'État qui exposait les vues du Président. Il lui semblait prématuré de préciser les questions à débattre, mais il suggérait particulièrement celles qui touchent à la neutralité et au droit maritime. En ce moment même, elles étaient soulevées en grand nombre au cours des hostilités engagées entre la Russie et le Japon. Les intérêts des États neutres étaient directement affectés; ces controverses préoccupaient vivement l'opinion publique, et il était naturel d'en réclamer la solution aux Puissances assemblées en Congrès. Mais la guerre elle-même qui se poursuivait en Extrême-Orient, rendant impossible le concours de plusieurs Gouvernements, empêcha la réalisation immédiate des vues du Président des États-Unis.

A peine le traité de Portsmouth était-il signé que l'Empereur de Russie reprit le projet du Président Roosevelt, après s'être mis d'accord avec lui.

Ces ouvertures rencontrèrent l'adhésion de toutes les Puissances; le Gouvernement belge leur fit un accueil favorable et empressé. Le 3 avril 1906, le Gouvernement impérial de Russie put faire connaître la liste des États qui avaient accepté de se faire représenter à la future Conférence, ainsi que le programme qu'il proposait pour cette réunion.

Après avoir énuméré les dispositions arrêtées en 1899 qui lui paraissaient susceptibles d'un nouvel examen, la circulaire russe signalait particulièrement, comme pouvant faire l'objet d'une réglementation internationale, les lois et usages de la guerre maritime concernant le bombardement, la pose des torpilles, la transformation des bâtiments de commerce en bâtiments de guerre, le respect de la propriété privée des belligérants sur mer, le délai de faveur à accorder aux bâtiments de commerce pour quitter les ports neutres ou ceux de l'ennemi après l'ouverture des hostilités, les droits et les devoirs des neutres sur mer, la contrebande, le régime des navires des belligérants dans les ports neutres, la destruction des prises, l'adaptation à la guerre maritime des dispositions relatives à la guerre sur terre et des principes de la Convention de Genève de 1864.

La circulaire ajoutait : « Il demeurerait bien entendu que les délibérations de la réunion projetée ne devraient porter ni sur les rapports politiques entre les États ou l'ordre de choses établi par les traités, ni non plus, en général, sur les questions qui ne rentreraient pas directement dans le programme adopté par les Cabinets ».

Le problème de la limitation des armements, qui avait tenu une si grande place dans les préoccupations des Puissances, en 1899, n'était plus mentionné. L'Angleterre, l'Espagne et les États-Unis furent les seules Puissances qui, en répondant à l'invitation venue de Saint-Pétersbourg, se réservèrent la faculté de soulever cette question au cours des délibérations, tandis que d'autres, l'Allemagne, l'Autriche et la Russie, déclarèrent vouloir garder la liberté de s'abstenir sur toute discussion ne paraissant pas devoir aboutir à une issue pratique.

Le Gouvernement du Roi, de son côté, mettait sans retard à l'étude les questions énumérées dans la circulaire. « Notre examen, écrivait le baron de Favereau à M. de Giers, Ministre de Russie à Bruxelles, se porte naturellement sur les points qui présenteront pour notre pays une importance spéciale, et nos plénipotentiaires auront pour mission de les signaler à l'attention de l'assemblée. Nous avons la confiance qu'en restreignant de la sorte nos études préparatoires, la collaboration que nous donnerons à l'œuvre éminemment civilisatrice poursuivie par l'Auguste initiateur de la Conférence de la Paix, pourra n'être point dépourvue d'utilité. »

La composition du programme, l'accueil qu'il reçut partout, les réserves mêmes qui accompagnèrent l'assentiment de certaines Puissances, déterminaient le caractère de la Conférence nouvelle. C'était une réforme du droit international dans ses parties traitant de la neutralité et de la guerre qu'on se préparait à entreprendre.

Des mesures furent prises en même temps pour permettre au moyen

d'un protocole d'adhésion à l'Acte général de 1899, l'accès de la Deuxième Conférence de la Paix aux États qui n'avaient pas pris part à la précédente. Vingt-deux républiques du centre et du sud de l'Amérique usèrent de cette faculté.

Le 3 avril 1907, le Gouvernement russe put annoncer que les négociations préliminaires étaient terminées et qu'il avait prié le Gouvernement néerlandais de convoquer la Conférence à La Haye.

Deux mois plus tard les Délégués de quarante-quatre États, venus d'Europe, d'Asie, d'Amérique, se trouvaient réunis dans cette ville, où avait siégé déjà la Première Conférence de la Paix.

La Belgique était représentée par MM. Beernaert et Van den Heuvel, Ministres d'État, ainsi que par le baron Guillaume, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire près la Reine des Pays-Bas.

Les Chambres ont gardé le souvenir de la part considérable que M. Beernaert avait prise à la Première Conférence de la Paix. Elle lui assurait une place éminente à la Conférence de 1907. L'assemblée lui confia la présidence effective de la deuxième commission; il en dirigea les opérations avec sa grande compétence et son autorité ordinaire.

M. Van den Heuvel participa aussi de la manière la plus active aux travaux de la première commission. Il intervint, comme M. Beernaert, dans les débats de la troisième et de la quatrième commission chaque fois qu'il s'agit de défendre les droits des neutres et d'amender dans un sens libéral et humanitaire les lois de la guerre sur terre et sur mer. Il fut appelé à collaborer avec plusieurs jurisconsultes éminents à la rédaction de l'Acte final de la Conférence.

Le baron Guillaume exposa et défendit avec autant d'habileté que d'expérience les vues du Gouvernement, surtout à la première commission; celle-ci lui témoigna sa haute considération en le chargeant de la tâche particulièrement ardue de présenter à l'assemblée plénière le rapport sur ses longs débats.

Ouverte le 15 juin, la Conférence ne s'est terminée que le 18 octobre. Pendant ces quatre mois, elle se réunit onze fois en séance plénière et cent douze fois en commission et en comité.

Le Recueil de ses Actes, comprenant les rapports des commissions, les protocoles des séances plénières et les procès-verbaux des réunions de commissions et de comités, est déposé sur le Bureau de la Chambre. En prenant connaissance de ces documents, les membres du Parlement pourront apprécier l'énorme travail qui a été accompli à La Haye.

Les résultats acquis sont consignés dans l'Acte final ainsi que dans treize conventions et une déclaration formant autant d'actes séparés.

Conformément à leurs instructions, les Plénipotentiaires belges ont, dès le 18 octobre 1907, signé la déclaration et toutes les conventions annexées à l'Acte final, sauf une seule, la convention relative à la limitation de l'emploi de la force pour le recouvrement de dettes contractuelles.

Quelques-unes seulement des dispositions de ces conventions exigent

l'assentiment des Chambres pour avoir force obligatoire en Belgique. En les soumettant à l'approbation du Parlement, le Gouvernement a eu pour but de leur assurer une pleine et indiscutable efficacité. Il a voulu en même temps, comme en 1899, associer à l'œuvre accomplie à La Haye les Chambres belges toujours attentives à favoriser ce qui, dans l'ordre international, doit étendre l'empire du Droit et consolider le règne de la Paix.

Avant de résumer l'objet de chacune des diverses conventions et d'en indiquer les dispositions qui intéressent spécialement la Belgique, il y a lieu de dire ici dans quelle mesure le Gouvernement a souscrit aux déclarations et s'est rallié aux vœux qui ont été insérés dans l'Acte final de la Conférence de 1907.

Acte final.

L'Acte final énumère les conventions et la déclaration qui furent soumises à la signature des Plénipotentiaires sous la forme d'actes séparés. Il contient en outre une déclaration relative à l'arbitrage obligatoire, une résolution concernant la limitation des charges militaires et plusieurs vœux.

Arbitrage obligatoire.

La recherche des moyens de résoudre pacifiquement les différends internationaux a été la préoccupation principale de la Première Conférence de la Paix. Elle a élaboré, on le sait, une convention qui règle, entre les États contractants, l'emploi des bons offices, de la médiation et de l'arbitrage.

La question de l'arbitrage obligatoire fut soulevée au cours des débats. Un projet émanant de la Délégation russe avait rencontré un accueil très favorable; les Délégués belges s'y rallièrent et le soutinrent. Mais l'entente nécessaire ne put s'établir, et la Conférence se borna à constater que l'arbitrage était le moyen le plus efficace et le plus équitable de régler les questions d'ordre juridique contestées entre les États et particulièrement celles qui concernent l'interprétation et l'application des traités internationaux. S'inspirant toutefois des intentions manifestées à La Haye, un grand nombre de Puissances ont, après la Conférence, conclu entre elles des conventions d'arbitrage obligatoire. Le Gouvernement du Roi n'a pas hésité à s'engager dans la même voie. Dans les négociations qu'il poursuivit avec plusieurs États, il crut sage de s'inspirer du projet qui avait rallié la presque unanimité des suffrages à la Conférence de 1899. Ce projet, dans ses grandes lignes, peut se résumer comme suit : spécialiser les cas d'arbitrage obligatoire en ne soumettant à ce mode de solution que les litiges portant sur l'interprétation et l'application des traités ou des matières d'administration internationale, en excepter les conflits de nature politique ainsi que ceux qui touchent aux intérêts essentiels des États, comme l'avait stipulé le projet russe de 1899.

C'est sur cette base que furent conclus par la Belgique successivement huit traités, auxquels les Chambres donnèrent un entier assentiment, sans qu'aucune objection ne s'élevât dans leur sein.

L'exposé des motifs du projet de loi approuvant ces traités s'est attaché à justifier la ligne de conduite adoptée en cette matière par le Gouvernement. Les Chambres l'ont sanctionnée par l'unanimité de leurs votes.

De cet exposé, il est opportun de reproduire ici les considérations présentées à l'appui de la clause dite des intérêts essentiels, que nos traités empruntaient à la formule russe si bien accueillie par la Conférence de 1899 :

« Tout accord intervenu avec une Puissance étrangère sous la forme d'une convention, engage dans une certaine mesure l'exercice des droits souverains de l'Etat. Mais il est des droits inaliénables et imprescriptibles dont le respect est une condition essentielle de l'existence d'une nation souveraine, aussi bien en ce qui regarde les prérogatives des pouvoirs publics vis-à-vis des individus, qu'en ce qui concerne le maintien de l'indépendance vis-à-vis des Puissances étrangères.

» Un État ne peut renoncer à ces droits, ni consentir à ce qu'ils soient amoindris ou vinculés sans encourir une déchéance.

» Les conflits où ils seraient impliqués ne peuvent être dévolus par contrat et à l'avance à la juridiction d'une cour arbitrale. Les pouvoirs publics seuls sont compétents pour les définir, les défendre et les maintenir intacts, comme aussi pour apprécier souverainement les différends qui les touchent. Remettre le mandat de résoudre ces questions à des arbitres nationaux ou étrangers, si capables ou désintéressés qu'ils soient, ce serait déplacer les responsabilités et enlever aux dépositaires de la puissance publique dans l'État leur principale mission. »

Bien que la question du recours obligatoire à l'arbitrage ne figurât pas au programme de la Conférence de 1907, il était aisé de prévoir qu'elle y serait posée. Aussi le Gouvernement a-t-il cru devoir munir ses Délégués d'instructions spéciales en vue de cette éventualité. Ces instructions s'inspiraient des principes qui viennent d'être rappelés. Elles ont été résumées comme suit par le Ministre des Affaires Étrangères dans la séance du 19 novembre 1907 : « Le Gouvernement est disposé à se rallier à un traité d'arbitrage obligatoire et universel sur les bases adoptées par la Première Conférence de la Paix et par nos traités, même en étendant ce mode de solution à de nouvelles catégories de conflits sur lesquelles on se serait mis d'accord, mais toujours à l'exclusion de ceux mettant en jeu les intérêts essentiels de l'Etat, réserve qui, d'après les nombreux traités déjà conclus, paraissent devoir entrer dans le droit commun international. »

Dès le début de ces travaux, la Deuxième Conférence de la Paix fut saisie, sur l'initiative de diverses Délégations, de plusieurs projets de traité universel stipulant l'obligation du recours à l'arbitrage.

Ces propositions furent, au sein de la première commission, soumises

successivement à l'examen d'une sous-commission et d'un comité plus restreint, composé de Délégués particulièrement versés en cette matière. Les débats n'occupèrent pas moins de trente-quatre séances. Il sont résumés avec une clarté parfaite et une scrupuleuse impartialité dans le Rapport présenté à la Conférence par le baron Guillaume.

Toutes les Délégations ont adhéré au principe de l'arbitrage obligatoire; elles se sont trouvées d'accord pour n'en point étendre le domaine aux conflits politiques et pour reconnaître qu'une entente n'était réalisable que sur les terrains des conflits d'ordre juridique. Mais l'application de ces principes à une convention mondiale fit apparaître de profondes divergences d'opinion. On se demanda s'il était possible de conclure, dans une convention entre quarante-quatre Etats, un engagement uniforme pour tous, consacrant l'obligation de l'arbitrage.

Les difficultés surgirent en grand nombre. Il faut se borner à citer les principales.

Peut-on, dans un traité mondial, établir une démarcation précise entre les matières juridiques et les matières politiques? Un différend purement juridique peut devenir politique au moment du litige; exclusivement juridique dans un pays, un différend peut se présenter sous un aspect politique dans un autre.

Quelle sera la portée d'une sentence arbitrale, si un différend naît de l'interprétation d'une convention collective, d'un traité universel ? Quel effet la sentence aura-t-elle pour les États signataires autres que les parties en litige ?

Les arrêts de la justice nationale peuvent-ils être réformés par des sentences arbitrales?

Peut-on admettre l'existence d'un engagement réciproque, et par conséquent d'un arbitrage obligatoire, si, dans certains des Etats contractants, le pouvoir législatif ou l'une des Chambres se réserve le droit d'approuver ou de rejeter le compromis qui, en exécution de la convention d'arbitrage, doit servir de base au fonctionnement de la procédure?

Tels sont quelques-uns des problèmes dont il est impossible de méconnaître la gravité et la difficulté et qui furent discutés par des hommes d'Etat expérimentés et des jurisconsultes d'une science consommée. Pour chaque question, des solutions diverses furent proposées, défendues, critiquées sans que l'on parvint à établir l'entente nécessaire pour la conclusion d'un accord universel.

Ces débats ne sauraient être analysés ici; il faut se borner à examiner les résultats des travaux du comité d'examen, qui soumit au jugement de la première commission un projet de convention réflétant l'opinion de la majorité, et que l'on a désigné sous le nom de projet anglo-américain; les trois premiers articles en renferment les dispositiions essentielles.

Le premier stipule que le recours arbitral sera obligatoire pour tous les différends d'ordre juridique qui ne mettent en cause ni les intérêts vitaux, ni l'indépendance, ni l'honneur des Etats.

La Délégation de Belgique a voté cette disposition ainsi que l'article suivant qui reconnait à chacune des Puissances contractantes le droit d'apprécier si le différent qui se sera produit affecte ses intérêts essentiels.

L'article 3 énumère certaines catégories de litiges que les Etats contractants reconnaissent pouvoir être soumis à l'arbitrage obligatoire sans aucune restriction et pour lesquelles ils renoncent au droit d'invoquer les réserves mentionnées dans le premier article.

La liste des cas de cette espèce fut, au début, assez étendue. Vingt-six catégories de différends, suggérées par diverses Délégations, passèrent au crible de la discussion. Huit seulement obtinrent une majorité suffisante pour demeurer sur la liste; encore s'agissait-il de différends de nature à pouvoir être résolus aisément par une entente amiable, sans donner matière à un recours arbitral.

Le but poursuivi par l'insertion d'une cause semblable dans un traité mondial n'était, dès lors, plus atteint. On ne pouvait la justifier qu'à titre d'acheminement vers l'application de ce mode de solution à des différends d'une portée plus considérable, où des intérêts essentiels se trouveraient mêlés. Les défenseurs de ce système tendaient ainsi à orienter la pratique de l'arbitrage vers la suppression de la réserve des intérêts essentiels, contrairement aux déclarations si précises et si nettes des deux premiers articles. Il a été exposé plus haut pourquoi le Gouvernement ne crut pas pouvoir y consentir et se lier dans un traité universel par une disposition d'une portée aussi considérable.

Désirant pousser aussi loin qu'il était possible l'esprit de conciliation, le Gouvernement autorisa toutefois ses Délégués à admettre l'arbitrage obligatoire sans réserve pour la plupart des différends énumérés dans la liste, sous la condition que la faculté de réserver les intérêts essentiels fût maintenue pour certains cas exceptionnels seulement.

Cette concession n'ayant pas été prise en considération, la Délégation belge, lors du vote définitif au sein de la commission, fut amenée à se prononcer, avec la majorité des États européens, contre le projet anglo-américain, auquel adhérèrent, d'autre part, trente-deux Délégations. Parmi les douze États qui refusèrent un vote approbatif à la proposition de la première commission se trouvaient: l'Allemagne, l'Autriche-Hongrie, l'Italie et cinq États de second ordre comme la Belgique, la Bulgarie, la Grèce, le Luxembourg, la Roumanie, la Suisse.

Lorsqu'il fut constaté que l'entente requise ne pouvait se réaliser, on rechercha les moyens de donner au débat une conclusion qui eût démontré que les longs efforts de la Conférence n'étaient pas demeurés sans résultat. Plusieurs motions conçues dans ce but furent soumises au comité. La Délégation d'Autriche-Hongrie proposa de constater qu'en certaines matières le recours à l'arbitrage pourrait être obligatoire sans restriction et de renvoyer aux Gouvernements l'étude des cas d'application, en les invitant à se notifier mutuellement les résultats de leur examen dans un délai qui devait être court.

La Délégation belge adhéra à cette solution sans abandonner la position qu'elle avait maintenue sur la question de principe. « La Délégation de Belgique, déclara le baron Guillaume, ne croit pas possible de prévoir si l'interprétation ou l'application d'un traité quelconque ne pourra jamais, dans une circonstance déterminée, soulever des questions de nature à engager la sécurité ou la souveraineté des États. Elle ne se refuse pas, cependant, mue par une pensée de conciliation, à soumettre la question à un nouvel examen. »

M. Van den Heuvel parla dans le même sens : « Le vœu, dit-il, ne répond pas complètement à notre manière personnelle de voir, je viens cependant, dans un esprit de transaction, vous en demander l'adoption. »

Admise par le comité, la proposition austro-hongroise n'obtint pas la majorité des suffrages de la commission.

D'autres formules transactionnelles eurent le même sort.

Enfin, à la dernière séance de la commission, une proposition suggérée par le Premier Délégué du Gouvernement italien obtint l'unanimité des voix.

Le texte de la déclaration relative à l'arbitrage obligatoire est inséré dans l'Acte final. Tout en réservant à chaque État le bénéfice de ses votes et en constatant que la Conférence n'a pas réussi à conclure une convention réglant cette matière, cette déclaration reconnaît le principe de l'arbitrage obligatoire et ajoute que certains différends sont susceptibles d'y être soumis sans aucune restriction.

Les Délégués belges votèrent cette formule dans le même sens et avec le même esprit où ils avaient voté la Résolution présentée par le Premier Délégué d'Autriche-Hongrie.

Poursuivis avec le plus sincère désir d'arriver à une entente, les débats de la Conférence ont démontré qu'une convention mondiale d'arbitrage obligatoire, telle qu'on l'a proposée à La Haye, rencontre des objections et soulève des difficultés qui ne peuvent encore être résolues.

Si les Délégués des quarante-quatre États représentés à la Conférence de la Paix n'ont pu s'entendre pour arrêter une liste de conflits qu'ils s'engageraient à déférer à l'arbitrage sans condition ni réserve, il n'en faut pas conclure cependant que la cause de l'arbitrage obligatoire ait souffert aucun dommage de cet insuccès.

Ce mode de solution des différends internationaux peut se propager et s'étendre, sans être inscrit dans une convention mondiale. A peine la Conférence était-elle close que les Puissances reprenaient entre elles la négociation des conventions spéciales. Les Gouvernements des États-Unis, de France et d'Angleterre, qui avaient soutenu à La Haye la thèse à laquelle la Belgique n'a pas cru pouvoir se rallier, signaient entre eux et avec d'autres États des conventions nouvelles où ils inséraient la réserve des intérêts essentiels pour tous les conflits qui donneront lieu à l'arbitrage.

En se liant par ces conventions, les États signataires ont affirmé que l'insertion de cette réserve ne porte aucune atteinte au lien juridique qu'ils

contractent. Ils ont, en même temps, justifié pleinement et manifestement l'attitude prise par les Délégués belges à la Conférence ; ils ont démontré ainsi que si la conclusion de traités collectifs se heurte encore à des obstacles jusqu'ici insurmontables, la cause de l'arbitrage obligatoire n'en sera pas moins efficacement servie par la multiplication des conventions particulières. Le Gouvernement belge est entré dans cette voie avant la Conférence ; il y persévérera avec la certitude de rencontrer l'approbation des Chambres et du pays.

Limitation des charges militaires.

La recherche des moyens de mettre un terme à l'accroissement progressif des armements de terre et de mer avait été proposée par l'Empereur de Russie comme objet principal des délibérations de la Première Conférence de la Paix.

Aussitôt qu'elle aborda l'examen de cette question, la Conférence se vit arrêtée par la difficulté de régler les effectifs des armées et d'apprécier les éléments de la défense nationale dans chaque pays.

Elle dut se borner en conséquence à voter une résolution affirmant qu'une limitation des armements était hautement désirable pour l'accroissement du bien-être moral et matériel de l'humanité. En même temps, elle émettait le vœu de voir « les Gouvernements mettre à l'étude la possibilité d'une entente à ce sujet ».

C'était reconnaître qu'un congrès universel était impuissant à résoudre le problème. Aussi en 1907, fut-il écarté du programme des travaux de la Deuxième Conférence de la Paix.

Mais le Gouvernement britannique, usant de la faculté qu'il s'était réservée en acceptant l'invitation du Cabinet de Saint-Pétersbourg, porta la question devant l'assemblée, avec l'appui de la Délégation des États-Unis d'Amérique.

Le Délégué anglais indiqua, comme premier moyen d'arriver à un résultat pratique, l'échange entre les Puissances de renseignements sur leurs projets annuels de constructions navales. C'était une suggestion qui ne s'adressait qu'aux Cabinets les plus directement intéressés. A la Conférence elle-même, l'Angleterre demandait une simple confirmation de la résolution votée en 1899, en y ajoutant le vœu de voir les Gouvernements reprendre l'étude de la question.

Le Président invita l'assemblée à adopter cette proposition. Il rappela les événements qui, durant les dernières années, avaient amené les Puissances non pas à réduire leurs armements comme on le souhaitait, mais à les accroître dans des proportions énormes. Il constata ensuite que si la question n'avait pu trouver de solution en 1899, on ne pouvait en espérer une en 1907. Aussi peu préparée à la résoudre que la Première Conférence, la

Deuxième ne pouvait témoigner ses sympathies pour la limitation des charges militaires qu'en votant la motion anglaise.

Une adhésion unanime accueillit ce discours, et la résolution proposée par la Délégation britannique fut insérée dans l'Acte final.

Vœu concernant l'établissement d'une Cour de Justice arbitrale.

La Conférence a été saisie par les Délégations d'Allemagne, des États-Unis d'Amérique et de Grande-Bretagne d'une proposition tendant à instituer un tribunal international composé de magistrats siégeant d'une manière permanente. Cette Cour aurait à se prononcer souverainement sur certaines catégories de litiges survenant entre deux ou plusieurs États.

Déjà en 1899, la Première Conférence de la Paix avait examiné cette question, mais elle préféra aux magistrats permanents et inamovibles des juges nommés pour chaque litige par les parties intéressées. A ses yeux la juridiction seule devait être permanente.

La Cour permanente d'arbitrage fonctionne depuis bientôt dix ans; elle s'est affirmée comme une institution éminemment utile pour le maintien des relations pacifiques entre les Etats.

« Sans doute, a fait observer M. Beernaert, dans son discours du 3 août, devant la première sous-commission, il n'y a pas de tribunal permanent et même il n'y a de tribunal que quand il y a litiges, mais grâce à l'institution d'un bureau permanent, à une procédure réglée d'avance dans tous ses détails et à une liste de juges où le choix est aisé, le tribunal arbitral se constitue en peu de temps dès qu'on le veut, et n'est-ce pas un grand avantage que de pouvoir le composer chaque fois d'après les circonstances d'espèce, de nationalité, de législation, de langue, etc.? »

Le projet, soumis à la Deuxième Conférence de La Haye, a été longuement discuté et amplement amendé. Il n'a pas été possible cependant de se mettre d'accord sur la manière de constituer la nouvelle juridiction.

La nécessité de respecter le principe de l'égalité juridique des Etats fut un obstacle à toutes les combinaisons proposées. On dut se borner à élaborer un projet de convention générale réglant le fonctionnement de la Cour, sans toutefois déterminer sur quelle base celle-ci sera établie.

Le projet ne fut pas soumis à la signature des Plénipotentiaires de La Haye; il fut simplement annexé à l'Acte final. La Délégation belge ne lui a pas donné son assentiment, et elle s'est également abstenue, avec les Délégations du Danemark, de la Grèce, de la Roumanie et de la Suisse, d'adhérer au vœu par lequel la Conférence recommande aux Puissances l'adoption du projet et sa mise en vigueur dès qu'un accord sera intervenu sur le choix des juges et la constitution de la Cour.

Le Gouvernement reste d'avis que le principe même de l'institution d'un tribunal permanent est contraire à la notion essentielle de l'arbitrage, basé

sur le libre choix des juges. Il estime qu'il n'y a pas lieu d'établir, à côté de la Cour d'arbitrage instituée par la Convention de 1899, une nouvelle cour de justice siégeant en permanence et, en quelque sorte, supérieure aux nations.

« Les Etats souverains, a dit M. Beernaert, dans le discours cité plus haut, ne se reconnaissent aucun supérieur et c'est la conséquence nécessaire de leur souveraineté. Ils ne peuvent donc se soumettre à un tribunal du dehors qu'à propos de faits de droit privé, ou en admettant l'arbitrage qui est ici la juridiction de droit commun. »

Le Gouvernement ne pouvait ni admettre une atteinte au principe de l'égalité juridique des Etats, ni prêter son concours à la création d'un tribunal que son organisation exposerait à subir des influences politiques; son institution semblerait plutôt de nature à entraver le progrès normal de l'arbitrage entre les nations qu'à le favoriser. Telles sont les raisons qui justifient pleinement l'abstention de la Belgique.

Deuxième, troisième et quatrième vœux.

Les rapports entre les belligérants et les neutres ont fait l'objet de longues discussions qui aboutirent à l'adoption d'une convention dont il sera parlé ci-après, concernant les droits et les devoirs des Puissances et des personnes neutres en cas de guerre sur terre.

Au cours de la discussion de cette convention, la Conférence a rencontré deux questions spéciales qui n'ont pu être résolues par l'entente des Délégués. Il a été décidé de les signaler à l'attention des Puissances par l'inscription, dans l'Acte final, des vœux suivants :

1° Qu'en cas de guerre les autorités compétentes, civiles et militaires, se fassent un devoir tout spécial d'assurer et protéger le maintien de rapports pacifiques et notamment des relations commerciales et industrielles entre les habitants des Puissances belligérantes et les États neutres;

2° Que les Puissances règlent, par des conventions particulières, la situation, au point de vue des charges militaires, des étrangers établis sur leurs territoires.

Enfin, un dernier vœu est relatif à l'adaptation à la guerre maritime des lois et coutumes de la guerre sur terre. Huit conventions distinctes, sorties des délibérations de la Conférence, ont déjà pour objet la réglementation de la guerre sur mer. Ce vaste sujet n'a pu toutefois être traité en entier. De graves controverses de droit maritime restent encore à résoudre. La Conférence a exprimé le désir que son œuvre fût achevée dans l'avenir; aussi a-t-elle formulé le vœu « que l'élaboration d'un règlement relatif aux lois et coutumes de la guerre maritime figure au programme de la prochaine Conférence et que, dans tous les cas, les Puissances appliquent autant que possible à la guerre sur mer les principes de la convention relative aux lois et coutumes de la guerre sur terre ».

Ces trois vœux ont rencontré une adhésion unanime.

Recommandation en faveur de la Réunion d'une Troisième Conférence de la Paix.

Avant de se séparer, la Conférence s'est préoccupée d'assurer la continuation de son œuvre.

Une décision, adoptée à l'unanimité dans la séance plénière du 16 octobre, « recommande aux Puissances la réunion d'une Troisième Conférence de la Paix qui pourrait avoir lieu, dans une période analogue à celle qui s'est écoulée depuis la précédente Conférence, à une date à fixer d'un commun accord entre les Puissances.

» Les États signataires sont invités à préparer les travaux de cette Conférence de telle sorte que ses délibérations puissent se poursuivre avec l'autorité et la rapidité indispensables.

» Pour atteindre ce but, la Conférence estime qu'il serait désirable que deux ans environ avant l'époque probable de la réunion, un comité préparatoire fût chargé par les Gouvernements de recueillir les diverses propositions à soumettre à la Conférence, de rechercher les matières susceptibles d'un prochain règlement international et de préparer un programme que les Gouvernements arrêteraient assez tôt pour qu'il pût être sérieusement étudié dans chaque pays. Ce comité serait en outre chargé de proposer un mode d'organisation et de procédure pour la Conférence elle-même. »

Convention pour le règlement pacifique des conflits internationaux.

La circulaire russe du 3 avril 1906 inscrivait en tête du programme de la Conférence : améliorations à apporter aux dispositions relatives au règlement pacifique des conflits internationaux en ce qui regarde la Cour d'arbitrage et les commissions internationales d'enquête.

Le Code de l'arbitrage, élaboré à La Haye en 1899, a été maintenu dans ses stipulations essentielles. Mais les applications qu'il a reçues ont révélé certaines imperfections et indiqué d'utiles compléments. C'est à ce point de vue que la convention tout entière a été soumise à une revision attentive. Les modifications apportées ont trait principalement au fonctionnement des commissions internationales d'enquête et à la procédure de l'arbitrage.

Un titre entier nouveau remplace le titre III de la convention de 1899 relatif aux commissions internationales d'enquête.

Ces commissions avaient été établies dans le but de faciliter la solution des litiges en éclaircissant les points de fait. Dans l'incident anglo-russe de Hull, on eut recours à cette institution avec un succès qui démontra les services qu'on en pouvait attendre. Ces commissions n'avaient été que sommairement organisées en 1899; les dispositions nouvelles n'en modifient par le caractère; il s'agit toujours d'une juridiction arbitrale facultative,

constituée, dans chaque cas particulier, par un compromis spécial entre les parties en litige. Ce compromis précise les faits à examiner et détermine le mode et le délai de formation de la commission d'enquête, ainsi que les pouvoirs des commissaires enquêteurs (art. 10).

L'organisation de la commission correspond en général à celle d'un tribunal d'arbitrage (art. 11 à 16). La procédure a été réglée par les articles 17 à 36 dans le but de faciliter la marche de l'enquête, mais elle reste facultative ; les parties ne sont pas tenues de s'y conformer.

La convention de 1899, en ce qui concerne la procédure de l'arbitrage proprement dit, a subi des modifications portant spécialement sur la nomination des arbitres et du surarbitre (art. 45 nouveau), et sur les stipulations à insérer dans le compromis. Aux termes du paragraphe 3 de l'article 48 (nouveau), en cas de conflit entre deux Puissances, l'une d'elles pourra toujours adresser au Bureau international une note contenant sa déclaration qu'elle serait disposée à soumettre le différend à un arbitrage ; le Bureau devra porter aussitôt la déclaration à la connaissance de l'autre Puissance. L'article 53 reconnaît à la Cour permanente le droit d'établir, dans des cas nettement spécifiés et sous la réserve de conditions déterminées, le compromis au lieu et place des Parties.

D'autres modifications ont trait au fonctionnement du tribunal d'arbitrage et à la mise en œuvre de la procédure (art. 63, 64, 66, 75, 76 et 79).

La convention revisée stipule que, à moins de disposition contraire, le tribunal d'arbitrage aura compétence pour connaître de l'interprétation et de l'exécution de ses sentences (art. 82). Enfin, sur la proposition de la Délégation française, la Conférence a inscrit au titre IV de la convention un chapitre IV nouveau relatif à la procédure sommaire d'arbitrage. Cette procédure a été organisée en vue de fournir aux Parties le moyen de résoudre en des formes rapides et simples des litiges d'ordre technique et d'importance secondaire.

La convention de 1899, pour la solution pacifique des différends internationaux, est sortie ainsi notablement améliorée des délibérations de la Deuxième Conférence de la Paix.

Convention concernant la limitation de l'emploi de la force pour le recouvrement de dettes contractuelles.

Cette convention, inscrite sous le n° II dans l'Acte final, n'a pas été signée par la Belgique.

La Roumanie, la Suède, la Suisse et le Venezuela se sont également abstenues au vote.

Voici le texte de la convention :

« Les Puissances contractantes sont convenues de ne pas avoir recours à la force armée pour le recouvrement de dettes contractuelles réclamées au

Gouvernement d'un pays par le Gouvernement d'un autre pays, comme dues à ses nationaux.

» Toutefois, cette stipulation ne pourra être appliquée quand l'État débiteur refuse ou laisse sans réponse une offre d'arbitrage, ou, en cas d'acceptation, rend impossible l'établissement du compromis, ou, après l'arbitrage, manque de se conformer à la sentence rendue. »

La proposition présentée par la Délégation des États-Unis s'inspirait de la « doctrine de Drago », reproduite sous une forme mitigée.

On désigne sous le nom de « doctrine de Drago » une règle qui interdit l'emploi de la force contre les Gouvernements qui ne payent pas leurs dettes. Les Républiques de l'Amérique du Sud en poursuivent la reconnaissance et l'application sur le continent américain, comme d'un principe dominant toute leur politique.

Telle que la formulée le général Porter, la convention a soulevé de vives critiques.

L'obligation de l'arbitrage, en effet, est unilatérale. Elle n'existe pas pour les États débiteurs et favorise ceux-ci en leur assurant une situation privilégiée vis-à-vis de leurs créanciers. L'arbitrage, obligatoire pour les uns, ne peut être imposé aux autres.

On a fait observer, en outre, que dans les cas d'un État créancier, faible militairement, en conflit avec une grande Puissance, qui ne pourrait ou ne voudrait pas payer ses dettes, le droit de recouvrement coercitif deviendrait illusoire.

D'autre part, les dettes contractuelles constituent des dettes privées recouvrables devant la juridiction nationale. La convention, en établissant un recours arbitral, institue une instance d'appel contre les sentences définitives des tribunaux du pays, et soulève ainsi un grave problème de droit des gens qu'elle ne résout pas.

M. Drago lui-même, qui faisait partie de la Délégation argentine, ne crut pas pouvoir admettre sans réserve la proposition Porter. Suivi par presque tous les États américains, il demanda que les emprunts publics avec émission de bons constituant la dette nationale ne puissent, en aucun cas, exposer les nations américaines à une agression ou à l'occupation militaire.

Dix-sept Délégations seulement donnèrent au projet une approbation sans réserve.

Dans ces conditions, les Délégués belges, estimant que la convention n'offrait aucune garantie et présentait de graves inconvénients, s'abstinrent de la signer.

Les objections indiquées plus haut se présentent, en effet, avec une force particulière en ce qui concerne la Belgique. Si elle est créancière, étant dépourvue de moyens d'action militaire en raison de sa neutralité perpétuelle, elle se trouvera dépourvue de la sanction du recours à la force que prévoit la convention, et son débiteur pourra impunément repousser l'offre d'arbitrage qu'il n'est pas tenu d'accepter.

Si la Belgique est, au contraire, débitrice, une sentence définitive de ses tribunaux serait exposée à un recours non prévu par ses institutions. On ouvrirait ainsi à l'étranger des moyens de défense et une procédure dont ne jouiraient pas les nationaux.

Ces motifs justifient le Gouvernement de ne s'être point lié par une convention qui donne prise à de si sérieuses critiques.

Au 30 juin 1908, sur quarante-quatre Etats, vingt-quatre seulement l'avaient signé sans aucune réserve, dix avec réserves, et dix s'étaient abstenus.

Convention relative à l'ouverture des hostilités.

Lorsque deux ou plusieurs Puissances rompent leurs relations pacifiques, celle qui veut recourir aux armes peut-elle ouvrir les hostilités sans une déclaration de guerre notifiée à l'adversaire, sans un avertissement préalable quelconque?

Cette question, discutée en doctrine, a été, comme le témoigne l'histoire des guerres dans les derniers siècles, résolue très souvent par l'affirmative.

Récemment encore, les événements qui se sont produits au début de la guerre entre la Russie et le Japon ont ravivé ces controverses.

Il était hautement désirable que l'incertitude cessât en cette matière.

L'Institut du Droit international, dont les travaux ont été le point de départ de si nombreux progrès dans le droit des gens, avait cherché à résoudre ce problème. Dans sa session de 1906, il avait élaboré un projet de règlement, dû à l'initiative de M. Rolin.

La Délégation française présenta à la Conférence un projet de règlement qui s'inspire d'une double considération. La sécurité des relations pacifiques entre les nations exige que les hostilités ne puissent commencer sans un avertissement préalable; l'état de guerre doit être notifié sans retard aux Puissances neutres.

La proposition française était conçue comme suit :

1° Les Puissances contractantes reconnaissent que les hostilités entre elles ne doivent pas commencer sans un avertissement préalable et non équivoque qui aura soit la forme d'une déclaration de guerre, soit celle d'un ultimatum avec déclaration de guerre conditionnelle;

2° L'état de guerre devra être notifié sans retard aux Puissances neutres.

Cette proposition n'a pas soulevé d'objection de principe.

La Délégation des Pays-Bas est allée plus loin. Elle a demandé la fixation d'un délai de vingt-quatre heures entre la réception de l'avertissement et l'ouverture des hostilités.

Cet amendement a été appuyé en commission par la Délégation belge, mais la majorité l'a jugé inconciliable avec les exigences militaires actuelles et l'a rejeté.

L'article premier de la proposition française a donc été inscrit sans modification dans la convention.

A l'article 2, qui stipule que « l'état de guerre devra être notifié sans retard aux Puissances neutres », M. Beernaert a proposé d'ajouter que « cette notification, qui pourra être faite même par voie télégraphique, ne produira effet à leur égard que quarante-huit heures après sa réception ».

Cet amendement avait pour but de mettre les États neutres en mesure de remplir leurs obligations.

Il s'inspirait aussi de la préoccupation d'empêcher les Gouvernements neutres d'être rendus responsables d'actes imputables à certains de leurs ressortissants qui n'auraient pu être informés de l'ouverture des hostilités.

La Conférence ne s'est pas ralliée à la proposition belge. Elle s'est refusée à établir une règle qui créerait une présomption légale de responsabilité ou d'irresponsabilité, et elle a pensé qu'il suffirait, pour assurer l'exercice des droits du neutre, qu'il connût d'une manière certaine l'existence des hostilités.

La rédaction suivante a été adoptée : « L'état de guerre devra être notifié sans retard aux Puissances neutres et ne produira effet à leur égard qu'après réception d'une notification qui pourra être faite même par la voie télégraphique. » Ce texte a été complété comme suit : « Il est, du reste, entendu que les Puissances neutres ne pourraient invoquer l'absence de notification s'il était établi d'une manière non douteuse qu'en fait elles connaissaient l'état de guerre. »

Convention concernant les lois et coutumes de la guerre sur terre.

Le règlement sur les lois et coutumes de la guerre sur terre, œuvre de la Conférence de Bruxelles de 1874, remaniée et complétée à La Haye en 1899, a soulevé peu de critiques.

La Conférence de 1907 a voulu néanmoins la soumettre à une revision attentive. Plusieurs amendements ont été introduits au texte de 1899 dans le but de préciser certaines obligations du belligérant et de mieux protéger la population du pays envahi. Les principaux de ces amendements sont indiqués ci-dessous.

Il faut mentionner en outre l'insertion dans le règlement d'un principe nouveau, d'une portée générale. Dû à l'initiative d'une Délégation allemande, il vise l'ensemble de la réglementation de la guerre sur terre et a pour objet d'attacher une sanction à des prescriptions qui en sont actuellement dépourvues. Toutes les violations du règlement donneront désormais ouverture à des indemnités, les parties belligérantes étant rendues responsables de tous actes commis par des personnes appartenant à leur force armée (art. 3).

S'il est difficile de se rendre compte de toutes les conséquences pratiques de cette innovation en cas de guerre, on ne peut contester qu'elle constitue une innovation heureuse.

M. Beernaert, Président de la Commission, a prêté un concours efficace aux efforts qui ont été faits en vue de restreindre de plus en plus la participation forcée, admise encore dans une certaine mesure en 1899, des habitants d'un territoire occupé aux opérations militaires dirigées contre leur propre pays.

Il sera désormais interdit à l'envahisseur d'exiger d'eux des renseignements sur l'armée adverse et ses moyens de défense (art. 44). Il sera également interdit à un belligérent de forcer les nationaux de la partie ennemie, qui habitent son territoire, à prendre part aux opérations dirigées contre leur propre pays, même dans le cas où ils auraient été à son service avant le commencement de la guerre (art. 23).

Enfin, un article nouveau couvre d'une protection particulière les câbles sous-marins, reliant un territoire occupé à un territoire neutre. Ils ne pourront être saisis ou détruits que dans le cas de nécessité absolue; ils devront être restitués et les indemnités réglées à la paix (art. 54).

Convention concernant les Droits et les Devoirs des Puissances et des personnes neutres en cas de guerre sur terre.

Le Gouvernement russe a répondu au vœu exprimé par la Conférence de 1899, en inscrivant au programme de la Deuxième Conférence de la Paix la question des droits et des devoirs des neutres.

La présente convention traite de la neutralité en cas de guerre sur terre.

Les chapitres I et II ont pour objet de déterminer les droits et les devoirs des Puissances neutres; le chapitre III s'occupe de régler la situation des particuliers ressortissants d'États neutres dans leurs rapports avec les belligérants.

Sur la proposition de la Délégation de Belgique, la Conférence a placé en tête de la convention une disposition qui consacre le principe de l'inviolabilité du territoire neutre (art. 1er).

De ce principe découlent les applications formulées dans les articles 2 à 4 : interdiction de faire passer des troupes ou des convois sur le territoire neutre, d'y installer une station radio-télégraphique, d'y former des corps de combattants ou d'y ouvrir des bureaux d'enrôlement au profit d'un belligérant.

Mais si les belligérants ont le devoir de respecter l'inviolabilité du territoire de l'État neutre, celui-ci est tenu, de son côté, d'une obligation corrélative : il doit réprimer les actes contraires à la neutralité qui seraient commis sur son territoire. L'article 5 est, à cet égard, formel : l'État neutre

ne doit tolérer sur son territoire aucun des actes visés par les articles 2 à 4.

Il n'est pas tenu toutefois de sévir contre ses ressortissants en raison d'actes accomplis par eux en dehors de ses limites et ne peut être rendu responsable du fait que des individus passent isolément la frontière pour se mettre au service de l'un des belligérants (art. 6). Il n'est pas non plus forcé d'interdire aux belligérants l'usage des appareils télégraphiques ou téléphoniques qui sont soit sa propriété, soit celle de compagnies ou de particuliers (art. 8).

L'état de guerre ne peut avoir pour conséquence de prohiber ou d'entraver le commerce des habitants de l'État neutre. S'inspirant de ce principe, la Délégation française a proposé à la Conférence de déclarer que l'exportation d'armes, de munitions, etc., par les sujets d'un État neutre ne peut être interdite. Sur la proposition de la Délégation belge, un texte plus général a été admis, qui embrasse le transit aussi bien que l'exportation, et qui fait abstraction de la nationalité des commerçants intéressés (art. 7).

Le même principe se retrouve appliqué au commerce maritime, dans la convention concernant les droits et les devoirs des neutres en cas de guerre sur mer. En résumant cette convention, on fera ressortir l'importance de ces dispositions pour les Etats neutres qui, comme la Belgique, ont des intérêts considérables engagés dans la fabrication des armes et du matériel de guerre.

Toutes les mesures restrictives ou prohibitives prises par une Puissance neutre devront être appliquées uniformément aux belligérants (art. 9).

Le fait, par une Puissance neutre, de repousser, même par la force, les atteintes à sa neutralité ne pourra jamais être considéré comme un acte hostile (art. 10).

La situation des belligérants internés et des blessés soignés chez les neutres avait été réglée à la Première Conférence de La Haye par un ensemble de dispositions inscrites dans la convention concernant les lois et coutumes de la guerre sur terre (art. 57 à 60).

M. Beernaert a fait observer que ces dispositions semblaient plutôt devoir trouver leur place dans le règlement qui concerne les neutres que dans celui qui régit les rapports des belligérants entre eux.

La Conférence s'est ralliée à cette opinion. Les articles, repris de la convention de 1899, forment le chapitre II du présent règlement. Celui-ci a été complété par une disposition nouvelle stipulant que les prisonniers de guerre réfugiés, ou amenés par des troupes se réfugiant en territoire neutre, seront laissés en liberté, mais qu'il pourra leur être assigné une résidence (art. 11 à 15).

Le chapitre III est consacré aux personnes neutres, c'est-à-dire aux nationaux d'un État qui ne prend pas part à la guerre (art. 16). Elles ne pourront se prévaloir de leur qualité que si elles ne commettent pas d'actes hostiles et si elles ne se départissent pas de leur neutralité par des actes en faveur d'un belligérant (art. 16 à 18).

La personne neutre qui s'est départie de sa neutralité, ne sera pas traitée plus rigoureusement par le belligérant à l'égard duquel elle a ainsi agi, que ne pourrait l'être, à raison du même fait, un national de l'autre État belligérant (art. 17, § 2).

Dans son chapitre IV, la convention traite la question du matériel de chemin de fer, provenant du territoire d'une Puissance neutre.

La Délégation belge a vainement appuyé une proposition du Délégué du Luxembourg tendant à l'interdiction absolue de la saisie du matériel de transport appartenant à un neutre et se trouvant sur le théâtre de la guerre; mais ce matériel ne pourra être réquisitionné et utilisé par un belligérant que dans le cas d'une impérieuse nécessité et moyennant une indemnité. Il sera renvoyé aussitôt que possible dans le pays d'origine. La Puissance neutre pourra, dans les mêmes conditions, utiliser le matériel provenant du territoire de la Puissance belligérante.

La Délégation allemande avait déposé un projet de règlement général relatif au traitement des personnes neutres dans les territoires des belligérants. L'accord n'a pu se faire sur l'ensemble de ce projet. Toutefois, certaines de ses dispositions indiquées plus haut ont été insérées dans la présente convention. Quant aux autres, la Conférence a dû se borner à en inscrire quelques-unes, sous forme de vœux, dans l'Acte final.

1° La Conférence émet le vœu que, en cas de guerre, les autorités compétentes, civiles et militaires, se fassent un devoir tout spécial d'assurer et de protéger le maintien des rapports pacifiques et notamment des relations commerciales et industrielles entre les populations des États belligérants et les pays neutres;

2° La Conférence émet le vœu que les Puissances règlent par des conventions particulières la situation, au point de vue des charges militaires, des étrangers établis sur leurs territoires.

La Délégation de Belgique s'est associée aux efforts qui ont été faits en vue d'améliorer la situation des neutres en cas de guerre. Son initiative s'est exercée, non sans succès, dans les limites qui lui étaient assignées.

On ne pouvait s'attendre à voir préciser à La Haye le sens et la portée des traités qui garantissent la neutralité perpétuelle de certains États. La lettre d'invitation du Gouvernement russe déterminait, en effet, le cadre des travaux de la Conférence; ils ne pouvaient porter « ni sur les rapports politiques entre les Etats, ni sur l'ordre de choses établi par les traités ».

Convention relative au régime des navires de commerce au début des hostilités.

La confiscation des navires de commerce des belligérants, au moment même de la déclaration de guerre, est une des applications les plus rigoureuses du principe de la capture de la propriété privée sur mer. C'est seulement depuis la guerre de Crimée que les États belligérants accordent

un « délai de faveur », permettant aux bâtiments de commerce d'achever leur chargement et de se mettre à l'abri après l'ouverture des hostilités.

Si équitables que soient les mesures destinées à protéger les opérations commerciales engagées de bonne foi et en cours d'exécution avant la guerre, les efforts faits, notamment par les Délégués belges, pour transformer la faculté d'accorder le délai de faveur en une obligation internationale, ont échoué à la quatrième commission devant l'opposition de plusieurs Puissances maritimes. On s'est borné à atténuer les conséquences de la pratique actuelle. C'est dans cet esprit qu'est conçue la convention en cinq articles adoptée par la Conférence.

Deux hypothèses peuvent se présenter : ou bien un navire de commerce, portant le pavillon de l'un des belligérants, se trouve au début des hostilités dans un port ennemi, ou bien il s'est mis en route avant le commencement de la guerre et entre dans le port ennemi sans savoir que les hostilités sont engagées.

L'article 1er de la convention déclare qu'il est désirable de laisser, dans l'un et l'autre cas, le navire sortir librement immédiatement ou après un délai suffisant, et gagner directement, muni d'un sauf-conduit, son port de destination ou un autre qui lui serait désigné.

L'article 2, tout en tenant compte des exigences de la guerre, réalise un progrès notable. Il substitue à la confiscation la simple saisie ou le séquestre pour la durée des hostilités, lorsque par force majeure le navire n'a pu sortir ou que le délai ne lui a pas été accordé. Le navire pourra être réquisitionné avec indemnité ou restitué après la guerre sans indemnité.

D'après l'article 3, les navires rencontrés en mer, ignorant les hostilités, sont également passibles de saisie pendant la durée de la guerre, sauf restitution à la conclusion de la paix ; ou bien ils peuvent être réquisitionnés ou détruits à charge d'indemnité.

Les marchandises se trouvant à bord sont sujettes au même traitement, aux termes de l'article 4.

L'article 5 stipule que le bénéfice de ces dispositions ne s'étend pas aux bâtiments dont la construction indique qu'ils sont destinés à être transformés en navires de guerre.

Convention relative à la transformation de navires de commerce en bâtiments de guerre.

La codification des lois et usages de la guerre sur mer, inscrite au programme russe, n'avait encore été tentée par aucune conférence diplomatique. Aussi la quatrième commission ne put-elle, malgré une étude laborieuse, élaborer un règlement général des lois de la guerre maritime.

Ses travaux ont cependant donné des résultats dont l'importance est incontestable. Plusieurs questions délicates et controversées, que la guerre maritime fait surgir, ont été réglées par une série de conventions.

En outre, la Conférence s'est unanimement ralliée au vœu, formulé par

M. Beernaert, de voir « l'élaboration d'un règlement relatif aux lois et coutumes de la guerre maritime figurer au programme de la prochaine Conférence et, dans tous les cas, les Puissances appliquer, autant que possible, à la guerre sur la mer les principes de la convention relative aux lois et coutumes de la guerre sur terre ».

La convention relative à la transformation des navires de commerce en navires de guerre définit les conditions dans lesquelles cette opération pourra être effectuée.

C'est ainsi que les navires transformés doivent être placés sous l'autorité directe, le contrôle immédiat et la responsabilité de la puissance dont ils portent le pavillon; ils doivent aussi être inscrits sur les listes et porter les signes extérieurs distinctifs des bâtiments de la flotte militaire de leur nationalité, observer dans leurs opérations les lois et les coutumes de la guerre; leurs commandants doivent être au service de l'Etat et l'équipage soumis aux règles de la discipline militaire.

Les Puissances contractantes n'ont pu toutefois se mettre d'accord pour décider si la transformation d'un navire de commerce en bâtiment de guerre peut s'effectuer en pleine mer, La question du lieu de la transformation a donc été réservée.

Convention relative à la pose de mines sous-marines automatiques de contact.

On sait quel développement a pris dans les dernières guerres maritimes l'usage des mines sous-marines automatiques de contact pour la défense des ports et des côtes. Mais l'expérience de la guerre russo-japonaise particulièrement a montré combien l'emploi de ces mines est dangereux pour la navigation commerciale. La Conférence ne pouvait songer à interdire des moyens de protection aussi efficaces; elle a dû se borner, en cette matière si nouvelle et offrant de si nombreuses difficultés, à un premier essai de réglementation. Les propositions faites en commission ont été nombreuses et les discussions longues et approfondies. L'accord n'a pu se faire, toutefois, que sur quelques principes unanimement acceptés. Ils ont servi de base à la Convention et peuvent être résumés comme suit d'après le rapport de M. Georges Streit, Membre de la Délégation hellénique.

Il y a une distinction fondamentale à faire entre les mines automatiques de contact amarrées et les mines non amarrées; ces dernières peuvent être employées partout, mais elles doivent être construites de façon à devenir inoffensives dans un laps de temps extrêmement limité; il doit en être de même des torpilles qui ont manqué leur but (art. 1er, 1° et 3°).

Quant aux mines amarrées, elles doivent être construites de façon à devenir inoffensives dans le cas où, rompant leurs amarres, elles iraient flotter librement (art. 1er, 2°); il est, en outre, interdit de les placer devant les côtes et les ports de l'adversaire dans le seul but d'intercepter la navigation intérieure (art. 2).

Les Etats qui emploieront des mines amarrées sont tenus de prendre toutes les précautions pour la sécurité de la navigation pacifique, notamment en signalant les régions dangereuses (art. 6), en enlevant les mines à la fin de la guerre (art. 5), en pourvoyant, en tout cas, dans la mesure du possible, à ce que les mines employées deviennent inoffensives après un laps de temps limité (art. 3).

Les Puissances s'engagent à appliquer ces règlements le plus tôt possible et à transformer le matériel de leurs mines pour qu'il réponde à ces prescriptions (art. 6). Enfin, la question de l'emploi des mines automatiques de contact fera l'objet d'une nouvelle entente des Puissances six mois avant l'expiration de la présente convention qui aura une durée de sept ans (art. 11 et 12).

Il importait aux intérêts du commerce et de l'humanité que la réglementation de la pose des mines sous-marines s'étendît non seulement aux belligérants, mais aussi aux neutres. Il semblait peu logique que l'emploi de ces engins, subordonné à certaines règles pour les uns, restât libre et arbitraire pour les autres.

Les neutres n'avaient aucun intérêt à se soustraire à la réglementation. M. Van den Heuvel le fit observer en conviant la troisième commission à parfaire son œuvre : si les neutres ont le droit de se défendre contre la violation illégitime de leur neutralité, ils ont grand profit à retirer des dispositions qui précisent leurs droits et empêchent la naissance de discussions et de conflis regrettables.

La Conférence s'est ralliée à cette manière de voir : les neutres sont tenus d'observer les mêmes règles et de prendre les mêmes précautions que celles imposées aux belligérants.

Convention concernant le bombardement par des forces navales en temps de guerre.

En réglant la question du bombardement par des forces navales, la Conférence a répondu au vœu émis dans l'Acte final de 1899, de voir étendre à la guerre maritime les règles prohibant le bombardement par les forces terrestres de villes, villages et habitations non défendus.

L'article 1er de la nouvelle convention correspond, dans son premier alinéa, à l'article 25 du règlement de 1899 concernant les lois et coutumes de la guerre sur terre ; il établit le principe de l'interdiction de bombarder, par des forces navales, des ports, villes, villages, habitations ou bâtiments qui ne sont pas défendus. L'alinéa deuxième précise qu'aucune localité ne peut être bombardée à raison du seul fait que devant son port se trouvent mouillées des mines sous-marines automatiques de contact. Il convient de noter que l'Allemagne, la France, la Grande-Bretagne et le Japon n'ont signé la convention que sous réserve du deuxième alinéa de l'article 1er.

Le principe ainsi établi comporte diverses exceptions dont la Délégation de Belgique s'est efforcée de restreindre la portée (1).

Aux termes de la première, le commandant d'une force navale pourra, après sommation avec délai raisonnable, et même, en cas de nécessité, sans sommation, détruire par le canon, si tout autre moyen lui est impossible, les établissements militaires, ainsi que les vaisseaux de guerre ennemis se trouvant dans un port, sans être affectés à la défense de celui-ci. Aucune responsabilité n'est encourue pour les dommages involontaires qui pourraient être occasionnés par le bombardement (art. 2).

Le commandant d'une force navale est également autorisé, en vertu d'une seconde exception, à procéder au bombardement si les autorités locales, mises en demeure par une sommation formelle, refusent d'obtempérer à des réquisitions de vivres ou d'approvisionnements (art. 3). Mais le bombardement pour le non-payement d'une contribution en argent est prohibé (art. 4).

Outre les dispositions relatives à l'interdiction de bombarder des ports, villes et villages non défendus, la Conférence a édicté certaines règles générales applicables à tout bombardement par des forces navales; ces dispositions correspondent à celles qui sont inscrites dans les articles 25 à 28 du règlement sur les lois et coutumes de la guerre sur terre, adopté par la Première Conférence.

Elles commandent d'épargner, autant que possible, les édifices consacrés aux cultes, aux arts, aux sciences et à la bienfaisance, les monuments historiques, les hôpitaux (art. 5), d'avertir, s'il y a moyen, les autorités locales (art. 6); elles prohibent le pillage même d'une ville ou localité prise d'assaut (art. 7).

On peut regretter que certaines de ces dispositions ne soient pas plus précises, et même que d'autres aient été admises. La convention, telle qu'elle est sortie des délibérations de la Conférence, n'en apporte pas moins de notables restrictions à la pratique qu'autorisaient jusqu'à présent les usages de la guerre.

Convention pour l'adaptation à la guerre maritime des principes de la Convention de Genève.

L'adaptation à la guerre maritime des principes de la Convention de Genève de 1864 a été l'œuvre de la Première Conférence de La Haye.

La Deuxième Conférence s'est trouvée en présence de la nouvelle Convention de Genève du 6 juillet 1906.

---

(1) Voir discours de M. Beernaert à la troisième commission, première sous-commission, 4e séance, 18 juillet 1907, et observations de M. Van den Heuvel, troisième commission, 3e séance, 8 août 1907.

S'inspirant des améliorations apportées à celle-ci, la Conférence de 1907 a revisé la Convention du 29 juillet 1899.

Elle l'a, en outre, complétée par plusieurs dispositions ayant principalement pour objet d'assurer le sort des blessés et des malades au cours d'une guerre sur mer et de déterminer les conditions auxquelles les bâtiments hospitaliers, équipés par des particuliers ou des sociétés dépendant d'États neutres, auront droit au respect et seront exempts de capture.

En ce qui concerne ces derniers, des considérations d'ordre militaire ont déterminé l'adoption des règles suivantes. Les bâtiments hospitaliers neutres devront s'assurer de l'assentiment préalable de leur Gouvernement et de celui de l'un des belligérants sous la direction duquel ils devront désormais se placer. Avant d'employer un bâtiment hospitalier neutre, un Gouvernement belligérant est tenu d'en faire la notification à son adversaire (art. 3). Le bâtiment hospitalier neutre devra, pour se faire reconnaître, arborer, outre le pavillon national et le pavillon blanc à croix rouge, le pavillon national du belligérant (art. 5). L'article 8 autorise les bâtiments hospitaliers à se pourvoir d'une installation radio-télégraphique.

La Délégation britannique a fait des réserves au sujet du droit accordé par l'article 12 à tout navire de guerre d'un belligérant d'exiger la remise des blessés, malades ou naufragés qui sont à bord d'un bâtiment hospitalier ou d'un bâtiment de commerce neutre. Mais tous les États ont admis que des mesures devront être prises pour que les blessés, malades ou naufragés, recueillis à bord d'un vaisseau de guerre neutre ou débarqués dans un port neutre du consentement de l'autorité locale, ne puissent pas de nouveau prendre part aux opérations de la guerre. Les frais d'hospitalisation et d'internement seront supportés par l'État dont relèvent les naufragés, blessés ou malades débarqués dans un port neutre (art. 13 et 15).

Les autres dispositions reproduisent à peu près textuellement les articles correspondants de la Convention de Genève de 1906. Il n'y a donc pas lieu de les mentionner spécialement.

Convention relative à certaines restrictions à l'exercice du droit de capture dans la guerre maritime.

La question de l'inviolabilité de la propriété privée des belligérants sur mer, posée depuis plus d'un siècle, a été portée au programme de la Conférence en exécution d'un vœu émis à La Haye en 1899.

Elle fut introduite par une proposition des États-Unis d'Amérique qui tendait à la suppression absolue du droit de capture, sauf en cas de transport de contrebande de guerre ou de violation de blocus.

Cette proposition, brillamment défendue par ses auteurs, a été votée par la Délégation belge. Elle échoua devant la résistance de plusieurs grandes Puissances maritimes qui la considéraient comme étant tout au moins prématurée.

Impuissante à réaliser une réforme radicale, la Conférence s'efforça de lui préparer les voies en recherchant les moyens d'attribuer les rigueurs de la pratique actuelle.

Parmi les propositions qui surgirent dans cet ordre d'idées, il convient de citer un projet transactionnel en douze articles, dont MM. Beernaert et Van den Heuvel prirent l'initiative, et qui substituait la saisie et le séquestre à la capture et la confiscation.

M. Van den Heuvel a résumé cette proposition dans les termes suivants : « La Délégation de Belgique a cru qu'elle répondait à une pensée commune à d'autres Délégations, si elle formulait un système qui tiendrait compte des divers buts poursuivis. D'une part, chacun des belligérants conserverait le droit de saisir et d'utiliser, dans un but militaire, les navires et les cargaisons saisis. D'autre part, à la fin des hostilités, les particuliers reprendraient les biens qui auraient été gardés ou recevraient soit de l'État capteur, soit selon les traités de paix, de leur propre État, la valeur des biens employés ou détruits. Pareil régime doit être envisagé favorablement par tous. Il n'entraverait pas les opérations de la guerre maritime; il ne les contrarierait pas dans leurs résultats essentiels, mais il supprimerait des rigueurs et des dommages inutiles, il mettrait plus d'équité dans les hostilités. »

Ce projet fut accueilli avec une faveur marquée par la majorité de la commission, mais au vote des articles, il ne réunit pas un nombre de voix suffisant pour assurer une entente à peu près générale, et la Délégation de Belgique se trouva amenée à en demander le retrait.

D'autres restrictions au droit de capture, d'un caractère plus restreint, furent proposées ensuite; elles rencontrèrent une adhésion unanime.

La première concerne la correspondance postale sur mer; elle est déclarée inviolable quel que soit son caractère officiel ou privé, qu'elle ait été recueillie sur un navire neutre ou ennemi. Le capteur lui-même doit se charger, en cas de saisie, de la faire parvenir à destination avec le moins de retard possible (chapitre Ier).

La seconde exception qui fut admise avait été inscrite dans le projet de la Délégation belge. L'immunité qu'elle reconnaissait aux bateaux de pêche côtière et aux navires exclusivement affectés à un but scientifique a été étendue par la Conférence aux services de la petite navigation locale, ainsi qu'à tous les navires chargés de missions scientifiques, religieuses ou philanthropiques.

L'exemption de la capture ne cessera d'exister en leur faveur que s'ils participent d'une façon quelconque aux hostilités (chapitre II).

Une dernière restriction est relative aux équipages des navires de commerce ennemis capturés par un belligérant. La Conférence a été saisie de la question par une proposition britannique visant seulement les marins neutres, puis par une proposition de la Délégation de Belgique étendant même aux marins ennemis le bénéfice de la liberté (chapitre III).

M. Van den Heuvel a exposé le but de l'amendement dans les termes

suivants : « La Grande-Bretagne a déposé une proposition tendant à modifier les lois de la guerre concernant les équipages des navires ennemis capturés. Aujourd'hui on emprisonne, sans distinction de nationalité, tous les hommes qui montent un navire de commerce ennemi saisi par un belligérant. La proposition britannique veut établir entre eux une distinction; elle propose de laisser la liberté aux marins neutres, mais considère les autres marins comme des prisonniers de guerre. Ce n'est que demi-justice, car tous ces hommes sont paisibles; ce sont des travailleurs de la mer qui méritent toute notre sollicitude, ce ne sont ni des combattants, ni des auxiliaires ».

La proposition adoptée est ainsi conçue :

Lorsqu'un navire de commerce ennemi est capturé par un belligérant, les hommes de son équipage, nationaux d'un Etat neutre, ne sont pas faits prisonniers de guerre; il en est de même des membres de l'équipage, nationaux de l'Etat ennemi, du capitaine et des officiers, nationaux de l'Etat neutre ou de l'Etat ennemi, à la condition qu'ils s'engagent, sous la foi d'une promesse formelle écrite, à ne prendre, pendant la durée des hostilités, aucun service ayant rapport avec les opérations de la guerre.

Convention concernant les Droits et les Devoirs des Puissances neutres en cas de guerre maritime.

Au cours des dernières guerres, particulièrement des hostilités entre la Russie et le Japon, les questions de neutralité maritime, soulevées par de graves incidents, avaient révélé le désaccord profond des Puissances et démontré combien une entente internationale était désirable et même nécessaire.

Restreintes d'abord aux questions relatives à l'asile des navires de guerre dans les ports neutres, les propositions soumises à la Conférence s'étendirent aux droits et aux devoirs des États neutres dans la guerre maritime en général. On ne pouvait espérer cependant un accord sur une réglementation complète. Des problèmes importants restèrent sans solution. La Conférence dut se borner à édicter quelques règles d'ailleurs essentielles. Elles affirment les droits du neutre au respect de ses eaux : le belligérant ne peut y exercer la visite ou la capture des bâtiments neutres ou belligérants, y instituer des tribunaux de prise ou en faire la base d'expéditions contre son adversaire.

Les devoirs des neutres corrélatifs à ces droits sont précisés ensuite : interdiction pour l'Etat neutre de fournir aux belligérants des armes et du matériel de guerre et obligation « d'user de tous les moyens dont dispose le neutre pour empêcher dans sa juridiction l'armement et la sortie des navires destinés à concourir à des opérations hostiles ».

Si la Conférence n'a pu entrer dans le vif des controverses auxquelles donnent lieu l'application de ces principes, il convient de citer la disposition déclarant que le neutre n'est pas tenu d'empêcher l'exportation

ou le transit d'articles de contrebande pour le compte de l'un ou de l'autre belligérant.

Les Chambres constateront avec satisfaction que cet article sanctionne la liberté du commerce des armes et munitions de guerre s'opérant aux risques et périls de l'exportateur, sans que l'Etat neutre ait le devoir de les arrêter à la frontière. Cette règle, incertaine dans la pratique des guerres, a été appliquée constamment et fermement par le Gouvernement belge, soucieux de sauvegarder les intérêts de l'industrie nationale. La Convention de La Haye confirme cette jurisprudence.

La Belgique possède des ports sur la mer du Nord. L'entrée des navires belligérants dans ces ports pourrait provoquer de dangereux conflits. Cette éventualité a préoccupé le Gouvernement; usant de ses droits souverains, il a, par l'arrêté royal du 18 février 1901, réglementé l'asile accordé dans les eaux belges aux navires de guerre étrangers.

Les incidents qui se sont produits pendant la guerre russo-japonaise ont démontré l'opportunité de ces précautions et la nécessité d'une réglementation internationale. La Conférence a porté une attention particulière à cette question qu'une Convention en onze articles résout assez complètement.

Jusqu'à présent, certaines Puissances admettaient les navires de guerre des belligérants dans leurs ports sans limite de durée; d'autres n'autorisaient leur séjour que pendant vingt-quatre heures. La Belgique avait adopté ce dernier système.

La convention, tout en affirmant le principe que le neutre est libre de légiférer en cette matière, déclare que, à défaut de lois spéciales, il sera interdit aux bâtiments de guerre de séjourner plus de vingt-quatre heures dans les eaux territoriales du neutre, sauf dans les cas d'avaries ou de danger de mer.

Elle reproduit ensuite les règles admises déjà par de nombreux États quant au départ successif de navires ennemis qui se rencontreraient dans un port neutre, quant à la limite des réparations indispensables pour reprendre la mer et quant à l'interdiction d'accroître d'une manière quelconque les forces militaires, l'armement et l'équipage du bâtiment.

La question du ravitaillement du navire et de son approvisionnement en charbon était indécise et discutée. La Conférence a résolu ces deux difficultés par deux formules heureuses. Le ravitaillement ne peut dépasser l'approvisionnement normal en temps de paix. La mesure de la prise du combustible est la quantité nécessaire pour gagner le port le plus proche du pays auquel appartient le navire, ou bien, si le neutre le préfère, le complément du plein des soutes proprement dites.

L'admission des prises dans les ports neutres a fait l'objet de stipulations précises. Elle ne peut avoir lieu que dans le cas d'innavigabilité, de mauvais état de la mer, du manque de combustible ou de provisions. Dès que la cause qui a justifié l'entrée de la prise a disparu, celle-ci doit quitter le port. Les Puissances neutres sont autorisées toutefois à recevoir les prises dans

leurs ports à condition de les y laisser sous séquestre en attendant les décisions du Tribunal de prise. Cet article, qui facilite la conservation des prises exposées trop souvent à une destruction en pleine mer, a été vivement appuyé par la Délégation belge, comme s'inspirant du respect de la propriété privée sur mer.

L'ensemble de ces règles claires et pratiquement conçues est propre à écarter des contestations pleines de péril, pouvant s'élever entre les autorités locales et un navire belligérant réfugié dans le port neutre.

Pour assurer le respect de ces dispositions, la Puissance neutre pourra désormais invoquer la Convention de La Haye. Celle-ci prévoit dans son article 24, le cas où, malgré la notification qu'il recevrait, le navire belligérant prétendrait ne s'y point soumettre. La Puissance neutre, dans cette éventualité, a le droit d'édicter les mesures qu'elle jugera nécessaires pour rendre le navire incapable de prendre la mer pendant la durée de la guerre; le commandant du navire doit faciliter l'exécution de ces mesures. Le même article règle ensuite l'internement des officiers et de l'équipage.

La convention concernant les droits et les devoirs des neutres en cas de guerre maritime facilitera certes l'accomplissement des obligations imposées aux États neutres; elle pourra les préserver de conflits redoutables.

Convention relative à l'établissement d'une Cour internationale des prises

La question de l'établissement d'une juridiction internationale en matière de prises n'était pas inscrite au programme russe.

Elle fut posée devant la Conférence, grâce à l'initiative heureuse de l'Allemagne et de la Grande-Bretagne. Les débats qui s'en suivirent ont abouti à la création d'une institution nouvelle qui empêchera le retour des abus dont tant de guerres ont offert le spectacle.

Si l'on n'est pas parvenu à abroger le droit de capture de la propriété privée sur mer, son exercice au moins sera désormais réglementé et soumis à une juridiction supérieure à celle des tribunaux nationaux. « Les Gouvernements, a fait observer à bon droit M. Renault dans son rapport, ont en cette matière réalisé ce que la doctrine n'avait osé espérer. »

La convention, adoptée à la Conférence par 37 voix contre 6 abstentions, maintient le principe que la juridiction des prises est exercée d'abord par les tribunaux du belligérant capteur (art. 2). Mais les décisions des tribunaux de prises nationaux peuvent être l'objet d'un recours devant une Cour internationale qui aura son siège à La Haye.

La convention règle la compétence et la procédure de la Cour.

Dans son titre premier, elle établit dans quels cas le recours sera admis et par qui il peut être exercé (art. 3 à 5).

Elle détermine, autant qu'il est possible, les règles de droit qu'appliquera la Cour. Si la question à résoudre n'est pas prévue par une convention spéciale, la Cour jugera d'après les règles du droit international; si des règles généralement reconnues n'existent pas, la Cour statuera d'après les principes généraux de la justice et de l'équité (art. 7).

Le titre II est consacré à l'organisation de la Cour. Celle-ci se compose de juges et de juges suppléants, nommés par les Puissances contractantes pour une période de six ans. La Cour compte quinze juges; neuf juges constituent le quorum nécessaire. Toutes les Puissances nomment des magistrats de la Cour internationale, mais ces magistrats ne sont pas appelés à siéger de la même manière. Les juges nommés par les huit principales Puissances maritimes sont toujours appelés à siéger. Les juges et les juges suppléants, nommés par les autres Puissances contractantes, siègent à tour de rôle d'après un tableau annexé à la convention. Le classement a été établi en tenant compte de l'importance du commerce maritime et de la marine de guerre, et du tonnage de la marine marchande. Le juge et le juge suppléant belges siégeront chacun deux ans sur une période de six ans.

Le droit essentiel de tout État de ne pas voir les décisions de ses tribunaux de prises infirmées par une juridiction dans laquelle il ne serait pas représenté a été sauvegardé par l'article 16 qui stipule qu'une Puissance belligérante peut toujours demander que le juge nommé par elle prenne part au jugement de tous les affaires provenant de la guerre Chaque belligérant peut, en outre, désigner un officier de marine d'un grade élevé qui siégera en qualité d'assesseur avec voix consultative.

Des dispositions particulières règlent notamment le choix de la langue qui sera employée et le mode de représentation des parties.

Le titre III traite tout entier de la procédure devant la Cour. Il est stipulé, au titre IV, que la convention ne s'appliquera que dans le cas d'une guerre entre Puissances contractantes et que le recours ne pourra être exercé que par celles-ci ou par leurs ressortissants. La convention devra être ratifiée le 30 juin 1909 et aura une durée de douze ans à partir de sa mise en vigueur.

La Délégation de Belgique a adhéré à la Convention.

Dans la déclaration qu'il a faite à la commission, M. Van den Heuvel a pris soin de marquer la différence essentielle qui existe entre un tribunal arbitral permanent et la Cour internationale des prises. Il a pu dire que cette dernière institution constituerait « dans le champ de la réglementation de la guerre maritime une réforme des plus heureuses. Son importance sera considérable aussi longtemps que l'on n'aura pas admis ces deux grands principes de l'avenir, l'inviolabilité de la propriété privée sur mer et la suppression de la contrebande ».

Plusieurs Puissances maritimes, parmi lesquelles il faut citer la Grande-Bretagne, le Japon et la Russie, se sont abstenues, jusqu'à présent, de signer la convention relative à l'établissement d'une Cour internationale des

prises. Le motif de cette abstention doit être attribué à l'incertitude du droit international actuel en matière maritime.

Après la clôture de la Conférence, l'Angleterre a invité l'Allemagne, l'Autriche-Hongrie, l'Espagne, la France, l'Italie, le Japon, la Russie, les Pays-Bas et les États-Unis à prendre part à une Conférence navale internationale. Cette Conférence s'est réunie à Londres, le 4 décembre 1908. Ses travaux ont abouti, le 26 février 1909, à la signature d'une Déclaration qui détermine les règles du droit maritime, notamment en matière de blocus, de contrebande de guerre, d'assistance hostile, de destruction des prises neutres, de transfert de pavillon, de convoi et de visite. Cette déclaration, en mettant fin aux divergences qui existaient jusqu'à présent dans la doctrine et dans la pratique internationale, facilitera grandement la constitution de la Cour internationale des prises.

Déclaration relative à l'interdiction de lancer des projectiles et des explosifs du haut des ballons.

La Déclaration annexée à l'Acte final du 29 juillet 1899, qui a formulé l'interdiction de lancer des projectiles et des explosifs du haut des ballons, n'avait été souscrite que pour cinq ans.

Son renouvellement pour une période d'égale durée a été demandée par les Délégués belges. La Délégation britannique leur a prêté son appui en proposant de prolonger la durée de l'engagement « jusqu'à la fin de la Troisième Conférence de la Paix ».

Avec cette modification, la Déclaration de 1899 a été reproduite et annexée à l'Acte final de la Deuxième Conférence.

La Première Conférence de La Haye, qui devait étudier les voies à suivre en vue d'établir une paix durable entre les peuples, avait recherché les moyens de faciliter la solution pacifique des différends internationaux. L'organisation de l'arbitrage fut son œuvre principale; elle entreprit également la réglementation définitive des lois de la guerre sur terre, ébauchée déjà à Bruxelles en 1874.

La Deuxième Conférence a poursuivi une réforme du droit des gens actuellement en vigueur. Le cadre de ses délibérations a compris les lois et coutumes de la guerre maritime, les droits et les devoirs des neutres. Des treize conventions qu'elle a préparées, neuf sont consacrées à ce double objet.

L'œuvre de la Conférence est considérable. Accomplie dans un espace de temps relativement restreint, elle a une importance dont on ne s'est peut-être pas rendu compte immédiatement, mais que l'on ne peut méconnaître, en présence des résultats acquis.

Instruite par l'expérience des dernières guerres, elle s'est efforcée de résoudre de nombreuses questions restées indécises et discutées; elle a défini le droit existant, elle l'a perfectionné en le précisant, elle y a introduit de nombreuses et notables améliorations. Une haute pensée humanitaire n'a cessé de dominer ses débats. Elle a rencontré des intérêts politiques divergents et s'est heurtée parfois à des exigences militaires irréductibles. La plupart des difficultés ont toutefois été surmontées, grâce à l'esprit de conciliation, au tact, à la science juridique des délégués. La Conférence a créé une œuvre de réelle utilité pratique et de progrès indiscutable; elle a multiplié les transactions dans des formules habilement conçues; elle ne s'est arrêtée que lorsque la conciliation n'était pas possible, et les résultats qu'elle a obtenus, présages de ceux qui pourront encore être réalisés dans l'avenir, ne sauraient être assez appréciés.

Le Ministre des Affaires Étrangères,

J. DAVIGNON.

ANNEXE A L'EXPOSÉ DES MOTIFS.

ACTE FINAL

DE LA

DEUXIÈME CONFÉRENCE INTERNATIONALE DE LA PAIX

La Deuxième Conférence Internationale de la Paix, proposée d'abord par Monsieur le Président des États-Unis d'Amérique, ayant été, sur l'invitation de Sa Majesté l'Empereur de Toutes les Russies, convoquée par Sa Majesté la Reine des Pays-Bas, s'est réunie le 15 juin 1907 à La Haye, dans la Salle des Chevaliers, avec la mission de donner un développement nouveau aux principes humanitaires qui ont servi de base à l'œuvre de la Première Conférence de 1899.

Les Puissances dont l'énumération suit ont pris part à la Conférence, pour laquelle Elles avaient désigné les Délégués nommés ci-après :

L'Allemagne :

Son Exc. le Baron MARSCHALL DE BIEBERSTEIN, Ministre d'État, Ambassadeur Impérial à Constantinople, Premier Délégué Plénipotentiaire;

M. KRIEGE, Envoyé Impérial en Mission extraordinaire à la présente Conférence, Conseiller Intime de Légation et Jurisconsulte au Département des Affaires Étrangères, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Second Délégué Plénipotentiaire;

M. le Contre-Amiral SIEGEL, Attaché Naval à l'Ambassade Impériale à Paris, Délégué de la Marine;

M. le Major Général DE GÜNDELL, Quartier-Maître Supérieur du Grand État-Major de l'Armée Royale de Prusse, Délégué militaire;

M. ZORN, Professeur à la Faculté de Droit de l'Université de Bonn, Conseiller Intime de Justice, Membre de la Chambre des Seigneurs de Prusse, et Syndic de la Couronne, Délégué scientifique;

M. GÖPPERT, Conseiller de Légation et Conseiller adjoint au Département des Affaires Étrangères, Délégué adjoint;

M. RETZMANN, Capitaine-Lieutenant de l'État-Major général de la Marine, Délégué adjoint de la Marine.

Les États-Unis d'Amérique :

Son Exc. M. JOSEPH H. CHOATE, ancien Ambassadeur à Londres, Ambassadeur extraordinaire, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. HORACE PORTER, ancien Ambassadeur à Paris, Ambassadeur extraordinaire, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. URIAH M. ROSE, Ambassadeur extraordinaire, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. DAVID JAYNE HILL, ancien Sous-Secrétaire d'État des Affaires Étrangères, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à La Haye, Délégué Plénipotentiaire;

M. le Contre-Amiral CHARLES S. SPERRY, ancien Président de l'École de Guerre maritime, Ministre plénipotentiaire, Délégué Plénipotentiaire;

M. le Général de Brigade GEORGE B. DAVIS, Chef de la Justice militaire de l'Armée des États-Unis, Ministre plénipotentiaire, Délégué Plénipotentiaire;

M. WILLIAM I. BUCHANAN, ancien Ministre à Buenos-Ayres, ancien Ministre au Panama, Ministre plénipotentiaire, Délégué Plénipotentiaire;

M. JAMES BROWN SCOTT, Jurisconsulte du Département d'État des Affaires Étrangères, Délégué technique;

M. CHARLES HENRY BUTLER, Rapporteur de la Cour Suprême, Délégué technique.

La République Argentine :

Son Exc. M. ROQUE SAENZ PEÑA, ancien Ministre des Affaires Étrangères, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Rome, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. LUIS M. DRAGO, ancien Ministre des Affaires Étrangères, Député, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. CARLOS RODRIGUEZ LARRETA, ancien Ministre des Affaires Étrangères, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire;

M. le Général FRANCISCO REYNOLDS, Attaché militaire à Berlin, Délégué technique;

M. le Capitaine de vaisseau JUAN A. MARTIN, ancien Ministre de la Marine, Attaché naval à Londres, Délégué technique.

L'Autriche-Hongrie :

Son Exc. M. GAËTAN MÉREY DE KAPOS-MÉRE, Conseiller intime de Sa Majesté Impériale et Royale Apostolique, Ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire, Premier Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. le Baron CHARLES DE MACCHIO, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire, Second Délégué Plénipotentiaire;

M. HENRI LAMMASCH, Professeur à l'Université de Vienne, Conseiller aulique, Membre de la Chambre des Seigneurs, du Reichsrath autrichien, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué scientifique;

M. ANTOINE HAUS, Contre-Amiral, Délégué naval;

M. le Baron WLADIMIR GIESL DE GIESLINGEN, Major Général, Plénipotentiaire militaire à l'Ambassade Impériale et Royale à Constantinople et à la Légation Impériale et Royale à Athènes, Délégué militaire;

M. le Chevalier OTHON DE WEIL, Conseiller aulique et ministériel au Ministère de la Maison Impériale et Royale et des Affaires Étrangères, Délégué;

M. JULES SZILASSY DE SZILAS ET PILIS, Conseiller de Légation, Délégué;

M. ÉMILE KONEK DE NORWALL, Lieutenant de Vaisseau de première classe, Délégué adjoint.

La Belgique :

Son Exc. M. A. BEERNAERT, Ministre d'Etat, Membre de la Chambre des Représentants, Membre de l'Institut de France et des Académies Royales de Belgique et de Roumanie, Membre d'honneur de l'Institut de Droit international, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. J. VAN DEN HEUVEL, Ministre d'État, ancien Ministre de la Justice, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. le Baron GUILLAUME, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à La Haye, Membre de l'Académie Royale de Roumanie, Délégué Plénipotentiaire.

La Bolivie :

Son Exc. M. CLAUDIO PINILLA, Ministre des Affaires Étrangères, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. FERNANDO E. GUACHALLA, Ministre plénipotentiaire à Londres, Délégué Plénipotentiaire.

Le Brésil :

Son Exc. M. RUY BARBOSA, Ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire, Vice-Président du Sénat, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. EDUARDO F. S. DOS SANTOS LISBÔA, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à La Haye, Délégué Plénipotentiaire;

M. le Colonel ROBERTO TROMPOWSKY LEITÂO DE ALMEIDA, Attaché militaire à La Haye, Délégué technique;

M. le Capitaine de Frégate TANCREDO BURLAMAQUI DE MOURA, Délégué technique.

La Bulgarie :

M. le Général-Major de l'État-Major VRBAN VINAROFF, Général à la Suite, Premier Délégué Plénipotentiaire;

M. IVAN KARANDJOULOFF, Procureur Général de la Cour de Cassation, Second Délégué Plénipotentiaire;

M. le Capitaine de Frégate S. DIMITRIEFF, Chef de l'État-Major de la Flottille Bulgare, Délégué.

Le Chili :

Son Exc. M. DOMINGO GANA, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Londres, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. AUGUSTO MATTE, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Berlin, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. CARLOS CONCHA, ancien Ministre de la Guerre, ancien Président de la Chambre des Députés, ancien Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Buenos-Ayres, Délégué Plénipotentiaire.

La Chine :

Son Exc. M. LOU TSENG-TSIANG, Ambassadeur extraordinaire, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. The Honourable JOHN W. FOSTER, ancien Secrétaire d'État au Département des Affaires Étrangères des États-Unis d'Amérique, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. TSIEN-SUN, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à La Haye, Délégué Plénipotentiaire;

M. le Colonel W. S. Y. TINGE, Chef de Bureau de Justice militaire au Ministère de la Guerre, Délégué militaire;

M. TCHANG TCHING TONG, Secrétaire de Légation, Délégué adjoint;

M. TCHAO-HI-TCHIOU, ancien Secrétaire de la Mission et de la Légation Impériale de Chine à Paris et à Rome, Délégué adjoint.

La Colombie :

M. le Général JORGE HOLGUIN, Délégué Plénipotentiaire;

M. SANTIAGO PEREZ TRIANA, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. le Général M. VARGAS, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Paris, Délégué Plénipotentiaire.

La République de Cuba :

M. ANTONIO SANCHEZ DE BUSTAMANTE, Professeur de Droit international à l'Université de la Havane, Sénateur de la République, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. GONZALO DE QUESADA Y ARÓSTEGUI, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Washington, Délégué Plénipotentiaire;

M. MANUEL SANGUILY, ancien Directeur de l'Institut d'enseignement secondaire de la Havane, Sénateur de la République, Délégué Plénipotentiaire.

Le Danemark :

Son Exc. M. C. BRUN, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Washington, Premier Délégué Plénipotentiaire;

M. le Contre-Amiral C. F. SCHELLER, Deuxième Délégué Plénipotentiaire;

M. A. VEDEL, Chambellan, Chef de Section au Ministère Royal des Affaires Étrangères, Troisième Délégué Plénipotentiaire.

La République Dominicaine :

M. FRANCISCO HENRIQUEZ I CARVAJAL, ancien Ministre des Affaires Étrangères, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire;

M. APOLINAR TEJERA, Recteur de l'Institut professionnel de Saint-Domingue, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire.

La République de l'Équateur :

Son Exc. M. VICTOR RENDÓN, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Paris et à Madrid, Délégué Plénipotentiaire;

M. ENRIQUE DORN Y DE ALSÚA, Chargé d'Affaires, Délégué Plénipotentiaire.

L'Espagne :

Son Exc. M. W. R. DE VILLA-URRUTIA, Sénateur, ancien Ministre des Affaires Étrangères, Ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Londres, Premier Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. JOSÉ DE LA RICA Y CALVO, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à La Haye, Délégué Plénipotentiaire;

M. GABRIEL MAURA Y GAMAZO, COMTE DE LA MORTERA, Député aux Cortès, Délégué Plénipotentiaire;

M. J. JOFRE MONTOJO, Colonel d'État-Major, Aide de Camp du Ministre de la Guerre, Délégué adjoint militaire;

M. le Capitaine de Vaisseau FRANCISCO CHACON, Délégué adjoint naval.

La France :

Son Exc. M. LÉON BOURGEOIS, Ambassadeur extraordinaire, Sénateur, ancien Président du Conseil, ancien Ministre des Affaires Étrangères, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué, premier Plénipotentiaire;

M. le Baron d'ESTOURNELLES DE CONSTANT, Sénateur, Ministre plénipotentiaire de première Classe, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué, deuxième Plénipotentiaire;

M. LOUIS RENAULT, Professeur à la Faculté de Droit de Paris, Ministre plénipotentiaire honoraire, Jurisconsulte du Ministère des Affaires Étrangères, Membre de l'Institut, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué, troisième Plénipotentiaire;

Son Exc. M. MARCELLIN PELLET, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à La Haye, Délégué, quatrième Plénipotentiaire;

M. le Général de Division AMOUREL, Délégué militaire;

M. le Contre-Amiral ARAGO, Délégué de la Marine;

M. FROMAGEOT, Avocat à la Cour d'Appel de Paris, Délégué technique;

M. le Capitaine de Vaisseau LACAZE, deuxième Délégué de la Marine;

M. le Lieutenant-Colonel SIBEN, Attaché militaire à Bruxelles et à La Haye, deuxième Délégué militaire.

La Grande-Bretagne :

Son Exc. The Right Honourable Sir EDWARD FRY, G. C. B., Membre du Conseil privé, Ambassadeur extraordinaire, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. The Right Honourable Sir ERNEST MASON SATOW, G. C. M. G., Membre du Conseil privé, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. The Right Honourable Lord REAY, G. C. S. I., G. C. I. E., Membre du Conseil privé, ancien Président de l'Institut de Droit international, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. Sir HENRY HOWARD, K. C. M. G., C. B., Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à La Haye, Délégué Plénipotentiaire;

M. le Général de Division Sir EDMOND R. ELLES, G. C. I. E., K. C. B., Délégué militaire;

M. le Capitaine de Vaisseau C. L. OTTLEY, M. V. O., R. N., A. D. C., Délégué naval;

M. EYRE CROWE, Conseiller d'Ambassade, Délégué technique, premier Secrétaire de la Délégation;

M. CECIL HURST, Conseiller d'Ambassade, Délégué technique, Conseiller légal de la Délégation;

M. le Lieutenant-Colonel, The Honourable HENRY YARDE-BULLER, D. S. O., Attaché militaire à La Haye, Délégué technique;

M. le Capitaine de Frégate J. R. SEGRAVE, R. N., Délégué technique;

M. le Commandant GEORGE K. COCKERILL, Chef de Section à l'État-Major de l'Armée, Délégué technique.

La Grèce :

Son Exc. M. CLÉON RIZO RANGABÉ, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Berlin, Premier Délégué Plénipotentiaire;

M. GEORGES STREIT, Professeur de Droit International à l'Université d'Athènes, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Second Délégué Plénipotentiaire;

M. le Colonel d'artillerie C. SAPOUNTZAKIS, Chef de l'État-Major Général, Délégué technique.

Le Guatémala :

M. JOSÉ TIBLE MACHADO, Chargé d'Affaires à La Haye et à Londres, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire;

M. ENRIQUE GOMEZ CARRILLO, Chargé d'Affaires à Berlin, Délégué Plénipotentiaire.

La République d'Haïti :

Son Exc. M. JEAN JOSEPH DALBÉMAR, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Paris, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. J. N. LÉGER, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Washington, Délégué Plénipotentiaire;

M. PIERRE HUDICOURT, ancien Professeur de Droit international public, Avocat du Barreau de Port-au-Prince, Délégué Plénipotentiaire.

L'Italie :

Son Exc. le Comte JOSEPH TORNIELLI BRUSATI DI VERGANO, Sénateur du Royaume, Ambassadeur de Sa Majesté le Roi à Paris, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Président de la Délégation Italienne, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. GUIDO POMPILJ, Député au Parlement, Sous-Secrétaire d'État au Ministère Royal des Affaires Étrangères, Délégué Plénipotentiaire;

M. GUIDO FUSINATO, Conseiller d'État, Député au Parlement, ancien Ministre de l'Instruction, Délégué Plénipotentiaire;

M. MARIUS NICOLIS DE ROBILANT, Général de Brigade, Délégué technique;

M. FRANÇOIS CASTIGLIA, Capitaine de Vaisseau, Délégué technique.

Le Japon :

Son Exc. M. KEIROKU TSUDZUKI, Ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire, Premier Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. AIMARO SATO, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à La Haye, Second Délégué Plénipotentiaire;

M. HENRY WILLARD DENISON, Jurisconsulte du Ministère Impérial des Affaires Étrangères, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué technique;

M. le Major Général YOSHIFURU AKIYAMA, Inspecteur de la Cavalerie, Délégué technique;

M. le Contre-Amiral HAYAO SHIMAMURA, Président de l'École de la Marine à Etajima, Délégué technique.

Le Luxembourg :

Son Exc. M. EYSCHEN, Ministre d'État, Président du Gouvernement Grand-Ducal, Délégué Plénipotentiaire;

M. le Comte DE VILLERS, Chargé d'Affaires à Berlin, Délégué Plénipotentiaire.

Le Mexique :

Son Exc. M. GONZALO A. ESTEVA, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Rome, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. SEBASTIAN B. DE MIER, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Paris, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. FRANCISCO L. DE LA BARRA, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Bruxelles et à La Haye, Délégué plénipotentiaire.

Le Monténégro :

Son Exc. M. NELIDOW, Conseiller Privé Actuel, Ambassadeur de Russie à Paris, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. DE MARTENS, Conseiller Privé, Membre permanent du Conseil du Ministère Impérial des Affaires Étrangères de Russie, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. TCHARYKOW, Conseiller d'État Actuel, Chambellan, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire de Russie à La Haye, Délégué Plénipotentiaire.

Le Nicaragua :

Son Exc. M. CRISANTO MEDINA, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Paris, Délégué Plénipotentiaire.

La Norvège :

Son Exc. M. FRANCIS HAGERUP, ancien Président du Conseil, ancien Professeur de Droit, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à La Haye et à Copenhague, Délégué Plénipotentiaire;

M. JOACHIM GRIEG, Armateur et Député, Délégué technique;

M. CHRISTIAN LOUS LANGE, Secrétaire du Comité Nobel du Storting Norvégien, Délégué technique.

Le Panama :

M. BELISARIO PORRAS, Délégué Plénipotentiaire.

Le Paraguay :

Son Exc. M. EUSEBIO MACHAÏN, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Paris, Délégué Plénipotentiaire.

Les Pays-Bas :

M. W. H. DE BEAUFORT, ancien Ministre des Affaires Étrangères, Membre de la Seconde Chambre des États-Généraux, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. T. M. C. ASSER, Ministre d'État, Membre du Conseil d'État, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. le Jonkheer J. C. C. DEN BEER POORTUGAEL, Lieutenant Général en retraite, ancien Ministre de la Guerre, Membre du Conseil d'État, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. le Jonkheer J. A. RÖELL, Aide de Camp de Sa Majesté la Reine en service extraordinaire, Vice-Amiral en retraite, ancien Ministre de la Marine, Délégué Plénipotentiaire;

M. J. A. LOEFF, ancien Ministre de la Justice, Membre de la Seconde Chambre des États-Généraux, Délégué Plénipotentiaire;

M. H. L. VAN OORDT, Lieutenant-Colonel de l'État-Major, Professeur à l'École supérieure militaire, Délégué technique;

M. le Jonkheer W. J. M. VAN EYSINGA, Chef de la Direction politique au Ministère des Affaires Étrangères, Délégué adjoint;

M. le Jonkheer H. A. VAN KARNEBEEK, Gentilhomme de la Chambre, Sous-chef de Division au Ministère des Colonies, Délégué adjoint;

M. H. G. SURIE, Lieutenant de Vaisseau de première classe, Délégué technique.

Le Pérou :

Son Exc. M. CARLOS G. CANDAMO, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Paris et à Londres, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire;

M. GUSTAVO DE LA FUENTE, Premier Secrétaire de Légation à Paris, Délégué adjoint.

La Perse :

Son Exc. SAMAD KHAN MOMTAS-ES-SALTANEH, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Paris, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué, premier Plénipotentiaire;

Son Exc. MIRZA AHMED KHAN SADIG UL MULK, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à La Haye, Délégué Plénipotentiaire;

M. HENNEBICQ, Jurisconsulte du Ministère des Affaires Étrangères à Téhéran, Délégué technique.

Le Portugal :

Son Exc. le Marquis DE SOVERAL, Conseiller d'État, Pair du Royaume, ancien Ministre des Affaires Étrangères, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Londres, Ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. le Comte DE SÉLIR, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à La Haye, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. ALBERTO D'OLIVEIRA, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Berne, Délégué Plénipotentiaire;

M. le Lieutenant-Colonel d'État-Major THOMAZ ANTONIO GARCIA ROSADO, Délégué technique;

M. GUILHERME IVENS FERRAZ, Capitaine-Lieutenant de la Marine, Délégué technique.

La Roumanie :

Son Exc. M. ALEXANDRE BELDIMAN, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Berlin, premier Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. EDGARD MAVROCORDATO, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à La Haye, second Délégué Plénipotentiaire;

M. le Capitaine ALEXANDRE STURDZA, du Grand État-Major, Délégué technique.

La Russie :

Son Exc. M. NELIDOW, Conseiller Privé Actuel, Ambassadeur de Russie à Paris, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. DE MARTENS, Conseiller Privé, Membre permanent du Conseil du Ministère Impérial des Affaires Étrangères, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. TCHARYKOW, Conseiller d'État Actuel, Chambellan, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à La Haye, Délégué Plénipotentiaire;

M. PROZOR, Conseiller d'État Actuel, Chambellan, Ministre de Russie à Rio-Janeiro, Délégué technique;

M. le Major Général YERMOLOW, Attaché militaire à Londres, Délégué technique;

M. le Colonel MICHELSON, Attaché militaire à Berlin, Délégué technique;

M. le Capitaine de Vaisseau BEHR, Attaché naval à Londres, Délégué technique;

M. le Colonel de l'Amirauté, OVTCHINNIKOW, Professeur de Droit international à l'Académie de la Marine, Délégué technique.

Le Salvador :

M. PEDRO J. MATHEU, Chargé d'Affaires à Paris, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire;

M. SANTIAGO PEREZ TRIANA, Chargé d'Affaires à Londres, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire.

La Serbie :

Son Exc. le Général SAVA GROUÏTCH, Président du Conseil d'État, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. MILOVAN MILOVANOVITCH, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Rome, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. MICHEL MILITCHÉVITCH, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Londres et à La Haye, Délégué Plénipotentiaire.

Le Siam :

M. le Major Général MOM CHATIDEJ UDOM, Délégué Plénipotentiaire;

M. CORRAGIONI D'ORELLI, Conseiller de Légation à Paris, Délégué Plénipotentiaire;

M. le Capitaine LUANG BHUVANARTH NARUBAL, Délégué Plénipotentiaire.

La Suède :

Son Exc. M. KNUT HJALMAR LEONARD HAMMARSKJÖLD, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Copenhague, ancien Ministre de la Justice, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, premier Délégué Plénipotentiaire;

M. JOHANNES HELLNER, ancien Ministre sans Portefeuille, ancien Membre de la Cour Suprême de Suède, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Second Délégué Plénipotentiaire;

M. le Colonel DAVID HEDENGREN, Chef d'un régiment d'artillerie, Délégué technique;

M. GUSTAF DE KLINT, Capitaine de Frégate, Chef de Section à l'État-Major de la Marine Royale, Délégué technique.

La Suisse :

Son Exc. M. GASTON CARLIN, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Londres et à La Haye, Délégué Plénipotentiaire;

M. EUGÈNE BOREL, Colonel d'État-Major Général, Professeur à l'Université de Genève, Délégué Plénipotentiaire;

M. MAX HUBER, Professeur de Droit à l'Université de Zürich, Délégué Plénipotentiaire.

La Turquie :

Son Exc. TURKHAN PACHA, Ambassadeur extraordinaire, Ministre de l'Evkaf, Premier Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. RÉCHID BEY, Ambassadeur de Turquie à Rome, Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. le Vice-Amiral MEHEMMED PACHA, Délégué Plénipotentiaire;

RAÏF BEY, Conseiller légiste de la Liste Civile, Délégué adjoint;

Le Colonel d'État-Major MEHEMMED SAÏD BEY, Délégué adjoint.

L'Uruguay :

M. JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ, ancien Président de la République, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Premier Délégué Plénipotentiaire;

Son Exc. M. JUAN P. CASTRO, ancien Président du Sénat, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire à Paris, Membre de la Cour permanente d'Arbitrage, Délégué Plénipotentiaire;

M. le Colonel SEBASTIAN BUQUET, Premier Chef de régiment d'artillerie de campagne, Délégué technique.

Les États-Unis du Vénézuéla :

M. JOSÉ GIL FORTOUL, Chargé d'Affaires à Berlin, Délégué Plénipotentiaire.

Dans une série de réunions, tenues du 15 juin au 18 octobre 1907, où les Délégués précités ont été constamment animés du désir de réaliser, dans la plus large mesure possible, les vues généreuses de l'Auguste initiateur de la Conférence et les intentions de leurs Gouvernements, la Conférence a arrêté, pour être soumis à la signature des Plénipotentiaires, le texte des Conventions et de la Déclaration énumérées ci-après et annexées au présent Acte :

I. Convention pour le règlement pacifique des conflits internationaux.

II. Convention concernant la limitation de l'emploi de la force pour le recouvrement des dettes contractuelles.

III. Convention relative à l'ouverture des hostilités.

IV. Convention concernant les lois et coutumes de la guerre sur terre.

V. Convention concernant les droits et les devoirs des Puissances et des personnes neutres en cas de guerre sur terre.

VI. Convention relative au régime des navires de commerce ennemis au début des hostilités.

VII. Convention relative à la transformation des navires de commerce en bâtiments de guerre.

VIII. Convention relative à la pose de mines sous-marines automatiques de contact.

IX. Convention concernant le bombardement par des forces navales en temps de guerre.

X. Convention pour l'adaptation à la guerre maritime des principes de la Convention de Genève.

XI. Convention relative à certaines restrictions à l'exercice du droit de capture dans la guerre maritime.

XII. Convention relative à l'établissement d'une Cour internationale des prises.

XIII. Convention concernant les droits et les devoirs des Puissances neutres en cas de guerre maritime.

XIV. Déclaration relative à l'interdiction de lancer des projectiles et des explosifs du haut des ballons.

Ces Conventions et cette Déclaration formeront autant d'actes séparés. Ces actes porteront la date de ce jour et pourront être signés jusqu'au 30 juin 1908 à La Haye par les Plénipotentiaires de Puissances représentées à la Deuxième Conférence de la Paix.

La Conférence, se conformant à l'esprit d'entente et de concessions réciproques qui est l'esprit même de ces délibérations, a arrêté la déclaration suivante qui, tout en réservant à chacune des Puissances représentées le bénéfice de ses votes, leur permet à toutes d'affirmer les principes qu'Elles considèrent comme unanimement reconnus :

Elle est unanime :

1° A reconnaître le principe de l'arbitrage obligatoire;

2° A déclarer que certains différends, et notamment ceux relatifs à l'interprétation et à l'application des stipulations conventionnelles internationales, sont susceptibles d'être soumis à l'arbitrage obligatoire sans aucune restriction.

Elle est unanime enfin à proclamer que, s'il n'a pas été donné de conclure dès maintenant une Convention en ce sens, les divergences d'opinion qui se sont manifestées n'ont pas dépassé les limites d'une controverse juridique, et qu'en travaillant ici ensemble pendant quatre mois, toutes les Puissances du monde, non seulement ont appris à se comprendre et à se rapprocher davantage, mais ont su dégager, au cours de cette longue collaboration, un sentiment très élevé du bien commun de l'humanité.

En outre, la Conférence a adopté à l'unanimité la Résolution suivante :

La Deuxième Conférence de la Paix confirme la Résolution adoptée par la Conférence de 1899 à l'égard de la limitation des charges militaires; et, vu que les charges militaires se sont considérablement accrues dans presque tous les pays depuis ladite année, la Conférence déclare qu'il est hautement désirable de voir les Gouvernements reprendre l'étude sérieuse de cette question.

Elle a, de plus, émis les Vœux suivants :

1° La Conférence recommande aux Puissances signataires l'adoption du

projet ci-annexé de Convention pour l'établissement d'une Cour de Justice arbitrale et sa mise en vigueur dès qu'un accord sera intervenu sur le choix des juges et la constitution de la Cour;

2° La Conférence émet le vœu qu'en cas de guerre, les autorités compétentes, civiles et militaires, se fassent un devoir tout spécial d'assurer et de protéger le maintien des rapports pacifiques et notamment des relations commerciales et industrielles entre les populations des États belligérants et les pays neutres;

3° La Conférence émet le vœu que les Puissances règlent, par des Conventions particulières, la situation, au point de vue des charges militaires, des étrangers établis sur leurs territoires;

4° La Conférence émet le vœu que l'élaboration d'un règlement relatif aux lois et coutumes de la guerre maritime figure au programme de la prochaine Conférence et que, dans tous les cas, les Puissances appliquent, autant que possible, à la guerre sur mer, les principes de la Convention relative aux lois et coutumes de la guerre sur terre.

Enfin, la Conférence recommande aux Puissances la réunion d'une troisième Conférence de la Paix qui pourrait avoir lieu, dans une période analogue à celle qui s'est écoulée depuis la précédente Conférence, à une date à fixer d'un commun accord entre les Puissances, et elle appelle leur attention sur la nécessité de préparer les travaux de cette troisième Conférence assez longtemps à l'avance pour que ses délibérations se poursuivent avec l'autorité et la rapidité indispensables.

Pour atteindre à ce but, la Conférence estime qu'il serait très désirable que, environ deux ans avant l'époque probable de la réunion, un Comité préparatoire fût chargé par les Gouvernements de recueillir les diverses propositions à soumettre à la Conférence, de rechercher les matières susceptibles d'un prochain règlement international et de préparer un programme que les Gouvernements arrêteraient assez tôt pour qu'il pût être sérieusement étudié dans chaque pays. Ce Comité serait, en outre, chargé de proposer un mode d'organisation et de procédure pour la Conférence elle-même.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont signé le présent acte et y ont apposé leurs cachets.

Fait à La Haye, le dix-huit octobre mil neuf cent sept, en un seul exemplaire, qui sera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas et dont les copies, certifiées conformes, seront délivrées à toutes les Puissances représentées à la Conférence.

1. *Pour l'Allemagne* . . . . { FREIHERR VON MARSCHALL. / KRIEGE.

2. *Pour les États-Unis d'Amérique.*	Joseph H. Choate. Horace Porter. U. M. Rose. David Jayne Hill. C. S. Sperry. William I. Buchanan.
3. *Pour l'Argentine*	Roque Saenz Pena. Luis M. Drago. C. Rúes Larreta.
4. *Pour l'Autriche-Hongrie* . .	Mérey. Bon Macchio.
5. *Pour la Belgique*	A. Beernaert. J. Van den Heuvel. Guillaume.
6. *Pour la Bolivie*	Claudio Pinilla.
7. *Pour le Brésil*	Ruy Barbosa. E. Lisbôa.
8. *Pour la Bulgarie*	Général-Major Vinaroff. Iv. Karandjouloff.
9. *Pour le Chili*	Domingo Gana. Augusto Matte. Carlos Concha.
10. *Pour la Chine*	Loutsingtsiang. Tsiensun.
11. *Pour la Colombie*	Jorge Holguin. S. Perez Triana. M. Vargas.
12. *Pour le Cuba*	Antonio S. de Bustamante. Gonzalo de Quesada. Manuel Sanguily.

13. *Pour le Danemark*	C. Brun.
14. *Pour la République Dominicaine.*	dr. Henriquez y Carvajal. Apolinar Tejera.
15. *Pour l'Équateur*	Victor M. Rendon. E. Dorn y de Alsúa.
16. *Pour l'Espagne*	W. R. de Villa Urrutia. José de la Rica y Calvo. Gabriel Maura.
17. *Pour la France*	Léon Bourgeois. d'Estournelles de Constant. L. Renault. Marcellin Pellet.
18. *Pour la Grande-Bretagne* . .	Edw. Fry. Ernest Satow. Reay. Henry Howard.
19. *Pour la Grèce*	Cléon Rizo Rangabé. Georges Streit.
20. *Pour le Guatémala*	José Tible Machado. Gomez Carillo.
21. *Pour le Haïti*	Dalbémar Jn Joseph. J. N. Léger. Pierre Hudicourt.
22. *Pour l'Italie*	G. Tornielli. G. Pompilj. G. Fusinato.
23. *Pour le Japon*	Keiroku Tsudzuki. Aimaro Sato.

24. *Pour le Luxembourg* . . . . EYSCHEN.
Cte DE VILLERS.

25. *Pour le Mexique* . . . . . G. A. ESTEVA.
S. B. DE MIER.
F. L. DE LA BARRA.

26. *Pour le Monténégro.* . . . . NELIDOW.
MARTENS.
TCHARYKOW.

27. *Pour le Nicaragua* . . . . CRISANTO MEDINA.

28. *Pour la Norvège* . . . . . F. HAGERUP.

29. *Pour le Panama* . . . . . B. PORRAS.

30. *Pour le Paraguay* . . . . .

31. *Pour les Pays-Bas.* . . . . W. H. DE BEAUFORT.
T. M. C. ASSER.
DEN BEER POORTUGAEL.
J. A. RÖELL.
J. A. LOEFF.

32. *Pour le Pérou* . . . . . C. G. CANDAMO.

33. *Pour la Perse* . . . . . MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN.
SADIGH UL MULK M. AHMED KHAN.

34. *Pour le Portugal* . . . . . MARQUIS DE SOVERAL.
CONDE DE SÉLIR.
ALBERTO D'OLIVEIRA.

35. *Pour la Roumanie* . . . . . A. BELDIMAN.
EDG. MAVROCORDATO.

36. *Pour la Russie* . . . . . NELIDOW.
MARTENS.
TCHARYKOW.

37. *Pour le Salvador* . . . . . P. J. Mathieu.
S. Perez Triana.

38. *Pour la Serbie* . . . . . S. Grouïtch.
M. G. Milovanovitch.
M. G. Militchevitch.

39. *Pour le Siam* . . . . . Mom Chatidej Udom.
C. Corragioni d'Orelli.
Luang Bhüvanarth Narübal.

40. *Pour la Suède* . . . . . K. H. L. Hammarskjold.

41. *Pour la Suisse* . . . . . Carlin.
Eugène Borel.
Max Huber.
Sous réserve du vœu n° 1 que le Conseil Fédéral Suisse n'accepte pas.

42. *Pour la Turquie* . . . . Turkhan.

43. *Pour l'Uruguay* . . . . Jose Batlle y Ordoñez.

44. *Pour le Vénézuéla* . . . . J. Gil Fortoul.

ANNEXE AU PREMIER VŒU
ÉMIS PAR LA DEUXIÈME CONFÉRENCE DE LA PAIX

PROJET D'UNE CONVENTION

RELATIVE

A L'ÉTABLISSEMENT D'UNE COUR DE JUSTICE ARBITRALE

TITRE I.

Organisation de la Cour de justice arbitrale.

ARTICLE PREMIER.

Dans le but de faire progresser la cause de l'arbitrage, les Puissances contractantes conviennent d'organiser, sans porter atteinte à la Cour permanente d'arbitrage, une Cour de justice arbitrale, d'un accès libre et facile, réunissant des juges représentant les divers systèmes juridiques du monde, et capable d'assurer la continuité de la jurisprudence arbitrale.

ARTICLE 2.

La Cour de justice arbitrale se compose de juges et de juges suppléants choisis parmi les personnes jouissant de la plus haute considération morale et qui tous devront remplir les conditions requises, dans leurs pays respectifs, pour l'admission dans la haute magistrature ou être des jurisconsultes d'une compétence notoire en matière de droit international.

Les juges et les juges suppléants de la Cour sont choisis, autant que possible, parmi les membres de la Cour permanente d'arbitrage. Le choix sera fait dans les six mois qui suivront la ratification de la présente Convention.

ARTICLE 3.

Les juges et les juges suppléants sont nommés pour une période de douze ans à compter de la date où la nomination aura été notifiée au Conseil administratif institué par la Convention pour le règlement pacifique des conflits internationaux. Leur mandat peut être renouvelé.

En cas de décès ou de démission d'un juge ou d'un juge suppléant, il est pourvu à son remplacement selon le mode fixé pour sa nomination. Dans ce cas, la nomination est faite pour une nouvelle période de douze ans.

ARTICLE 4.

Les juges de la Cour de justice arbitrale sont égaux entre eux et prennent rang d'après la date de la notification de leur nomination. La préséance appartient au plus âgé, au cas où la date est la même.

Les juges suppléants sont, dans l'exercice de leurs fonctions, assimilés aux juges titulaires. Toutefois, ils prennent rang après ceux-ci.

ARTICLE 5.

Les juges jouissent des privilèges et immunités diplomatiques dans l'exercice de leurs fonctions et en dehors de leurs pays.

Avant de prendre possession de leur siège, les juges et les juges suppléants doivent, devant le Conseil administratif, prêter serment ou faire une affirmation solennelle d'exercer leurs fonctions avec impartialité et en toute conscience.

ARTICLE 6.

La Cour désigne annuellement trois juges qui forment une Délégation spéciale et trois autres destinés à les remplacer en cas d'empêchement. Ils peuvent être réélus. L'élection se fait au scrutin de liste. Sont considérés comme élus ceux qui réunissent le plus grand nombre de voix. La Délégation élit elle-même son Président, qui, à défaut d'une majorité, est désigné par le sort.

Un membre de la Délégation ne peut exercer ses fonctions quand la Puissance qui l'a nommé, ou dont il est le national, est une des Parties.

Les membres de la Délégation terminent les affaires qui leur ont été soumises, même au cas où la période pour laquelle ils ont été nommés juges serait expirée.

ARTICLE 7.

L'exercice des fonctions judiciaires est interdit au juge dans les affaires au sujet desquelles il aura, à un titre quelconque, concouru à la décision d'un Tribunal national, d'un Tribunal d'arbitrage ou d'une Commission d'enquête, ou figuré dans l'instance comme conseil ou avocat d'une Partie.

Aucun juge ne peut intervenir comme agent ou comme avocat devant la Cour de justice arbitrale ou la Cour permanente d'arbitrage, devant un Tribunal spécial d'arbitrage ou une Commission d'enquête, ni y agir pour une Partie en quelque qualité que ce soit, pendant toute la durée de son mandat.

ARTICLE 8.

La Cour élit son Président et son Vice-Président à la majorité absolue des suffrages exprimés. Après deux tours de scrutin, l'élection se fait à la majorité relative et, en cas de partage des voix, le sort décide.

ARTICLE 9.

Les juges de la Cour de justice arbitrale reçoivent une indemnité annuelle de six mille florins néerlandais. Cette indemnité est payée à l'expiration de chaque semestre à dater du jour de la première réunion de la Cour.

Pendant l'exercice de leurs fonctions au cours des sessions ou dans les cas spéciaux prévus par la présente Convention, ils touchent une somme de cent florins par jour. Il leur est alloué, en outre, une indemnité de voyage fixée d'après les règlements de leur pays. Les dispositions du présent alinéa s'appliquent aussi aux juges suppléants remplaçant les juges.

Ces allocations, comprises dans les frais généraux de la Cour, prévus par l'article 31, sont versées par l'entremise du Bureau international institué par la Convention pour le règlement pacifique des conflits internationaux.

ARTICLE 10.

Les juges ne peuvent recevoir de leur propre Gouvernement ou de celui d'une autre Puissance aucune rémunération pour des services rentrant dans leurs devoirs comme membres de la Cour.

ARTICLE 11.

La Cour de justice arbitrale a son siège à La Haye et ne peut, sauf le cas de force majeure, le transporter ailleurs.

La Délégation peut, avec l'assentiment des Parties, choisir un autre lieu pour ses réunions si des circonstances particulières l'exigent.

ARTICLE 12.

Le Conseil administratif remplit à l'égard de la Cour de justice arbitrale les fonctions qu'il remplit à l'égard de la Cour permanente d'arbitrage.

ARTICLE 13.

Le Bureau international sert de greffe à la Cour de justice arbitrale et doit mettre ses locaux et son organisation à la disposition de la Cour. Il a la garde des archives et la gestion des affaires administratives.

Le Secrétaire Général du Bureau remplit les fonctions de greffier.

Les secrétaires adjoints au greffier, les traducteurs et les sténographes nécessaires sont désignés et assermentés par la Cour.

ARTICLE 14.

La Cour se réunit en session une fois par an. La session commence le troisième mercredi de juin et dure tant que l'ordre du jour n'aura pas été épuisé.

La Cour ne se réunit pas en session, si la Délégation estime que cette réunion n'est pas nécessaire. Toutefois, si une Puissance est partie à un litige actuellement pendant devant la Cour et dont l'instruction est terminée ou va être terminée, elle a le droit d'exiger que la session ait lieu.

En cas de nécessité, la Délégation peut convoquer la Cour en session extraordinaire.

ARTICLE 15.

Un compte rendu des travaux de la Cour sera dressé chaque année par la Délégation. Ce compte rendu sera transmis aux Puissances contractantes par l'intermédiaire du Bureau international. Il sera communiqué aussi à tous les juges et juges suppléants de la Cour.

ARTICLE 16.

Les juges et les juges suppléants, membres de la Cour de justice arbitrale, peuvent aussi être nommés aux fonctions de juge et juge suppléant dans la Cour internationale des prises.

TITRE II.

Compétence et procédure.

ARTICLE 17.

La Cour de justice arbitrale est compétente pour tous les cas qui sont portés devant elle, en vertu d'une stipulation générale d'arbitrage ou d'un accord spécial.

ARTICLE 18.

La Délégation est compétente :

1° Pour juger les cas d'arbitrage visés à l'article précédent, si les Parties sont d'accord pour réclamer l'application de la procédure sommaire, réglée au Titre IV, Chapitre 4 de la Convention pour le règlement pacifique des conflits internationaux ;

2° Pour procéder à une enquête en vertu et en conformité du Titre III de ladite Convention en tant que la Délégation en est chargée par les Parties agissant d'un commun accord. Avec l'assentiment des Parties et par dérogation à l'article 7, alinéa 1, les membres de la Délégation ayant pris part à l'enquête peuvent siéger comme juges, si le litige est soumis à l'arbitrage de la Cour ou de la Délégation elle-même.

ARTICLE 19.

La Délégation est, en outre, compétente pour l'établissement du compromis visé par l'article 52 de la Convention pour le règlement pacifique des conflits internationaux, si les Parties sont d'accord pour s'en remettre à la Cour.

Elle est également compétente, même si la demande est faite seulement par l'une des Parties, après qu'un accord par la voie diplomatique a été vainement essayé, quand il s'agit :

1° D'un différend rentrant dans un traité d'arbitrage général conclu ou renouvelé après la mise en vigueur de cette Convention et qui prévoit pour chaque différend un compromis, et n'exclut pour l'établissement de ce dernier ni explicitement ni implicitement la compétence de la Délégation. Toutefois, le recours à la Cour n'a pas lieu si l'autre Partie déclare qu'à son avis le différend n'appartient pas à la catégorie des questions à soumettre à un arbitrage obligatoire, à moins que le traité d'arbitrage ne confère au tribunal arbitral le pouvoir de décider cette question préalable;

2° D'un différend provenant de dettes contractuelles réclamées à une Puissance par une autre Puissance comme dues à ses nationaux, et pour la solution duquel l'offre d'arbitrage a été acceptée. Cette disposition n'est pas applicable si l'acceptation a été subordonnée à la condition que le compromis soit établi selon un autre mode.

ARTICLE 20.

Chacune des Parties a le droit de désigner un juge de la Cour pour prendre part, avec voix délibérative, à l'examen de l'affaire soumise à la Délégation.

Si la Délégation fonctionne en qualité de Commission d'enquête, ce mandat peut être confié à des personnes prises en dehors des juges de la Cour. Les frais de déplacement et la rétribution à allouer auxdites personnes sont fixés et supportés par les Puissances qui les ont nommés.

ARTICLE 21.

L'accès de la Cour de justice arbitrale, instituée par la présente Convention, n'est ouvert qu'aux Puissances contractantes.

ARTICLE 22.

La Cour de justice arbitrale suit les règles de procédure édictées par la Convention pour le règlement pacifique des conflits internationaux, sauf ce qui est prescrit par la présente Convention.

ARTICLE 23.

La Cour décide du choix de la langue dont elle fera usage, et des langues dont l'emploi sera autorisé devant elle.

ARTICLE 24.

Le Bureau international sert d'intermédiaire pour toutes les communications à faire aux juges au cours de l'instruction prévue à l'article 63, alinéa 2, de la Convention pour le règlement pacifique des conflits internationaux.

ARTICLE 25.

Pour toutes les notifications à faire, notamment aux Parties, aux témoins et aux experts, la Cour peut s'adresser directement au Gouvernement de la Puissance sur le territoire de laquelle la notification doit être effectuée. Il en est de même s'il s'agit de faire procéder à l'établissement de tout moyen de preuve.

Les requêtes adressées à cet effet ne peuvent être refusées que si la Puissance requise les juge de nature à porter atteinte à sa souveraineté ou à sa sécurité. S'il est donné suite à la requête, les frais ne comprennent que les dépenses d'exécution réellement effectuées.

La Cour a également la faculté de recourir à l'intermédiaire de la Puissance sur le territoire de laquelle elle a son siège.

Les notifications à faire aux Parties dans le lieu où siège la Cour peuvent être exécutées par le Bureau international.

ARTICLE 26.

Les débats sont dirigés par le Président ou le Vice-Président et, en cas d'absence ou d'empêchement de l'un et de l'autre, par le plus ancien des juges présents.

Le juge nommé par une des Parties ne peut siéger comme Président.

ARTICLE 27.

Les délibérations de la Cour ont lieu à huis clos et restent secrètes.

Toute décision est prise à la majorité des juges présents. Si la Cour siège

en nombre pair et qu'il y ait partage des voix, la voix du dernier des juges, dans l'ordre de présence établi d'après l'article 4, alinéa 1, ne sera pas comptée.

ARTICLE 28.

Les arrêts de la Cour doivent être motivés. Ils mentionnent les noms des juges qui y ont participé; ils sont signés par le Président et par le greffier.

ARTICLE 29.

Chaque partie supporte ses propres frais et une part égale des frais spéciaux de l'instance.

ARTICLE 30.

Les dispositions des articles 21 à 29 seront appliquées par analogie dans la procédure devant la Délégation.

Lorsque le droit d'adjoindre un membre à la Délégation n'a été exercé que par une seule Partie, la voix du membre adjoint n'est pas comptée, s'il y a partage de voix.

ARTICLE 31.

Les frais généraux de la Cour sont supportés par les Puissances contractantes.

Le Conseil administratif s'adresse aux Puissances pour obtenir les fonds nécessaires au fonctionnement de la Cour.

ARTICLE 32.

La Cour fait elle-même son règlement d'ordre intérieur qui doit être communiqué aux Puissances contractantes.

Après la ratification de la présente Convention, la Cour se réunira aussitôt que possible, pour élaborer ce règlement, pour élire le Président et le Vice-Président ainsi que pour désigner les membres de la Délégation.

ARTICLE 33.

La Cour peut proposer des modifications à apporter aux dispositions de la présente Convention qui concernent la procédure. Ces propositions sont communiquées par l'intermédiaire du Gouvernement des Pays-Bas aux Puissances contractantes qui se concerteront sur la suite à y donner.

TITRE III

Dispositions finales.

ARTICLE 34.

La présente Convention sera ratifiée dans le plus bref délai possible.

Les ratifications seront déposées à La Haye.

Il sera dressé du dépôt de chaque ratification un procès-verbal, dont une copie, certifiée conforme, sera remise par la voie diplomatique à toutes les Puissances signataires.

ARTICLE 35.

La Convention entrera en vigueur six mois après sa ratification.

Elle aura une durée de douze ans, et sera renouvelée tacitement de douze ans en douze ans, sauf dénonciation.

La dénonciation devra être notifiée, au moins deux ans avant l'expiration de chaque période, au Gouvernement des Pays-Bas qui en donnera connaissance aux autres Puissances.

La dénonciation ne produira effet qu'à l'égard de la Puissance qui l'aura notifiée. La Convention restera exécutoire dans les rapports entre les autres Puissances.

TABLEAU DES SIGNATURES

TABLEAU DES ÉTATS

REPRÉSENTÉS

à la Deuxième Conférence Internationale de la Paix,

Signataires des Conventions,

de la Déclaration, ainsi que de l'Acte final.

Signatures apposées et réserves formulées jusqu'au 30 juin 1908, jour où, en vertu de l'Acte final, le délai réservé pour la signature des instruments expire, à l'exception toutefois de la Convention XII (voir l'article 53).

ÉTATS.	I Convention pour le règlement pacifique des conflits internationaux.	II Convention concernant la limitation de l'emploi de la force pour le recouvrement de dettes contractuelles.	III Convention relative à l'ouverture des hostilités.	IV Convention concernant les lois et coutumes de la guerre sur terre.	V Convention concernant les droits et les devoirs des Puissances et des personnes neutres en cas de guerre sur terre.	VI Convention relative au régime des navires de commerce ennemis au début des hostilités.
1. Allemagne	S (1)	S	S	S R	S	S R
2. Amérique (États-Unis d')	S R	S	S	S	S	
3. Argentine	S	S R	S	S	S R	S
4. Autriche-Hongrie	S	S	S	S R	S	S
5. Belgique	S		S	S	S	S
6. Bolivie	S	S R	S	S	S	S
7. Brésil	S R		S	S	S	S
8. Bulgarie	S	S		S	S	S
9. Chili	S R	S	S	S	S	S
10. Chine	S					
11. Colombie	S	S R	S	S	S	S
12. Cuba	S	S	S	S	S	S
13. Danemark	S	S	S	S	S	S
14. Dominicaine (République)	S	S R	S	S	S	S
15. Équateur	S	S R	S	S	S	S
16. Espagne	S	S	S		S	S
17. France	S	S	S	S	S	S
18. Grande-Bretagne	S	S	S	S	S R	S
19. Grèce	S R	S R	S	S	S	S
20. Guatémala	S	S R	S	S	S	S
21. Haïti	S	S	S	S	S	S
22. Italie	S	S	S	S	S	S

(1) S = signé. R = réserve.

VII Convention relative à la transformation des navires de commerce en bâtiments de guerre.	VIII Convention relative à la pose de mines sous-marines automatiques de contact.	IX Convention concernant le bombardement par des forces navales en temps de guerre.	X Convention pour l'adaptation à la guerre maritime des principes de la Convention de Genève.	XI Convention relative à certaines restrictions à l'exercice du droit de capture dans la guerre maritime.	XII Convention relative à l'établissement d'une Cour internationale des prises.	XIII Convention concernant les droits et les devoirs des Puissances neutres en cas de guerre maritime.	XIV Déclaration relative à l'interdiction de lancer des projectiles et des explosifs du haut de ballons.	XV Acte final de la deuxième Conférence internationale de la Paix.
S	S R	S R	S	S	S	S R		S
	S	S	S	S	S		S	S
S	S	S	S	S	S	S	S	S
S	S	S	S	S	S	S	S	S
S	S	S	S	S	S	S	S	S
S	S	S	S	S	S	S	S	S
S	S	S	S	S		S	S	S
S	S	S	S	S	S	S	S	S
S	S	S R	S	S	S R	S		S
			S R				S	S
S	S	S	S	S	S	S	S	S
S	S	S	S	S	S R		S	S
S	S	S	S	S	S	S		S
	S R	S	S	S		S R	S	S
S	S	S	S	S	S R	S	S	S
S			S	S	S			S
S	S R	S R	S	S	S	S		S
S	S R	S R	S R	S		S R	S	S
S	S	S	S	S		S	S	S
S	S	S	S	S	S R	S		S
S	S	S	S	S	S R	S	S	S
S	S	S	S	S	S	S		S

ÉTATS.	I Convention pour le règlement pacifique des conflits internationaux.	II Convention concernant la limitation de l'emploi de la force pour le recouvrement de dettes contractuelles.	III Convention relative à l'ouverture des hostilités.	IV Convention concernant les lois et coutumes de la guerre sur terre.	V Convention concernant les droits et les devoirs des Puissances et des personnes neutres en cas de guerre sur terre.	VI Convention relative au régime des navires de commerce ennemis au début des hostilités.
23. Japon	S R	S	S	S R	S	S
24. Luxembourg	S		S	S	S	S
25. Mexique	S	S	S	S	S	S
26. Monténégro	S	S	S	S R	S	S
27. Nicaragua						
28. Norvège	S	S	S	S	S	S
29. Panama	S	S	S	S	S	S
30. Paraguay	S	S	S	S	S	S
31. Pays-Bas	S	S	S	S	S	S
32. Pérou	S	S R	S	S	S	S
33. Perse	S	S	S	S	S	S
34. Portugal	S	S	S	S	S	S
35. Roumanie	S R		S	S	S	S
36. Russie	S	S	S	S R	S	S R
37. Salvador	S	S R	S	S	S	S
38. Serbie	S	S	S	S	S	S
39. Siam	S		S	S	S	S
40. Suède	S		S	S	S	S
41. Suisse	S R		S	S	S	S
42. Turquie	S R	S	S	S R	S	S
43. Uruguay	S	S R	S	S	S	S
44. Vénézuéla	S		S	S	S	S

VII Convention relative à la transformation des navires de commerce en bâtiments de guerre.	VIII Convention relative à la pose de mines sous-marines automatiques de contact.	IX Convention concernant le bombardement par des forces navales en temps de guerre.	X Convention pour l'adaptation à la guerre maritime des principes de la Convention de Genève.	XI Convention relative à certaines restrictions à l'exercice du droit de capture dans la guerre maritime.	XII Convention relative à l'établissement d'une Cour internationale des prises.	XIII Convention concernant les droits et les devoirs des Puissances neutres en cas de guerre maritime.	XIV Déclaration relative à l'interdiction de lancer des projectiles et des explosifs du haut de ballons.	XV Acte final de la deuxième Conférence internationale de la Paix.
S	S	S R	S	S		S R		S
S	S	S	S	S		S	S	S
S	S	S	S	S	S	S		S
S		S	S			S		S
								S
S	S	S	S	S	S	S	S	S
S	S	S	S	S	S	S	S	S
S	S	S	S	S	S	S		
S	S	S	S	S	S	S	S	S
S	S	S	S	S.	S	S	S	S
S	S	S	S R	S	S R	S R	S	S
S		S	S	S	S	S	S	S
S	S	S	S	S		S		S
S		S	S			S		S
S	S	S	S	S	S R	S	S	S
S	S	S	S	S		S		S
S	S R	S	S	S	S	S	S	S
S	S	S	S	S	S	S	S	S R
S R	S R	S	S R	S	S R	S R	S	S
	S	S	S	S	S R	S	S	S
S	S	S	S	S		S		S

RÉSERVES

I. Amérique	Sous réserve de la déclaration faite dans la séance plénière de la Conférence du 16 octobre 1907.
Brésil	Avec réserve sur l'article 53, alinéas 2, 3 et 4.
Chili	Sous la réserve de la déclaration formulée à propos de l'article 39 dans la septième séance du 7 octobre de la première Commission.
Grèce	Avec la réserve de l'alinéa 2 de l'article 53.
Japon	Avec réserve des alinéas 3 et 4 de l'article 48, de l'alinéa 2 de l'article 53 et de l'article 54.
Roumanie	Avec les mêmes réserves formulées par les Plénipotentiaires roumains à la signature de la Convention pour le règlement pacifique des conflits internationaux du 29 juillet 1899.
Suisse	Sous réserve de l'article 53, chiffre 2°.
Turquie	Sous réserve des déclarations portées au procès-verbal de la neuvième séance plénière de la Conférence du 16 octobre 1907.
II. Argentine	La République Argentine fait les réserves suivantes : 1° En ce qui concerne les dettes provenant de contrats ordinaires entre le ressortissant d'une nation et un gouvernement étranger, on n'aura recours à l'arbitrage que dans le cas spécifique de déni de justice par les juridictions du pays du contrat, qui doivent être préalablement épuisées. 2° Les emprunts publics, avec émission de bons constituant la dette nationale, ne pourront donner lieu, en aucun cas, à l'agression militaire ni à l'occupation matérielle du sol des nations américaines.
Bolivie	Sous la réserve exprimée à la première Commission.
Colombie	La Colombie fait les réserves suivantes : Elle n'accepte pas, en aucun cas, l'emploi de la force pour le recouvrement de dettes quelle que soit leur nature. Elle n'accepte pas l'arbitrage qu'après décision définitive des Tribunaux des pays débiteurs.
République Dominicaine	Avec la réserve faite dans la séance plénière du 16 octobre 1907.
Équateur	Avec les réserves faites dans la séance plénière du 16 octobre 1907.
Grèce	Avec la réserve faite dans la séance plénière du 16 octobre 1907.
Guatémala	1° En ce qui concerne les dettes provenant de contrats ordinaires entre les ressortissants d'une nation et un gouvernement étranger, on n'aura recours à l'arbitrage que dans le cas de dénégation de justice par les juridictions du pays du contrat, qui doivent être préalablement épuisées. 2° Les emprunts publics, avec émission de bons constituant des dettes nationales, ne pourront donner lieu, en aucun cas, à l'agression militaire ni à l'occupation matérielle du sol des nations américaines.

	Pérou	Sous la réserve que les principes établis dans cette Convention ne pourront pas s'appliquer à des réclamations ou différends provenant de contrats passés par un pays avec des sujets étrangers lorsque dans ces contrats il aura été expressément stipulé que les réclamations ou différends devront être soumis aux juges et tribunaux du pays.
	Salvador	Nous faisons les mêmes réserves que la République Argentine ci-dessus.
	Uruguay	Sous réserve du second alinéa de l'article 1er, parce que la Délégation considère que le refus de l'arbitrage pourra se faire toujours de plein droit si la loi fondamentale du pays débiteur, antérieure au contrat qui a originé les doutes ou contestations, ou ce contrat même, a établi que ces doutes ou contestations seront décidés par les Tribunaux du dit pays.
IV.	Allemagne	Sous réserve de l'article 44 du Règlement annexé.
	Autriche-Hongrie . . .	Sous réserve de la déclaration faite dans la séance plénière de la Conférence du 17 août 1907.
	Japon	Avec réserve de l'article 44.
	Monténégro	Sous réserves formulées à l'article 44 du Règlement annexé à la présente Convention et consignées au procès-verbal de la quatrième séance plénière du 17 août 1907.
	Russie	Sous réserves formulées à l'article 44 du Règlement annexé à la présente Convention et consignées au procès-verbal de la quatrième séance plénière du 17 août 1907.
	Turquie	Sous réserve de l'article 3.
V.	Argentine	La République Argentine fait réserve de l'article 19.
	Grande-Bretagne . . .	Sous réserve des articles 16, 17 et 18.
VI.	Allemagne	Sous réserve de l'article 3 et de l'article 4, alinéa 2.
	Russie	Sous réserves formulées à l'article 3 et à l'article 4, alinéa 2 de la présente Convention et consignées au procès-verbal de la septième séance plénière du 27 septembre 1907.
VII.	Turquie	Sous réserve de la déclaration faite à la huitième séance plénière de la Conférence du 9 octobre 1907.
VIII.	Allemagne	Sous réverve de l'article 2.
	République Dominicaine .	Avec réserve sur l'alinéa 1 de l'article 1er.
	France	Sous réserve de l'article 2.
	Grande-Bretagne . . .	Sous réserve de la déclaration suivante : En apposant leurs signatures à cette Convention, les Plénipotentiaires britanniques déclarent que le simple fait que la dite Convention ne défend pas tel acte ou tel procédé ne doit pas être considéré comme privant le gouvernement de Sa Majesté Britannique du droit de contester la légalité du dit acte ou procédé.
	Siam	Sous réserve de l'article 1er, alinéa 1.
	Turquie	Sous réserve des déclarations consignées au procès-verbal de la huitième séance plénière de la Conférence du 9 octobre 1907.
IX.	Allemagne	Sous réserve de l'article 1er, alinéa 2.
	Chili	Sous la réserve de l'article 3 formulée dans la quatrième séance plénière du 17 août 1907.

	France	Sous réserve du deuxième alinéa de l'article 1er.
	Grande-Bretagne . . .	Sous réserve du deuxième alinéa de l'article 1er.
	Japon	Avec réserve de l'alinéa 2 de l'article 1er.
X.	Chine	Sous réserve de l'article 21.
	Grande-Bretagne . . .	Sous réserve des articles 6 et 21 et de la déclaration suivante : En opposant leurs signatures à cette Convention, les Plénipotentiaires britanniques déclarent que le gouvernement de Sa Majesté entend que l'application de l'article 12 se borne au seul cas des combattants recueillis pendant ou après un combat naval auquel ils auront pris part.
	Perse	Sous réserve du droit reconnu par la Conférence de l'emploi du Lion et du Soleil rouge au lieu et à la place de la Croix rouge.
	Turquie	Sous réserve du droit reconnu par la Conférence de la Paix de l'emploi du Croissant rouge.
XII.	Chili.	Sous la réserve de l'article 15 formulée à la sixième séance plénière du 21 septembre.
	Cuba	Sous réserve de l'article 15.
	Équateur	Sous réserve de l'article 15.
	Guatémala	Sous les réserves formulées concernant l'article 15.
	Haïti.	Avec la réserve relative à l'article 15.
	Perse	Sous réserve de l'article 15.
	Salvador	Sous réserve de l'article 15.
	Siam	Sous réserve de l'article 15.
	Turquie	Sous réserve de l'article 15.
	Uruguay	Sous réserve de l'article 15.
XIII.	Allemagne	Sous réserve des articles 11, 12, 13 et 20.
	République Dominicaine .	Avec réserve sur l'article 12.
	Grande-Bretagne . . .	Sous réserve des articles 19 et 23.
	Japon	Avec réserve des articles 19 et 23.
	Perse	Sous réserve des articles 12, 19 et 21.
	Siam	Sous réserve des articles 12, 19 et 23.
	Turquie	Sous réserve de la déclaration concernant l'article 10 portée au procès-verbal de la huitième séance plénière de la Conférence du 9 octobre 1907.
XV.	Suisse	Sous réserve du vœu n° 1, que le Conseil fédéral suisse n'accepte pas.

PROJET DE LOI

approuvant les conventions et la déclaration annexées à l'Acte final de la Deuxième Conférence de la Paix et signées, le 18 octobre 1907, par la Belgique et les Puissances représentées à la dite Conférence.

LÉOPOLD II,

ROI DES BELGES,

A tous présents et à venir, Salut.

Sur la proposition de Notre Ministre des Affaires Étrangères;

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre des Affaires Étrangères est chargé de présenter aux Chambres le projet de loi dont la teneur suit :

ARTICLE UNIQUE :

Sortiront leurs pleins et entiers effets, les Conventions et la Déclaration annexées à l'Acte final de la Deuxième Conférence Internationale de la Paix, signées le 18 octobre 1907 par la Belgique avec les Puissances représentées à la dite Conférence, et énumérées dans le présent article :

Convention pour le règlement pacifique des conflits internationaux;

Convention relative à l'ouverture des hostilités;

Convention concernant les lois et coutumes de la guerre sur terre;

Convention concernant les droits et les devoirs des Puissances et des personnes neutres en cas de guerre sur terre;

ONTWERP VAN WET

houdende goedkeuring van de verdragen en van de verklaring, gevoegd bij de Slotakte der Tweede Vredes-Conferentie en geteekend, op 18 October 1907, door België en door de op die Conferentie vertegenwoordigde Mogendheden.

LEOPOLD II,

KONING DER BELGEN,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomenden, Heil!

Op voorstel van Onzen Minister van Buitenlandsche Zaken;

WIJ HEBBEN BESLOTEN EN WIJ BESLUITEN :

Onze Minister van Buitenlandsche Zaken is gelast, aan de Kamers het ontwerp van wet voor te leggen waarvan de inhoud volgt :

EENIG ARTIKEL.

Zullen hunne volle en algeheele kracht hebben, de op 18 October 1907 door België met de op de Tweede Internationale Vredes-Conferentie vertegenwoordigde Mogendheden onderteekende en in het tegenwoordig artikel opgesomde Verdragen en Verklaring, die aan de Slotakte van genoemde Conferentie zijn toegevoegd :

Verdrag voor de vreedzame beslechting van internationale geschillen;

Verdrag nopens de opening der vijandelijkheden;

Verdrag nopens de wetten en gebruiken van de oorlog te land;

Verdrag nopens de rechten en verplichtingen der onzijdige Mogendheden en personen in geval van oorlog te land;

Convention relative au régime des navires de commerce ennemis au début des hostilités;	Verdrag nopens den rechtstoestand der vijandelijke handelsvaartuigen bij den aanvang der vijandelijkheden;
Convention relative à la transformation des navires de commerce en bâtiments de guerre;	Verdrag nopens de verandering van handelsvaartuigen in oorlogschepen;
Convention relative à la pose de mines sous-marines automatiques de contact;	Verdrag nopens het stellen van zelfwerkende onderzeesche contact-mijnen;
Convention concernant le bombardement par des forces navales en temps de guerre;	Verdrag nopens het bombardeeren door eene scheepmacht in tijd van oorlog;
Convention pour l'adaptation à la guerre maritime des principes de la Convention de Genève;	Verdrag voor de toepassing op den zeeoorlog der beginselen van het Verdrag van Geneve;
Convention relative à certaines restrictions à l'exercice du droit de capture dans la guerre maritime;	Verdrag nopens zekere beperkingen van de uitoefening van het buitrecht in den zeeoorlog;
Convention relative à l'établissement d'une Cour internationale des prises;	Verdrag nopens de vestiging van een internationaal Prijzenhof;
Convention concernant les droits et les devoirs des Puissances neutres en cas de guerre maritime;	Verdrag nopens de rechten en verplichtingen der onzijdige Mogendheden in geval van zeeoorlog;
Déclaration relative à l'interdiction de lancer des projectiles et des explosifs du haut de ballons.	Verklaring nopens het verbod om projectielen en ontplofbare stoffen uit luchtballen te werpen.
Donné à Laeken, le 28 juillet 1909.	Gegeven te Laken, den 28n Juli 1909.

LÉOPOLD.

Par le Roi :	Van 's Konings wege :
Le Ministre des Affaires Étrangères,	*De Minister van Buitenlandsche Zaken,*

J. DAVIGNON.

CONVENTION

POUR

LE RÈGLEMENT PACIFIQUE DES CONFLITS INTERNATIONAUX

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse; le Président des États-Unis d'Amérique; le Président de la République Argentine; Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie; Sa Majesté le Roi des Belges; le Président de la République de Bolivie; le Président de la République des États-Unis du Brésil; Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie; le Président de la République de Chili; Sa Majesté l'Empereur de Chine; le Président de la République de Colombie; le Gouverneur provisoire de la République de Cuba; Sa Majesté le Roi de Danemark; le Président de la République Dominicaine; le Président de la République de l'Équateur; Sa Majesté le Roi d'Espagne; le Président de la République Française; Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des Mers, Empereur des Indes; Sa Majesté le Roi des Hellènes; le Président de la République de Guatémala; le Président de la République d'Haïti; Sa Majesté le Roi d'Italie; Sa Majesté l'Empereur du Japon; Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau; le Président des États-Unis Mexicains; Son Altesse Royale le Prince de Monténégro; Sa Majesté le Roi de Norvège; le Président de la République de Panama; le Président de la République du Paraguay; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République du Pérou; Sa Majesté Impériale le Schah de Perse; Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc.; Sa Majesté le Roi de Roumanie; Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies; le Président de la République du Salvador; Sa Majesté le Roi de Serbie; Sa Majesté le Roi de

Siam; Sa Majesté le Roi de Suède; le Conseil Fédéral Suisse; Sa Majesté l'Empereur des Ottomans; le Président de la République Orientale de l'Uruguay; le Président des États-Unis de Vénézuéla :

Animés de la ferme volonté de concourir au maintien de la paix générale;

Résolus à favoriser de tous leurs efforts le règlement amiable des conflits internationaux;

Reconnaissant la solidarité qui unit les membres de la société des nations civilisées;

Voulant étendre l'empire du droit et fortifier le sentiment de la justice internationale;

Convaincus que l'institution permanente d'une juridiction arbitrale accessible à tous, au sein des Puissances indépendantes, peut contribuer efficacement à ce résultat;

Considérant les avantages d'une organisation générale et régulière de la procédure arbitrale;

Estimant avec l'Auguste Initiateur de la Conférence internationale de la Paix qu'il importe de consacrer dans un accord international les principes d'équité et de droit sur lesquels reposent la sécurité des États et le bien-être des peuples;

Désireux, dans ce but, de mieux assurer le fonctionnement pratique des Commissions d'enquête et des tribunaux d'arbitrage et de faciliter le recours à la justice arbitrale lorsqu'il s'agit de litiges de nature à comporter une procédure sommaire;

Ont jugé nécessaire de reviser sur certains points et de compléter l'œuvre de la Première Conférence de la Paix pour le règlement pacifique des conflits internationaux;

Les Hautes Parties contractantes ont résolu de conclure une nouvelle Convention à cet effet et ont nommé pour Leurs Plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse :

Son Excellence le baron Marschall de Bieberstein, Son ministre d'état, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Constantinople;

M. le dr. Johannes Kriege, Son envoyé en mission extraordinaire à la présente Conférence, Son conseiller intime de légation et jurisconsulte au ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des États-Unis d'Amérique :

Son Excellence M. Joseph H. Choate, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. Horace Porter, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. Uriah M. Rose, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. David Jayne Hill, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à La Haye;

M. Charles S. Sperry, contre-amiral, ministre plénipotentiaire;

M. Georges B. Davis, général de brigade, chef de la justice militaire de l'armée fédérale, ministre plénipotentiaire;

M. William I. Buchanan, ministre plénipotentiaire;

Le Président de la République Argentine :

Son Excellence M. Roque Saenz Pena, ancien ministre des affaires étrangères, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la Répu- à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Luis M. Drago, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, député national, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Carlos Rodriguez Larreta, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie :

Son Excellence M. Gaetan Mérey de Kapos-Mère, Son conseiller intime, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son excellence M. le baron Charles de Macchio, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Athènes.

Sa Majesté le Roi des Belges :

Son Excellence M. Beernaert, Son ministre d'état, membre de la chambre des représentants, membre de l'institut de France et des académies royales de Belgique et de Roumanie, membre d'honneur de l'institut de droit international, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. J. Van den Heuvel, Son ministre d'état, ancien ministre de la justice;

Son Excellence M. le baron Guillaume, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye, membre de l'académie royale de Roumanie.

Le Président de la République de Bolivie :

Son Excellence M. CLAUDIO PINILLA, ministre des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. FERNANDO E. GUACHALLA, ministre plénipotentiaire à Londres.

Le Président de la République des États-Unis du Brésil :

Son Excellence M. RUY BARBOSA, ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. EDUARDO F. S. DOS SANTOS LISBÔA, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie :

M. VRBAN VINAROFF, général-major de l'état-major, Son général à la suite;

M. IVAN KARANDJOULOFF, procureur général de la cour de cassation.

Le Président de la République de Chili :

Son Excellence M. DOMINGO GANA, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Londres;

Son Excellence M. AUGUSTO MATTE, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Berlin;

Son Excellence M. CARLOS CONCHA, ancien ministre de la guerre, ancien président de la chambre des députés, ancien envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Buenos-Ayres.

Sa Majesté l'Empereur de Chine :

Son Excellence M. LOU-TSENG-TSIANG, Son ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. TSIEN-SUN, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Le Président de la République de Colombie :

M. JORGE HOLGUIN, général;

M. SANTIAGO PÉREZ TRIANA;

Son Excellence M. MARCELIANO VARGAS, général, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris.

Le Gouverneur Provisoire de la République de Cuba :

M. ANTONIO SANCHEZ DE BUSTAMANTE, professeur de droit international à l'université de la Havane, sénateur de la République;

Son Excellence M. Gonzalo de Quesada y Aróstegui, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. Manuel Sanguily, ancien directeur de l'institut d'enseignement secondaire de la Havane, sénateur de la République.

Sa Majesté le Roi de Danemark :

Son Excellence M. Constantin Brun, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Washington;

M. Christian Frederik Scheller, contre-amiral;

M. Axel Vedel, Son chambellan, chef de section au ministère royal des affaires étrangères.

Le Président de la République Dominicaine :

M. Francisco Henriquez y Carvajal, ancien secrétaire d'état au ministère des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Apolinar Tejera, recteur de l'institut professionnel de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de l'Équateur :

Son Excellence M. Victor Rendón, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Madrid;

M. Enrique Dorn y de Alsúa, chargé d'affaires.

Sa Majesté le Roi d'Espagne :

Son Excellence M. W R. de Villa-Urrutia, sénateur, ancien ministre des affaires étrangères, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Londres;

Son Excellence M. José de la Rica y Calvo, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye;

M. Gabriel Maura y Gamazo, comte de Mortera, député aux Cortès.

Le Président de la République Française :

Son Excellence M. Léon Bourgeois, ambassadeur extraordinaire de la République, sénateur, ancien président du conseil des ministres, ancien ministre des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. le baron d'Estournelles de Constant, sénateur, ministre plénipotentiaire de première classe, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Louis Renault, professeur à la faculté de droit à l'université de Paris, ministre plénipotentiaire honoraire, jurisconsulte du ministère des affaires étrangères, membre de l'institut de France, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Marcellin Pellet, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République Française à La Haye.

Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des mers, Empereur des Indes :

Son Excellence the Right Honourable Sir Edward Fry, G. C. B., membre du conseil privé, Son ambassadeur extraordinaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., membre du conseil privé, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., membre du conseil privé, ancien président de l'institut de droit international;

Son Excellence Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi des Hellènes :

Son Excellence M. Cléon Rizo Rangabé, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

M. Georges Streit, professeur de droit international à l'Université d'Athènes, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Guatémala :

M. José Tible Machado, chargé d'affaires de la République à La Haye et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Enrique Gómez Carillo, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Le Président de la République d'Haïti :

Son Excellence M. Jean Joseph Dalbémar, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. J. N. Léger, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. Pierre Hudicourt, ancien professeur de droit international public, avocat au barreau de Port-au-Prince.

Sa Majesté le Roi d'Italie :

Son Excellence le Comte Joseph Tornielli Brusati Di Vergano, Sénateur du Royaume, ambassadeur de Sa Majesté le Roi à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage, président de la délégation italienne;

Son Excellence M. le commandeur Guido Pompilj, député au parlement, sous-secrétaire d'état au ministère royal des affaires étrangères;

M. le commandeur Guido Fusinato, conseiller d'état, député au parlement, ancien ministre de l'instruction.

Sa Majesté l'Empereur du Japon :

Son Excellence M. Keiroku Tsudzuki, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. Aimaro Sato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau :

Son Excellence M. Eischen, Son ministre d'état, président du Gouvernement Grand-Ducal;

M. le comte de Villers, chargé d'affaires du Grand-Duché à Berlin.

Le Président des États-Unis mexicains :

Son Excellence M. Gonzalo A. Esteva, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome;

Son Excellence M. Sebastian B. de Mier, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. Francisco L. de la Barra, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Bruxelles et à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Monténégro :

Son Excellence M. Nelidow, conseiller privé impérial actuel, ambassadeur de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à Paris;

Son Excellence M. de Martens, conseiller privé impérial, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères de Russie;

Son Excellence M. Tcharykow, conseiller d'état impérial actuel, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Norvège :

Son Excellence M. FRANCIS HAGERUP, ancien président du conseil, ancien professeur de droit, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye et à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Panama :

M. BELISARIO PORRAS.

Le Président de la République du Paraguay :

Son Excellence M. EUSEBIO MACHAÏN, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

M. le comte G. DU MONCEAU DE BERGENDAL, consul de la République à Bruxelles.

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas :

M. W. H. DE BEAUFORT, Son ancien ministre des affaires étrangères, membre de la seconde chambre des états-généraux;

Son Excellence M. T. M. C. ASSER, Son ministre d'état, membre du conseil d'état, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence le jonkheer J. C. C. DEN BEER POORTUGAEL, lieutenant général en retraite, ancien ministre de la guerre, membre du conseil d'état;

Son Excellence le jonkheer J. A. RÖELL, Son aide de camp en service extraordinaire, vice-amiral en retraite, ancien ministre de la marine;

M. J. A. LOEFF, Son ancien ministre de la justice, membre de la seconde chambre des états-généraux.

Le Président de la République du Pérou :

Son Excellence M. CARLOS G. CANDAMO, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté impériale le Schah de Perse :

Son Excellence SAMAD KHAN MOMTAZOS SALTANEH, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence MIRZA AHMED KHAN SADIGH UL MULK, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc. :

Son Excellence M. le marquis DE SOVERAL, son conseiller d'état, pair du Royaume, ancien ministre des affaires étrangères, son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres; Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le comte DE SELIR, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye;

Son Excellence M. ALBERTO D'OLIVEIRA, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berne.

Sa Majesté le Roi de Roumanie :

Son Excellence M. ALEXANDRE BELDIMAN, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

Son Excellence M. EDGAR MAVROCORDATO, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies :

Son Excellence M. NELIDOW, Son conseiller privé actuel, Son ambassadeur à Paris;

Son Excellence M. DE MARTENS, Son conseiller privé, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. TCHARYKOW, Son conseiller d'état actuel, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Le Président de la République du Salvador :

M. PEDRO I. MATHEU, chargé d'affaires de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. SANTIAGO PEREZ TRIANA, chargé d'affaires de la République à Londres.

Sa Majesté le Roi de Serbie :

Son Excellence M. SAVA GROUÏTCH, général, président du conseil d'état;

Son Excellence M. MILOVAN MILOVANOVITCH, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. MICHEL MILITCHEVITCH, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres et à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Siam :

Mom Chatidej Udom, major général ;

M. C. Corragioni d'Orelli, Son conseiller de légation ;

Luang Bhuvanarth Narübal, capitaine.

Sa Majesté le Roi de Suède, des Goths et des Vendes :

Son Excellence M. Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Son ancien ministre de la justice, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Johannes Hellner, Son ancien ministre sans portefeuille, ancien membre de la cour suprême de Suède, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Conseil fédéral suisse :

Son Excellence M. Gaston Carlin, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la Confédération suisse à Londres et à La Haye ;

M. Eugène Borel, colonel d'état-major général, professeur à l'université de Genève ;

M. Max Huber, professeur de droit à l'université de Zürich.

Sa Majesté l'Empereur des Ottomans :

Son Excellence Turkhan Pacha, Son ambassadeur extraordinaire, ministre de l'evkaf;

Son Excellence Rechid Bey, Son ambassadeur à Rome ;

Son Excellence Mehemmed Pacha, vice-amiral.

Le Président de la République Orientale de l'Uruguay :

Son Excellence M. José Battle y Ordoñez, ancien président de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Juan P. Castro, ancien président du sénat, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des Etats-Unis de Vénézuéla :

M. José Gil Fortoul, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Lesquels, après avoir déposé leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus de ce qui suit :

TITRE I.

Du maintien de la paix générale.

ARTICLE PREMIER.

En vue de prévenir autant que possible le recours à la force dans les rapports entre les États, les Puissances contractantes conviennent d'employer tous leurs efforts pour assurer le règlement pacifique des différends internationaux.

TITRE II.

Des bons offices et de la médiation.

ARTICLE 2.

En cas de dissentiment grave ou de conflit, avant d'en appeler aux armes, les Puissances contractantes conviennent d'avoir recours, en tant que les circonstances le permettront, aux bons offices où à la médiation d'une ou de plusieurs Puissances amies.

ARTICLE 3.

Indépendamment de ce recours, les Puissances contractantes jugent utile et désirable qu'une ou plusieurs Puissances étrangères au conflit offrent de leur propre initiative, en tant que les circonstances s'y prêtent, leurs bons offices ou leur médiation aux États en conflit.

Le droit d'offrir les bons offices ou la médiation appartient aux Puissances étrangères au conflit, même pendant le cours des hostilités.

L'exercice de ce droit ne peut jamais être considéré par l'une ou l'autre des Parties en litige comme un acte peu amical.

ARTICLE 4.

Le rôle de médiateur consiste à concilier les prétentions opposées et à apaiser les ressentiments qui peuvent s'être produits entre les États en conflit.

ARTICLE 5.

Les fonctions du médiateur cessent du moment où il est constaté, soit par l'une des Parties en litige, soit par le médiateur lui-même, que les moyens de conciliation proposés par lui ne sont pas acceptés.

ARTICLE 6.

Les bons offices et la médiation, soit sur le recours des Parties en conflit, soit sur l'initiative des Puissances étrangères au conflit, ont exclusivement le caractère de conseil et n'ont jamais force obligatoire.

ARTICLE 7.

L'acceptation de la médiation ne peut avoir pour effet, sauf convention contraire, d'interrompre, de retarder ou d'entraver la mobilisation et autres mesures préparatoires à la guerre.

Si elle intervient après l'ouverture des hostilités, elle n'interrompt pas, sauf convention contraire, les opérations militaires en cours.

ARTICLE 8.

Les Puissances contractantes sont d'accord pour recommander l'application, dans les circonstances qui le permettent, d'une médiation spéciale sous la forme suivante.

En cas de différend grave compromettant la paix, les États en conflit choisissent respectivement une Puissance à laquelle ils confient la mission d'entrer en rapport direct avec la Puissance choisie d'autre part, à l'effet de prévenir la rupture des relations pacifiques.

Pendant la durée de ce mandat dont le terme, sauf stipulation contraire, ne peut excéder trente jours, les États en litige cessent tout rapport direct au sujet du conflit, lequel est considéré comme déféré exclusivement aux Puissances médiatrices. Celles-ci doivent appliquer tous leurs efforts à régler le différend.

En cas de rupture effective des relations pacifiques, ces Puissances demeurent chargées de la mission commune de profiter de toute occasion pour rétablir la paix.

TITRE III.

Des Commissions internationales d'enquête.

ARTICLE 9.

Dans les litiges d'ordre international n'engageant ni l'honneur ni des intérêts essentiels et provenant d'une divergence d'appréciation sur des points de fait, les Puissances contractantes jugent utile et désirable que les Parties qui n'auraient pu se mettre d'accord par les voies diplomatiques instituent, en tant que les circonstances le permettront, une Commission internationale d'enquête chargée de faciliter la solution de ces litiges en éclaircissant, par un examen impartial et consciencieux, les questions de fait.

ARTICLE 10.

Les Commissions internationales d'enquête sont constituées par convention spéciale entre les Parties en litige.

La convention d'enquête précise les faits à examiner; elle détermine le mode et le délai de formation de la Commission et l'étendue des pouvoirs des Commissaires.

Elle détermine également, s'il y a lieu, le siège de la Commission et la faculté de se déplacer, la langue dont la Commission fera usage et celles dont l'emploi sera autorisé devant elle, ainsi que la date à laquelle chaque Partie devra déposer son exposé des faits, et généralement toutes les conditions dont les Parties sont convenues.

Si les Parties jugent nécessaire de nommer des assesseurs, la convention d'enquête détermine le mode de leur désignation et l'étendue de leurs pouvoirs.

ARTICLE 11.

Si la convention d'enquête n'a pas désigné le siège de la Commission, celle-ci siégera à La Haye.

Le siège une fois fixé ne peut être changé par la Commission qu'avec l'assentiment des Parties.

Si la convention d'enquête n'a pas déterminé les langues à employer, il en est décidé par la Commission.

ARTICLE 12.

Sauf stipulation contraire, les Commissions d'enquête sont formées de la manière déterminée par les articles 45 et 57 de la présente Convention.

ARTICLE 13.

En cas de décès, de démission ou d'empêchement, pour quelque cause que ce soit, de l'un des Commissaires, ou éventuellement de l'un des assesseurs, il est pourvu à son remplacement selon le mode fixé pour sa nomination.

ARTICLE 14.

Les Parties ont le droit de nommer auprès de la Commission d'enquête des agents spéciaux avec la mission de Les représenter et de servir d'intermédiaires entre Elles et la Commission.

Elles sont, en outre, autorisées à charger des conseils ou avocats nommés par elles, d'exposer et de soutenir leurs intérêts devant la Commission.

ARTICLE 15.

Le Bureau international de la Cour permanente d'arbitrage sert de greffe aux Commissions qui siègent à La Haye, et mettra ses locaux et son organisation à la disposition des Puissances contractantes pour le fonctionnement de la Commission d'enquête.

ARTICLE 16.

Si la Commission siège ailleurs qu'à La Haye, elle nomme un Secrétaire Général dont le bureau lui sert de greffe.

Le greffe est chargé, sous l'autorité du Président, de l'organisation matérielle des séances de la Commission, de la rédaction des procès-verbaux et, pendant le temps de l'enquête, de la garde des archives qui seront ensuite versées au Bureau international de La Haye.

ARTICLE 17.

En vue de faciliter l'institution et le fonctionnement des Commissions d'enquête, les Puissances contractantes recommandent les règles suivantes qui seront applicables à la procédure d'enquête en tant que les Parties n'adopteront pas d'autres règles.

ARTICLE 18.

La Commission réglera les détails de la procédure non prévus dans la convention spéciale d'enquête ou dans la présente Convention, et procédera à toutes les formalités que comporte l'administration des preuves.

ARTICLE 19.

L'enquête a lieu contradictoirement.

Aux dates prévues, chaque Partie communique à la Commission et à l'autre Partie les exposés des faits, s'il y a lieu, et, dans tous les cas, les actes, pièces et documents qu'Elle juge utiles à la découverte de la vérité, ainsi que la liste des témoins et des experts qu'elle désire faire entendre.

ARTICLE 20.

La Commission a la faculté, avec l'assentiment des Parties, de se transporter momentanément sur les lieux où elle juge utile de recourir à ce moyen d'information, ou d'y déléguer un ou plusieurs de ses membres. L'autorisation de l'État sur le territoire duquel il doit être procédé à cette information devra être obtenue.

ARTICLE 21.

Toutes constatations matérielles, et toutes visites des lieux doivent être faites en présence des agents et conseils des Parties ou eux dûment appelés.

ARTICLE 22.

La Commission a le droit de solliciter de l'une ou l'autre Partie telles explications ou informations qu'elle juge utiles.

ARTICLE 23.

Les Parties s'engagent à fournir à la Commission d'enquête, dans la plus large mesure qu'Elles jugeront possible, tous les moyens et toutes les facilités nécessaires pour la connaissance complète et l'appréciation exacte des faits en question.

Elles s'engagent à user des moyens dont Elles disposent d'après leur législation intérieure, pour assurer la comparution des témoins ou des experts se trouvant sur leur territoire et cités devant la Commission.

Si ceux-ci ne peuvent comparaître devant la Commission, Elles feront procéder à leur audition devant leurs autorités compétentes.

ARTICLE 24.

Pour toutes les notifications que la Commission aurait à faire sur le territoire d'une tierce Puissance contractante, la Commission s'adressera directement au Gouvernement de cette Puissance. Il en sera de même s'il s'agit de faire procéder sur place à l'établissement de tous moyens de preuve.

Les requêtes adressées à cet effet seront exécutées suivant les moyens dont la Puissance requise dispose d'après sa législation intérieure. Elles ne peuvent être refusées que si cette Puissance les juge de nature à porter atteinte à Sa souveraineté ou à Sa sécurité.

La Commission aura aussi toujours la faculté de recourir à l'intermédiaire de la Puissance sur le territoire de laquelle elle a son siège.

ARTICLE 25.

Les témoins et les experts sont appelés à la requête des Parties ou d'office par la Commission, et, dans tous les cas, par l'intermédiaire du Gouvernement de l'État sur le territoire duquel ils se trouvent.

Les témoins sont entendus, successivement et séparément, en présence des agents et des conseils et dans un ordre à fixer par la Commission.

ARTICLE 26.

L'interrogatoire des témoins est conduit par le Président.

Les membres de la Commission peuvent néanmoins poser à chaque témoin les questions qu'ils croient convenables pour éclaircir ou compléter sa déposition, ou pour se renseigner sur tout ce qui concerne le témoin dans les limites nécessaires à la manifestation de la vérité.

Les agents et les conseils des Parties ne peuvent interrompre le témoin dans sa déposition, ni lui faire aucune interpellation directe, mais peuvent demander au Président de poser au témoin telles questions complémentaires qu'ils jugent utiles.

ARTICLE 27.

Le témoin doit déposer sans qu'il lui soit permis de lire aucun projet écrit. Toutefois, il peut être autorisé par le Président à s'aider de notes ou documents si la nature des faits rapportés en nécessite l'emploi.

ARTICLE 28.

Procès-verbal de la déposition du témoin est dressé séance tenante et lecture en est donnée au témoin. Le témoin peut y faire tels changements et additions que bon lui semble et qui seront consignés à la suite de sa déposition.

Lecture faite au témoin de l'ensemble de sa déposition, le témoin est requis de signer.

ARTICLE 29.

Les agents sont autorisés, au cours ou à la fin de l'enquête, à présenter par écrit à la Commission et à l'autre Partie tels dires, réquisitions ou résumés de fait, qu'ils jugent utiles à la découverte de la vérité.

ARTICLE 30.

Les délibérations de la Commission ont lieu à huis clos et restent secrètes.

Toute décision est prise à la majorité des membres de la Commission.

Le refus d'un membre de prendre part au vote doit être constaté dans le procès-verbal.

ARTICLE 31.

Les séances de la Commission ne sont publiques et les procès-verbaux et documents de l'enquête ne sont rendus publics qu'en vertu d'une décision de la Commission, prise avec l'assentiment des Parties.

ARTICLE 32.

Les Parties ayant présenté tous les éclaircissements et preuves, tous les témoins ayant été entendus, le Président prononce la clôture de l'enquête et la Commission s'ajourne pour délibérer et rédiger son rapport.

ARTICLE 33.

Le rapport est signé par tous les membres de la Commission.

Si un des membres refuse de signer, mention en est faite; le rapport reste néanmoins valable.

ARTICLE 34.

Le rapport de la Commission est lu en séance publique, les agents et les conseils des Parties présents ou dûment appelés.

Un exemplaire du rapport est remis à chaque Partie.

ARTICLE 35.

Le rapport de la Commission, limité à la constatation des faits, n'a nullement le caractère d'une sentence arbitrale. Il laisse aux Parties une entière liberté pour la suite à donner à cette constatation.

ARTICLE 36.

Chaque Partie supporte ses propres frais et une part égale des frais de Commission.

TITRE IV.

De l'arbitrage international.

CHAPITRE I.

De la Justice arbitrale.

ARTICLE 37.

L'arbitrage international a pour objet le règlement de litiges entre les États par des juges de leur choix et sur la base du respect du droit.

Le recours à l'arbitrage implique l'engagement de se soumettre de bonne foi à la sentence.

ARTICLE 38.

Dans les questions d'ordre juridique, et en premier lieu dans les questions d'interprétation ou d'application des Conventions internationales,

l'arbitrage est reconnu par les Puissances contractantes comme le moyen le plus efficace et en même temps le plus équitable de régler les litiges qui n'ont pas été résolus par les voies diplomatiques.

En conséquence, il serait désirable que, dans les litiges sur les questions susmentionnées, les Puissances contractantes eussent, le cas échéant, recours à l'arbitrage, en temps que les circonstances le permettraient.

ARTICLE 39.

La convention d'arbitrage est conclue pour des contestations déjà nées ou pour des contestations éventuelles.

Elle peut concerner tout litige ou seulement les litiges d'une catégorie déterminée.

ARTICLE 40.

Indépendamment des Traités généraux ou particuliers qui stipulent actuellement l'obligation du recours à l'arbitrage pour les Puissances contractantes, ces Puissances se réservent de conclure des accords nouveaux, généraux ou particuliers, en vue d'étendre l'arbitrage obligatoire à tous les cas qu'Elles jugeront possible de lui soumettre.

CHAPITRE II.

De la Cour permanente d'arbitrage.

ARTICLE 41.

Dans le but de faciliter le recours immédiat à l'arbitrage pour les différends internationaux qui n'ont pu être réglés par la voie diplomatique, les Puissances contractantes s'engagent à maintenir, telle qu'elle a été établie par la Première Conférence de la Paix, la Cour permanente d'arbitrage, accessible en tout temps et fonctionnant, sauf stipulation contraire des Parties, conformément aux règles de procédure insérées dans la présente Convention.

ARTICLE 42.

La Cour permanente est compétente pour tous les cas d'arbitrage, à moins qu'il n'y ait entente entre les Parties pour l'établissement d'une juridiction spéciale.

ARTICLE 43.

La Cour permanente a son siège à La Haye.

Un Bureau international sert de greffe à la Cour ; il est l'intermédiaire des communications relatives aux réunions de celle-ci ; il a la garde des archives et la gestion de toutes les affaires administratives.

Les Puissances contractantes s'engagent à communiquer au Bureau, aussitôt que possible, une copie certifiée conforme de toute stipulation d'arbitrage intervenue entre Elles et de toute sentence arbitrale Les concernant et rendue par des juridictions spéciales.

Elles s'engagent à communiquer de même au Bureau les lois, règlements et documents constatant éventuellement l'exécution des sentences rendues par la Cour.

ARTICLE 44.

Chaque Puissance contractante désigne quatre personnes au plus, d'une compétence reconnue dans les questions de droit international, jouissant de la plus haute considération morale et disposées à accepter les fonctions d'arbitre.

Les personnes ainsi désignées sont inscrites, au titre de Membres de la Cour, sur une liste qui sera notifiée à toutes les Puissances contractantes par les soins du Bureau.

Toute modification à la liste des arbitres est portée, par les soins du Bureau, à la connaissance des Puissances contractantes.

Deux ou plusieurs Puissances peuvent s'entendre pour la désignation en commun d'un ou de plusieurs Membres.

La même personne peut être désignée par des Puissances différentes.

Les Membres de la Cour sont nommés pour un terme de six ans. Leur mandat peut être renouvelé.

En cas de décès ou de retraite d'un Membre de la Cour, il est pourvu à son remplacement selon le mode fixé pour sa nomination, et pour une nouvelle période de six ans.

ARTICLE 45.

Lorsque les Puissances contractantes veulent s'adresser à la Cour permanente pour le règlement d'un différend survenu entre Elles, le choix des arbitres appelés à former le Tribunal compétent pour statuer sur ce différend doit être fait dans la liste générale des Membres de la Cour.

A défaut de constitution du Tribunal arbitral par l'accord des Parties, il est procédé de la manière suivante :

Chaque Partie nomme deux arbitres, dont un seulement peut être son national ou choisi parmi ceux qui ont été désignés par Elle comme Membres de la Cour permanente. Ces arbitres choisissent ensemble un surarbitre.

En cas de partage des voix, le choix du surarbitre est confié à une Puissance tierce, désignée de commun accord par les Parties.

Si l'accord ne s'établit pas à ce sujet, chaque Partie désigne une Puissance différente et le choix du surarbitre est fait de concert par les Puissances ainsi désignées.

Si, dans un délai de deux mois, ces deux Puissances n'ont pu tomber

d'accord, chacune d'Elles présente deux candidats pris sur la liste des Membres de la Cour permanente, en dehors des Membres désignés par les Parties et n'étant les nationaux d'aucune d'Elles. Le sort détermine lequel des candidats ainsi présentés sera le surarbitre.

ARTICLE 46.

Dès que le Tribunal est composé, les Parties notifient au Bureau leur décision de s'adresser à la Cour, le texte de leur compromis, et les noms des arbitres.

Le Bureau communique sans délai à chaque arbitre le compromis et les noms des autres Membres du Tribunal.

Le Tribunal se réunit à la date fixée par les Parties. Le Bureau pourvoit à son installation.

Les Membres du Tribunal, dans l'exercice de leurs fonctions et en dehors de leur pays, jouissent des privilèges et immunités diplomatiques.

ARTICLE 47.

Le Bureau est autorisé à mettre ses locaux et son organisation à la disposition des Puissances contractantes pour le fonctionnement de toute juridiction spéciale d'arbitrage.

La juridiction de la Cour permanente peut être étendue, dans les conditions prescrites par les règlements, aux litiges existants entre des Puissances non contractantes ou entre des Puissances contractantes et des Puissances non contractantes, si les Parties sont convenues à recourir à cette juridiction.

ARTICLE 48.

Les Puissances contractantes considèrent comme un devoir, dans le cas où un conflit aigu menacerait d'éclater entre deux ou plusieurs d'entre Elles, de rappeler à celles-ci que la Cour permanente leur est ouverte.

En conséquence, Elles déclarent que le fait de rappeler aux Parties en conflit les dispositions de la présente Convention, et le conseil donné, dans l'intérêt supérieur de la paix, de s'adresser à la Cour permanente, ne peuvent être considérés que comme actes de bons offices.

En cas de conflit entre deux Puissances, l'une d'Elles pourra toujours adresser au Bureau international une note contenant sa déclaration qu'elle serait disposée à soumettre le différend à un arbitrage.

Le Bureau devra porter aussitôt la déclaration à la connaissance de l'autre Puissance.

ARTICLE 49.

Le Conseil administratif permanent, composé des Représentants diplomatiques des Puissances contractantes accrédités à La Haye et du Ministre des

Affaires Étrangères des Pays-Bas, qui remplit les fonctions de Président, a la direction et le contrôle du Bureau international.

Le Conseil arrête son règlement d'ordre ainsi que tous autres règlements nécessaires.

Il décide toutes les questions administratives qui pourraient surgir touchant le fonctionnement de la Cour.

Il a tout pouvoir quant à la nomination, la suspension ou la révocation des fonctionnaires et employés du Bureau.

Il fixe les traitements et salaires, et contrôle la dépense générale.

La présence de neuf membres dans les réunions dûment convoquées suffit pour permettre au Conseil de délibérer valablement. Les décisions sont prises à la majorité des voix.

Le Conseil communique sans délai aux Puissances contractantes les règlements adoptés par lui. Il Leur présente chaque année un rapport sur les travaux de la Cour, sur le fonctionnement des services administratifs et sur les dépenses. Le rapport contient également un résumé du contenu essentiel des documents communiqués au Bureau par les Puissances en vertu de l'article 43, alinéas 3 et 4.

Article 50.

Les frais de Bureau seront supportés par les Puissances contractantes dans la proportion établie pour le Bureau international de l'Union postale universelle.

Les frais à la charge des Puissances adhérentes seront comptés à partir du jour où leur adhésion produit ses effets.

CHAPITRE III.

De la Procédure arbitrale.

Article 51.

En vue de favoriser le développement de l'arbitrage, les Puissances contractantes ont arrêté les règles suivantes qui sont applicables à la procédure arbitrale, en tant que les Parties ne sont pas convenues d'autres règles.

Article 52.

Les Puissances qui recourent à l'arbitrage signent un compromis dans lequel sont déterminés l'objet du litige, le délai de nomination des arbitres, la forme, l'ordre et les délais dans lesquels la communication visée par l'article 63 devra être faite, et le montant de la somme que chaque Partie aura à déposer à titre d'avance pour les frais.

Le compromis détermine également, s'il y a lieu, le mode de nomination des arbitres, tous pouvoirs spéciaux éventuels du Tribunal, son siège, la langue dont il fera usage et celles dont l'emploi sera autorisé devant lui, et généralement toutes les conditions dont les Parties sont convenues.

Article 53.

La Cour permanente est compétente pour l'établissement du compromis, si les Parties sont d'accord pour s'en remettre à elle.

Elle est également compétente, même si la demande est faite seulement par l'une des Parties, après qu'un accord par la voie diplomatique a été vainement essayé, quand il s'agit :

1° D'un différend rentrant dans un Traité d'arbitrage général conclu ou renouvelé après la mise en vigueur de cette Convention et qui prévoit pour chaque différend un compromis et n'exclut pour l'établissement de ce dernier ni explicitement ni implicitement la compétence de la Cour. Toutefois, le recours à la Cour n'a pas lieu si l'autre Partie déclare qu'à son avis le différend n'appartient pas à la catégorie des différends à soumettre à un arbitrage obligatoire, à moins que le Traité d'arbitrage ne confère au Tribunal arbitral le pouvoir de décider cette question préalable ;

2° D'un différend provenant de dettes contractuelles réclamées à une Puissance par une autre Puissance comme dues à ses nationaux, et pour la solution duquel l'offre d'arbitrage a été acceptée. Cette disposition n'est pas applicable si l'acceptation a été subordonnée à la condition que le compromis soit établi selon un autre mode.

Article 54.

Dans les cas prévus par l'article précédent, le compromis sera établi par une commission composée de cinq membres désignés de la manière prévue à l'article 45, alinéas 3 à 6.

Le cinquième membre est de droit Président de la commission.

Article 55.

Les fonctions arbitrales peuvent être conférées à un arbitre unique ou à plusieurs arbitres désignés par les Parties à leur gré, ou choisis par Elles parmi les Membres de la Cour permanente d'arbitrage établie par la présente Convention.

A défaut de constitution du Tribunal par l'accord des Parties, il est procédé de la manière indiquée à l'article 45, alinéas 3 à 6.

ARTICLE 56.

Lorsqu'un Souverain ou un Chef d'État est choisi pour arbitre, la procédure arbitrale est réglée par Lui.

ARTICLE 57.

Le surarbitre est de droit Président du Tribunal.

Lorsque le Tribunal ne comprend pas de surarbitre, il nomme lui-même son Président.

ARTICLE 58.

En cas d'établissement du compromis par une commission, telle qu'elle est visée à l'article 54, et sauf stipulation contraire, la commission elle-même formera le Tribunal d'arbitrage.

ARTICLE 59.

En cas de décès, de démission ou d'empêchement, pour quelque cause que ce soit, de l'un des arbitres, il est pourvu à son remplacement selon le mode fixé pour sa nomination.

ARTICLE 60.

A défaut de désignation par les Parties, le Tribunal siège à La Haye.

Le Tribunal ne peut siéger sur le territoire d'une tierce Puissance qu'avec l'assentiment de celle-ci.

Le siège une fois fixé ne peut être changé par le Tribunal qu'avec l'assentiment des Parties.

ARTICLE 61.

Si le compromis n'a pas déterminé les langues à employer, il en est décidé par le Tribunal.

ARTICLE 62.

Les Parties ont le droit de nommer auprès du Tribunal des agents spéciaux, avec la mission de servir d'intermédiaires entre Elles et le Tribunal.

Elles sont en outre autorisées à charger de la défense de leurs droits et intérêts devant le Tribunal, des conseils ou avocats nommés par Elles à cet effet.

Les Membres de la Cour permanente ne peuvent exercer les fonctions d'agents, conseils ou avocats, qu'en faveur de la Puissance qui les a nommés Membres de la Cour.

ARTICLE 63.

La procédure arbitrale comprend en règle générale deux phases distinctes : l'instruction écrite et les débats.

L'instruction écrite consiste dans la communication faite par les agents respectifs, aux membres du Tribunal et à la Partie adverse, des mémoires, des contre-mémoires et, au besoin, des répliques; les Parties y joignent toutes pièces et documents invoqués dans la cause. Cette communication aura lieu, directement ou par l'intermédiaire du Bureau international, dans l'ordre et dans les délais déterminés par le compromis.

Les délais fixés par le compromis pourront être prolongés de commun accord par les Parties ou par le Tribunal quand il le juge nécessaire pour arriver à une décision juste.

Les débats consistent dans le développement oral des moyens des Parties devant le Tribunal.

ARTICLE 64.

Toute pièce produite par l'une des Parties doit être communiquée, en copie certifiée conforme, à l'autre Partie.

ARTICLE 65.

A moins de circonstances spéciales, le Tribunal ne se réunit qu'après la clôture de l'instruction.

ARTICLE 66.

Les débats sont dirigés par le Président.

Ils ne sont publics qu'en vertu d'une décision du Tribunal, prise avec l'assentiment des Parties.

Ils sont consignés dans des procès-verbaux rédigés par des secrétaires que nomme le Président. Ces procès-verbaux sont signés par le Président et par un des secrétaires; ils ont seuls caractère authenthique.

ARTICLE 67.

L'instruction étant close, le Tribunal a le droit d'écarter du débat tous actes ou documents nouveaux qu'une des Parties voudrait lui soumettre sans le consentement de l'autre.

ARTICLE 68.

Le Tribunal demeure libre de prendre en considération les actes ou documents nouveaux sur lesquels les agents ou conseils des Parties appelleraient son attention.

En ce cas, le Tribunal a le droit de requérir la production de ces actes ou documents, sauf l'obligation d'en donner connaissance à la Partie adverse.

ARTICLE 69.

Le Tribunal peut, en outre, requérir des agents des Parties la production de tous actes et demander toutes explications nécessaires. En cas de refus, le Tribunal en prend acte.

ARTICLE 70.

Les agents et les conseils des Parties sont autorisés à présenter oralement au Tribunal tous les moyens qu'ils jugent utiles à la défense de leur cause.

ARTICLE 71.

Ils ont le droit de soulever des exceptions et des incidents. Les décisions du Tribunal sur ces points sont définitives et ne peuvent donner lieu à aucune discussion ultérieure.

ARTICLE 72.

Les membres du Tribunal ont le droit de poser des questions aux agents et aux conseils des Parties et de leur demander des éclaircissements sur les points douteux.

Ni les questions posées, ni les observations faites par les membres du Tribunal pendant le cours des débats ne peuvent être regardées comme l'expression des opinions du Tribunal en général ou de ses membres en particulier.

ARTICLE 73.

Le Tribunal est autorisé à déterminer sa compétence en interprétant le compromis ainsi que les autres actes et documents qui peuvent être invoqués dans la matière, et en appliquant les principes du droit.

ARTICLE 74.

Le Tribunal a le droit de rendre des ordonnances de procédure pour la direction du procès, de déterminer les formes, l'ordre et les délais dans lesquels chaque Partie devra prendre ses conclusions finales, et de procéder à toutes les formalités que comporte l'administration des preuves.

ARTICLE 75.

Les Parties s'engagent à fournir au Tribunal, dans la plus large mesure qu'Elles jugeront possible, tous les moyens nécessaires pour la décision du litige.

ARTICLE 76.

Pour toutes les notifications que le Tribunal aurait à faire sur le territoire d'une tierce Puissance contractante, le Tribunal s'adressera directement au Gouvernement de cette Puissance. Il en sera de même s'il s'agit de faire procéder sur place à l'établissement de tous moyens de preuve.

Les requêtes adressées à cet effet seront exécutées suivant les moyens dont la Puissance requise dispose d'après sa législation intérieure Elles ne peuvent être refusées que si cette Puissance les juge de nature à porter atteinte à sa souveraineté ou à sa sécurité.

Le Tribunal aura aussi toujours la faculté de recourir à l'intermédiaire de la Puissance sur le territoire de laquelle il a son siège.

ARTICLE 77.

Les agents et les conseils des Parties ayant présenté tous les éclaircissements et preuves à l'appui de leur cause, le Président prononce la clôture des débats.

ARTICLE 78.

Les délibérations du Tribunal ont lieu à huis clos et restent secrètes.

Toute décision est prise à la majorité de ses membres.

ARTICLE 79.

La sentence arbitrale est motivée. Elle mentionne les noms des arbitres; elle est signée par le Président et par le greffier ou le secrétaire faisant fonctions de greffier.

ARTICLE 80.

La sentence est lue en séance publique, les agents et les conseils des Parties présents ou dûment appelés.

ARTICLE 81.

La sentence, dûment prononcée et notifiée aux agents des Parties, décide définitivement et sans appel la contestation.

ARTICLE 82.

Tout différend qui pourrait surgir entre les Parties, concernant l'interprétation et l'exécution de la sentence, sera, sauf stipulation contraire, soumis au jugement du Tribunal qui l'a rendue.

ARTICLE 83.

Les Parties peuvent se réserver dans le compromis de demander la revision de la sentence arbitrale.

Dans ce cas, et sauf stipulation contraire, la demande doit être adressée au Tribunal qui a rendu la sentence. Elle ne peut être motivée que par la découverte d'un fait nouveau qui eût été de nature à exercer une influence décisive sur la sentence et qui, lors de la clôture des débats, était inconnu du Tribunal lui-même et de la Partie qui a demandé la revision.

La procédure de revision ne peut être ouverte que par une décision du Tribunal constatant expressément l'existence du fait nouveau, lui reconnaissant les caractères prévus par le paragraphe précédent et déclarant à ce titre la demande recevable.

Le compromis détermine le délai dans lequel la demande de revision doit être formée.

ARTICLE 84.

La sentence arbitrale n'est obligatoire que pour les Parties en litige.

Lorsqu'il s'agit de l'interprétation d'une Convention à laquelle ont participé d'autres Puissances que les Parties en litige, celles-ci avertissent en temps utile toutes les Puissances signataires. Chacune de ces Puissances a le droit d'intervenir au procès. Si une ou plusieurs d'entre Elles ont profité de cette faculté, l'interprétation contenue dans la sentence est également obligatoire à leur égard.

ARTICLE 85.

Chaque Partie supporte ses propres frais et une part égale des frais du Tribunal.

CHAPITRE IV.

De la Procédure sommaire d'arbitrage.

ARTICLE 86.

En vue de faciliter le fonctionnement de la justice arbitrale, lorsqu'il s'agit de litiges de nature à comporter une procédure sommaire, les Puissances contractantes arrêtent les règles ci-après qui seront suivies en l'absence de stipulations différentes, et sous réserve, le cas échéant, de l'application des dispositions du Chapitre III qui ne seraient pas contraires.

ARTICLE 87.

Chacune des Parties en litige nomme un arbitre. Les deux arbitres ainsi désignés choisissent un surarbitre. S'ils ne tombent pas d'accord à ce sujet,

chacun présente deux candidats pris sur la liste générale des Membres de la Cour permanente en dehors des Membres indiqués par chacune des Parties Elles-mêmes et n'étant les nationaux d'aucune d'Elles; le sort détermine lequel des candidats ainsi présentés sera le surarbitre.

Le surarbitre préside le Tribunal, qui rend ses décisions à la majorité des voix.

ARTICLE 88.

A défaut d'accord préalable, le Tribunal fixe, dès qu'il est constitué, le délai dans lequel les deux Parties devront lui soumettre leurs mémoires respectifs.

ARTICLE 89.

Chaque Partie est représentée devant le Tribunal par un agent qui sert d'intermédiaire entre le Tribunal et le Gouvernement qui l'a désigné.

ARTICLE 90.

La procédure a lieu exclusivement par écrit. Toutefois, chaque Partie a le droit de demander la comparution de témoins et d'experts. Le Tribunal a, de son côté, la faculté de demander des explications orales aux agents des deux Parties, ainsi qu'aux experts et aux témoins dont il juge la comparution utile.

TITRE V.

Dispositions finales.

ARTICLE 91.

La présente Convention dûment ratifiée remplacera, dans les rapports entre les Puissances contractantes, la Convention pour le règlement pacifique des conflits internationaux du 29 juillet 1899.

ARTICLE 92.

La présente Convention sera ratifiée aussitôt que possible.

Les ratifications seront déposées à La Haye.

Le premier dépôt de ratifications sera constaté par un procès-verbal signé par les représentants des Puissances qui y prennent part et par le Ministre des Affaires Étrangères des Pays-Bas.

Les dépôts ultérieurs de ratifications se feront au moyen d'une notification écrite, adressée au Gouvernement des Pays-Bas et accompagnée de l'instrument de ratification.

Copie certifiée conforme du procès-verbal relatif au premier dépôt de

ratifications, des notifications mentionnées à l'alinéa précédent, ainsi que des instruments de ratification, sera immédiatement remise, par les soins du Gouvernement des Pays-Bas et par la voie diplomatique, aux Puissances conviées à la Deuxième Conférence de la Paix, ainsi qu'aux autres Puissances qui auront adhéré à la Convention. Dans les cas visés par l'alinéa précédent, ledit Gouvernement Leur fera connaître en même temps la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 93.

Les Puissances non signataires qui ont été conviées à la Deuxième Conférence de la Paix pourront adhérer à la présente Convention.

La Puissance qui désire adhérer notifie par écrit son intention au Gouvernement des Pays-Bas en lui transmettant l'acte d'adhésion qui sera déposé dans les archives dudit Gouvernement.

Ce Gouvernement transmettra immédiatement à toutes les autres Puissances conviées à la Deuxième Conférence de la Paix copie certifiée conforme de la notification ainsi que de l'acte d'adhésion, en indiquant la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 94.

Les conditions auxquelles les Puissances qui n'ont pas été conviées à la Deuxième Conférence de la Paix pourront adhérer à la présente Convention, formeront l'objet d'une entente ultérieure entre les Puissances contractantes.

ARTICLE 95.

La présente Convention produira effet, pour les Puissances qui auront participé au premier dépôt de ratifications, soixante jours après la date du procès-verbal de ce dépôt et, pour les Puissances qui ratifieront ultérieurement ou qui adhéreront, soixante jours après que la notification de leur ratification ou de leur adhésion aura été reçue par le Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 96.

S'il arrivait qu'une des Puissances contractantes voulût dénoncer la présente Convention, la dénonciation sera notifiée par écrit au Gouvernement des Pays-Bas qui communiquera immédiatement copie certifiée conforme de la notification à toutes les autres Puissances en leur faisant savoir la date à laquelle il l'a reçue.

La dénonciation ne produira ses effets qu'à l'égard de la Puissance qui l'aura notifiée et un an après que la notification en sera parvenue au Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 97.

Un registre tenu par le Ministère des Affaires Étrangères des Pays-Bas indiquera la date du dépôt de ratifications effectué en vertu de l'article 92, alinéas 3 et 4, ainsi que la date à laquelle auront été reçues les notifications d'adhésion (article 93, alinéa 2) ou de dénonciation (article 96, alinéa 1).

Chaque Puissance contractante est admise à prendre connaissance de ce registre et à en demander des extraits certifiés conformes.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont revêtu la présente Convention de leurs signatures.

Fait à La Haye, le dix-huit octobre mil neuf cent sept, en un seul exemplaire qui restera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas et dont des copies, certifiées conformes, seront remises par la voie diplomatique aux Puissances contractantes.

1. *Pour l'Allemagne*	MARSCHALL. KRIEGE.	
2. *Pour les États-Unis d'Amérique.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.	Sous réserve de la Déclaration faite dans la séance plénière de la Conférence du 16 octobre 1907.
3. *Pour l'Argentine*	ROQUE SAENZ PENA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.	
4. *Pour l'Autriche-Hongrie* . .	MÉREY. Bon MACCHIO.	
5. *Pour la Belgique*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.	
6. *Pour la Bolivie*	CLAUDIO PINILLA.	
7. *Pour le Brésil*	RUY BARBOSA.	Avec réserves sur l'article 53, alinéas 2, 3 et 4.

8. *Pour la Bulgarie*	Général-Major Vinaroff. Iv. Karandjouloff.	
9. *Pour le Chili*	Domingo Gana. Augusto Matte. Carlos Concha.	Sous la réserve de la déclaration formulée à propos de l'article 39 dans la septième séance du 7 octobre de la première Commission.
10. *Pour la Chine*	Loutsengtsiang. Tsiensun.	
11. *Pour la Colombie*	Jorge Holguin. S. Perez Triana. M. Vargas.	
12. *Pour la République de Cuba* .	Antonio S. de Bustamante. Gonzalo de Quesada. Manuel Sanguily.	
13. *Pour le Danemark*	C. Brun.	
14. *Pour la République Dominicaine.*	dr. Henriquez y Carvajal. Apolinar Tejera.	
15. *Pour l'Équateur*	Victor M. Rendon. E. Dorn y de Alsúa.	
16. *Pour l'Espagne.*	W. R. de Villa Urrutia. José de la Rica y Calvo. Gabriel Maura.	
17. *Pour la France.*	Léon Bourgeois. d'Estournelles de Constant. L. Renault. Marcellin Pellet.	
18. *Pour la Grande-Bretagne* . .	Edw. Fry. Ernest Satow. Reay. Henry Howard.	

19. *Pour la Grèce*	CLÉON RIZO RANGABÉ. GEORGES STREIT.	Avec la réserve de l'alinéa 2 de l'article 53.
20. *Pour le Guatémala*. . . .	JOSÉ TIBLE MACHADO.	
21. *Pour le Haïti*	DALBÉMAR JN JOSEPH. J. N. LÉGER. PIERRE HUDICOURT.	
22. *Pour l'Italie*.	POMPILJ. G. FUSINATO.	
23. *Pour le Japon*	AIMARO SATO.	Avec réserve des alinéas 3 et 4 de l'article 48, de l'alinéa 2 de l'article 53 et de l'article 54.
24. *Pour le Luxembourg* . . .	EYSCHEN. Cte DE VILLERS.	
25. *Pour le Mexique*	G. A. ESTEVA. S. B. DE MIER. F. L. DE LA BARRA.	
26. *Pour le Monténégro* . . .	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.	
27. *Pour le Nicaragua*.		
28. *Pour la Norvège*	F. HAGERUP.	
29. *Pour le Panama*	B. PORRAS.	
30. *Pour le Paraguay*	J. DU MONCEAU.	
31. *Pour les Pays-Bas*. . . .	W. H. DE BEAUFORT. T. M. C. ASSER. DEN BEER POORTUGAEL. J. A. RÖELL. J. A. LOEFF.	
32. *Pour le Pérou*	C. G. CANDAMO.	

33. *Pour la Perse*	Momtazos-Saltaneh M. Samad Khan. Sadigh ul Mulk M. Ahmed Khan.	
34. *Pour le Portugal*	Marquis de Soveral. Conde de Sélir. Alberto d'Oliveira.	
35. *Pour la Roumanie*	Edg. Mavrocordato.	Avec les mêmes réserves formulées par les Plénipotentiaires Roumains à la signature de la Convention pour le Règlement pacifique des conflits internationaux du 29 juillet 1899.
36. *Pour la Russie*	Nelidow. Martens. N. Tcharikow.	
37. *Pour le Salvador*	P. J. Mathieu. S. Perez Triana.	
38. *Pour la Serbie*	S. Grouïtch. M. G. Milovanovitch. M. G. Militchevitch.	
39. *Pour le Siam*	Mom Chatidej Udom. C. Corragioni d'Orelli. Luang Bhüvanarth Narübal.	
40. *Pour la Suède*	Joh. Helner.	
41. *Pour la Suisse*	Carlin.	Sous réserve de l'article 53, chiffre 2°.
42. *Pour la Turquie*	Turkhan.	Sous réserve des déclarations portées au procès-verbal de la 9e séance plénière de la Conférence du 16 octobre 1907.
43. *Pour l'Uruguay*	José Batlle y Ordoñez.	
44. *Pour le Vénézuéla*	J. Gil. Fortoul.	

CONVENTION

RELATIVE

A L'OUVERTURE DES HOSTILITÉS

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse; le Président des États-Unis d'Amérique; le Président de la République Argentine; Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi apostolique de Hongrie; Sa Majesté le Roi des Belges; le Président de la République de Bolivie; le Président de la République des États-Unis du Brésil; Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie; le Président de la République de Chili; le Président de la République de Colombie; le Gouverneur provisoire de la République de Cuba; Sa Majesté le Roi de Danemark; le Président de la République dominicaine; le Président de la République de l'Équateur; Sa Majesté le Roi d'Espagne; le Président de la République française; Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires britanniques au delà des mers, Empereur des Indes; Sa Majesté le Roi des Hellènes; le Président de la République de Guatémala; le Président de la République d'Haïti; Sa Majesté le Roi d'Italie; Sa Majesté l'Empereur du Japon; Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau; le Président des États-Unis mexicains; Son Altesse Royale le Prince de Monténégro; Sa Majesté le Roi de Norvège; le Président de la République de Panama; le Président de la République du Paraguay; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République du Pérou; Sa Majesté Impériale le Schah de Perse; Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc.; Sa Majesté le Roi de Roumanie; Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies; le Président de la République du Salvador; Sa Majesté le Roi de Serbie; Sa Majesté le Roi de Siam; Sa Majesté le Roi de Suède;

le Conseil Fédéral suisse; Sa Majesté l'Empereur des Ottomans; le Président de la République orientale de l'Uruguay; le Président des États-Unis de Vénézuéla :

Considérant que, pour la sécurité des relations pacifiques, il importe que les hostilités ne commencent pas sans un avertissement préalable;

Qu'il importe, de même, que l'état de guerre soit notifié sans retard aux Puissances neutres;

Désirant conclure une convention à cet effet, ont nommé pour Leurs Plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse :

Son Excellence le baron Marschall de Bieberstein, Son ministre d'État, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Constantinople;

M. le Dr Johannes Kriege, Son envoyé en mission extraordinaire à la présente Conférence, Son conseiller intime de légation et jurisconsulte au ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des États-Unis d'Amérique :

Son Excellence M. Joseph H. Choate, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M Horace Porter, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. Uriah M. Rose, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. David Jayne Hill, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à La Haye;

M. Charles S. Sperry, contre-amiral, ministre plénipotentiaire;

M. Georges B. Davis, général de brigade, chef de la justice militaire de l'armée fédérale, ministre plénipotentiaire;

M. William I. Buchanan, ministre plénipotentiaire.

Le Président de la République Argentine :

Son Excellence M. Roque Saenz Peña, ancien ministre des affaires étrangères, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Luis M. Drago, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, député national, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Carlos Rodriguez Larreta, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie :

Son Excellence M. Gaetan Mérey de Kapos-Mére, Son conseiller intime, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le baron Charles de Macchio, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Athènes.

Sa Majesté le Roi des Belges :

Son Excellence M. Beernaert, Son ministre d'État, membre de la chambre des représentants, membre de l'institut de France et des académies royales de Belgique et de Roumanie, membre d'honneur de l'institut de droit international, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. J. Van den Heuvel, Son ministre d'État, ancien ministre de la justice;

Son Excellence M. le Baron Guillaume, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye, membre de l'académie royale de Roumanie.

Le Président de la République de Bolivie :

Son Excellence M. Claudio Pinilla, ministre des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Fernando E. Guachalla, ministre plénipotentiaire à Londres.

Le Président de la République des États-Unis du Brésil :

Son Excellence M. Ruy Barbosa, ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Eduardo F. S. dos Santos Lisbôa, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie :

M. Vrban Vinaroff, général-major de l'état-major, Son général à la suite;

M. Ivan Karandjouloff, procureur général de la cour de cassation.

Le Président de la République de Chili :

Son Excellence M. Domingo Gana, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Londres;

Son Excellence M. Augusto Matte, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Berlin;

Son Excellence M. CARLOS CONCHA, ancien ministre de la guerre, ancien président de la chambre des députés, ancien envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Buenos-Ayres.

Le Président de la République de Colombie :

M. JORGE HOLGUIN, général;

M. SANTIAGO PÉREZ TRIANA;

Son Excellence M. MARCELIANO VARGAS, général, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris.

Le Gouverneur Provisoire de la République de Cuba :

M. ANTONIO SANCHEZ DE BUSTAMANTE, professeur de droit international à l'université de la Havane, sénateur de la République;

Son Excellence M. GONZALO DE QUESADA Y ARÓSTEGUI, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. MANUEL SANGUILY, ancien directeur de l'institut d'enseignement secondaire de la Havane, sénateur de la République.

Sa Majesté le Roi de Danemark :

Son Excellence M. CONSTANTIN BRUN, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Washington;

M. CHRISTIAN FREDERIK SCHELLER, contre-amiral;

M. AXEL VEDEL, Son chambellan, chef de section au ministère royal des affaires étrangères.

Le Président de la République Dominicaine :

M. FRANCISCO HENRIQUEZ Y CARVAJAL, ancien secrétaire d'État au ministère des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. APOLINAR TEJERA, recteur de l'institut professionnel de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de l'Équateur :

Son Excellence M. VICTOR RENDÓN, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Madrid;

M. ENRIQUE DORN Y DE ALSÚA, chargé d'affaires.

Sa Majesté le Roi d'Espagne :

Son Excellence M. W. R. DE VILLA-URRUTIA, sénateur, ancien ministre des affaires étrangères, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Londres;

Son Excellence M. José de la Rica y Calvo, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye;

M. Gabriel Maura y Gamazo, comte de Mortera, député aux Cortès.

Le Président de la République Française :

Son Excellence M. Léon Bourgeois, ambassadeur extraordinaire de la République, sénateur, ancien président du conseil des ministres, ancien ministre des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. le baron d'Estournelles de Constant, sénateur, ministre plénipotentiaire de première classe, membre de la cour permanente;

M. Louis Renault, professeur à la faculté de droit à l'université de Paris, ministre plénipotentiaire honoraire, jurisconsulte du ministère des affaires étrangères, membre de l'institut de France, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Marcellin Pellet, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République Française à La Haye.

Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des mers, Empereur des Indes :

Son Excellence the Right Honourable Sir Edward Fry, G. C. B., membre du conseil privé, Son ambassadeur extraordinaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., membre du conseil privé, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., membre du conseil privé, ancien président de l'institut de droit international;

Son Excellence Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi des Hellènes :

Son Excellence M. Cléon Rizo Rangabé, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

M. Georges Streit, professeur de droit international à l'université d'Athènes, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Guatémala :

M. José Tible Machado, chargé d'affaires de la République à La Haye et à Londres, membre de la cour d'arbitrage ;

M. Enrique Gómez Carillo, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Le Président de la République d'Haïti :

Son Excellence M. Jean Joseph Dalbémar, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris ;

Son Excellence M. J. N. Léger, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington ;

M. Pierre Hudicourt, ancien professeur de droit international public, avocat au barreau de Port-au-Prince.

Sa Majesté le Roi d'Italie :

Son Excellence le Comte Joseph Tornielli Brusati Di Vergano, Sénateur du Royaume, ambassadeur de Sa Majesté le Roi à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage, président de la délégation italienne ;

Son Excellence M. le commandeur Guido Pompilj, député au parlement, sous-secrétaire d'État au ministère royal des affaires étrangères ;

M. le commandeur Guido Fusinato, conseiller d'État, député au parlement, ancien ministre de l'instruction.

Sa Majesté l'Empereur du Japon :

Son Excellence M. Keiroku Tsudzuki, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire ;

Son Excellence M. Aimaro Sato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Grand Duc de Luxembourg, Duc de Nassau :

Son Excellence M. Eyschen, Son ministre d'État, président du Gouvernement Grand-Ducal ;

M. le comte de Villers, chargé d'affaires du Grand-Duché à Berlin.

Le Président des États-Unis mexicains :

Son Excellence M. Gonzalo A. Esteva, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome ;

Son Excellence M. Sebastian B. de Mier, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris ;

Son Excellence M. Francisco L. de la Barra, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Bruxelles et à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Monténégro :

Son Excellence M. NELIDOW, conseiller privé impérial, ambassadeur de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à Paris;

Son Excellence M. DE MARTENS, conseiller privé impérial, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères de Russie;

Son Excellence M. TCHARYKOW, conseiller d'Etat impérial actuel, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Norvège :

Son Excellence M. FRANCIS HAGERUP, ancien président du conseil, ancien professeur de droit, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye et à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Panama :

M. BELISARIO PORRAS.

Le Président de la République du Paraguay :

Son Excellence M. EUSEBIO MACHAÏN, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

M. le comte G. DU MONCEAU DE BERGENDAL, consul de la République à Bruxelles.

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas :

M. W. H. DE BEAUFORT, Son ancien ministre des affaires étrangères, membre de la seconde Chambre des Etats-Généraux;

Son Excellence M. T. M. C. ASSER, Son ministre d'Etat, membre du conseil d'Etat, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence le jonkheer J. C. C. DEN BEER POORTUGAEL, lieutenant général en retraite, ancien ministre de la guerre, membre du conseil d'Etat;

Son Excellence le jonkheer J. A. RÖELL, Son aide de camp en service extraordinaire, vice-amiral en retraite, ancien ministre de la marine;

M. J. A. LOEFF, Son ancien ministre de la justice, membre de la seconde Chambre des Etats-Généraux.

Le Président de la République du Pérou :

Son Excellence M. CARLOS G. CANDAMO, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté Impériale le Schah de Perse :

Son Excellence Samad Khan Momtazos Saltaneh, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc. :

Son Excellence M. le marquis de Soveral, Son conseiller d'Etat, pair du Royaume, ancien ministre des affaires étrangères, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le comte de Selir, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye;

Son Excellence M. Alberto d'Oliveira, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berne.

Sa Majesté le Roi de Roumanie :

Son Excellence M. Alexandre Beldiman, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

Son Excellence M. Edgar Mavrocordato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies :

Son Excellence M. Nelidow, Son conseiller privé actuel, Son ambassadeur à Paris;

Son Excellence M. de Martens, Son conseiller privé, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Tcharykow, Son conseiller d'Etat actuel, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Le Président de la République du Salvador :

M. Pedro I. Matheu, chargé d'affaires de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Santiago Perez Triana, chargé d'affaires de la République à Londres.

Sa Majesté le Roi de Serbie :

Son Excellence M. Sava Grouïtch, général, président du conseil d'État;

Son Excellence M. Milovan Milovanovitch, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Michel Militchevitch, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres et à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Siam :

Mom Chatidej Udom, major général;

M. C. Corragioni d'Orelli, Son conseiller de légation;

Luang Bhuvanarth Narübal, capitaine.

Sa Majesté le Roi de Suède, des Goths et des Vendes :

Son Excellence M. Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Son ancien ministre de la justice, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Johannes Hellner, Son ancien ministre sans portefeuille, ancien membre de la cour suprême de Suède, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Conseil fédéral suisse :

Son Excellence M. Gaston Carlin, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la Confédération suisse à Londres et à La Haye;

M. Eugène Borel, colonel d'état-major général, professeur à l'université de Genève;

M. Max Huber, professeur de droit à l'Université de Zürich.

Sa Majesté l'Empereur des Ottomans :

Son Excellence Turkhan Pacha, Son ambassadeur extraordinaire, ministre de l'evkaf;

Son Excellence Rechid Bey, Son ambassadeur à Rome;

Son Excellence Mehemmed Pacha, vice-amiral.

Le Président de la République orientale de l'Uruguay :

Son Excellence M. José Batlle y Ordoñez, ancien président de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Juan P. Castro, ancien président du sénat, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des Etats Unis de Vénézuéla :

M. José Gil Fortoul, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Lesquels, après avoir déposé leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonnne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes :

Article premier.

Les Puissances contractantes reconnaissent que les hostilités entre elles ne doivent pas commencer sans un avertissement préalable et non équivoque, qui aura, soit la forme d'une déclaration de guerre motivée, soit celle d'un ultimatum avec déclaration de guerre conditionnelle.

Article 2.

L'état de guerre devra être notifié sans retard aux Puissances neutres et ne produira effet à leur égard qu'après réception d'une notification qui pourra être faite même par voie télégraphique. Toutefois les Puissances neutres ne pourraient invoquer l'absence de notification, s'il était établi d'une manière non douteuse qu'en fait elles connaissaient l'état de guerre.

Article 3.

L'article 1 de la présente Convention produira effet en cas de guerre entre deux ou plusieurs des Puissances contractantes.

L'article 2 est obligatoire dans les rapports entre un belligérant contractant et les Puissances neutres également contractantes.

Article 4.

La présente Convention sera notifiée aussitôt que possible.

Les ratifications seront déposées à La Haye.

Le premier dépôt des ratifications sera constaté par un procès-verbal signé par les représentants des Puissances qui y prennent part et par le Ministre des Affaires Étrangères des Pays-Bas.

Les dépôts ultérieurs de ratifications se feront au moyen d'une notification écrite adressée au Gouvernement des Pays-Bas et accompagnée de l'instrument de ratification.

Copie certifiée conforme du procès-verbal relatif au premier dépôt de ratifications, des notifications mentionnées à l'alinéa précédent ainsi que des instruments de ratification, sera immédiatement remise par les soins du Gouvernement des Pays-Bas et par la voie diplomatique aux Puissances

conviées à la Deuxième Conférence de la Paix, ainsi qu'aux autres Puissances qui auront adhéré à la Convention. Dans les cas visés par l'alinéa précédent, ledit Gouvernement leur fera connaître en même temps la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 5.

Les Puissances non signataires sont admises à adhérer à la présente Convention.

La Puissance qui désire adhérer notifie par écrit son intention au Gouvernement des Pays-Bas en lui transmettant l'acte d'adhésion qui sera déposé dans les archives dudit Gouvernement.

Ce Gouvernement transmettra immédiatement à toutes les autres Puissances copie certifiée conforme de la notification ainsi que de l'acte d'adhésion, en indiquant la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 6.

La présente Convention produira effet, pour les Puissances qui auront participé au premier dépôt de ratifications, soixante jours après la date du procès-verbal de ce dépôt, et, pour les Puissances qui ratifieront ultérieurement ou qui adhéreront, soixante jours après que la notification de leur ratification ou de leur adhésion aura été reçue par le Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 7.

S'il arrivait qu'une des Hautes Parties contractantes voulût dénoncer la présente Convention, la dénonciation sera notifiée par écrit au Gouvernement des Pays-Bas qui communiquera immédiatement copie certifiée conforme de la notification à toutes les autres Puissances en leur faisant savoir la date à laquelle il l'a reçue.

La dénonciation ne produira ses effets qu'à l'égard de la Puissance qui l'aura notifiée et un an après que la notification en sera parvenue au Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 8.

Un registre tenu par le Ministère des Affaires Étrangères des Pays-Bas indiquera la date du dépôt de ratifications effectué en vertu de l'article 4, alinéas 3 et 4, ainsi que la date à laquelle auront été reçues les notifications d'adhésion (art. 5, alinéa 2) ou de dénonciation (art. 7, alinéa 1).

Chaque Puissance contractante est admise à prendre connaissance de ce registre et à en demander des extraits certifiés conformes.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont revêtu la présente Convention de leurs signatures.

Fait à La Haye, le dix-huit octobre mil neuf cent sept, en un seul exemplaire qui restera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas et dont des copies, certifiées conformes, seront remises par la voie diplomatique aux Puissances qui ont été conviées à la Deuxième Conférence de la Paix.

1. *Pour l'Allemagne*	MARSCHALL. KRIEGE.
2. *Pour les États-Unis d'Amérique.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.
3. *Pour l'Argentine*	ROQUE SAENZ PENA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.
4. *Pour l'Autriche-Hongrie* . .	MÉREY. Bon MACCHIO.
5. *Pour la Belgique*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.
6. *Pour la Bolivie*	CLAUDIO PINILLA.
7. *Pour le Brésil*	RUY BARBOSA. E. LISBÔA.
8. *Pour la Bulgarie*	Général-Major VINAROFF. IV. KARANDJOULOFF.
9. *Pour le Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.

10. *Pour la Chine.*

11. *Pour la Colombie*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.
12. *Pour la République de Cuba* .	ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. GONZALO DE QUESADA. MANUEL SANGUILY.
13. *Pour le Danemark*	C. BRUN.
14. *Pour la République Dominicaine.*	dr. HENRIQUEZ Y CARVAJAL. APOLINAR TEJERA.
15. *Pour l'Équateur*	VICTOR M. RENDON. E. DORN Y DE ALSÚA.
16. *Pour l'Espagne*	W. R. DE VILLA URRUTIA. JOSÉ DE LA RICA Y CALVO. GABRIEL MAURA.
17. *Pour la France*	LÉON BOURGEOIS. D'ESTOURNELLES DE CONSTANT. L. RENAULT. MARCELLIN PELLET.
18. *Pour la Grande-Bretagne* . .	EDW. FRY. ERNEST SATOW. REAY. HENRY HOWARD.
19. *Pour la Grèce*	CLÉON RIZO RANGABÉ. GEORGES STREIT.
20. *Pour le Guatémala*	JOSÉ TIBLE MACHADO.
21. *Pour le Haïti*	DALBÉMAR JN JOSEPH. J. N. LÉGER. PIERRE HUDICOURT.

22. *Pour l'Italie.* . . . . . { POMPILJ. / G. FUSINATO.

23. *Pour le Japon* . . . . . AIMARO SATO.

24. *Pour le Luxembourg* . . . { EYSCHEN. / Cte DE VILLERS.

25. *Pour le Mexique* . . . . { G. A. ESTEVA. / S. B. DE MIER. / F. L. DE LA BARRA.

26. *Pour le Monténégro.* . . . { NELIDOW. / MARTENS. / N. TCHARYKOW.

27. *Pour le Nicaragua.*

28. *Pour la Norvège* . . . . F. HAGERUP.

29. *Pour le Panama* . . . . B. PORRAS.

30. *Pour le Paraguay* . . . . G. DU MONCEAU.

31. *Pour les Pays-Bas.* . . . { W. H. DE BEAUFORT. / T. M. C. ASSER. / DEN BEER POORTUGAEL. / J. A. RÖELL. / J. A. LOEFF.

32. *Pour le Pérou* . . . . . C. G. CANDAMO.

33. *Pour la Perse* . . . . . { MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN. / SADIGH UL MULK M. AHMED KHAN.

34. *Pour le Portugal* . . . . ALBERTO D'OLIVEIRA.

35. *Pour la Roumanie* . . . . EDG. MAVROCORDATO.

36. *Pour la Russie* . . . . . NELIDOW.
MARTENS.
N. TCHARYKOW.

37. *Pour le Salvador* . . . . . P. J. MATHEU.
S. PEREZ TRIANA.

38. *Pour la Serbie* . . . . . S. GROUÏTCH.
M. G. MILOVANOVITCH.
M. G. MILITCHEVITCH.

39. *Pour le Siam* . . . . . MOM CHATIDEJ UDOM.
C. CORRAGIONI D'ORELLI.
LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.

40. *Pour la Suède* . . . . . K. H. L. HAMMARSKJOLD.
JOH. HELLNER.

41. *Pour la Suisse* . . . . . CARLIN

42. *Pour la Turquie* . . . . . TURKHAN.

43. *Pour l'Uruguay* . . . . . JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.

44. *Pour le Vénézuela* . . . . . J. GIL FORTOUL.

CONVENTION

CONCERNANT

LES LOIS ET COUTUMES DE LA GUERRE SUR TERRE

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse; le Président des États-Unis d'Amérique; le Président de la République Argentine; Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie; Sa Majesté le Roi des Belges; le Président de la République de Bolivie; le Président de la République des États-Unis du Brésil; Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie; le Président de la République de Chili; le Président de la République de Colombie; le Gouverneur provisoire de la République de Cuba; Sa Majesté le Roi de Danemark; le Président de la République Dominicaine; le Président de la République de l'Équateur; le Président de la République Française; Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des mers, Empereur des Indes; Sa Majesté le Roi des Hellènes; le Président de la République de Guatémala; le Président de la République d'Haïti; Sa Majesté le Roi d'Italie; Sa Majesté l'Empereur du Japon; Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau; le Président des États-Unis Mexicains; Son Altesse Royale le Prince de Monténégro; Sa Majesté le Roi de Norvège; le Président de la République de Panama; le Président de la République du Paraguay; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République du Pérou; Sa Majesté Impériale le Schah de Perse; Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc.; Sa Majesté le Roi de Roumanie; Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies; le Président de la République du Salvador; Sa Majesté le Roi de Serbie; Sa Majesté le Roi de

Siam; Sa Majesté le Roi de Suède; le Conseil fédéral suisse; Sa Majesté l'Empereur des Ottomans; le Président de la République Orientale de l'Uruguay; le Président des États-Unis de Vénézuéla :

Considérant que, tout en recherchant les moyens de sauvegarder la paix et de prévenir les conflits armés entre les nations, il importe de se préoccuper également du cas où l'appel aux armes serait amené par des événements que leur sollicitude n'aurait pu détourner;

Animés du désir de servir encore, dans cette hypothèse extrême, les intérêts de l'humanité et les exigences toujours progressives de la civilisation;

Estimant qu'il importe, à cette fin, de réviser les lois et coutumes générales de la guerre, soit dans le but de les définir avec plus de précision, soit afin d'y tracer certaines limites destinées à en restreindre autant que possible les rigueurs;

Ont jugé nécessaire de compléter et de préciser sur certains points l'œuvre de la Première Conférence de la Paix qui, s'inspirant, à la suite de la Conférence de Bruxelles de 1874, de ces idées recommandées par une sage et généreuse prévoyance, a adopté des dispositions ayant pour objet de définir et de régler les usages de la guerre sur terre.

Selon les vues des Hautes Parties contractantes, ces dispositions, dont la rédaction a été inspirée par le désir de diminuer les maux de la guerre, autant que les nécessités militaires le permettent, sont destinées à servir de règle générale de conduite aux belligérants, dans leurs rapports entre eux et avec les populations.

Il n'a pas été possible toutefois de concerter dès maintenant des stipulations s'étendant à toutes les circonstances qui se présentent dans la pratique.

D'autre part, il ne pouvait entrer dans les intentions des Hautes Parties contractantes que les cas non prévus fussent, faute de stipulation écrite, laissés à l'appréciation arbitraire de ceux qui dirigent les armées.

En attendant qu'un Code plus complet des lois de la guerre puisse être édicté, les Hautes Parties contractantes jugent opportun de constater que, dans les cas non compris dans les dispositions réglementaires adoptées par Elles, les populations et les belligérants restent sous la sauvegarde et sous l'empire des principes du droit des gens, tels qu'ils résultent des usages établis entre nations civilisées, des lois de l'humanité et des exigences de la conscience publique.

Elles déclarent que c'est dans ce sens que doivent s'entendre notamment les articles 1 et 2 du Règlement adopté.

Les Hautes Parties contractantes, désirant conclure une nouvelle Convention à cet effet, ont nommé pour Leurs Plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse :

Son Excellence le baron Marschall de Bieberstein, Son ministre d'état, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Constantinople;

M. le dr. Johannes Kriege, Son envoyé en mission extraordinaire à la présente Conférence, Son conseiller intime de légation et jurisconsulte au ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des États-Unis d'Amérique :

Son Excellence M. Joseph H. Choate, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. Horace Porter, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. Uriah M. Rose, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. David Jayne Hill, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à La Haye;

M. Charles S. Sperry, contre-amiral, ministre plénipotentiaire;

M. Georges B. Davis, général de brigade, chef de la justice militaire de l'armée fédérale, ministre plénipotentiaire;

M. William I. Buchanan, ministre plénipotentiaire;

Le Président de la République Argentine :

Son Excellence M. Roque Saenz Peña, ancien ministre des affaires étrangères, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Luis M. Drago, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, député national, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Carlos Rodriguez Larreta, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie :

Son Excellence M. Gaetan Mérey de Kapos-Mére, Son conseiller intime, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le baron Charles de Macchio, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Athènes.

Sa Majesté le Roi des Belges :

Son Excellence M. Beernaert, Son ministre d'état, membre de la chambre des représentants, membre de l'institut de France et des académies royales de Belgique et de Roumanie, membre d'honneur de l'institut de droit international, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. J. Van den Heuvel, Son ministre d'état, ancien ministre de la justice;

Son Excellence M. le baron Guillaume, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye, membre de l'académie royale de Roumanie.

Le Président de la République de Bolivie :

Son Excellence M. Claudio Pinilla, ministre des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Fernando E. Guachalla, ministre plénipotentiaire à Londres.

Le Président de la République des États-Unis du Brésil :

Son Excellence M. Ruy Barbosa, ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Eduardo F. S. dos Santos Lisbôa, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie :

M. Vrban Vinaroff, général-major de l'état-major, Son général à la suite;

M. Ivan Karandjoulоff, procureur général de la cour de cassation.

Le Président de la République de Chili :

Son Excellence M. Domingo Gana, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Londres;

Son Excellence M. Augusto Matte, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Berlin;

Son Excellence M. Carlos Concha, ancien ministre de la guerre, ancien président de la chambre des députés, ancien envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Buenos-Ayres.

Le Président de la République de Colombie :

M. Jorge Holguin, général;

M. Santiago Pérez Triana;

Son Excellence M. Marceliano Vargas, général, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris.

Le Gouverneur Provisoire de la République de Cuba :

M. Antonio Sanchez de Bustamante, professeur de droit international à l'université de La Havane, sénateur de la République;

Son Excellence M. Gonzalo de Quesada y Aróstegui, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. Manuel Sanguily, ancien directeur de l'institut d'enseignement secondaire de La Havane, sénateur de la République.

Sa Majesté le Roi de Danemark :

Son Excellence M. Constantin Brun, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Washington;

M. Christian Frederik Scheller, contre-amiral;

M. Axel Vedel, Son chambellan, chef de section au ministère royal des affaires étrangères.

Le Président de la République Dominicaine :

M. Francisco Henriquez y Carvajal, ancien secrétaire d'état au ministère des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Apolinar Tejera, recteur de l'institut professionnel de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de l'Équateur :

Son Excellence M. Victor Rendón, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Madrid;

M. Enrique Dorn y de Alsúa, chargé d'affaires.

Le Président de la République Française :

Son Excellence M. Léon Bourgeois, ambassadeur extraordinaire de la République, sénateur, ancien président du conseil des ministres, ancien ministre des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. le baron d'Estournelles de Constant, sénateur, ministre plénipotentiaire de première classe, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Louis Renault, professeur à la faculté de droit à l'université de Paris, ministre plénipotentiaire honoraire, jurisconsulte du ministère des affaires étrangères, membre de l'institut de France, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Marcellin Pellet, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République Française à La Haye.

Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des mers, Empereur des Indes :

Son Excellence the Right Honourable Sir Edward Fry, G. C. B., membre du conseil privé, Son ambassadeur extraordinaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., membre du conseil privé, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., membre du conseil privé, ancien président de l'institut de droit international;

Son Excellence Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi des Hellènes :

Son Excellence M. Cléon Rizo Rangabé, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

M. Georges Streit, professeur de droit international à l'Université d'Athènes, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Guatémala :

M. José Tible Machado, chargé d'affaires de la République à La Haye et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Enrique Gómez Carillo, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Le Président de la République d'Haïti :

Son Excellence M. Jean Joseph Dalbémar, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. J. N. Léger, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. Pierre Hudicourt, ancien professeur de droit international public, avocat au barreau de Port-au-Prince.

Sa Majesté le Roi d'Italie :

Son Excellence le comte Joseph Tornielli Brusati Di Vergano, sénateur du Royaume, ambassadeur de Sa Majesté le Roi à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage, président de la délégation italienne;

Son Excellence M. le commandeur Guido Pompilj, député au parlement, sous-secrétaire d'état au ministère royal des affaires étrangères;

M. le commandeur Guido Fusinato, conseiller d'état, député au parlement, ancien ministre de l'instruction.

Sa Majesté l'Empereur du Japon :

Son Excellence M. Keiroku Tsudzuki, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. Aimaro Sato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau :

Son Excellence M. Eyschen, Son ministre d'état, président du Gouvernement grand-ducal;

M. le comte de Villers, chargé d'affaires du Grand-Duché à Berlin.

Le Président des États-Unis mexicains :

Son Excellence M. Gonzalo A. Esteva, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome;

Son Excellence M. Sebastian B. de Mier, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. Francisco L. de la Barra, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Bruxelles et à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Monténégro :

Son Excellence M. Nelidow, conseiller privé impérial actuel, ambassadeur de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à Paris;

Son Excellence M. de Martens, conseiller privé impérial, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères de Russie;

Son Excellence M. Tcharykow, conseiller d'état impérial actuel, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Norvège :

Son Excellence M. Francis Hagerup, ancien président du conseil, ancien professeur de droit, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye et à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Panama :

M. Belisario Porras.

Le Président de la République du Paraguay :

Son Excellence M. Eusebio Machaïn, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

M. le comte G. Du Monceau de Bergendal, consul de la République à Bruxelles.

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas :

M. W. H. de Beaufort, Son ancien ministre des affaires étrangères, membre de la seconde chambre des états-généraux;

Son Excellence M. T. M. C. Asser, Son ministre d'état, membre du conseil d'état, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence le jonkheer J. C. C. den Beer Poortugael, lieutenant général en retraite, ancien ministre de la guerre, membre du conseil d'état;

Son Excellence le jonkheer J. A. Röell, Son aide de camp en service extraordinaire, vice-amiral en retraite, ancien ministre de la marine;

M. J. A. Loeff, Son ancien ministre de la justice, membre de la seconde chambre des états-généraux.

Le Président de la République du Pérou :

Son Excellence M. Carlos G. Candamo, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté Impériale le Schah de Perse :

Son Excellence Samad Khan Momtazos Saltaneh, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc. :

Son Excellence M. le marquis DE SOVERAL, Son conseiller d'état, pair du Royaume, ancien ministre des affaires étrangères, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le comte DE SELIR, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye;

Son Excellence M. ALBERTO D'OLIVEIRA, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berne.

Sa Majesté le Roi de Roumanie :

Son Excellence M. ALEXANDRE BELDIMAN, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

Son Excellence M. EDGAR MAVROCORDATO, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies :

Son Excellence M. NELIDOW, Son conseiller privé actuel, Son ambassadeur à Paris;

Son Excellence M. DE MARTENS, Son conseiller privé, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. TCHARYKOW, Son conseiller d'état actuel, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Le Président de la République du Salvador :

M. PEDRO I. MATHEU, chargé d'affaires de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. SANTIAGO PEREZ TRIANA, chargé d'affaires de la République à Londres.

Sa Majesté le Roi de Serbie :

Son Excellence M. SAVA GROUÏTCH, général, président du conseil d'état;

Son Excellence M. MILOVAN MILOVANOVITCH, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. MICHEL MILITCHEVITCH, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres et à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Siam :

Mom Chatidej Udom, major général ;

M. C. Corragioni d'Orelli, Son conseiller de légation ;

Luang Bhuvanarth Narübal, capitaine.

Sa Majesté le Roi de Suède, des Goths et des Vendes :

Son Excellence M. Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Son ancien ministre de la justice, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Johannes Hellner, Son ancien ministre sans portefeuille, ancien membre de la cour suprême de Suède, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Conseil fédéral suisse :

Son Excellence M. Gaston Carlin, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la Confédération suisse à Londres et à La Haye;

M. Eugène Borel, colonel d'état-major général, professeur à l'université de Genève ;

M. Max Huber, professeur de droit à l'université de Zurich.

Sa Majesté l'Empereur des Ottomans :

Son Excellence Turkhan Pacha, Son ambassadeur extraordinaire, ministre de l'evkaf;

Son Excellence Rechid Bey, Son ambassadeur à Rome ;

Son Excellence Mehemmed Pacha, vice-amiral.

Le Président de la République Orientale de l'Uruguay :

Son Excellence M. José Batlle y Ordoñez, ancien président de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Juan P. Castro, ancien président du sénat, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des États-Unis de Vénézuéla :

M. José Gil Fortoul, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Lesquels, après avoir déposé leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus de ce qui suit :

ARTICLE PREMIER.

Les Puissances contractantes donneront à leurs forces armées de terre des instructions qui seront conformes au Règlement concernant les lois et coutumes de la guerre sur terre, annexé à la présente Convention.

ARTICLE 2.

Les dispositions contenues dans le Règlement visé à l'article 1er ainsi que dans la présente Convention ne sont applicables qu'entre les Puissances contractantes et seulement si les belligérants sont tous parties à la Convention.

ARTICLE 3.

La Partie belligérante qui violerait les dispositions dudit Règlement sera tenue à indemnité, s'il y a lieu. Elle sera responsable de tous actes commis par les personnes faisant partie de sa force armée.

ARTICLE 4.

La présente Convention dûment ratifiée remplacera, dans les rapports entre les Puissances contractantes, la Convention du 29 juillet 1899 concernant les lois et coutumes de la guerre sur terre.

La Convention de 1899 reste en vigueur dans les rapports entre les Puissances qui l'ont signée et qui ne ratifieraient pas également la présente Convention.

ARTICLE 5.

La présente Convention sera ratifiée aussitôt que possible.

Les ratifications seront déposées à La Haye.

Le premier dépôt de ratifications sera constaté par un procès-verbal signé par les représentants des Puissances qui y prennent part et par le Ministre des Affaires Étrangères des Pays-Bas.

Les dépôts ultérieurs de ratifications se feront au moyen d'une notification écrite adressée au Gouvernement des Pays-Bas et accompagnée de l'instrument de ratification.

Copie certifiée conforme du procès-verbal relatif au premier dépôt de ratifications, des notifications mentionnées à l'alinéa précédent ainsi que des instruments de ratification, sera immédiatement remise par les soins du Gouvernement des Pays-Bas et par la voie diplomatique aux Puissances

conviées à la Deuxième Conférence de la Paix, ainsi qu'aux autres Puissances qui auront adhéré à la Convention Dans les cas visés par l'alinéa précédent, ledit Gouvernement leur fera connaître en même temps la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 6.

Les Puissances non signataires sont admises à adhérer à la présente Convention.

La Puissance qui désire adhérer notifie par écrit son intention au Gouvernement des Pays-Bas en lui transmettant l'acte d'adhésion qui sera déposé dans les archives dudit Gouvernement.

Ce Gouvernement transmettra immédiatement à toutes les autres Puissances copie certifiée conforme de la notification ainsi que de l'acte d'adhésion, en indiquant la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 7.

La présente Convention produira effet, pour les Puissances qui auront participé au premier dépôt de ratifications, soixante jours après la date du procès-verbal de ce dépôt et, pour les Puissances qui ratifieront ultérieurement ou qui adhéreront, soixante jours après que la notification de leur ratification ou de leur adhésion aura été reçue par le Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 8.

S'il arrivait qu'une des Puissances contractantes voulût dénoncer la présente Convention, la dénonciation sera notifiée par écrit au Gouvernement des Pays-Bas qui communiquera immédiatement copie certifiée conforme de la notification à toutes les autres Puissances en leur faisant savoir la date à laquelle il l'a reçue.

La dénonciation ne produira ses effets qu'à l'égard de la Puissance qui l'aura notifiée et un an après que la notification en sera parvenue au Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 9.

Un registre tenu par le Ministère des Affaires Étrangères des Pays-Bas indiquera la date du dépôt de ratifications effectué en vertu de l'article 5, alinéas 3 et 4 ainsi que la date à laquelle auront été reçues les notifications d'adhésion (article 6, alinéa 2) ou de dénonciation (article 8, alinéa 1).

Chaque Puissance contractante est admise à prendre connaissance de ce registre et à en demander des extraits certifiés conformes.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont revêtu la présente Convention de leurs signatures.

Fait à La Haye, le dix-huit octobre mil neuf cent sept, en un seul exemplaire qui restera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas et dont les copies, certifiées conformes, seront remises par la voie diplomatique aux Puissances qui ont été conviées à la Deuxième Conférence de la Paix.

1. *Pour l'Allemagne*	MARSCHALL. KRIEGE.	Sous réserve de l'article 44 du Règlement annexé.
2. *Pour les États-Unis d'Amérique.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.	
3. *Pour l'Argentine*	ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.	
4. *Pour l'Autriche-Hongrie* . .	MÉREY. Bon MACCHIO.	Sous réserve de la déclaration faite dans la séance plénière de la Conférence du 17 août 1907.
5. *Pour la Belgique*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.	
6. *Pour la Bolivie*	CLAUDIO PINILLA.	
7. *Pour le Brésil*	RUY BARBOSA. E. LISBÔA.	
8. *Pour la Bulgarie*	Général-Major VINAROFF. Iv. KARANDJOULOFF.	
9. *Pour le Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.	

10. *Pour la Chine.*

11. *Pour la Colombie* . . . . — JORGE HOLGUIN. — S. PEREZ TRIANA. — M. VARGAS.

12. *Pour la République de Cuba* . — ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. — GONZALO DE QUESADA. — MANUEL SANGUILY.

13. *Pour le Danemark* . . . . — C. BRUN.

14. *Pour la République Dominicaine.* — dr. HENRIQUEZ Y CARVAJAL. — APOLINAR TEJERA.

15. *Pour l'Équateur* . . . . — VICTOR M. RENDON. — E. DORN Y DE ALSÚA.

16. *Pour l'Espagne.*

17. *Pour la France* . . . . . — LÉON BOURGEOIS. — D'ESTOURNELLES DE CONSTANT. — L. RENAULT. — MARCELLIN PELLET.

18. *Pour la Grande-Bretagne* . . — EDW. FRY. — ERNEST SATOW. — REAY. — HENRY HOWARD.

19. *Pour la Grèce* . . . . . — CLÉON RIZO RANGABÉ. — GEORGES STREIT.

20. *Pour le Guatémala* . . . . — JOSÉ TIBLE MACHADO.

21. *Pour le Haïti* . . . . . — DALBÉMAR JN JOSEPH. — J. N. LÉGER. — PIERRE HUDICOURT.

22. *Pour l'Italie* . . . . . — POMPILJ. — G. FUSINATO.

23. *Pour le Japon*	AIMARO SATO.	Avec réserve de l'article 44.
24. *Pour le Luxembourg* . . .	EYSCHEN. Cte DE VILLERS.	
25. *Pour le Mexique*	G. A ESTEVA. S B DE MIER. F. L. DE LA BARRA	
26. *Pour le Monténégro* . . .	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.	Sous réserves formulées à l'article 44 du Règlement annexé à la présente Convention et consignées au procès-verbal de la quatrième séance plénière du 17 août 1907.
27. *Pour le Nicaragua.*		
28. *Pour la Norvège*	F. HAGERUP.	
29. *Pour le Panama*	B. PORRAS.	
30. *Pour le Paraguay*	G. DU MONCEAU.	
31. *Pour les Pays-Bas*. . . .	W. H. DE BEAUFORT. T. M. C. ASSER. DEN BEER POORTUGAEL. J. A. RÖELL. J. A. LOEFF.	
32. *Pour le Pérou*	C. G. CANDAMO.	
33. *Pour la Perse*	MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN. SADIGH UL MULK M. AHMED KHAN.	
34. *Pour le Portugal*	MARQUIS DE SOVERAL. CONDE DE SELIR. ALBERTO D'OLIVEIRA.	
35. *Pour la Roumanie*	EDG. MAVROCORDATO.	
36. *Pour la Russie*	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.	Sous réserves formulées à l'article 44 du Règlement annexé à la présente Convention et consignées au procès-verbal de la quatrième séance plénière du 17 août 1907.

37. *Pour le Salvador*	P. J. Mathieu. S. Perez Triana.	
38. *Pour la Serbie*	S. Grouïtch. M. G. Milovanovitch. M. G. Militchevitch.	
39. *Pour le Siam*	Mom Chatidej Udom. C. Corragioni d'Orelli. Luang Bhüvanarth Narübal.	
40. *Pour la Suède*	K. H. L. Hammarskjöld. Joh. Hellner.	
41. *Pour la Suisse*	Carlin.	
42. *Pour la Turquie*	Turkhan.	Sous réserve de l'article 3.
43. *Pour l'Uruguay*	José Batlle y Ordoñez.	
44. *Pour le Vénézuéla*	J. Gil Fortoul.	

ANNEXE A LA CONVENTION.

RÈGLEMENT

CONCERNANT

LES LOIS ET COUTUMES DE LA GUERRE SUR TERRE

SECTION I.

Des belligérants.

CHAPITRE I.

De la qualité de belligérant.

ARTICLE PREMIER.

Les lois, les droits et les devoirs de la guerre ne s'appliquent pas seulement à l'armée, mais encore aux milices et aux corps de volontaires réunissant les conditions suivantes :

1° d'avoir à leur tête une personne responsable pour ses subordonnés;
2° d'avoir un signe distinctif fixe et reconnaissable à distance;
3° de porter les armes ouvertement et
4° de se conformer dans leurs opérations aux lois et coutumes de la guerre.

Dans les pays où les milices ou des corps de volontaires constituent l'armée ou en font partie, ils sont compris sous la dénomination d'*armée*.

ARTICLE 2.

La population d'un territoire non occupé qui, à l'approche de l'ennemi, prend spontanément les armes pour combattre les troupes d'invasion sans avoir eu le temps de s'organiser conformément à l'article premier, sera considérée comme belligérante si elle porte les armes ouvertement et si elle respecte les lois et coutumes de la guerre.

ARTICLE 3.

Les forces armées des Parties belligérantes peuvent se composer de combattants et de non-combattants. En cas de capture par l'ennemi, les uns et les autres ont droit au traitement des prisonniers de guerre.

CHAPITRE II.

Des prisonniers de guerre.

ARTICLE 4.

Les prisonniers de guerre sont au pouvoir du Gouvernement ennemi, mais non des individus ou des corps qui les ont capturés.

Ils doivent être traités avec humanité.

Tout ce qui leur appartient personnellement, excepté les armes, les chevaux et les papiers militaires, reste leur propriété.

ARTICLE 5.

Les prisonniers de guerre peuvent être assujettis à l'internement dans une ville, forteresse, camp ou localité quelconque, avec obligation de ne pas s'en éloigner au delà de certaines limites déterminées; mais ils ne peuvent être enfermés que par mesure de sûreté indispensable, et seulement pendant la durée des circonstances qui nécessitent cette mesure.

ARTICLE 6.

L'État peut employer, comme travailleurs, les prisonniers de guerre, selon leur grade et leurs aptitudes, à l'exception des officiers. Ces travaux ne seront pas excessifs et n'auront aucun rapport avec les opérations de la guerre.

Les prisonniers peuvent être autorisés à travailler pour le compte d'administrations publiques ou de particuliers, ou pour leur propre compte.

Les travaux faits pour l'État sont payés d'après les tarifs en vigueur pour les militaires de l'armée nationale exécutant les mêmes travaux, ou, s'il n'en existe pas, d'après un tarif en rapport avec les travaux exécutés.

Lorsque les travaux ont lieu pour le compte d'autres administrations publiques ou pour des particuliers, les conditions en sont réglés d'accord avec l'autorité militaire.

Le salaire des prisonniers contribuera à adoucir leur position, et le surplus leur sera compté au moment de leur libération, sauf défalcation des frais d'entretien.

ARTICLE 7.

Le Gouvernement au pouvoir duquel se trouvent les prisonniers de guerre est chargé de leur entretien.

A défaut d'une entente spéciale entre les belligérants, les prisonniers de guerre seront traités, pour la nourriture, le couchage et l'habillement, sur le même pied que les troupes du Gouvernement qui les aura capturés.

ARTICLE 8.

Les prisonniers de guerre seront soumis aux lois, règlements et ordres en vigueur dans l'armée de l'État au pouvoir duquel ils se trouvent. Tout acte d'insubordination autorise, à leur égard, les mesures de rigueur nécessaires.

Les prisonniers évadés qui seraient repris avant d'avoir pu rejoindre leur armée ou avant de quitter le territoire occupé par l'armée qui les aura capturés sont passibles de peines disciplinaires.

Les prisonniers qui, après avoir réussi à s'évader, sont de nouveau faits prisonniers ne sont passibles d'aucune peine pour la fuite antérieure.

ARTICLE 9.

Chaque prisonnier de guerre est tenu de déclarer, s'il est interrogé à ce sujet, ses véritables noms et grade et, dans le cas où il enfreindrait cette règle, il s'exposerait à une restriction des avantages accordés aux prisonniers de guerre de sa catégorie.

ARTICLE 10.

Les prisonniers de guerre peuvent être mis en liberté sur parole, si les lois de leur pays les y autorisent, et, en pareil cas, ils sont obligés, sous la garantie de leur honneur personnel, de remplir scrupuleusement, tant vis-à-vis de leur propre Gouvernement que vis-à-vis de celui qui les a faits prisonniers, les engagements qu'ils auraient contractés.

Dans le même cas, leur propre Gouvernement est tenu de n'exiger ni accepter d'eux aucun service contraire à la parole donnée.

ARTICLE 11.

Un prisonnier de guerre ne peut être contraint d'accepter sa liberté sur parole; de même le Gouvernement ennemi n'est pas obligé d'accéder à la demande du prisonnier réclamant sa mise en liberté sur parole.

ARTICLE 12.

Tout prisonnier de guerre, libéré sur parole et repris portant les armes contre le Gouvernement envers lequel il s'était engagé d'honneur, ou contre les alliés de celui-ci, perd le droit au traitement des prisonniers de guerre et peut être traduit devant les tribunaux.

ARTICLE 13.

Les individus qui suivent une armée sans en faire directement partie, tels que les correspondants et les reporters de journaux, les vivandiers, les fournisseurs, qui tombent au pouvoir de l'ennemi et que celui-ci juge utile de détenir, ont droit au traitement des prisonniers de guerre, à condition qu'ils soient munis d'une légitimation de l'autorité militaire de l'armée qu'ils accompagnaient.

ARTICLE 14.

Il est constitué, dès le début des hostilités, dans chacun des États belligérants et, le cas échéant, dans les pays neutres qui auront recueilli des belligérants sur leur territoire, un bureau de renseignements sur les prisonniers de guerre. Ce bureau, chargé de répondre à toutes les demandes qui les concernent, reçoit des divers services compétents toutes les indications relatives aux internements et aux mutations, aux mises en liberté sur parole, aux échanges, aux invasions, aux entrées dans les hôpitaux, aux décès, ainsi que les autres renseignements nécessaires pour établir et tenir à jour une fiche individuelle pour chaque prisonnier de guerre. Le bureau devra porter sur cette fiche le numéro matricule, les nom et prénom, l'âge, le lieu d'origine, le grade, le corps de troupe, les blessures, la date et le lieu de la capture, de l'internement, des blessures et de la mort, ainsi que toutes les observations particulières. La fiche individuelle sera remise au Gouvernement de l'autre belligérant après la conclusion de la paix.

Le bureau de renseignements est également chargé de recueillir et de centraliser tous les objets d'un usage personnel, valeurs, lettres, etc., qui seront trouvés sur les champs de bataille ou délaissés par des prisonniers libérés sur parole, échangés, évadés ou décédés dans les hôpitaux et ambulances, et de les transmettre aux intéressés.

ARTICLE 15.

Les sociétés de secours pour les prisonniers de guerre, régulièrement constituées selon la loi de leur pays et ayant pour objet d'être les intermédiaires de l'action charitable, recevront, de la part des belligérants, pour elles et pour leurs agents dûment accrédités, toute facilité, dans les limites

tracées par nécessités militaires et les règles administratives, pour accomplir efficacement leur tâche d'humanité. Les délégués de ces sociétés pourront être admis à distribuer des secours dans les dépôts d'internement, ainsi qu'aux lieux d'étape des prisonniers rapatriés, moyennant une permission personnelle délivrée par l'autorité militaire, et en prenant l'engagement par écrit de se soumettre à toutes les mesures d'ordre et de police que celle-ci prescrirait.

ARTICLE 16.

Les bureaux de renseignements jouissent de la franchise de port. Les lettres, mandats et articles d'argent, ainsi que les colis postaux destinés aux prisonniers de guerre ou expédiés par eux, seront affranchis de toutes les taxes postales, aussi bien dans les pays d'origine et de destination que dans les pays intermédiaires.

Les dons et secours en nature destinés aux prisonniers de guerre seront admis en franchise de tous droits d'entrée et autres, ainsi que des taxes de transport sur les chemins de fer exploités par l'État.

ARTICLE 17.

Les officiers prisonniers recevront la solde à laquelle ont droit les officiers de même grade du pays où ils sont retenus, à charge de remboursement par leur Gouvernement.

ARTICLE 18.

Toute latitude est laissée aux prisonniers de guerre pour l'exercice de leur religion, y compris l'assistance aux offices de leur culte, à la seule condition de se conformer aux mesures d'ordre et de police prescrites par l'autorité militaire.

ARTICLE 19.

Les testaments des prisonniers de guerre sont reçus ou dressés dans les mêmes conditions que pour les militaires de l'armée nationale.

On suivra également les mêmes règles en ce qui concerne les pièces relatives à la constatation des décès, ainsi que pour l'inhumation des prisonniers de guerre, en tenant compte de leur grade et de leur rang.

ARTICLE 20.

Après la conclusion de la paix, le rapatriement des prisonniers de guerre s'effectuera dans le plus bref délai possible.

CHAPITRE III.

Des malades et des blessés.

ARTICLE 21.

Les obligations des belligérants concernant le service des malades et des blessés sont régies par la Convention de Genève.

SECTION II.

Des hostilités.

CHAPITRE PREMIER.

Des moyens de nuire à l'ennemi, des sièges et des bombardements.

ARTICLE 22.

Les belligérants n'ont pas un droit illimité quant au choix des moyens de nuire à l'ennemi.

ARTICLE 23.

Outre les prohibitions établies par des conventions spéciales, il est notamment interdit :

a) d'employer du poison ou des armes empoisonnées;

b) de tuer ou de blesser par trahison des individus appartenant à la nation ou à l'armée ennemie;

c) de tuer ou de blesser un ennemi qui, ayant mis bas les armes ou n'ayant plus les moyens de se défendre, s'est rendu à discrétion;

d) de déclarer qu'il ne sera pas fait de quartier;

e) d'employer des armes, des projectiles ou des matières propres à causer des maux superflus;

f) d'user indûment du pavillon parlementaire, du pavillon national ou des insignes militaires et de l'uniforme de l'ennemi, ainsi que des signes distinctifs de la Convention de Genève;

g) de détruire ou de saisir des propriétés ennemies, sauf les cas où ces destructions ou ces saisies seraient impérieusement commandées par les nécessités de la guerre;

h) de déclarer éteints, suspendus ou non recevables en justice, les droits et actions des nationaux de la Partie adverse.

Il est également interdit à un belligérant de forcer les nationaux de la Partie adverse à prendre part aux opérations de guerre dirigées contre leur pays, même dans le cas où ils auraient été à son service avant le commencement de la guerre.

ARTICLE 24.

Les ruses de guerre et l'emploi des moyens nécessaires pour se procurer des renseignements sur l'ennemi et sur le terrain sont considérés comme licites.

ARTICLE 25.

Il est interdit d'attaquer ou de bombarder, par quelque moyen que ce soit, des villes, villages, habitations ou bâtiments qui ne sont pas défendus.

ARTICLE 26.

Le commandant des troupes assaillantes, avant d'entreprendre le bombardement, et sauf le cas d'attaque de vive force, devra faire tout ce qui dépend de lui pour en avertir les autorités.

ARTICLE 27.

Dans les sièges et bombardements, toutes les mesures nécessaires doivent être prises pour épargner, autant que possible, les édifices consacrés aux cultes, aux arts, aux sciences et à la bienfaisance, les monuments historiques, les hôpitaux et les lieux de rassemblement de malades et de blessés, à condition qu'ils ne soient pas employés en même temps à un but militaire.

Le devoir des assiégés est de désigner ces édifices ou lieux de rassemblement par des signes visibles spéciaux qui seront notifiés d'avance à l'assiégeant.

ARTICLE 28.

Il est interdit de livrer au pillage une ville ou localité même prise d'assaut.

CHAPITRE II.

Des espions.

ARTICLE 29.

Ne peut être considéré comme espion que l'individu qui, agissant clandestinement ou sous de faux prétextes, recueille ou cherche à recueillir des informations dans la zone d'opérations d'un belligérant, avec l'intention de les communiquer à la partie adverse.

Ainsi les militaires non déguisés qui ont pénétré dans la zone d'opérations de l'armée ennemie à l'effet de recueillir des informations ne sont

pas considérés comme espions. De même, ne sont pas considérés comme espions : les militaires et les non-militaires, accomplissant ouvertement leur mission, chargés de transmettre des dépêches destinées, soit à leur propre armée, soit à l'armée ennemie. A cette catégorie appartiennent également les individus envoyés en ballon pour transmettre les dépêches et, en général, pour entretenir les communications entre les diverses parties d'une armée ou d'un territoire.

ARTICLE 30.

L'espion pris sur le fait ne pourra être puni sans jugement préalable.

ARTICLE 31.

L'espion qui, ayant rejoint l'armée à laquelle il appartient, est capturé plus tard par l'ennemi est traité comme prisonnier de guerre et n'encourt aucune responsabilité pour ses actes d'espionnage antérieurs.

CHAPITRE III.

Des parlementaires.

ARTICLE 32.

Est considéré comme parlementaire l'individu autorisé par l'un des belligérants à entrer en pourparlers avec l'autre et se présentant avec le drapeau blanc. Il a droit à l'inviolabilité ainsi que le trompette, clairon ou tambour, le porte-drapeau et l'interprète qui l'accompagneraient.

ARTICLE 33.

Le chef auquel un parlementaire est expédié n'est pas obligé de le recevoir en toutes circonstances.

Il peut prendre toutes les mesures nécessaires afin d'empêcher le parlementaire de profiter de sa mission pour se renseigner.

Il a le droit, en cas d'abus, de retenir temporairement le parlementaire.

ARTICLE 34.

Le parlementaire perd ses droits d'inviolabilité, s'il est prouvé, d'une manière positive et irrécusable, qu'il a profité de sa position privilégiée pour provoquer ou commettre un acte de trahison.

CHAPITRE IV.

Des capitulations.

Article 35.

Les capitulations arrêtées entre les Parties contractantes doivent tenir compte des règles de l'honneur militaire.

Une fois fixées, elles doivent être scrupuleusement observées par les deux Parties.

CHAPITRE V.

De l'armistice.

Article 36.

L'armistice suspend les opérations de guerre par un accord mutuel des Parties belligérantes. Si la durée n'en est pas déterminée, les Parties belligérantes peuvent reprendre en tout temps les opérations, pourvu toutefois que l'ennemi soit averti en temps convenu, conformément aux conditions de l'armistice.

Article 37.

L'armistice peut être général ou local. Le premier suspend partout les opérations de guerre des États belligérants ; le second, seulement entre certaines fractions des armées belligérantes et dans un rayon déterminé.

Article 38.

L'armistice doit être notifié officiellement et en temps utile aux autorités compétentes et aux troupes. Les hostilités sont suspendues immédiatement après la notification ou au terme fixé.

Article 39.

Il dépend des Parties contractantes de fixer, dans les clauses de l'armistice, les rapports qui pourraient avoir lieu, sur le théâtre de la guerre, avec les populations et entre elles.

Article 40.

Toute violation grave de l'armistice, par l'une des Parties, donne à l'autre le droit de le dénoncer et même, en cas d'urgence, de reprendre immédiatement les hostilités.

ARTICLE 41.

La violation des clauses de l'armistice par des particuliers agissant de leur propre initiative donne droit seulement à réclamer la punition des coupables et, s'il y a lieu, une indemnité pour les pertes éprouvées.

SECTION III.

De l'autorité militaire sur le territoire de l'État ennemi.

ARTICLE 42.

Un territoire est considéré comme occupé lorsqu'il se trouve placé de fait sous l'autorité de l'armée ennemie.

L'occupation ne s'étend qu'aux territoires où cette autorité est établie et en mesure de s'exercer.

ARTICLE 43.

L'autorité du pouvoir légal ayant passé de fait entre les mains de l'occupant, celui-ci prendra toutes les mesures qui dépendent de lui en vue de rétablir et d'assurer, autant qu'il est possible, l'ordre et la vie publics en respectant, sauf empêchement absolu, les lois en vigueur dans le pays.

ARTICLE 44.

Il est interdit à au belligérant de forcer la population d'un territoire occupé à donner des renseignements sur l'armée de l'autre belligérant ou sur ses moyens de défense.

ARTICLE 45.

Il est interdit de contraindre la population d'un territoire occupé à prêter serment à la Puissance ennemie.

ARTICLE 46.

L'honneur et les droits de la famille, la vie des individus et la propriété privée, ainsi que les convictions religieuses et l'exercice des cultes, doivent être respectés.

La propriété privée ne peut pas être confisquée.

ARTICLE 47.

Le pillage est formellement interdit.

ARTICLE 48.

Si l'occupant prélève, dans le territoire occupé, les impôts, droits et péages établis au profit de l'État, il le fera, autant que possible, d'après les règles de l'assiette et de la répartition en vigueur, et il en résultera pour lui l'obligation de pourvoir aux frais de l'administration du territoire occupé dans la mesure où le Gouvernement légal y était tenu.

ARTICLE 49.

Si, en dehors des impôts visés à l'article précédent, l'occupant prélève d'autres contributions en argent dans le territoire occupé, ce ne pourra être que pour les besoins de l'armée ou de l'administration de ce territoire.

ARTICLE 50.

Aucune peine collective, pécunière ou autre, ne pourra être édictée contre les populations à raison de faits individuels dont elles ne pourraient être considérées comme solidairement responsables.

ARTICLE 51.

Aucune contribution ne sera perçue qu'en vertu d'un ordre écrit et sous la responsabilité d'un général en chef.

Il ne sera procédé, autant que possible, à cette perception que d'après les règles de l'assiette et de la répartition des impôts en vigueur.

Pour toute contribution, un reçu sera délivré aux contribuables.

ARTICLE 52.

Des réquisitions en nature et des services ne pourront être réclamés des communes ou des habitants, que pour les besoins de l'armée d'occupation. Ils seront en rapport avec les ressources du pays et de telle nature qu'ils n'impliquent pas pour les populations l'obligation de prendre part aux opérations de la guerre contre leur patrie.

Ces réquisitions et ces services ne seront réclamés qu'avec l'autorisation du commandant de la localité occupée.

Les prestations en nature seront, autant que possible, payées au comptant; sinon, elles seront constatées par des reçus, et le paiement des sommes dues sera effectué le plus tôt possible.

ARTICLE 53.

L'armée qui occupe un territoire ne pourra saisir que le numéraire, les fonds et les valeurs exigibles appartenant en propre à l'État, les dépôts

d'armes, moyens de transport, magasins et approvisionnements et, en général, toute propriété mobilière de l'État de nature à servir aux opérations de la guerre.

Tous les moyens affectés sur terre, sur mer et dans les airs à la transmission des nouvelles, au transport des personnes ou des choses, en dehors des cas régis par le droit maritime, les dépôts d'armes et, en général, toute espèce de munitions de guerre, peuvent être saisis, même s'ils appartiennent à des personnes privées, mais devront être restitués, et les indemnités seront réglées à la paix.

ARTICLE 54.

Les câbles sous-marins reliant un territoire occupé à un territoire neutre ne seront saisis ou détruits que dans le cas d'une nécessité absolue. Ils devront également être restitués, et les indemnités seront réglées à la paix.

ARTICLE 55.

L'État occupant ne se considérera que comme administrateur et usufruitier des édifices publics, immeubles, forêts et exploitations agricoles appartenant à l'État ennemi et se trouvant dans le pays occupé. Il devra sauvegarder le fonds de ces propriétés et les administrer conformément aux règles de l'usufruit.

ARTICLE 56.

Les biens des communes, ceux des établissements consacrés aux cultes, à la charité et à l'instruction, aux arts et aux sciences, même appartenant à l'État, seront traités comme la propriété privée.

Toute saisie, destruction ou dégradation intentionnnelle de semblables établissements, de monuments historiques, d'œuvres d'art et de science, est interdite et doit être poursuivie.

CONVENTION

CONCERNANT

LES DROITS ET LES DEVOIRS DES PUISSANCES ET DES PERSONNES NEUTRES EN CAS DE GUERRE SUR TERRE

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse; le Président des Etats-Unis d'Amérique; le Président de la République Argentine; Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie; Sa Majesté le Roi des Belges; le Président de la République de Bolivie; le Président de la République des États-Unis du Brésil; Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie; le Président de la République de Chili; le Président de la République de Colombie; le Gouverneur provisoire de la République de Cuba; Sa Majesté le Roi de Danemark; le Président de la République Dominicaine; le Président de la République de l'Équateur; Sa Majesté le Roi d'Espagne; le Pérsident de la République Française; Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires britanniques au delà des mers, Empereur des Indes; Sa Majesté le Roi des Hellènes; le Président de la République de Guatémala; le Président de la République d'Haïti; Sa Majesté le Roi d'Italie; Sa Majesté l'Empereur du Japon; Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau; le Président des États-Unis mexicains; Son Altesse Royale le Prince de Monténégro; Sa Majesté le Roi de Norvège; le Président de la République de Panama; le Président de la République du Paraguay; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République du Pérou; Sa Majesté Impériale le Schah de Perse; Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc.; Sa Majesté le Roi de Roumanie; Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies; le Président de la République du Salvador; Sa Majesté le Roi de Serbie; Sa Majesté le Roi de Siam; Sa Majesté le Roi de Suède;

le Conseil fédéral suisse; Sa Majesté l'Empereur des Ottomans; le Président de la République orientale de l'Uruguay; le Président des États-Unis de Vénézuéla :

En vue de mieux préciser les droits et les devoirs des Puissances neutres en cas de guerre sur terre et de régler la situation des belligérants réfugiés en territoire neutre;

Désirant également définir la qualité de neutre en attendant qu'il soit possible de régler dans son ensemble la situation des particuliers neutres dans leurs rapports avec les belligérants;

Ont résolu de conclure une Convention à cet effet et ont, en conséquence, nommé pour Leurs Plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse :

Son Excellence le baron Marschall de Bieberstein, Son ministre d'État, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Constantinople;

M. le Dr Johannes Kriege, Son envoyé en mission extraordinaire à la présente Conférence, Son conseiller intime de légation et jurisconsulte au ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des États-Unis d'Amérique :

Son Excellence M. Joseph H. Choate, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M Horace Porter, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. Uriah M. Rose, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. David Jayne Hill, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à La Haye;

M. Charles S. Sperry, contre-amiral, ministre plénipotentiaire;

M. Georges B. Davis, général de brigade, chef de la justice militaire de l'armée fédérale, ministre plénipotentiaire;

M. William I. Buchanan, ministre plénipotentiaire.

Le Président de la République Argentine :

Son Excellence M. Roque Saenz Peña, ancien ministre des affaires étrangères, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Luis M. Drago, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, député national, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Carlos Rodriguez Larreta, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie :

Son Excellence M. Gaëtan Mérey de Kapos-Mére, Son conseiller intime, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le baron Charles de Macchio, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Athènes.

Sa Majesté le Roi des Belges :

Son Excellence M. Beernaert, Son ministre d'état, membre de la chambre des représentants, membre de l'institut de France et des académies royales de Belgique et de Roumanie, membre d'honneur de l'institut de droit international, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. J. Van den Heuvel, Son ministre d'État, ancien ministre de la justice;

Son Excellence M. le baron Guillaume, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye, membre de l'académie royale de Roumanie.

Le Président de la République de Bolivie :

Son Excellence M. Claudio Pinilla, ministre des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Fernando E. Guachalla, ministre plénipotentiaire à Londres.

Le Président de la République des États-Unis du Brésil :

Son Excellence M. Ruy Barbosa, ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Eduardo F. S. dos Santos Lisbôa, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie :

M. Vrban Vinaroff, général-major de l'état-major, Son général à la suite;

M. Ivan Karandjouloff, procureur général de la cour de cassation.

Le Président de la République de Chili :

Son Excellence M. Domingo Gana, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Londres;

Son Excellence M. Augusto Matte, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Berlin;

Son Excellence M. Carlos Concha, ancien ministre de la guerre, ancien président de la chambre des députés, ancien envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Buenos-Ayres.

Le Président de la République de Colombie :

M. Jorge Holguin, général;

M. Santiago Pérez Triana;

Son Excellence M. Marceliano Vargas, général, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris.

Le Gouverneur Provisoire de la République de Cuba :

M. Antonio Sanchez de Bustamante, professeur de droit international à l'université de La Havane, sénateur de la République;

Son Excellence M. Gonzalo de Quesada y Aróstegui, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. Manuel Sanguily, ancien directeur de l'institut d'enseignement secondaire de La Havane, sénateur de la République.

Sa Majesté le Roi de Danemark :

Son Excellence M. Constantin Brun, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Washington;

M. Christian Frederik Scheller, contre-amiral;

M. Axel Vedel, Son chambellan, chef de section au ministère royal des affaires étrangères.

Le Président de la République Dominicaine :

M. Francisco Henriquez y Carvajal, ancien secrétaire d'État au ministère des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Apolinar Tejera, recteur de l'institut professionnel de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de l'Équateur :

Son Excellence M. Victor Rendón, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Madrid;

M. Enrique Dorn y de Alsúa, chargé d'affaires.

Sa Majesté le Roi d'Espagne :

Son Excellence M. W. R. de Villa-Urrutia, sénateur, ancien ministre des affaires étrangères, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Londres;

Son Excellence M. José de la Rica y Calvo, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye;

M. Gabriel Maura y Gamazo, comte de Mortera, député aux Cortès.

Le Président de la République française :

Son Excellence M. Léon Bourgeois, ambassadeur extraordinaire de la République, sénateur, ancien président du conseil des ministres, ancien ministre des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. le baron d'Estournelles de Constant, sénateur, ministre plénipotentiaire de première classe, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Louis Renault, professeur à la faculté de droit à l'université de Paris, ministre plénipotentiaire honoraire, jurisconsulte du ministère des affaires étrangères, membre de l'institut de France, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Marcellin Pellet, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République française à La Haye.

Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des mers, Empereur des Indes :

Son Excellence the Right Honourable Sir Edward Fry, G. C. B., membre du conseil privé, Son ambassadeur extraordinaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., membre du conseil privé, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., membre du conseil privé, ancien président de l'institut de droit international;

Son Excellence Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi des Hellènes :

Son Excellence M. Cléon Rizo Rangabé, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

M. Georges Streit, professeur de droit international à l'université d'Athènes, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Guatémala :

M. José Tible Machado, chargé d'affaires de la République à La Haye et à Londres, membre de la cour d'arbitrage;

M. Enrique Gómez Carillo, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Le Président de la République d'Haïti :

Son Excellence M. Jean Joseph Dalbémar, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. J. N. Léger, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. Pierre Hudicourt, ancien professeur de droit international public, avocat au barreau de Port-au-Prince.

Sa Majesté le Roi d'Italie :

Son Excellence le Comte Joseph Tornielli Brusati Di Vergano, sénateur du Royaume, ambassadeur de Sa Majesté le Roi à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage, président de la délégation italienne;

Son Excellence M. le commandeur Guido Pompilj, député au parlement, sous-secrétaire d'état au ministère royal des affaires étrangères;

M. le commandeur Guido Fusinato, conseiller d'état, député au parlement, ancien ministre de l'instruction.

Sa Majesté l'Empereur du Japon :

Son Excellence M. Keiroku Tsudzuki, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. Aimaro Sato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau :

Son Excellence M. Eyschen, Son ministre d'état, président du gouvernement grand-ducal;

M. le comte de Villers, chargé d'affaires du Grand-Duché à Berlin.

Le Président des États-Unis mexicains :

Son Excellence M. Gonzalo A. Esteva, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome;

Son Excellence M. Sebastian B. de Mier, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. Francisco L. de la Barra, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Bruxelles et à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Monténégro :

Son Excellence M. Nelidow, conseiller privé impérial, ambassadeur de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à Paris;

Son Excellence M. de Martens, conseiller privé impérial, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères de Russie;

Son Excellence M. Tcharykow, conseiller d'état impérial actuel, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Norvège :

Son Excellence M. Francis Hagerup, ancien président du conseil, ancien professeur de droit, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye et à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Panama :

M. Belisario Porras.

Le Président de la République du Paraguay :

Son Excellence M. Eusebio Machaïn, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

M. le comte G. Du Monceau de Bergendal, consul de la République à Bruxelles.

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas :

M. W. H. de Beaufort, Son ancien ministre des affaires étrangères, membre de la seconde chambre des états-généraux;

Son Excellence M. T. M. C. Asser, Son ministre d'Etat, membre du conseil d'état, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence le jonkheer J. C. C. den Beer Poortugael, lieutenant général en retraite, ancien ministre de la guerre, membre du conseil d'état;

Son Excellence le jonkheer J. A. Röell, Son aide de camp en service extraordinaire, vice-amiral en retraite, ancien ministre de la marine;

M. J. A. Loeff, Son ancien ministre de la justice, membre de la seconde chambre des états-généraux.

Le Président de la République du Pérou :

Son Excellence M. Carlos G. Candamo, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté Impériale le Schah de Perse :

Son Excellence Samad Khan Momtazos Saltaneh, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc. :

Son Excellence M. le marquis de Soveral, Son conseiller d'état, pair du Royaume, ancien ministre des affaires étrangères, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le comte de Selir, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye;

Son Excellence M. Alberto d'Oliveira, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berne.

Sa Majesté le Roi de Roumanie :

Son Excellence M. Alexandre Beldiman, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

Son Excellence M. Edgar Mavrocordato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies :

Son Excellence M. Nelidow, Son conseiller privé actuel, Son ambassadeur à Paris;

Son Excellence M. de Martens, Son conseiller privé, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Tcharykow, Son conseiller d'état actuel, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Le Président de la République du Salvador :

M. Pedro I. Matheu, chargé d'affaires de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Santiago Perez Triana, chargé d'affaires de la République à Londres.

Sa Majesté le Roi de Serbie :

Son Excellence M. Sava Grouïtch, général, président du conseil d'état;

Son Excellence M. Milovan Milovanovitch, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Michel Militchevitch, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres et à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Siam :

Mom Chatidej Udom, major général;

M. C. Corragioni d'Orelli, Son conseiller de légation;

Luang Bhuvanarth Narübal, capitaine.

Sa Majesté le Roi de Suède, des Goths et des Vendes :

Son Excellence M. Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Son ancien ministre de la justice, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Johannes Hellner, Son ancien ministre sans portefeuille, ancien membre de la cour suprême de Suède, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Conseil fédéral suisse :

Son Excellence M. Gaston Carlin, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la Confédération suisse à Londres et à La Haye;

M. Eugène Borel, colonel d'état-major général, professeur à l'université de Genève;

M. Max Huber, professeur de droit à l'université de Zurich.

Sa Majesté l'Empereur des Ottomans :

Son Excellence Turkhan Pacha, Son ambassadeur extraordinaire, ministre de l'evkaf;

Son Excellence Rechid Bey, Son ambassadeur à Rome;

Son Excellence Mehemmed Pacha, vice-amiral.

Le Président de la République orientale de l'Uruguay :

Son Excellence M. José Batlle y Ordoñez, ancien président de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Juan P. Castro, ancien président du sénat, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des États-Unis de Vénézuéla :

M. José Gil Fortoul, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Lesquels, après avoir déposé leurs pleins pouvoirs trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes :

CHAPITRE I.

Des Droits et des Devoirs des Puissances neutres.

Article premier.

Le territoire des Puissances neutres est inviolable.

Article 2.

Il est interdit aux belligérants de faire passer à travers le territoire d'une Puissance neutre des troupes ou des convois, soit de munitions, soit d'approvisionnements.

Article 3.

Il est également interdit aux belligérants :

a) d'installer sur le territoire d'une Puissance neutre une station radiotélégraphique ou tout appareil destiné à servir comme moyen de communication avec des forces belligérantes sur terre ou sur mer;

b) d'utiliser toute installation de ce genre établie par eux avant la guerre sur le territoire de la Puissance neutre dans un but exclusivement militaire, et qui n'a pas été ouverte au service de la correspondance publique.

Article 4.

Des corps de combattants ne peuvent être formés, ni des bureaux d'enrôlement ouverts, sur le territoire d'une Puissance neutre au profit des belligérants.

Article 5.

Une Puissance neutre ne doit tolérer sur son territoire aucun des actes visés par les articles 2 et 4.

Elle n'est tenue de punir des actes contraires à la neutralité que si ces actes ont été commis sur son propre territoire.

ARTICLE 6.

La responsabilité d'une Puissance neutre n'est pas engagée par le fait que des individus passent isolément la frontière pour se mettre au service de l'un des belligérants.

ARTICLE 7.

Une Puissance neutre n'est pas tenue d'empêcher l'exportation ou le transit, pour le compte de l'un ou de l'autre des belligérants, d'armes, de munitions et, en général, de tout ce qui peut être utile à une armée ou à une flotte.

ARTICLE 8.

Une Puissance neutre n'est pas tenue d'interdire ou de restreindre l'usage, pour les belligérants, des câbles télégraphiques ou téléphoniques, ainsi que des appareils de télégraphie sans fil, qui sont soit sa propriété, soit celle de compagnies ou de particuliers.

ARTICLE 9.

Toutes mesures restrictives ou prohibitives prises par une Puissance neutre à l'égard des matières visées par les articles 7 et 8 devront être uniformément appliquées par elle aux belligérants.

La Puissance neutre veillera au respect de la même obligation par les compagnies ou particuliers propriétaires de câbles télégraphiques ou téléphoniques, ou d'appareils de télégraphie sans fil.

ARTICLE 10.

Ne peut être considéré comme un acte hostile le fait, par une Puissance neutre, de repousser, même par la force, les atteintes à sa neutralité.

CHAPITRE II.

Des belligérants internés et des blessés soignés chez les neutres.

ARTICLE 11.

La Puissance neutre qui reçoit sur son territoire des troupes appartenant aux armées belligérantes, les internera, autant que possible, loin du théâtre de la guerre

Elle pourra les garder dans des camps et même les enfermer dans des forteresses ou dans des lieux appropriés à cet effet.

Elle décidera si les officiers peuvent être laissés en liberté en prenant l'engagement sur parole de ne pas quitter le territoire neutre sans autorisation.

ARTICLE 12.

A défaut de convention spéciale, la Puissance neutre fournira aux internés les vivres, les habillements et les secours commandés par l'humanité.

Bonification sera faite, à la paix, des frais occasionnés par l'internement.

ARTICLE 13.

La Puissance neutre qui reçoit des prisonniers de guerre évadés les laissera en liberté. Si elle tolère leur séjour sur son territoire, elle peut leur assigner une résidence.

La même disposition est applicable aux prisonniers de guerre amenés par des troupes se réfugiant sur le territoire de la Puissance neutre.

ARTICLE 14.

Une Puissance neutre pourra autoriser le passage sur son territoire des blessés ou malades appartenant aux armées belligérantes, sous la réserve que les trains qui les amèneront ne transporteront ni personnel, ni matériel de guerre. En pareil cas, la Puissance neutre est tenue de prendre les mesures de sûreté et de contrôle nécessaires à cet effet.

Les blessés ou malades amenés dans ces conditions sur le territoire neutre par un des belligérants, et qui appartiendraient à la partie adverse, devront être gardés par la Puissance neutre de manière qu'ils ne puissent de nouveau prendre part aux opérations de la guerre. Cette Puissance aura les mêmes devoirs quant aux blessés ou malades de l'autre armée qui lui seraient confiés.

ARTICLE 15.

La Convention de Genève s'applique aux malades et aux blessés internés sur territoire neutre.

CHAPITRE III.

Des personnes neutres.

ARTICLE 16.

Sont considérés comme neutres les nationaux d'un État qui ne prend pas part à la guerre.

ARTICLE 17.

Un neutre ne peut pas se prévaloir de sa neutralité :

a) S'il commet des actes hostiles contre un belligérant ;

b) S'il commet des actes en faveur d'un belligérant, notamment s'il prend volontairement du service dans les rangs de la force armée de l'une des Parties.

En pareil cas, le neutre ne sera pas traité plus rigoureusement par le belligérant contre lequel il s'est départi de la neutralité que ne pourrait l'être, à raison du même fait, un national de l'autre État belligérant.

ARTICLE 18.

Ne seront pas considérés comme actes commis en faveur d'un des belligérants, dans le sens de l'article 17, lettre *b* :

a) Les fournitures faites ou les emprunts consentis à l'un des belligérants, pourvu que le fournisseur ou le prêteur n'habite ni le territoire de l'autre Partie, ni le territoire occupé par elle, et que les fournitures ne proviennent pas de ces territoires ;

b) Les services rendus en matière de police ou d'administration civile.

CHAPITRE IV.

Du matériel des chemins de fer.

ARTICLE 19.

Le matériel des chemins de fer provenant du territoire de Puissances neutres, qu'il appartienne à ces Puissances ou à des sociétés ou personnes privées, et reconnaissable comme tel, ne pourra être réquisitionné et utilisé par un belligérant que dans le cas et la mesure où l'exige une impérieuse nécessité. Il sera renvoyé aussitôt que possible dans le pays d'origine.

La Puissance neutre pourra de même, en cas de nécessité, retenir et utiliser, jusqu'à due concurrence, le matériel provenant du territoire de la Puissance belligérante.

Une indemnité sera payée de part et d'autre, en proportion du matériel utilisé et de la durée de l'utilisation.

CHAPITRE V.

Dispositions finales.

ARTICLE 20.

Les dispositions de la présente Convention ne sont applicables qu'entre les Puissances contractantes et seulement si les belligérants sont tous parties à la Convention.

ARTICLE 21.

La présente Convention sera ratifiée aussitôt que possible.

Les ratifications seront déposées à La Haye.

Le premier dépôt de ratifications sera constaté par un procès-verbal signé par les représentants des Puissances qui y prennent part et par le Ministre des Affaires Étrangères des Pays-Bas.

Les dépôts ultérieurs de ratifications se feront au moyen d'une notification écrite, adressée au Gouvernement des Pays-Bas et accompagnée de l'instrument de ratification.

Copie certifiée conforme du procès-verbal relatif au premier dépôt de ratifications, des notifications mentionnées à l'alinéa précédent, ainsi que des instruments de ratification sera immédiatement remise par les soins du Gouvernement des Pays-Bas et par la voie diplomatique aux Puissances conviées à la Deuxième Conférence de la Paix, ainsi qu'aux autres Puissances qui auront adhéré à la Convention. Dans les cas visés par l'alinéa précédent, ledit Gouvernement leur fera connaître en même temps la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 22.

Les Puissances non signataires sont admises à adhérer à la présente Convention.

La Puissance qui désire adhérer notifie par écrit son intention au Gouvernement des Pays-Bas en lui transmettant l'acte d'adhésion qui sera déposé dans les archives dudit Gouvernement.

Ce Gouvernement transmettra immédiatement à toutes les autres Puissances copie certifiée conforme de la notification ainsi que de l'acte d'adhésion, en indiquant la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 23.

La présente Convention produira effet, pour les Puissances qui auront participé au premier dépôt de ratifications, soixante jours après la date du procès-verbal de ce dépôt et, pour les Puissances qui ratifieront ultérieurement ou qui adhéreront, soixante jours après que la notification de leur ratification ou de leur adhésion aura été reçue par le Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 24.

S'il arrivait qu'une des Puissances contractantes voulût dénoncer la présente Convention, la dénonciation sera notifiée par écrit au Gouvernement des Pays-Bas, qui communiquera immédiatement copie certifiée conforme de

la notification à toutes les autres Puissances, en leur faisant savoir la date à laquelle il l'a reçue.

La dénonciation ne produira ses effets qu'à l'égard de la Puissance qui l'aura notifiée et un an après que la notification en sera parvenue au Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 25.

Un registre tenu par le Ministère des Affaires Étrangères des Pays-Bas indiquera la date du dépôt des ratifications effectué en vertu de l'article 21, alinéas 3 et 4, ainsi que la date à laquelle auront été reçues les notifications d'adhésion (article 22, alinéa 2) ou de dénonciation (article 24, alinéa 1).

Chaque Puissance contractante est admise à prendre connaissance de ce registre et à en demander des extraits certifiés conformes.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont revêtu la présente Convention de leurs signatures.

Fait à La Haye, le dix-huit octobre mil neuf cent sept, en un seul exemplaire qui restera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas et dont des copies conformes seront remises par la voie diplomatique aux Puissances qui ont été conviées à la Deuxième Conférence de la Paix.

1. *Pour l'Allemagne*	MARSCHALL. KRIEGE.	
2. *Pour les États-Unis d'Amérique.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.	
3. *Pour l'Argentine*	ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.	La République Argentine fait réserve de l'article 19.
4. *Pour l'Autriche-Hongrie* . .	MÉREY. Bon MACCHIO.	
5. *Pour la Belgique*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.	

6. *Pour la Bolivie*	CLAUDIO PINILLA.
7. *Pour le Brésil*	RUY BARBOSA. E. LISBÔA.
8. *Pour la Bulgarie*	Général-Major VINAROFF. IV. KARANDJOULOFF.
9. *Pour le Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.
10. *Pour la Chine.*	
11. *Pour la Colombie*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.
12. *Pour la République de Cuba* .	ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. GONZALO DE QUESADA. MANUEL SANGUILY.
13. *Pour le Danemark*	C. BRUN.
14. *Pour la République Dominicaine.*	dr. HENRIQUEZ Y CARVAJAL. APOLINAR TEJERA.
15. *Pour l'Équateur*	VICTOR M. RENDON. E. DORN Y DE ALSÚA.
16. *Pour l'Espagne*	W. R. DE VILLA URRUTIA. JOSÉ DE LA RICA Y CALVO. GABRIEL MAURA.
17. *Pour la France*	LÉON BOURGEOIS. D'ESTOURNELLES DE CONSTANT. L. RENAULT. MARCELLIN PELLET.

18. *Pour la Grande-Bretagne.* .	Edw. Fry. Ernest Satow. Reay. Henry Howard.	Sous réserve des articles 16, 17 et 18.
19. *Pour la Grèce*	Cléon Rizo Rangabé. Georges Streit.	
20. *Pour le Guatémala*	José Tible Machado.	
21. *Pour le Haïti*	Dalbémar Jn Joseph. J. N. Léger. Pierre Hudicourt.	
22. *Pour l'Italie.*	Pompilj. G. Fusinato.	
23. *Pour le Japon*	Aimaro Sato.	
24. *Pour le Luxembourg* . . .	Eyschen. Cte de Villers.	
25. *Pour le Mexique*	G. A. Esteva. S. B. de Mier. F. L. de la Barra.	
26. *Pour le Monténégro.* . . .	Nelidow. Martens. N. Tcharykow.	
27. *Pour le Nicaragua.*		
28. *Pour la Norvège*	F. Hagerup.	
29. *Pour le Panama*	B. Porras.	
30. *Pour le Paraguay*	G. Du Monceau.	

31. *Pour les Pays-Bas.* . . .	W. H. DE BEAUFORT. T. M. C. ASSER. DEN BEER POORTUGAEL. J. A. RÖELL. J. A. LOEFF.
32. *Pour le Pérou*	C. G. CANDAMO.
33. *Pour la Perse*	M. SAMAD KHAN MOMTAZOS-SALTANEH. M. AHMED KHAN SADIGH UL MULK.
34. *Pour le Portugal*	MARQUIS DE SOVERAL. CONDE DE SÉLIR. ALBERTO D'OLIVEIRA.
35. *Pour la Roumanie*	EDG. MAVROCORDATO.
36. *Pour la Russie*	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.
37. *Pour le Salvador*	P. J. MATHEU. S. PEREZ TRIANA.
38. *Pour la Serbie*	S. GROUÏTCH. M. G. MILOVANOVITCH. M. G. MILITCHÉVITCH.
39. *Pour le Siam*	MOM CHATIDEJ UDOM. C. CORRAGIONI D'ORELLI. LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.
40. *Pour la Suède*	K. H. L. HAMMARSKJÖLD. JOH. HELLNER.
41. *Pour la Suisse*	CARLIN
42. *Pour la Turquie*	TURKHAN.
43. *Pour l'Uruguay*	JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.
44. *Pour le Vénézuéla*	J. GIL FORTOUL.

CONVENTION

RELATIVE

AU RÉGIME DES NAVIRES DE COMMERCE ENNEMIS AU DÉBUT DES HOSTILITÉS.

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse; le Président de la République Argentine; Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie; Sa Majesté le Roi des Belges; le Président de la République de Bolivie; le Président de la République des États-Unis du Brésil; Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie; le Président de la République de Chili; le Président de la République de Colombie; le Gouverneur provisoire de la République de Cuba; Sa Majesté le Roi de Danemark; le Président de la République Dominicaine; le Président de la République de l'Équateur; Sa Majesté le Roi d'Espagne; le Président de la République Française; Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des mers, Empereur des Indes; Sa Majesté le Roi des Hellènes; le Président de la République de Guatémala; le Président de la République d'Haïti; Sa Majesté le Roi d'Italie; Sa Majesté l'Empereur du Japon; Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau; le Président des États-Unis Mexicains; Son Altesse Royale le Prince de Monténégro; Sa Majesté le Roi de Norvège; le Président de la République de Panama; le Président de la République du Paraguay; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République du Pérou; Sa Majesté Impériale le Schah de Perse; Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc.; Sa Majesté le Roi de Roumanie; Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies; le Président de la

République du Salvador; Sa Majesté le Roi de Serbie; Sa Majesté le Roi de Siam; Sa Majesté le Roi de Suède; le Conseil fédéral suisse; Sa Majesté l'Empereur des Ottomans; le Président de la République Orientale de l'Uruguay; le Président des États-Unis de Vénézuéla :

Désireux de garantir la sécurité du commerce international contre les surprises de la guerre et voulant, conformément à la pratique moderne, protéger autant que possible les opérations engagées de bonne foi et en cours d'exécution avant le début des hostilités;

Ont résolu de conclure une Convention à cet effet et ont nommé pour Leurs Plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse :

Son Excellence le baron Marschall de Bieberstein, Son ministre d'état, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Constantinople;

M. le dr. Johannes Kriege, Son envoyé en mission extraordinaire à la présente Conférence, Son conseiller intime de légation et jurisconsulte au ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République Argentine :

Son Excellence M. Roque Saenz Pena, ancien ministre des affaires étrangères, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Luis M. Drago, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, député national, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Carlos Rodriguez Larreta, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie :

Son Excellence M. Gaetan Mérey de Kapos-Mére, Son conseiller intime, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le baron Charles de Macchio, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Athènes.

Sa Majesté le Roi des Belges :

Son Excellence M. Beernaert, Son ministre d'état, membre de la chambre des représentants, membre de l'institut de France et des académies royales de Belgique et de Roumanie, membre d'honneur de l'institut de droit international, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. J. Van den Heuvel, Son ministre d'état, ancien ministre de la justice;

Son Excellence M. le baron Guillaume, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye, membre de l'académie royale de Roumanie.

Le Président de la République de Bolivie :

Son Excellence M. Claudio Pinilla, ministre des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Fernando E. Guachalla, ministre plénipotentiaire à Londres.

Le Président de la République des États-Unis du Brésil :

Son Excellence M. Ruy Barbosa, ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Eduardo F. S. dos Santos Lisbôa, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie :

M. Vrban Vinaroff, général-major de l'état-major, Son général à la suite;

M. Ivan Karandjouloff, procureur général de la cour de cassation.

Le Président de la République de Chili :

Son Excellence M. Domingo Gana, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Londres;

Son Excellence M. Augusto Matte, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Berlin;

Son Excellence M. Carlos Concha, ancien ministre de la guerre, ancien président de la chambre des députés, ancien envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Buenos-Ayres.

Le Président de la République de Colombie :

M. Jorge Holguin, général;

M. Santiago Pérez Triana;

Son Excellence M. Marceliano Vargas, général, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris.

Le Gouverneur Provisoire de la République de Cuba :

M. Antonio Sanchez de Bustamante, professeur de droit international à l'université de La Havane, sénateur de la République;

Son Excellence M. Gonzalo de Quesada y Aróstegui, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. Manuel Sanguily, ancien directeur de l'institut d'enseignement secondaire de La Havane, sénateur de la République.

Sa Majesté le Roi de Danemark :

Son Excellence M. Constantin Brun, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Washington;

M. Christian Frederik Scheller, contre-amiral;

M. Axel Vedel, Son chambellan, chef de section au ministère royal des affaires étrangères.

Le Président de la République Dominicaine :

M. Francisco Henriquez y Carvajal, ancien secrétaire d'état au ministère des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Apolinar Tejera, recteur de l'institut professionnel de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de l'Équateur :

Son Excellence M. Victor Rendón, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Madrid;

M. Enrique Dorn y de Alsúa, chargé d'affaires.

Sa Majesté le Roi d'Espagne :

Son Excellence M. W R. de Villa-Urrutia, sénateur, ancien ministre des affaires étrangères, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Londres;

Son Excellence M. José de la Rica y Calvo, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye;

M. Gabriel Maura y Gamazo, comte de la Mortera, député aux Cortès.

Le Président de la République Française :

Son Excellence M. Léon Bourgeois, ambassadeur extraordinaire de la République, sénateur, ancien président du conseil des ministres, ancien ministre des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. le baron d'Estournelles de Constant, sénateur, ministre plénipotentiaire de première classe, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Louis Renault, professeur à la faculté de droit à l'université de Paris, ministre plénipotentiaire honoraire, jurisconsulte du ministère des affaires étrangères, membre de l'institut de France, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Marcellin Pellet, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République Française à La Haye.

Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des mers, Empereur des Indes :

Son Excellence the Right Honourable Sir Edward Fry, G. C. B., membre du conseil privé, Son ambassadeur extraordinaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., membre du conseil privé, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., membre du conseil privé, ancien président de l'institut de droit international;

Son Excellence Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi des Hellènes :

Son Excellence M. Cléon Rizo Rangabé, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

M. Georges Streit, professeur de droit international à l'Université d'Athènes, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Guatémala :

M. José Tible Machado, chargé d'affaires de la République à La Haye et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Enrique Gómez Carillo, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Le Président de la République d'Haïti :

Son Excellence M. Jean Joseph Dalbémar, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. J. N. Léger, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington ;

M. Pierre Hudicourt, ancien professeur de droit international public, avocat au barreau de Port-au-Prince.

Sa Majesté le Roi d'Italie :

Son Excellence le comte Joseph Tornielli Brusati Di Vergano, sénateur du Royaume, ambassadeur de Sa Majesté le Roi à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage, président de la délégation italienne;

Son Excellence M. le commandeur Guido Pompilj, député au parlement, sous-secrétaire d'état au ministère royal des affaires étrangères;

M. le commandeur Guido Fusinato, conseiller d'état, député au parlement, ancien ministre de l'instruction.

Sa Majesté l'Empereur du Japon :

Son Excellence M. Keiroku Tsudzuki, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. Aimaro Sato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau :

Son Excellence M. Eyschen, Son ministre d'état, président du Gouvernement grand-ducal;

M. le comte de Villers, chargé d'affaires du Grand-Duché à Berlin.

Le Président des États-Unis mexicains :

Son Excellence M. Gonzalo A. Esteva, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome;

Son Excellence M. Sebastian B. de Mier, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. Francisco L. de la Barra, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Bruxelles et à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Monténégro :

Son Excellence M. Nelidow, conseiller privé impérial actuel, ambassadeur de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à Paris ;

Son Excellence M. de Martens, conseiller privé impérial, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères de Russie;

Son Excellence M. Tcharykow, conseiller d'état impérial actuel, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Norvège :

Son Excellence M. Francis Hagerup, ancien président du conseil, ancien professeur de droit, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye et à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Panama :

M. Belisario Porras.

Le Président de la République du Paraguay :

Son Excellence M. Eusebio Machaïn, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

M. le comte G. Du Monceau de Bergendal, consul de la République à Bruxelles.

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas :

M. W. H. de Beaufort, Son ancien ministre des affaires étrangères, membre de la seconde chambre des états-généraux ;

Son Excellence M. T. M. C. Asser, Son ministre d'état, membre du conseil d'état, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence le jonkheer J. C. C. den Beer Poortugael, lieutenant général en retraite, ancien ministre de la guerre, membre du conseil d'état ;

Son Excellence le jonkheer J. A. Röell, Son aide de camp en service extraordinaire, vice-amiral en retraite, ancien ministre de la marine;

M. J. A. Loeff, Son ancien ministre de la justice, membre de la seconde chambre des états-généraux.

Le Président de la République du Pérou :

Son Excellence M. Carlos G. Candamo, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté Impériale le Schah de Perse :

Son Excellence Samad Khan Momtazos Saltaneh, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc. :

Son Excellence M. le marquis de Soveral, Son conseiller d'état, pair du Royaume, ancien ministre des affaires étrangères, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le comte de Selir, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye;

Son Excellence M. Alberto d'Oliveira, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berne.

Sa Majesté le Roi de Roumanie :

Son Excellence M. Alexandre Beldiman, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

Son Excellence M. Edgar Mavrocordato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies :

Son Excellence M. Nelidow, Son conseiller privé actuel, Son ambassadeur à Paris;

Son Excellence M. de Martens, Son conseiller privé, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Tcharykow, Son conseiller d'état actuel, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Le Président de la République du Salvador :

M. Pedro I. Mathieu, chargé d'affaires de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Santiago Perez Triana, chargé d'affaires de la République à Londres.

Sa Majesté le Roi de Serbie :

Son Excellence M. Sava Grouïtch, général, président du conseil d'état;

Son Excellence M. Milovan Milovanovitch, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

Son Excellence M. Michel Militchevitch, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres et à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Siam :

Mom Chatidej Udom, major général ;

M. C. Corragioni d'Orelli, Son conseiller de légation ;

Luang Bhuvanarth Narübal, capitaine.

Sa Majesté le Roi de Suède, des Goths et des Vendes :

Son Excellence M. Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Son ancien ministre de la justice, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

M. Johannes Hellner, Son ancien ministre sans portefeuille, ancien membre de la cour suprême de Suède, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Conseil fédéral suisse :

Son Excellence M. Gaston Carlin, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la Confédération suisse à Londres et à La Haye ;

M. Eugène Borel, colonel d'état-major général, professeur à l'université de Genève ;

M. Max Huber, professeur de droit à l'université de Zurich.

Sa Majesté l'Empereur des Ottomans :

Son Excellence Turkhan Pacha, Son ambassadeur extraordinaire, ministre de l'evkaf;

Son Excellence Rechid Bey, Son ambassadeur à Rome ;

Son Excellence Mehemmed Pacha, vice-amiral.

Le Président de la République Orientale de l'Uruguay :

Son Excellence M. José Batlle y Ordoñez, ancien président de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

Son Excellence M. Juan P. Castro, ancien président du sénat, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des États-Unis de Vénézuéla :

M. José Gil Fortoul, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Lesquels, après avoir déposé leurs pleins pouvoirs trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes :

Article premier.

Lorsqu'un navire de commerce relevant d'une des Puissances belligérantes se trouve, au début des hostilités, dans un port ennemi, il est désirable qu'il lui soit permis de sortir librement, immédiatement ou après un délai de faveur suffisant, et de gagner directement, après avoir été muni d'un laissez-passer, son port de destination ou tel autre port qui lui sera désigné.

Il en est de même du navire ayant quitté son dernier port de départ avant le commencement de la guerre et entrant dans un port ennemi sans connaître les hostilités.

Article 2.

Le navire de commerce qui, par suite de circonstances de force majeure, n'aurait pu quitter le port ennemi pendant le délai visé à l'article précédent, ou auquel la sortie n'aurait pas été accordée, ne peut être confisqué.

Le belligérant peut seulement le saisir moyennant l'obligation de le restituer après la guerre sans indemnité ou le réquisitionner moyennant indemnité.

Article 3.

Les navires de commerce ennemis qui ont quitté leur dernier port de départ avant le commencement de la guerre et qui sont rencontrés en mer ignorants des hostilités ne peuvent être confisqués. Ils sont seulement sujets à être saisis, moyennant l'obligation de les restituer après la guerre sans indemnité ou être réquisitionnés, ou même à être détruits à charge d'indemnité et sous l'obligation de pourvoir à la sécurité des personnes ainsi qu'à la conservation des papiers de bord.

Après avoir touché à un port de leur pays ou à un port neutre, ces navires sont soumis aux lois et coutumes de la guerre maritime.

Article 4.

Les marchandises ennemies se trouvant à bord des navires visés aux articles 1 et 2 sont également sujettes à être saisies et restituées après la guerre sans indemnité, ou à être réquisitionnées moyennant indemnité, conjointement avec le navire ou séparément.

Il en est de même des marchandises se trouvant à bord des navires visés à l'article 3.

ARTICLE 5.

La présente Convention ne vise pas les navires de commerce dont la construction indique qu'ils sont destinés à être transformés en bâtiments de guerre.

ARTICLE 6.

Les dispositions de la présente Convention ne sont applicables qu'entre les Puissances contractantes et seulement si les belligérants sont tous parties à la Convention.

ARTICLE 7.

La présente Convention sera ratifiée aussitôt que possible.

Les ratifications seront déposées à La Haye.

Le premier dépôt de ratifications sera constaté par un procès-verbal signé par les représentants des Puissances qui y prennent part et par le Ministre des Affaires Étrangères des Pays-Bas.

Les dépôts ultérieurs de ratifications se feront au moyen d'une notification écrite, adressée au Gouvernement des Pays-Bas et accompagnée de l'instrument de ratification.

Copie certifiée conforme du procès-verbal relatif au premier dépôt de ratifications, des notifications mentionnées à l'alinéa précédent, ainsi que des instruments de ratifications, sera immédiatement remise par les soins du Gouvernement des Pays-Bas et par la voie diplomatique aux Puissances conviées à la Deuxième Conférence de la Paix, ainsi qu'aux autres Puissances qui auront adhéré à la Convention. Dans les cas visés par l'alinéa précédent, ledit Gouvernement leur fera connaître en même temps la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 8.

Les Puissances non signataires sont admises à adhérer à la présente Convention.

La Puissance qui désire adhérer notifie par écrit son intention au Gouvernement des Pays-Bas en lui transmettant l'acte d'adhésion qui sera déposé dans les archives dudit Gouvernement.

Ce Gouvernement transmettra immédiatement à toutes les autres Puissances copie certifiée conforme de la notification ainsi que de l'acte d'adhésion, en indiquant la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 9.

La présente Convention produira effet, pour les Puissances qui auront participé au premier dépôt de ratifications, soixante jours après la date du

procès-verbal de ce dépôt et, pour les Puissances qui ratifieront ultérieurement ou qui adhéreront, soixante jours après que la notification de leur ratification ou de leur adhésion aura été reçue par le Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 10.

S'il arrivait qu'une des Puissances contractantes voulût dénoncer la présente Convention, la dénonciation sera notifiée par écrit au Gouvernement des Pays-Bas, qui communiquera immédiatement copie certifiée conforme de la notification à toutes les autres Puissances en leur faisant savoir la date à laquelle il l'a reçue.

La dénonciation ne produira ses effets qu'à l'égard de la Puissance qui l'aura notifiée et un an après que la notification en sera parvenue au Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 11.

Un registre tenu par le Ministère des Affaires Étrangères des Pays-Bas indiquera la date du dépôt de ratifications effectué en vertu de l'article 7, alinéas 3 et 4, ainsi que la date à laquelle auront été reçues les notifications d'adhésion (article 8, alinéa 2) ou de dénonciation (article 10, alinéa 1).

Chaque Puissance contractante est admise à prendre connaissance de ce registre et à en demander des extraits certifiés conformes.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont revêtu la présente Convention de leurs signatures.

Fait à La Haye, le dix-huit octobre mil neuf cent sept, en un seul exemplaire qui restera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas et dont des copies, certifiées conformes, seront remises par la voie diplomatique aux Puissances qui ont été conviées à la Deuxième Conférence de la Paix.

1. *Pour l'Allemagne* . . . . . MARSCHALL. / KRIEGE. — Sous réserve de l'article 3 et de l'article 4, alinéa 2.

2. *Pour les États-Unis d'Amérique.*

3. *Pour l'Argentine* . . . . . ROQUE SAENZ PEÑA. / LUIS M. DRAGO. / C. RÚEZ LARRETA.

4. *Pour l'Autriche-Hongrie* . . . . MÉREY. / Bon MACCHIO.

5. *Pour la Belgique* . . . . . A. Beernaert.
J. Van den Heuvel.
Guillaume.

6. *Pour la Bolivie* . . . . . Claudio Pinilla.

7. *Pour le Brésil* . . . . . Ruy Barbosa.
E. Lisbôa.

8. *Pour la Bulgarie* . . . . . Général-Major Vinaroff.
Iv. Karandjouloff.

9. *Pour le Chili* . . . . . Domingo Gana.
Augusto Matte.
Carlos Concha.

10. *Pour la Chine.*

11. *Pour la Colombie* . . . . . Jorge Holguin.
S. Perez Triana.
M. Vargas.

12. *Pour la République de Cuba* . . . Antonio S. de Bustamante.
Gonzalo de Quesada.
Manuel Sanguily.

13. *Pour le Danemark* . . . . . C. Brun.

14. *Pour la République Dominicaine.* . . . dr. Henriquez y Carvajal.
Apolinar Tejera.

15. *Pour l'Équateur* . . . . . Victor M. Rendon.
E. Dorn y de Alsúa.

16. *Pour l'Espagne* . . . . . W. R. de Villa Urrutia.
José de la Rica y Calvo.
Gabriel Maura.

17. *Pour la France* . . . . . Léon Bourgeois.
d'Estournelles de Constant.
L. Renault.
Marcellin Pellet.

18. *Pour la Grande-Bretagne* . . — EDW. FRY. / ERNEST SATOW. / REAY. / HENRY HOWARD.

19. *Pour la Grèce* . . . . . — CLÉON RIZO RANGABÉ. / GEORGES STREIT.

20. *Pour le Guatémala*. . . . — JOSÉ TIBLE MACHADO.

21. *Pour le Haïti* . . . . . — DALBÉMAR JN JOSEPH. / J. N. LÉGER. / PIERRE HUDICOURT.

22. *Pour l'Italie*. . . . . — POMPILJ. / G. FUSINATO.

23. *Pour le Japon* . . . . . — AIMARO SATO.

24. *Pour le Luxembourg* . . . — EYSCHEN. / Cte DE VILLERS.

25. *Pour le Mexique* . . . . — G. A. ESTEVA. / S. B. DE MIER. / F. L. DE LA BARRA.

26. *Pour le Monténégro* . . . — NELIDOW. / MARTENS. / N. TCHARYKOW.

27. *Pour le Nicaragua*.

28. *Pour la Norvège* . . . . — F. HAGERUP.

29. *Pour le Panama* . . . . — B. PORRAS.

30. *Pour le Paraguay* . . . . — G. DU MONCEAU.

31. *Pour les Pays-Bas*. . . . — W. H. DE BEAUFORT. / T. M. C. ASSER. / DEN BEER POORTUGAEL. / J. A. RÖELL. / J. A. LOEFF.

32. *Pour le Pérou*	C. G. Candamo.	
33. *Pour la Perse*	Momtazos-Saltaneh M. Samad Khan. Sadigh ul Mulk M. Ahmed Khan.	
34. *Pour le Portugal*	Alberto d'Oliveira.	
35. *Pour la Roumanie*	Edg. Mavrocordato.	
36. *Pour la Russie*	Nelidow. Martens. N. Tcharykow.	Sous réserves formulées à l'art. 3 et à l'art. 4, al. 2, de la présente Convention et consignées au procès-verbal de la septième séance plénière du 27 septembre 1907.
37. *Pour le Salvador*	P. J. Matheu. S. Perez Triana.	
38. *Pour la Serbie*	S. Grouïtch. M. G. Milovanovitch. M. G. Militchevitch.	
39. *Pour le Siam*	Mom Chatidej Udom. C. Corragioni d'Orelli. Luang Bhüvanarth Narübal.	
40. *Pour la Suède*	K. H. L. Hammarskjöld. Joh. Hellner.	
41. *Pour la Suisse*	Carlin.	
42. *Pour la Turquie*	Turkhan.	
43. *Pour l'Uruguay*	José Batlle y Ordoñez.	
44. *Pour le Vénézuéla*	J. Gil Fortoul.	

CONVENTION

RELATIVE

A LA TRANSFORMATION DES NAVIRES DE COMMERCE EN BATIMENTS DE GUERRE

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse; le Président de la République Argentine; Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie; Sa Majesté le Roi des Belges; le Président de la République de Bolivie; le Président de la République des États-Unis du Brésil; Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie; le Président de la République de Chili; le Président de la République de Colombie; le Gouverneur provisoire de la République de Cuba; Sa Majesté le Roi de Danemark; le Président de la République de l'Équateur; Sa Majesté le Roi d'Espagne; le Président de la République Française; Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires britanniques au delà des mers, Empereur des Indes; Sa Majesté le Roi des Hellènes; le Président de la République de Guatémala; le Président de la République d'Haïti; Sa Majesté le Roi d'Italie; Sa Majesté l'Empereur du Japon; Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau; le Président des États-Unis mexicains; Son Altesse Royale le Prince de Monténégro; Sa Majesté le Roi de Norvège; le Président de la République de Panama; le Président de la République du Paraguay; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République du Pérou; Sa Majesté Impériale le Schah de Perse; Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc.; Sa Majesté le Roi de Roumanie; Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies; le Président de la République du Salvador; Sa Majesté le Roi de Serbie; Sa Majesté le Roi de Siam; Sa Majesté le Roi de Suède;

le Conseil fédéral suisse; Sa Majesté l'Empereur des Ottomans; le Président des États-Unis de Vénézuéla :

Considérant qu'en vue de l'incorporation en temps de guerre de navires de la marine marchande dans les flottes de combat, il est désirable de définir les conditions dans lesquelles cette opération pourra être effectuée;

Que, toutefois, les Puissances contractantes n'ayant pu se mettre d'accord sur la question de savoir si la transformation d'un navire de commerce en bâtiment de guerre peut avoir lieu en pleine mer, il est entendu que la question du lieu de transformation reste hors de cause et n'est nullement visée par les règles ci-dessous;

Désirant conclure une Convention à cet effet, ont nommé pour Leurs Plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse :

Son Excellence le baron MARSCHALL DE BIEBERSTEIN, Son ministre d'État, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Constantinople;

M. le Dr JOHANNES KRIEGE, Son envoyé en mission extraordinaire à la présente Conférence, Son conseiller intime de légation et jurisconsulte au ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République Argentine :

Son Excellence M. ROQUE SAENZ PEÑA, ancien ministre des affaires étrangères, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. LUIS M. DRAGO, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, député national, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. CARLOS RODRIGUEZ LARRETA, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie :

Son Excellence M. GAËTAN MÉREY DE KAPOS-MÉRE, Son conseiller intime, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le baron CHARLES DE MACCHIO, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Athènes.

Sa Majesté le Roi des Belges :

Son Excellence M. Beernaert, Son ministre d'état, membre de la chambre des représentants, membre de l'institut de France et des académies royales de Belgique et de Roumanie, membre d'honneur de l'institut de droit international, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. J. Van den Heuvel, Son ministre d'État, ancien ministre de la justice ;

Son Excellence M. le baron Guillaume, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye, membre de l'académie royale de Roumanie.

Le Président de la République de Bolivie :

Son Excellence M. Claudio Pinilla, ministre des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Fernando E. Guachalla, ministre plénipotentiaire à Londres.

Le Président de la République des États-Unis du Brésil :

Son Excellence M. Ruy Barbosa, ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Eduardo F. S. dos Santos Lisbôa, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie :

M. Vrban Vinaroff, général-major de l'état-major, Son général à la suite;

M. Ivan Karandjouloff, procureur général de la cour de cassation.

Le Président de la République de Chili :

Son Excellence M. Domingo Gana, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Londres;

Son Excellence M. Augusto Matte, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Berlin;

Son Excellence M. Carlos Concha, ancien ministre de la guerre, ancien président de la chambre des députés, ancien envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Buenos-Ayres.

Le Président de la République de Colombie :

M. Jorge Holguin, général;

M. Santiago Pérez Triana;

Son Excellence M. Marceliano Vargas, général, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris.

Le Gouverneur Provisoire de la République de Cuba :

M. Antonio Sanchez de Bustamante, professeur de droit international à l'université de La Havane, sénateur de la République;

Son Excellence M. Gonzalo de Quesada y Aróstegui, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. Manuel Sanguily, ancien directeur de l'institut d'enseignement secondaire de La Havane, sénateur de la République.

Sa Majesté le Roi de Danemark :

Son Excellence M. Constantin Brun, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Washington;

M. Christian Frederik Scheller, contre-amiral;

M. Axel Vedel, Son chambellan, chef de section au ministère royal des affaires étrangères.

Le Président de la République de l'Équateur :

Son Excellence M. Victor Rendón, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Madrid;

M. Enrique Dorn y de Alsúa, chargé d'affaires.

Sa Majesté le Roi d'Espagne :

Son Excellence M. W. R. de Villa-Urrutia, sénateur, ancien ministre des affaires étrangères, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Londres;

Son Excellence M. José de la Rica y Calvo, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye;

M. Gabriel Maura y Gamazo, comte de Mortera, député aux Cortès.

Le Président de la République française :

Son Excellence M. Léon Bourgeois, ambassadeur extraordinaire de la République, sénateur, ancien président du conseil des ministres, ancien ministre des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. le baron d'Estournelles de Constant, sénateur, ministre plénipotentiaire de première classe, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Louis Renault, professeur à la faculté de droit à l'université de Paris, ministre plénipotentiaire honoraire, jurisconsulte du ministère des affaires étrangères, membre de l'institut de France, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Marcellin Pellet, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République française à La Haye.

Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des mers, Empereur des Indes :

Son Excellence the Right Honourable Sir Edward Fry, G. C. B., membre du conseil privé, Son ambassadeur extraordinaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., membre du conseil privé, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., membre du conseil privé, ancien président de l'institut de droit international;

Son Excellence Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi des Hellènes :

Son Excellence M. Cléon Rizo Rangabé, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

M. Georges Streit, professeur de droit international à l'université d'Athènes, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Guatémala :

M. José Tible Machado, chargé d'affaires de la République à La Haye et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Enrique Gómez Carillo, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Le Président de la République d'Haïti :

Son Excellence M. Jean Joseph Dalbémar, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. J. N. Léger, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. Pierre Hudicourt, ancien professeur de droit international public, avocat au barreau de Port-au-Prince.

Sa Majesté le Roi d'Italie :

Son Excellence le Comte Joseph Tornielli Brusati Di Vergano, sénateur du Royaume, ambassadeur de Sa Majesté le Roi à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage, président de la délégation italienne, délégué plénipotentiaire;

Son Excellence M. le commandeur Guido Pompilj, député au parlement, sous-secrétaire d'état au ministère royal des affaires étrangères;

M. le commandeur Guido Fusinato, conseiller d'état, député au parlement, ancien ministre de l'instruction.

Sa Majesté l'Empereur du Japon :

Son Excellence M. Keiroku Tsudzuki, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. Aimaro Sato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau :

Son Excellence M. Eyschen, Son ministre d'état, président du gouvernement grand-ducal;

M. le comte de Villers, chargé d'affaires du Grand-Duché à Berlin.

Le Président des États-Unis mexicains :

Son Excellence M. Gonzalo A. Esteva, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome;

Son Excellence M. Sebastian B. de Mier, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. Francisco L. de la Barra, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Bruxelles et à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Monténégro :

Son Excellence M. Nelidow, conseiller privé impérial actuel, ambassadeur de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à Paris;

Son Excellence M. de Martens, conseiller privé impérial, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères de Russie;

Son Excellence M. Tcharykow, conseiller d'état impérial actuel, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Norvège :

Son Excellence M. Francis Hagerup, ancien président du conseil, ancien professeur de droit, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye et à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Panama :

M. Belisario Porras.

Le Président de la République du Paraguay :

Son Excellence M. Eusebio Machaïn, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

M. le comte G. Du Monceau de Bergendal, consul de la République à Bruxelles.

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas :

M. W. H. de Beaufort, Son ancien ministre des affaires étrangères, membre de la seconde chambre des états-généraux;

Son Excellence M. T. M. C. Asser, Son ministre d'Etat, membre du conseil d'état, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence le jonkheer J. C. C. den Beer Poortugael, lieutenant général en retraite, ancien ministre de la guerre, membre du conseil d'état;

Son Excellence le jonkheer J. A. Röell, Son aide de camp en service extraordinaire, vice-amiral en retraite, ancien ministre de la marine;

M. J. A. Loeff, Son ancien ministre de la justice, membre de la seconde chambre des états-généraux.

Le Président de la République du Pérou :

Son Excellence M. Carlos G. Candamo, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté Impériale le Schah de Perse :

Son Excellence Samad Khan Momtazos Saltaneh, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc. :

Son Excellence M. le marquis DE SOVERAL, Son conseiller d'état, pair du Royaume, ancien ministre des affaires étrangères, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le comte DE SELIR, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye;

Son Excellence M. ALBERTO D'OLIVEIRA, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berne.

Sa Majesté le Roi de Roumanie :

Son Excellence M. ALEXANDRE BELDIMAN, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

Son Excellence M. EDGAR MAVROCORDATO, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies :

Son Excellence M. NELIDOW, Son conseiller privé actuel, Son ambassadeur à Paris;

Son Excellence M. DE MARTENS, Son conseiller privé, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. TCHARYKOW, Son conseiller d'état actuel, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Le Président de la République du Salvador :

M. PEDRO I. MATHEU, chargé d'affaires de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. SANTIAGO PEREZ TRIANA, chargé d'affaires de la République à Londres.

Sa Majesté le Roi de Serbie :

Son Excellence M. SAVA GROUÏTCH, général, président du conseil d'état;

Son Excellence M. MILOVAN MILOVANOVITCH, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. MICHEL MILITCHEVITCH, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres et à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Siam :

Mom Chatidej Udom, major général ;

M. C. Corragioni d'Orelli, Son conseiller de légation ;

Luang Bhuvanarth Narübal, capitaine.

Sa Majesté le Roi de Suède, des Goths et des Vendes :

Son Excellence M. Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Son ancien ministre de la justice, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

M. Johannes Hellner, Son ancien ministre sans portefeuille, ancien membre de la cour suprême de Suède, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Conseil fédéral suisse :

Son Excellence M. Gaston Carlin, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la Confédération suisse à Londres et à La Haye ;

M. Eugène Borel, colonel d'état-major général, professeur à l'université de Genève ;

M. Max Huber, professeur de droit à l'université de Zurich.

Sa Majesté l'Empereur des Ottomans :

Son Excellence Turkhan Pacha, Son ambassadeur extraordinaire, ministre de l'evkaf ;

Son Excellence Rechid Bey, Son ambassadeur à Rome ;

Son Excellence Mehemmed Pacha, vice-amiral.

Le Président des Etats-Unis de Vénézuéla :

M. José Gil Fortoul, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Lesquels, après avoir déposé leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes :

Article premier.

Aucun navire de commerce transformé en bâtiment de guerre ne peut avoir les droits et les obligations attachés à cette qualité, s'il n'est placé sous l'autorité directe, le contrôle immédiat et la responsabilité de la Puissance dont il porte le pavillon.

ARTICLE 2.

Les navires de commerce transformés en bâtiments de guerre doivent porter les signes extérieurs distinctifs des bâtiments de guerre de leur nationalité.

ARTICLE 3.

Le commandant doit être au service de l'État et dûment commissionné par les autorités compétentes. Son nom doit figurer sur la liste des officiers de la flotte militaire.

ARTICLE 4.

L'équipage doit être soumis aux règles de la discipline militaire.

ARTICLE 5.

Tout navire de commerce transformé en bâtiment de guerre est tenu d'observer, dans ses opérations, les lois et coutumes de la guerre.

ARTICLE 6.

Le belligérant qui transforme un navire de commerce en bâtiment de guerre doit, le plus tôt possible, mentionner cette transformation sur la liste des bâtiments de sa flotte militaire.

ARTICLE 7.

Les dispositions de la présente Convention ne sont applicables qu'entre les Puissances contractantes et seulement si les belligérants sont tous parties à la Convention.

ARTICLE 8.

La présente Convention sera ratifiée aussitôt que possible.

Les ratifications seront déposées à La Haye.

Le premier dépôt de ratifications sera constaté par un procès-verbal signé par les représentants des Puissances qui y prennent part et par le Ministre des Affaires Étrangères des Pays-Bas.

Les dépôts ultérieurs de ratifications se feront au moyen d'une notification écrite, adressée au Gouvernement des Pays-Bas et accompagnée de l'instrument de ratification.

Copie certifiée conforme du procès-verbal relatif au premier dépôt de ratifications, des notifications mentionnées à l'alinéa précédent, ainsi que des instruments de ratification, sera immédiatement remise, par les soins du

Gouvernement des Pays-Bas et par la voie diplomatique, aux Puissances conviées à la Deuxième Conférence de la Paix, ainsi qu'aux autres Puissances qui auront adhéré à la Convention. Dans les cas visés par l'alinéa précédent, ledit Gouvernement leur fera connaître en même temps la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 9.

Les Puissances non signataires sont admises à adhérer à la présente Convention.

La Puissance qui désire adhérer notifie par écrit son intention au Gouvernement des Pays-Bas en lui transmettant l'acte d'adhésion qui sera déposé dans les archives dudit Gouvernement.

Ce Gouvernement transmettra immédiatement à toutes les autres Puissances copie certifiée conforme de la notification ainsi que de l'acte d'adhésion, en indiquant la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 10.

La présente Convention produira effet, pour les Puissances qui auront participé au premier dépôt de ratifications, soixante jours après la date du procès-verbal de ce dépôt, et pour les Puissances qui ratifieront ultérieurement ou qui adhéreront, soixante jours après que la notification de leur ratification ou de leur adhésion aura été reçue par le Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 11.

S'il arrivait qu'une des Puissances contractantes voulût dénoncer la présente Convention, la dénonciation sera notifiée par écrit au Gouvernement des Pays-Bas, qui communiquera immédiatement copie certifiée conforme de la notification à toutes les autres Puissances, en leur faisant savoir la date à laquelle il l'a reçue.

La dénonciation ne produira ses effets qu'à l'égard de la Puissance qui l'aura notifiée et un an après que la notification en sera parvenue au Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 12.

Un registre tenu par le Ministère des Affaires Étrangères des Pays-Bas indiquera la date du dépôt de ratifications effectué en vertu de l'article 8, alinéas 3 et 4, ainsi que la date à laquelle auront été reçues les notifications d'adhésion (article 9, alinéa 2) ou de dénonciation (article 11, alinéa 1).

Chaque Puissance contractante est admise à prendre connaissance de ce registre et à demander des extraits certifiés conformes.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont revêtu la présente Convention de leurs signatures.

Fait à La Haye, le dix-huit octobre mil neuf cent sept, en un seul exemplaire qui restera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas et dont des copies, certifiées conformes, seront remises par la voie diplomatique aux Puissances qui ont été conviées à la Deuxième Conférence de la Paix.

1. *Pour l'Allemagne* . . . . . MARSCHALL.
KRIEGE.

2. *Pour les États-Unis d'Amérique.*

3. *Pour l'Argentine* . . . . . ROQUE SAENZ PEÑA.
C. RÚEZ LARRETA.

4. *Pour l'Autriche-Hongrie* . . . MÉREY.
Bon MACCHIO.

5. *Pour la Belgique* . . . . . A. BEERNAERT.
VAN DEN HEUVEL.
GUILLAUME.

6. *Pour la Bolivie* . . . . . CLAUDIO PINILLA.

7. *Pour le Brésil* . . . . . RUY BARBOSA.
E. LISBÔA.

8. *Pour la Bulgarie* . . . . . Général-Major VINAROFF.
IV. KARANDJOULOFF.

9. *Pour le Chili* . . . . . DOMINGO GANA.
AUGUSTO MATTE.
CARLOS CONCHA.

10. *Pour la Chine.*

11. *Pour la Colombie* . . . . . JORGE HOLGUIN.
S. PEREZ TRIANA.
M. VARGAS.

12. *Pour la République de Cuba* . { ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. / GONZALO DE QUESADA. / MANUEL SANGUILY.

13. *Pour le Danemark* . . . . C. BRUN.

14. *Pour la République Dominicaine.*

15. *Pour l'Équateur* . . . . . { VICTOR M. RENDON. / E. DORN Y DE ALSÚA.

16. *Pour l'Espagne* . . . . . { W. R. DE VILLA URRUTIA. / JOSÉ DE LA RICA Y CALVO. / GABRIEL MAURA.

17. *Pour la France* . . . . . { LÉON BOURGEOIS. / D'ESTOURNELLES DE CONSTANT. / L. RENAULT. / MARCELLIN PELLET.

18. *Pour la Grande-Bretagne* . . { EDW. FRY. / ERNEST SATOW. / REAY. / HENRY HOWARD.

19. *Pour la Grèce* . . . . . { CLÉON RIZO RANGABÉ. / GEORGES STREIT.

20. *Pour le Guatémala* . . . . JOSÉ TIBLE MACHADO.

21. *Pour le Haïti* . . . . . { DALBÉMAR JN JOSEPH. / J. N. LÉGER. / PIERRE HUDICOURT.

22. *Pour l'Italie* . . . . . { POMPILJ. / G. FUSINATO.

23. *Pour le Japon* . . . . . AIMARO SATO.

24. *Pour le Luxembourg* . . . . EYSCHEN.
Cte DE VILLERS.

25. *Pour le Mexique* . . . . . G. A. ESTEVA.
S. B. DE MIER.
F. L. DE LA BARRA.

26. *Pour le Monténégro.* . . . . NELIDOW.
MARTENS.
N. TCHARYKOW.

27. *Pour le Nicaragua.*

28. *Pour la Norvège* . . . . . F. HAGERUP.

29. *Pour le Panama* . . . . . B. PORRAS.

30. *Pour le Paraguay* . . . . . G. DU MONCEAU.

31. *Pour les Pays-Bas.* . . . . W. H. DE BEAUFORT.
T. M. C. ASSER.
DEN BEER POORTUGAEL.
J. A. RÖELL.
J. A. LOEFF.

32. *Pour le Pérou* . . . . . C. G. CANDAMO.

33. *Pour la Perse* . . . . . MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN.
SADIGH UL MULK M. AHMED KHAN.

34. *Pour le Portugal* . . . . . MARQUIS DE SOVERAL.
CONDE DE SÉLIR.
ALBERTO D'OLIVEIRA.

35. *Pour la Roumanie* . . . . . EDG. MAVROCORDATO.

36. *Pour la Russie* . . . . . NELIDOW.
MARTENS.
N. TCHARYKOW.

37. *Pour le Salvador* . . . . . P. J. MATHEU.
S. PEREZ TRIANA.

38. *Pour la Serbie* . . . . . S. GROUÏTCH.
M. G. MILOVANOVITCH.
M. G. MILITCHEVITCH.

39. *Pour le Siam* . . . . . MOM CHATIDEJ UDOM.
C. CORRAGIONI D'ORELLI.
LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.

40. *Pour la Suède* . . . . . K. H. L. HAMMARSKJÖLD.
JOH. HELLNER.

41. *Pour la Suisse* . . . . . CARLIN

42. *Pour la Turquie* . . . . TURKHAN. Sous réserve de la déclaration faite à la huitième séance plénière de la Conférence du 9 octobre 1907.

43. *Pour l'Uruguay.*

44. *Pour le Vénézuéla* . . . . J. GIL FORTOUL.

CONVENTION

RELATIVE

A LA POSE DE MINES SOUS-MARINES AUTOMATIQUES DE CONTACT

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse; le Président des États-Unis d'Amérique; le Président de la République Argentine; Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie; Sa Majesté le Roi des Belges; le Président de la République de Bolivie; le Président de la République des États-Unis du Brésil; Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie; le Président de la République de Chili; le Président de la République de Colombie; le Gouverneur provisoire de la République de Cuba; Sa Majesté le Roi de Danemark; le Président de la République Dominicaine; le Président de la République de l'Équateur; le Président de la République Française; Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des mers, Empereur des Indes; Sa Majesté le Roi des Hellènes; le Président de la République de Guatémala; le Président de la République d'Haïti; Sa Majesté le Roi d'Italie; Sa Majesté l'Empereur du Japon; Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau; le Président des États-Unis Mexicains; Sa Majesté le Roi de Norvège; le Président de la République de Panama; le Président de la République du Paraguay; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République du Pérou; Sa Majesté Impériale le Schah de Perse; Sa Majesté le Roi de Roumanie; le Président de la République du Salvador; Sa Majesté le Roi de Serbie; Sa Majesté le Roi de Siam; le Conseil fédéral suisse; Sa Majesté

l'Empereur des Ottomans; le Président de la République Orientale de l'Uruguay; le Président des États-Unis de Vénézuéla :

S'inspirant du principe de la liberté des voies maritimes, ouvertes à toutes les nations;

Considérant que, si dans l'état actuel des choses, on ne peut interdire l'emploi de mines sous-marines automatiques de contact, il importe d'en limiter et réglementer l'usage, afin de restreindre les rigueurs de la guerre et de donner, autant que faire se peut, à la navigation pacifique la sécurité à laquelle elle a droit de prétendre, malgré l'existence d'une guerre;

En attendant qu'il soit possible de régler la matière d'une façon qui donne aux intérêts engagés toutes les garanties désirables;

Ont résolu de conclure une Convention à cet effet et ont nommé pour Leurs Plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse :

Son Excellence le baron Marschall de Bieberstein, Son ministre d'état, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Constantinople;

M. le dr. Johannes Kriege, Son envoyé en mission extraordinaire à la présente Conférence, Son conseiller intime de légation et jurisconsulte au ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des États-Unis d'Amérique :

Son Excellence M. Joseph H. Choate, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M Horace Porter, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. Uriah M. Rose, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. David Jayne Hill, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à La Haye;

M. Charles S. Sperry, contre-amiral, ministre plénipotentiaire;

M. Georges B. Davis, général de brigade, chef de la justice militaire de l'armée fédérale, ministre plénipotentiaire;

M. William I. Buchanan, ministre plénipotentiaire.

Le Président de la République Argentine :

Son Excellence M. Roque Saenz Peña, ancien ministre des affaires étrangères, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Luis M. Drago, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, député national, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Carlos Rodriguez Larreta, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie :

Son Excellence M. Gaëtan Mérey de Kapos-Mére, Son conseiller intime, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le baron Charles de Macchio, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Athènes.

Sa Majesté le Roi des Belges :

Son Excellence M. Beernaert, Son ministre d'état, membre de la chambre des représentants, membre de l'institut de France et des académies royales de Belgique et de Roumanie, membre d'honneur de l'institut de droit international, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. J. Van den Heuvel, Son ministre d'état, ancien ministre de la justice;

Son Excellence M. le baron Guillaume, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye, membre de l'académie royale de Roumanie.

Le Président de la République de Bolivie :

Son Excellence M. Claudio Pinilla, ministre des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Fernando E. Guachalla, ministre plénipotentiaire à Londres.

Le Président de la République des États-Unis du Brésil :

Son Excellence M. Ruy Barbosa, ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Eduardo F. S. dos Santos Lisbôa, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie :

M. Vrban Vinaroff, général-major de l'état-major, Son général à la suite;

M. Ivan Karandjouloff, procureur général de la cour de cassation.

Le Président de la République de Chili :

Son Excellence M. Domingo Gana, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Londres;

Son Excellence M. Augusto Matte, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Berlin;

Son Excellence M. Carlos Concha, ancien ministre de la guerre, ancien président de la chambre des députés, ancien envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Buenos-Ayres.

Le Président de la République de Colombie :

M. Jorge Holguin, général;

M. Santiago Pérez Triana;

Son Excellence M. Marceliano Vargas, général, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris.

Le Gouverneur Provisoire de la République de Cuba :

M. Antonio Sanchez de Bustamante, professeur de droit international à l'université de La Havane, sénateur de la République;

Son Excellence M. Gonzalo de Quesada y Aróstegui, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. Manuel Sanguily, ancien directeur de l'institut d'enseignement secondaire de La Havane, sénateur de la République.

Sa Majesté le Roi de Danemark :

Son Excellence M. Constantin Brun, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Washington;

M. Christian Frederik Scheller, contre-amiral;

M. Axel Vedel, Son chambellan, chef de section au ministère royal des affaires étrangères.

Le Président de la République Dominicaine :

M. Francisco Henriquez y Carvajal, ancien secrétaire d'état au ministère des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Apolinar Tejera, recteur de l'institut professionnel de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de l'Équateur :

Son Excellence M. Victor Rendón, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Madrid ;

M. Enrique Dorn y de Alsúa, chargé d'affaires.

Le Président de la République Française :

Son Excellence M. Léon Bourgeois, ambassadeur extraordinaire de la République, sénateur, ancien président du conseil des ministres, ancien ministre des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

M. le baron d'Estournelles de Constant, sénateur, ministre plénipotentiaire de première classe, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

M. Louis Renault, professeur à la faculté de droit à l'université de Paris, ministre plénipotentiaire honoraire, jurisconsulte du ministère des affaires étrangères, membre de l'institut de France, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

Son Excellence M. Marcellin Pellet, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République Française à La Haye.

Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des mers, Empereur des Indes :

Son Excellence the Right Honourable Sir Edward Fry, G. C. B., membre du conseil privé, Son ambassadeur extraordinaire, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

Son Excellence the Right Honourable Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., membre du conseil privé, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

Son Excellence the Right Honourable Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., membre du conseil privé, ancien président de l'institut de droit international ;

Son Excellence Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi des Hellènes :

Son Excellence M. Cléon Rizo Rangabé, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin ;

M. Georges Streit, professeur de droit international à l'université d'Athènes, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Guatémala :

M. José Tible Machado, chargé d'affaires de la République à La Haye et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

M. Enrique Gómez Carillo, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Le Président de la République d'Haïti :

Son Excellence M. Jean Joseph Dalbémar, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. J. N. Léger, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington ;

M. Pierre Hudicourt, ancien professeur de droit international public, avocat au barreau de Port-au-Prince.

Sa Majesté le Roi d'Italie :

Son Excellence le comte Joseph Torrielli Brusati di Vergano, sénateur du Royaume, ambassadeur de Sa Majesté le Roi à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage, président de la délégation italienne;

Son Excellence M. le commandeur Guido Pompilj, député au parlement, sous-secrétaire d'état au ministère royal des affaires étrangères;

M. le commandeur Guido Fusinato, conseiller d'état, député au parlement, ancien ministre de l'instruction.

Sa Majesté l'Empereur du Japon :

Son Excellence M. Keiroku Tsudzuki, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire ;

Son Excellence M. Aimaro Sato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau :

Son Excellence M. Eyschen, Son ministre d'état, président du gouvernement grand-ducal ;

M. le comte de Villers, chargé d'affaires du Grand-Duché à Berlin.

Le Président des États-Unis mexicains :

Son Excellence M. Gonzalo A. Esteva, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome;

Son Excellence M. Sebastian B. de Mier, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. Francisco L. de la Barra, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Bruxelles et à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Norvège :

Son Excellence M. Francis Hagerup, ancien président du conseil, ancien professeur de droit, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye et à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Panama :

M. Belisario Porras.

Le Président de la République du Paraguay :

Son Excellence M. Eusebio Machaïn, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

M. le comte G. Du Monceau de Bergendal, consul de la République à Bruxelles.

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas :

M. W. H. de Beaufort, Son ancien ministre des affaires étrangères, membre de la seconde chambre des états-généraux;

Son Excellence M. T. M. C. Asser, Son ministre d'état, membre du conseil d'état, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence le jonkheer J. C. C. den Beer Poortugael, lieutenant général en retraite, ancien ministre de la guerre, membre du conseil d'état;

Son Excellence le jonkheer J. A. Röell, Son aide de camp en service extraordinaire, vice-amiral en retraite, ancien ministre de la marine;

M. J. A. Loeff, Son ancien ministre de la justice, membre de la seconde chambre des états-généraux.

Le Président de la République du Pérou :

Son Excellence M. Carlos G. Candamo, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté Impériale le Schah de Perse :

Son Excellence Samad Khan Momtazos Saltaneh, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Roumanie :

Son Excellence M. Alexandre Beldiman, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

Son Excellence M. Edgar Mavrocordato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Le Président de la République du Salvador :

M. Pedro I. Mathieu, chargé d'affaires de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Santiago Perez Triana, chargé d'affaires de la République à Londres.

Sa Majesté le Roi de Serbie :

Son Excellence M. Sava Grouïtch, général, président du conseil d'état;

Son Excellence M. Milovan Milovanovitch, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

Son Excellence M. Michel Militchevitch, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres et à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Siam :

Mom Chatidej Udom, major général ;

M. C. Corragioni d'Orelli, Son conseiller de légation ;

Luang Bhuvanarth Narübal, capitaine.

Le Conseil fédéral suisse :

Son Excellence M. Gaston Carlin, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la Confédération suisse à Londres et à La Haye ;

M. Eugène Borel, colonel d'état-major général, professeur à l'université de Genève ;

M. Max Huber, professeur de droit à l'université de Zurich.

Sa Majesté l'Empereur des Ottomans :

Son Excellence Turkhan Pacha, Son ambassadeur extraordinaire, ministre de l'evkaf;

Son Excellence Rechid Bey, Son ambassadeur à Rome ;

Son Excellence Mehemmed Pacha, vice-amiral.

Le Président de la République Orientale de l'Uruguay :

Son Excellence M. José Batlle y Ordoñez, ancien président de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Juan P. Castro, ancien président du sénat, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des États-Unis de Vénézuéla :

M. José Gil Fortoul, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Lesquels, après avoir déposé leurs pleins pouvoirs trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes :

Article premier.

Il est interdit :

1° de placer des mines automatiques de contact non amarrées, à moins qu'elles ne soient construites de manière à devenir inoffensives une heure au maximum après que celui qui les a placées en aura perdu le contrôle;

2° de placer des mines automatiques de contact amarrées qui ne deviennent pas inoffensives dès qu'elles auront rompu leurs amarres;

3° d'employer des torpilles qui ne deviennent pas inoffensives lorsqu'elles auront manqué leur but.

Article 2.

Il est interdit de placer des mines automatiques de contact devant les côtes et les ports de l'adversaire, dans le seul but d'intercepter la navigation de commerce.

Article 3.

Lorsque les mines automatiques de contact amarrées sont employées, toutes les précautions possibles doivent être prises pour la sécurité de la navigation pacifique.

Les belligérants s'engagent à pourvoir, dans la mesure du possible, à ce que ces mines deviennent inoffensives après un laps de temps illimité et, dans le cas où elles cesseraient d'être surveillées, à signaler les régions dangereuses, aussitôt que les exigences militaires le permettront, par un avis à la navigation qui devra être aussi communiqué aux Gouvernements par la voie diplomatique.

ARTICLE 4.

Toute Puissance neutre qui place des mines automatiques de contact devant ses côtes, doit observer les mêmes règles et prendre les mêmes précautions que celles qui sont imposées aux belligérants.

La Puissance neutre doit faire connaître à la navigation, par un avis préalable, les régions où seront mouillées des mines automatiques de contact. Cet avis devra être communiqué d'urgence aux Gouvernements par voie diplomatique.

ARTICLE 5.

A la fin de la guerre, les Puissances contractantes s'engagent à faire tout ce qui dépend d'elles pour enlever, chacune de son côté, les mines qu'elles ont placées.

Quant aux mines automatiques de contact amarrées que l'un des belligérants aurait posées le long des côtes de l'autre, l'emplacement en sera notifié à l'autre partie par la Puissance qui les a posées, et chaque Puissance devra procéder dans le plus bref délai à l'enlèvement des mines qui se trouvent dans ses eaux.

ARTICLE 6.

Les Puissances contractantes qui ne disposent pas encore de mines perfectionnées telles qu'elles sont prévues dans la présente Convention et qui, par conséquent, ne sauraient actuellement se conformer aux règles établies dans les articles 1 et 3 s'engagent à transformer, aussitôt que possible, leur matériel de mines, afin qu'il réponde aux prescriptions susmentionnées.

ARTICLE 7.

Les dispositions de la présente Convention ne sont applicables qu'entre les Puissances contractantes et seulement si les belligérants sont tous parties à la Convention.

ARTICLE 8.

La présente Convention sera ratifiée aussitôt que possible.

Les ratifications seront déposées à La Haye.

Le premier dépôt de ratifications sera constaté par un procès-verbal signé par les représentants des Puissances qui y prennent part et par le Ministre des Affaires Étrangères des Pays-Bas.

Les dépôts ultérieurs de ratifications se feront au moyen d'une notification écrite, adressée au Gouvernement des Pays-Bas et accompagnée de l'instrument de ratification.

Copie certifiée conforme du procès-verbal relatif au premier dépôt de ratifications, des notifications mentionnées à l'alinéa précédent, ainsi que

des instruments de ratification, sera immédiatement remise, par les soins du Gouvernement des Pays-Bas et par la voie diplomatique, aux Puissances conviées à la Deuxième Conférence de la Paix, ainsi qu'aux autres Puissances qui auront adhéré à la Convention. Dans les cas visés par l'alinéa précédent, ledit Gouvernement leur fera connaître en même temps la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 9.

Les Puissances non signataires sont admises à adhérer à la présente Convention.

La Puissance qui désire adhérer notifie par écrit son intention au Gouvernement des Pays-Bas en lui transmettant l'acte d'adhésion, qui sera déposé dans les archives dudit Gouvernement.

Ce Gouvernement transmettra immédiatement à toutes les autres Puissances copie certifiée conforme de la notification ainsi que de l'acte d'adhésion, en indiquant la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 10.

La présente Convention produira effet pour les Puissances qui auront participé au premier dépôt de ratifications, soixante jours après la date du procès-verbal de ce dépôt, et pour les Puissances qui ratifieront ultérieurement ou qui adhéreront, soixante jours après que la notification de leur ratification ou de leur adhésion aura été reçue par le Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 11.

La présente Convention aura une durée de sept ans à partir du soixantième jour après la date du dépôt de ratifications.

Sauf dénonciation, elle continuera d'être en vigueur après l'expiration de ce délai.

La dénonciation sera notifiée par écrit au Gouvernement des Pays-Bas, qui communiquera immédiatement copie certifiée conforme de la notification à toutes les Puissances, en leur faisant savoir la date à laquelle il l'a reçue.

La dénonciation ne produira ses effets qu'à l'égard de la Puissance qui l'aura notifiée et six mois après que la notification en sera parvenue au Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 12.

Les Puissances contractantes s'engagent à reprendre la question de l'emploi des mines automatiques de contact six mois avant l'expiration du terme prévu par l'alinéa premier de l'article précédent, au cas où elle n'aurait pas

été reprise et résolue à une date antérieure par la troisième Conférence de la Paix.

Si les Puissances contractantes concluent une nouvelle Convention relative à l'emploi des mines, dès son entrée en vigueur, la présente Convention cessera d'être applicable.

ARTICLE 13.

Un registre tenu par le Ministère des Affaires Étrangères des Pays-Bas indiquera la date du dépôt de ratifications effectué en vertu de l'article 8, alinéas 3 et 4, ainsi que la date à laquelle auront été reçues les notifications d'adhésion (article 9, alinéa 2) ou de dénonciation (article 11, alinéa 3).

Chaque Puissance contractante est admise à prendre connaissance de ce registre et à en demander des extraits certifiés conformes.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont revêtu la présente Convention de leurs signatures.

Fait à La Haye, le dix-huit octobre mil neuf cent sept, en un seul exemplaire qui restera exposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas et dont des copies, certifiées conformes, seront remises par la voie diplomatique aux Puissances qui ont été conviées à la Deuxième Conférence de la Paix.

1. *Pour l'Allemagne*	MARSCHALL. KRIEGE.	Sous réserve de l'article 2.
2. *Pour les États-Unis d'Amérique.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.	
3. *Pour l'Argentine*	ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÓEZ LARRETA.	
4. *Pour l'Autriche-Hongrie* . .	MÉREY. Bon MACCHIO.	
5. *Pour la Belgique*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.	

6. *Pour la Bolivie*	CLAUDIO PINILLA.	
7. *Pour le Brésil*	RUY BARBOSA. E. LISBÔA.	
8. *Pour la Bulgarie*	Général-Major VINAROFF. Iv. KARANDJOULOFF.	
9. *Pour le Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.	
10. *Pour la Chine.*		
11. *Pour la Colombie*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.	
12. *Pour la République de Cuba* .	ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. GONZALO DE QUESADA. MANUEL SANGUILY.	
13. *Pour le Danemark*	A. VEDEL.	
14. *Pour la République Dominicaine.*	dr. HENRIQUEZ Y CARVAJAL. APOLINAR TEJERA.	Avec réserve sur l'alinéa premier de l'article premier.
15. *Pour l'Équateur*	VICTOR M. RENDON. E. DORN Y DE ALSÚA.	
16. *Pour l'Espagne.*		
17. *Pour la France*	MARCELLIN PELLET.	Sous réserve de l'article 2.
18. *Pour la Grande-Bretagne* . .	EDW. FRY. ERNEST SATOW. REAY. HENRY HOWARD.	Sous réserve de la déclaration suivante : « En apposant leurs signatures à cette Convention, les Plénipotentiaires Britanniques déclarent que le simple fait que la dite Convention ne défend pas tel acte ou tel procédé, ne doit pas être considéré comme privant le Gouvernement de Sa Majesté Britannique du droit de contester la légalité du dit acte ou procédé. »

19. *Pour la Grèce* . . . . . { Cléon Rizo Rangabé. / Georges Stréit.

20. *Pour le Guatémala*. . . . José Tible Machado.

21. *Pour le Haïti* . . . . . { Dalbémar Jn Joseph. / J. N. Léger. / Pierre Hudicourt.

22. *Pour l'Italie*. . . . . { Pompilj. / G. Fusinato.

23. *Pour le Japon* . . . . . Aimaro Sato.

24. *Pour le Luxembourg* . . . { Eyschen. / Cte de Villers.

25. *Pour le Mexique* . . . . { G. A Esteva. / S B de Mier / F. L. de la Barra

26. *Pour le Monténégro.*

27. *Pour le Nicaragua.*

28. *Pour la Norvège* . . . . F. Hagerup.

29. *Pour le Panama* . . . . . B. Porras.

30. *Pour le Paraguay* . . . . G. Du Monceau.

31. *Pour les Pays-Bas*. . . . { W. H. de Beaufort. / T. M. C. Asser. / den Beer Poortugael. / J. A. Röell. / J. A. Loeff.

32. *Pour le Pérou* . . . . . C. G. Candamo.

33. *Pour la Perse* . . . . . { Momtazos-Saltaneh M. Samad Khan. / Sadigh ul Mulk M. Ahmed Khan.

34. *Pour le Portugal.*

35. *Pour la Roumanie* . . . . EDG. MAVROCORDATO.

36. *Pour la Russie.*

37. *Pour le Salvador* . . . . P. J. MATHIEU.
S. PEREZ TRIANA.

38. *Pour la Serbie* . . . . . S. GROUÏTCH.
M. G. MILOVANOVITCH.
M. G. MILITCHEVITCH.

39. *Pour le Siam* . . . . . MOM CHATIDEJ UDOM.
C. CORRAGIONI D'ORELLI. } Sous réserve de l'article 1, alinéa 1.
LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.

40. *Pour la Suède.*

41. *Pour la Suisse* . . . . . CARLIN.

42. *Pour la Turquie* . . . . TURKHAN. } Sous réserve des déclarations consignées au procès-verbal de la huitième séance plénière de la Conférence du 9 octobre 1907.

43. *Pour l'Uruguay* . . . . JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.

44. *Pour le Vénézuéla* . . . . J. GIL FORTOUL.

CONVENTION

CONCERNANT

LE BOMBARDEMENT PAR LES FORCES NAVALES EN TEMPS DE GUERRE

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse; le Président des États-Unis d'Amérique; le Président de la République Argentine; Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie; Sa Majesté le Roi des Belges; le Président de la République de Bolivie; le Président de la République des États-Unis du Brésil; Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie; le Président de la République de Chili; le Président de la République de Colombie; le Gouverneur provisoire de la République de Cuba; Sa Majesté le Roi de Danemark; le Président de la République Dominicaine; le Président de la République de l'Équateur; le Président de la République Française; Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires britanniques au delà des mers, Empereur des Indes; Sa Majesté le Roi des Hellènes; le Président de la République de Guatémala; le Président de la République d'Haïti; Sa Majesté le Roi d'Italie; Sa Majesté l'Empereur du Japon; Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau; le Président des États-Unis mexicains; Son Altesse Royale le Prince de Monténégro; Sa Majesté le Roi de Norvège; le Président de la République de Panama; le Président de la République du Paraguay; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République du Pérou; Sa Majesté Impériale le Schah de Perse; Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc.; Sa Majesté le Roi de Roumanie; Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies; le Président de la République du Salvador; Sa Majesté le Roi de Serbie; Sa Majesté le Roi de

Siam; Sa Majesté le Roi de Suède; le Conseil fédéral suisse; Sa Majesté l'Empereur des Ottomans; le Président de la République orientale de l'Uruguay; le Président des États-Unis de Vénézuéla :

Animés du désir de réaliser le vœu exprimé par la Première Conférence de la Paix, concernant le bombardement, par des forces navales, de ports, villes et villages non défendus ;

Considérant qu'il importe de soumettre les bombardements par des forces navales à des dispositions générales qui garantissent les droits des habitants et assurent la conservation des principaux édifices, en étendant à cette opération de guerre, dans la mesure du possible, les principes du Règlement de 1899 sur les lois et coutumes de la guerre sur terre ;

S'inspirant ainsi du désir de servir les intérêts de l'humanité et de diminuer les rigueurs et les désastres de la guerre ;

Ont résolu de conclure une Convention à cet effet et ont, en conséquence, nommé pour Leurs Plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse :

Son Excellence le baron Marschall de Bieberstein, Son ministre d'État, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Constantinople;

M. le Dr Johannes Kriege, Son envoyé en mission extraordinaire à la présente Conférence, Son conseiller intime de légation et jurisconsulte au ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des États-Unis d'Amérique :

Son Excellence M. Joseph H. Choate, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. Horace Porter, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. Uriah M. Rose, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. David Jayne Hill, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à La Haye;

M. Charles S. Sperry, contre-amiral, ministre plénipotentiaire;

M. Georges B. Davis, général de brigade, chef de la justice militaire de l'armée fédérale, ministre plénipotentiaire;

M. William I. Buchanan, ministre plénipotentiaire;

Le Président de la République Argentine :

Son Excellence M. Roque Saenz Peña, ancien ministre des affaires étrangères, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Luis M. Drago, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, député national, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Carlos Rodriguez Larreta, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie :

Son Excellence M. Gaëtan Mérey de Kapos-Mére, Son conseiller intime, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le baron Charles de Macchio, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Athènes.

Sa Majesté le Roi des Belges :

Son Excellence M. Beernaert, Son ministre d'état, membre de la chambre des représentants, membre de l'institut de France et des académies royales de Belgique et de Roumanie, membre d'honneur de l'institut de droit international, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. J. Van den Heuvel, Son ministre d'État, ancien ministre de la justice;

Son Excellence M. le baron Guillaume, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye, membre de l'académie royale de Roumanie.

Le Président de la République de Bolivie :

Son Excellence M. Claudio Pinilla, ministre des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Fernando E. Guachalla, ministre plénipotentiaire à Londres.

Le Président de la République des États-Unis du Brésil :

Son Excellence M. Ruy Barbosa, ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Eduardo F. S. dos Santos Lisbôa, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie :

M. Vrban Vinaroff, général-major de l'état-major, Son général à la suite;

M. Ivan Karandjouloff, procureur général de la cour de cassation.

Le Président de la République de Chili :

Son Excellence M. Domingo Gana, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Londres;

Son Excellence M. Augusto Matte, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Berlin;

Son Excellence M. Carlos Concha, ancien ministre de la guerre, ancien président de la chambre des députés, ancien envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Buenos-Ayres.

Le Président de la République de Colombie :

M. Jorge Holguin, général;

M. Santiago Pérez Triana;

Son Excellence M. Marceliano Vargas, général, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris.

Le Gouverneur Provisoire de la République de Cuba :

M. Antonio Sanchez de Bustamante, professeur de droit international à l'université de La Havane, sénateur de la République;

Son Excellence M. Gonzalo de Quesada y Aróstegui, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. Manuel Sanguily, ancien directeur de l'institut d'enseignement secondaire de La Havane, sénateur de la République.

Sa Majesté le Roi de Danemark :

Son Excellence M. Constantin Brun, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Washington;

M. Christian Frederik Scheller, contre-amiral;

M. Axel Vedel, Son chambellan, chef de section au ministère royal des affaires étrangères.

Le Président de la République Dominicaine :

M. Francisco Henriquez y Carvajal, ancien secrétaire d'État au ministère des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Apolinar Tejera, recteur de l'institut professionnel de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de l'Équateur :

Son Excellence M. Victor Rendón, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Madrid;

M. Enrique Dorn y de Alsúa, chargé d'affaires.

Le Président de la République française :

Son Excellence M. Léon Bourgeois, ambassadeur extraordinaire de la République, sénateur, ancien président du conseil des ministres, ancien ministre des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. le baron d'Estournelles de Constant, sénateur, ministre plénipotentiaire de première classe, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Louis Renault, professeur à la faculté de droit à l'université de Paris, ministre plénipotentiaire honoraire, jurisconsulte du ministère des affaires étrangères, membre de l'institut de France, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Marcellin Pellet, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République française à La Haye.

Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des mers, Empereur des Indes :

Son Excellence the Right Honourable Sir Edward Fry, G. C. B., membre du conseil privé, Son ambassadeur extraordinaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., membre du conseil privé, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., membre du conseil privé, ancien président de l'institut de droit international;

Son Excellence Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi des Hellènes :

Son Excellence M. Cléon Rizo Rangabé, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

M. Georges Streit, professeur de droit international à l'université d'Athènes, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Guatémala :

M. José Tible Machado, chargé d'affaires de la République à La Haye et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

M. Enrique Gómez Carillo, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Le Président de la République d'Haïti :

Son Excellence M. Jean Joseph Dalbémar, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris ;

Son Excellence M. J. N. Léger, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington ;

M. Pierre Hudicourt, ancien professeur de droit international public, avocat au barreau de Port-au-Prince.

Sa Majesté le Roi d'Italie :

Son Excellence le Comte Joseph Tornielli Brusati Di Vergano, sénateur du Royaume, ambassadeur de Sa Majesté le Roi à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage, président de la délégation italienne ;

Son Excellence M. le commandeur Guido Pompilj, député au parlement, sous-secrétaire d'état au ministère royal des affaires étrangères ;

M. le commandeur Guido Fusinato, conseiller d'état, député au parlement, ancien ministre de l'instruction.

Sa Majesté l'Empereur du Japon :

Son Excellence M. Keiroku Tsudzuki, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire ;

Son Excellence M. Aimaro Sato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau :

Son Excellence M. Eyschen, Son ministre d'état, président du gouvernement grand-ducal ;

M. le comte de Villers, chargé d'affaires du Grand-Duché à Berlin.

Le Président des États-Unis mexicains :

Son Excellence M. Gonzalo A. Esteva, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome ;

Son Excellence M. Sebastian B. de Mier, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris ;

Son Excellence M. Francisco L. de la Barra, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Bruxelles et à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Monténégro :

Son Excellence M. NELIDOW, conseiller privé impérial actuel, ambassadeur de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à Paris;

Son Excellence M. DE MARTENS, conseiller privé impérial, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères de Russie;

Son Excellence M. TCHARYKOW, conseiller d'état impérial actuel, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Norvège :

Son Excellence M. FRANCIS HAGERUP, ancien président du conseil, ancien professeur de droit, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye et à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Panama :

M. BELISARIO PORRAS.

Le Président de la République du Paraguay :

Son Excellence M. EUSEBIO MACHAÏN, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

M. le comte G. DU MONCEAU DE BERGENDAL, consul de la République à Bruxelles.

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas :

M. W. H. DE BEAUFORT, Son ancien ministre des affaires étrangères, membre de la seconde chambre des états-généraux;

Son Excellence M. T. M. C. ASSER, Son ministre d'état, membre du conseil d'état, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence le jonkheer J. C. C. DEN BEER POORTUGAEL, lieutenant général en retraite, ancien ministre de la guerre, membre du conseil d'état;

Son Excellence le jonkheer J. A. RÖELL, Son aide de camp en service extraordinaire, vice-amiral en retraite, ancien ministre de la marine;

M. J. A. LOEFF, Son ancien ministre de la justice, membre de la seconde chambre des états-généraux.

Le Président de la République du Pérou :

Son Excellence M. CARLOS G. CANDAMO, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté Impériale le Schah de Perse :

Son Excellence Samad Khan Momtazos Saltaneh, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc. :

Son Excellence M. le marquis de Soveral, Son conseiller d'état, pair du Royaume, ancien ministre des affaires étrangères, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le comte de Selir, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye;

Son Excellence M. Alberto d'Oliveira, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berne.

Sa Majesté le Roi de Roumanie :

Son Excellence M. Alexandre Beldiman, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

Son Excellence M. Edgar Mavrocordato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies :

Son Excellence M. Nelidow, Son conseiller privé actuel, Son ambassadeur à Paris;

Son Excellence M. de Martens, Son conseiller privé, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Tcharykow, Son conseiller d'état actuel, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Le Président de la République du Salvador :

M. Pedro I. Matheu, chargé d'affaires de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Santiago Perez Triana, chargé d'affaires de la République à Londres.

Sa Majesté le Roi de Serbie :

Son Excellence M. Sava Grouïtch, général, président du conseil d'état;

Son Excellence M. Milovan Milovanovitch, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Michel Militchevitch, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres et à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Siam :

Mom Chatidej Udom, major général;

M. C. Corragioni d'Orelli, Son conseiller de légation ;

Luang Bhuvanarth Narübal, capitaine.

Sa Majesté le Roi de Suède, des Goths et des Vendes :

Son Excellence M. Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Son ancien ministre de la justice, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

M. Johannes Hellner, Son ancien ministre sans portefeuille, ancien membre de la cour suprême de Suède, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Conseil fédéral suisse :

Son Excellence M. Gaston Carlin, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la Confédération suisse à Londres et à La Haye;

M. Eugène Borel, colonel d'état-major général, professeur à l'université de Genève ;

M. Max Huber, professeur de droit à l'université de Zurich.

Sa Majesté l'Empereur des Ottomans :

Son Excellence Turkhan Pacha, Son ambassadeur extraordinaire, ministre de l'evkaf ;

Son Excellence Rechid Bey, Son ambassadeur à Rome ;

Son Excellence Mehemmed Pacha, vice-amiral.

Le Président de la République orientale de l'Uruguay :

Son Excellence M. José Batlle y Ordoñez, ancien président de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

Son Excellence M. Juan P. Castro, ancien président du sénat, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des États-Unis de Vénézuéla :

M. José Gil Fortoul, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Lesquels, après avoir déposé leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes :

CHAPITRE I.

Du bombardement des ports, villes, villages, habitations ou bâtiments non défendus.

Article premier.

Il est interdit de bombarder, par des forces navales, des ports, villes, villages, habitations ou bâtiments qui ne sont pas défendus.

Une localité ne peut pas être bombardée à raison du seul fait que, devant son port, se trouvent mouillées des mines sous-marines automatiques de contact.

Article 2.

Toutefois, ne sont pas compris dans cette interdiction les ouvrages militaires, établissements militaires ou navals, dépôts d'armes ou de matériel de guerre, ateliers et installations propres à être utilisés pour les besoins de la flotte ou de l'armée ennemie, et les navires de guerre se trouvant dans le port. Le commandant d'une force navale pourra, après sommation avec délai raisonnable, les détruire par le canon, si tout autre moyen est impossible et lorsque les autorités locales n'auront pas procédé à cette destruction dans le délai fixé.

Il n'encourt aucune responsabilité dans ce cas pour les dommages involontaires qui pourraient être occasionnés par le bombardement.

Si des nécessités militaires, exigeant une action immédiate, ne permettaient pas d'accorder de délai, il reste entendu que l'interdiction de bombarder la ville non défendue subsiste comme dans le cas énoncé dans l'alinéa 1er et que le commandant prendra toutes les dispositions voulues pour qu'il en résulte, pour cette ville, le moins d'inconvénients possible.

Article 3.

Il peut, après notification expresse, être procédé au bombardement des ports, villes, villages, habitations ou bâtiments non défendus, si les autorités locales, mises en demeure par une sommation formelle, refusent d'obtempérer à des réquisitions de vivres ou d'approvisionnements nécessaires au besoin présent de la force navale qui se trouve devant la localité.

Ces réquisitions seront en rapport avec les ressources de la localité. Elles

ne seront réclamées qu'avec l'autorisation du commandant de ladite force navale et elles seront, autant que possible, payées au comptant ; sinon elles seront constatées par des reçus.

ARTICLE 4.

Est interdit le bombardement, pour le non-paiement des contributions en argent, des ports, villes, villages, habitations ou bâtiments non défendus.

CHAPITRE II.

Dispositions générales.

ARTICLE 5.

Dans le bombardement par des forces navales, toutes les mesures nécessaires doivent être prises par le commandant pour épargner, autant que possible, les édifices consacrés aux cultes, aux arts, aux sciences et à la bienfaisance, les monuments historiques, les hôpitaux et les lieux de rassemblement de malades ou de blessés, à condition qu'ils ne soient pas employés en même temps à un but militaire.

Le devoir des habitants est de désigner ces monuments, ces édifices ou lieux de rassemblement, par des signes visibles, qui consisteront en grands panneaux rectangulaires rigides, partagés, suivant une des diagonales, en deux triangles de couleur, noire en haut et blanche en bas.

ARTICLE 6.

Sauf le cas où les exigences militaires ne le permettraient pas, le commandant de la force navale assaillante doit, avant d'entreprendre le bombardement, faire tout ce qui dépend de lui pour avertir les autorités.

ARTICLE 7.

Il est interdit de livrer au pillage une ville ou localité même prise d'assaut.

CHAPITRE III.

Dispositions finales.

ARTICLE 8.

Les dispositions de la présente Convention ne sont applicables qu'entre les Puissances contractantes et seulement si les belligérants sont tous parties à la Convention.

ARTICLE 9.

La présente Convention sera ratifiée aussitôt que possible.

Les ratifications seront déposées à La Haye.

Le premier dépôt des ratifications sera constaté par un procès-verbal signé par les représentants des Puissances qui y prennent part et par le Ministre des Affaires Étrangères des Pays-Bas.

Les dépôts ultérieurs de ratifications se feront au moyen d'une notification écrite, adressée au Gouvernement des Pays-Bas et accompagnée de l'instrument de ratification.

Copie certifiée conforme du procès-verbal relatif au premier dépôt de ratifications, des notifications mentionnées à l'alinéa précédent, ainsi que des instruments de ratification, sera immédiatement remise, par les soins du Gouvernement des Pays-Bas et par la voie diplomatique, aux Puissances conviées à la Deuxième Conférence de la Paix, ainsi qu'aux autres Puissances qui auront adhéré à la Convention. Dans les cas visés par l'alinéa précédent, ledit Gouvernement leur fera connaître en même temps la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 10.

Les Puissances non signataires sont admises à adhérer à la présente Convention.

La Puissance qui désire adhérer notifie par écrit son intention au Gouvernement des Pays-Bas en lui transmettant l'acte d'adhésion qui sera déposé dans les archives dudit Gouvernement.

Ce Gouvernement transmettra immédiatement à toutes les autres Puissances copie certifiée conforme de la notification ainsi que de l'acte d'adhésion, en indiquant la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 11.

La présente Convention produira effet, pour les Puissances qui auront participé au premier dépôt de ratifications, soixante jours après la date du procès-verbal de ce dépôt et, pour les Puissances qui ratifieront ultérieurement ou qui adhéreront, soixante jours après que la notification de leur ratification ou de leur adhésion aura été reçue par le Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 12.

S'il arrivait qu'une des Puissances contractantes voulût dénoncer la présente Convention, la dénonciation sera notifiée par écrit au Gouvernement des Pays-Bas qui communiquera immédiatement copie certifiée conforme de

la notification à toutes les autres Puissances en leur faisant savoir la date à laquelle il l'a reçue.

La dénonciation ne produira ses effets qu'à l'égard de la Puissance qui l'aura notifiée et un an après que la notification en sera parvenue au Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 13.

Un registre tenu par le Ministère des Affaires Étrangères des Pays-Bas indiquera la date du dépôt de ratifications effectué en vertu de l'article 9, alinéas 3 et 4, ainsi que la date à laquelle auront été reçues les notifications d'adhésion (art. 10, alinéa 2) ou de dénonciation (art. 12, alinéa 1).

Chaque Puissance contractante est admise à prendre connaissance de ce registre et à en demander des extraits certifiés conformes.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont revêtu la présente Convention de leurs signatures.

Fait à La Haye, le dix-huit octobre mil neuf cent sept, en un seul exemplaire qui restera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas et dont les copies, certifiées conformes, seront remises par la voie diplomatique aux Puissances qui ont été conviées à la Deuxième Conférence de la Paix.

1. *Pour l'Allemagne*	MARSCHALL. KRIEGE.	Sous réserve de l'article 1, alinéa 2.
2. *Pour les États-Unis d'Amérique.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.	
3. *Pour l'Argentine*	ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.	
4. *Pour l'Autriche-Hongrie* . .	MÉREY. Bon MACCHIO.	
5. *Pour la Belgique*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.	

6. *Pour la Bolivie*	CLAUDIO PINILLA.	
7. *Pour le Brésil*	RUY BARBOSA. E. LISBÔA.	
8. *Pour la Bulgarie*	Général-Major VINAROFF. IV. KARANDJOULOFF.	
9. *Pour le Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.	Sous la réserve de l'article 3 formulée dans la quatrième séance plénière du 17 août.
10. *Pour la Chine.*		
11. *Pour la Colombie*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.	
12. *Pour la République de Cuba* .	ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. GONZALO DE QUESADA. MANUEL SANGUILY.	
13. *Pour le Danemark*	C. BRUN.	
14. *Pour la République Dominicaine.*	dr. HENRIQUEZ Y CARVAJAL. APOLINAR TEJERA.	
15. *Pour l'Équateur*	VICTOR M. RENDÓN. E. DORN Y DE ALSÚA.	
16. *Pour l'Espagne.*		
17. *Pour la France*	MARCELLIN PELLET.	Sous réserve du deuxième alinéa de l'article 1.
18. *Pour la Grande-Bretagne* . .	EDW. FRY. ERNEST SATOW. REAY. HENRY HOWARD.	Sous réserve du second alinéa de l'article 1.
19. *Pour la Grèce*	CLÉON RIZO RANGABÉ. GEORGES STREIT.	

20. *Pour le Guatémala*	José Tible Machado.	
21. *Pour le Haïti*	Dalbémar Jn Joseph. J. N. Léger. Pierre Hudicourt.	
22. *Pour l'Italie.*	Pompilj. G. Fusinato.	
23. *Pour le Japon*	Aimaro Sato.	Avec réserve de l'alinéa 2 de l'article premier.
24. *Pour le Luxembourg* . . .	Eyschen. Cte de Villers.	
25. *Pour le Mexique*	G. A. Esteva. S. B. de Mier. F. L. de la Barra.	
26. *Pour le Monténégro.* . . .	Nelidow. Martens. N. Tcharykow.	
27. *Pour le Nicaragua.*		
28. *Pour la Norvège*	F. Hagerup.	
29. *Pour le Panama*	B. Porras.	
30. *Pour le Paraguay*	G. Du Monceau.	
31. *Pour les Pays-Bas.* . . .	W. H. de Beaufort. T. M. C. Asser. den Beer Poortugael. J. A. Röell. J. A. Loeff.	
32. *Pour le Pérou*	C. G. Candamo.	
33. *Pour la Perse*	Momtazos-Saltaneh M. Samad Khan. Sadigh ul Mulk M. Ahmed Khan.	

34. *Pour le Portugal* . . . . . ALBERTO D'OLIVEIRA.

35. *Pour la Roumanie* . . . . . EDG. MAVROCORDATO.

36. *Pour la Russie* . . . . . NELIDOW.
MARTENS.
N. TCHARYKOW.

37. *Pour le Salvador* . . . . . P. J. MATHEU.
S. PEREZ TRIANA.

38. *Pour la Serbie* . . . . . S. GROUÏTCH.
M. G. MILOVANOVITCH.
M. G. MILITCHEVITCH.

39. *Pour le Siam* . . . . . MOM CHATIDEJ UDOM.
C. CORRAGIONI D'ORELLI.
LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.

40. *Pour la Suède* . . . . . K. H. L. HAMMARSKJÖLD.
JOH. HELLNER.

41. *Pour la Suisse* . . . . . CARLIN

42. *Pour la Turquie* . . . . . TURKHAN.

43. *Pour l'Uruguay* . . . . . JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.

44. *Pour le Vénézuéla* . . . . . J. GIL FORTOUL.

CONVENTION

POUR

L'ADAPTATION A LA GUERRE MARITIME DES PRINCIPES DE LA CONVENTION DE GENÈVE

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse; le Président des États-Unis d'Amérique; le Président de la République Argentine; Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie; Sa Majesté le Roi des Belges; le Président de la République de Bolivie; le Président de la République des États-Unis du Brésil; Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie; le Président de la République de Chili; Sa Majesté l'Empereur de Chine; le Président de la République de Colombie; le Gouverneur provisoire de la République de Cuba; Sa Majesté le Roi de Danemark; le Président de la République Dominicaine; le Président de la République de l'Équateur; Sa Majesté le Roi d'Espagne; le Président de la République Française; Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des mers, Empereur des Indes; Sa Majesté le Roi des Hellènes; le Président de la République de Guatémala; le Président de la République d'Haïti; Sa Majesté le Roi d'Italie; Sa Majesté l'Empereur du Japon; Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau; le Président des États-Unis Mexicains; Son Altesse Royale le Prince de Monténégro; Sa Majesté le Roi de Norvège; le Président de la République de Panama; le Président de la République du Paraguay; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République du Pérou; Sa Majesté Impériale le Schah de Perse; Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc.; Sa Majesté le Roi de Roumanie; Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies;

le Président de la République du Salvador; Sa Majesté le Roi de Serbie; Sa Majesté le Roi de Siam; Sa Majesté le Roi de Suède; le Conseil fédéral suisse; Sa Majesté l'Empereur des Ottomans; le Président de la République Orientale de l'Uruguay; le Président des États-Unis de Vénézuéla :

Également animés du désir de diminuer, autant qu'il dépend d'eux, les maux inséparables de la guerre;

Et voulant, dans ce but, adapter à la guerre maritime les principes de la Convention de Genève du 6 juillet 1906;

Ont résolu de conclure une Convention à l'effet de reviser la Convention du 29 juillet 1899 relative à la même matière et ont nommé pour Leurs Plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse :

Son Excellence le baron MARSCHALL DE BIEBERSTEIN, Son ministre d'état, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Constantinople;

M. le dr. JOHANNES KRIEGE, Son envoyé en mission extraordinaire à la présente Conférence, Son conseiller intime de légation et jurisconsulte au ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des États-Unis d'Amérique :

Son Excellence M. JOSEPH H. CHOATE, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M HORACE PORTER, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. URIAH M. ROSE, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. DAVID JAYNE HILL, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à La Haye;

M. CHARLES S. SPERRY, contre-amiral, ministre plénipotentiaire;

M. GEORGES B. DAVIS, général de brigade, chef de la justice militaire de l'armée fédérale, ministre plénipotentiaire;

M. WILLIAM I. BUCHANAN, ministre plénipotentiaire.

Le Président de la République Argentine :

Son Excellence M. ROQUE SAENZ PEÑA, ancien ministre des affaires étrangères, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. LUIS M. DRAGO, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, député national, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Carlos Rodriguez Larreta, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie :

Son Excellence M. Gaëtan Mérey de Kapos-Mére, Son conseiller intime, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le baron Charles de Macchio, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Athènes.

Sa Majesté le Roi des Belges :

Son Excellence M. Beernaert, Son ministre d'état, membre de la chambre des représentants, membre de l'institut de France et des académies royales de Belgique et de Roumanie, membre d'honneur de l'institut de droit international, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. J. Van den Heuvel, Son ministre d'état, ancien ministre de la justice;

Son Excellence M. le baron Guillaume, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye, membre de l'académie royale de Roumanie.

Le Président de la République de Bolivie :

Son Excellence M. Claudio Pinilla, ministre des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Fernando E. Guachalla, ministre plénipotentiaire à Londres.

Le Président de la République des États-Unis du Brésil :

Son Excellence M. Ruy Barbosa, ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Eduardo F. S. dos Santos Lisbôa, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie :

M. Vrban Vinaroff, général-major de l'état-major, Son général à la suite;

M. Ivan Karandjouloff, procureur général de la cour de cassation.

Le Président de la République de Chili :

Son Excellence M. Domingo Gana, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Londres;

Son Excellence M. Augusto Matte, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Berlin;

Son Excellence M. Carlos Concha, ancien ministre de la guerre, ancien président de la chambre des députés, ancien envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Buenos-Ayres.

Sa Majesté l'Empereur de Chine :

Son Excellence M. Lou-Tseng-Tsiang, Son ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. Tsien-Sun, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Le Président de la République de Colombie :

M. Jorge Holguin, général;

M. Santiago Pérez Triana;

Son Excellence M. Marceliano Vargas, général, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris.

Le Gouverneur Provisoire de la République de Cuba :

M. Antonio Sanchez de Bustamante, professeur de droit international à l'université de La Havane, sénateur de la République;

Son Excellence M. Gonzalo de Quesada y Aróstegui, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. Manuel Sanguily, ancien directeur de l'institut d'enseignement secondaire de La Havane, sénateur de la République.

Sa Majesté le Roi de Danemark :

Son Excellence M. Constantin Brun, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Washington;

M. Christian Frederik Scheller, contre-amiral;

M. Axel Vedel, Son chambellan, chef de section au ministère royal des affaires étrangères.

Le Président de la République Dominicaine :

M. Francisco Henriquez y Carvajal, ancien secrétaire d'état au ministère des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Apolinar Tejera, recteur de l'institut professionnel de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de l'Équateur :

Son Excellence M. Victor Rendón, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Madrid ;

M. Enrique Dorn y de Alsúa, chargé d'affaires.

Sa Majesté le Roi d'Espagne :

Son Excellence M. W. R. de Villa-Urrutia, sénateur, ancien ministre des affaires étrangères, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Londres ;

Son Excellence M. José de la Rica y Calvo, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye ;

M. Gabriel Maura y Gamazo, comte de Mortera, député aux Cortès.

Le Président de la République Française :

Son Excellence M. Léon Bourgeois, ambassadeur extraordinaire de la République, sénateur, ancien président du conseil des ministres, ancien ministre des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

M. le baron d'Estournelles de Constant, sénateur, ministre plénipotentiaire de première classe, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

M. Louis Renault, professeur à la faculté de droit à l'université de Paris, ministre plénipotentiaire honoraire, jurisconsulte du ministère des affaires étrangères, membre de l'institut de France, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

Son Excellence M. Marcellin Pellet, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République Française à La Haye.

Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des mers, Empereur des Indes :

Son Excellence the Right Honourable Sir Edward Fry, G. C. B., membre du conseil privé, Son ambassadeur extraordinaire, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

Son Excellence the Right Honourable Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., membre du conseil privé, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

Son Excellence the Right Honourable Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., membre du conseil privé, ancien président de l'institut de droit international ;

Son Excellence Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi des Hellènes :

Son Excellence M. Cléon Rizo Rangabé, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin ;

M. Georges Streit, professeur de droit international à l'université d'Athènes, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Guatémala :

M. José Tible Machado, chargé d'affaires de la République à La Haye et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

M. Enrique Gómez Carillo, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Le Président de la République d'Haïti :

Son Excellence M. Jean Joseph Dalbémar, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris ;

Son Excellence M. J. N. Léger, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington ;

M. Pierre Hudicourt, ancien professeur de droit international public, avocat au barreau de Port-au-Prince.

Sa Majesté le Roi d'Italie :

Son Excellence le comte Joseph Tornielli Brusati di Vergano, sénateur du Royaume, ambassadeur de Sa Majesté le Roi à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage, président de la délégation italienne ;

Son Excellence M. le commandeur Guido Pompilj, député au parlement, sous-secrétaire d'état au ministère royal des affaires étrangères ;

M. le commandeur Guido Fusinato, conseiller d'état, député au parlement, ancien ministre de l'instruction.

Sa Majesté l'Empereur du Japon :

Son Excellence M. Keiroku Tsudzuki, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire ;

Son Excellence M. Aimaro Sato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau :

Son Excellence M. Eyschen, Son ministre d'état, président du gouvernement grand-ducal ;

M. le comte de Villers, chargé d'affaires du Grand-Duché à Berlin.

Le Président des États-Unis mexicains :

Son Excellence M. GONZALO A. ESTEVA, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome;

Son Excellence M. SEBASTIAN B. DE MIER, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. FRANCISCO L. DE LA BARRA, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Bruxelles et à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Monténégro :

Son Excellence M. NELIDOW, conseiller privé impérial actuel, ambassadeur de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à Paris;

Son Excellence M. DE MARTENS, conseiller privé impérial, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères de Russie;

Son Excellence M. TCHARYKOW, conseiller d'état impérial actuel, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Norvège :

Son Excellence M. FRANCIS HAGERUP, ancien président du conseil, ancien professeur de droit, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye et à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Panama :

M. BELISARIO PORRAS.

Le Président de la République du Paraguay :

Son Excellence M. EUSEBIO MACHAÏN, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

M. le comte G. DU MONCEAU DE BERGENDAL, consul de la République à Bruxelles.

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas :

M. W. H. DE BEAUFORT, Son ancien ministre des affaires étrangères, membre de la seconde chambre des états-généraux;

Son Excellence M. T. M. C. ASSER, Son ministre d'état, membre du conseil d'état, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence le jonkheer J. C. C. DEN BEER POORTUGAEL, lieutenant général en retraite, ancien ministre de la guerre, membre du conseil d'état;

Son Excellence le jonkheer J. A. Röell, Son aide de camp en service extraordinaire, vice-amiral en retraite, ancien ministre de la marine;

M. J. A. Loeff, Son ancien ministre de la justice, membre de la seconde chambre des états-généraux.

Le Président de la République du Pérou :

Son Excellence M. Carlos G. Candamo, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté Impériale le Schah de Perse :

Son Excellence Samad Khan Momtazos Saltaneh, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc. :

Son Excellence M. le marquis de Soveral, Son conseiller d'état, pair du Royaume, ancien ministre des affaires étrangères, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le comte de Selir, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye;

Son Excellence M. Alberto d'Oliveira, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berne.

Sa Majesté le Roi de Roumanie :

Son Excellence M. Alexandre Beldiman, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

Son Excellence M. Edgar Mavrocordato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies :

Son Excellence M. Nelidow, Son conseiller privé actuel, Son ambassadeur à Paris;

Son Excellence M. de Martens, Son conseiller privé, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Tcharykow, Son conseiller d'état actuel, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Le Président de la République du Salvador :

M. Pedro I. Matheu, chargé d'affaires de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Santiago Perez Triana, chargé d'affaires de la République à Londres.

Sa Majesté le Roi de Serbie :

Son Excellence M. Sava Grouïtch, général, président du conseil d'état;

Son Excellence M. Milovan Milovanovitch, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

Son Excellence M. Michel Militchevitch, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres et à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Siam :

Mom Chatidej Udom, major général ;

M. C. Corragioni d'Orelli, Son conseiller de légation ;

Luang Bhuvanarth Narübal, capitaine.

Sa Majesté le Roi de Suède, des Goths et des Vendes :

Son Excellence M. Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Son ancien ministre de la justice, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Johannes Hellner, Son ancien ministre sans portefeuille, ancien membre de la cour suprême de Suède, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Conseil fédéral suisse :

Son Excellence M. Gaston Carlin, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la Confédération suisse à Londres et à La Haye ;

M. Eugène Borel, colonel d'état-major général, professeur à l'université de Genève ;

M. Max Huber, professeur de droit à l'université de Zurich.

Sa Majesté l'Empereur des Ottomans :

Son Excellence Turkhan Pacha, Son ambassadeur extraordinaire, ministre de l'evkaf;

Son Excellence Rechid Bey, Son ambassadeur à Rome ;

Son Excellence Mehemmed Pacha, vice-amiral.

Le Président de la République Orientale de l'Uruguay :

Son Excellence M. José Batlle y Ordoñez, ancien président de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

Son Excellence M. Juan P. Castro, ancien président du sénat, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des Etats-Unis de Vénézuéla :

M. José Gil Fortoul, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Lesquels, après avoir déposé leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes :

Article premier.

Les bâtiments-hôpitaux militaires, c'est-à-dire les bâtiments construits ou aménagés par les États spécialement et uniquement en vue de porter secours aux blessés, malades et naufragés, et dont les noms auront été communiqués, à l'ouverture ou au cours des hostilités, en tout cas avant toute mise en usage, aux Puissances belligérantes, sont respectés et ne peuvent être capturés pendant la durée des hostilités.

Ces bâtiments ne sont pas non plus assimilés aux navires de guerre au point de vue de leur séjour dans un port neutre.

Article 2.

Les bâtiments hospitaliers, équipés en totalité ou en partie aux frais des particuliers ou des sociétés de secours officiellement reconnues, sont également respectés et exempts de capture, si la Puissance belligérante dont ils dépendent leur a donné une commission officielle et en a notifié les noms à la Puissance adverse à l'ouverture ou au cours des hostilités, en tout cas avant toute mise en usage.

Ces navires doivent être porteurs d'un document de l'autorité compétente déclarant qu'ils ont été soumis à son contrôle pendant leur armement et à leur départ final.

Article 3.

Les bâtiments hospitaliers équipés en totalité ou en partie aux frais des particuliers ou des sociétés officiellement reconnues de pays neutres sont respectés et exempts de capture, à condition qu'ils se soient mis sous la direction de l'un des belligérants, avec l'assentiment préalable de leur

propre Gouvernement et avec l'autorisation du belligérant lui-même et que ce dernier en ait notifié le nom à son adversaire dès l'ouverture ou dans le cours des hostilités, en tout cas avant tout emploi.

ARTICLE 4.

Les bâtiments qui sont mentionnés dans les articles 1, 2 et 3 porteront secours et assistance aux blessés, malades et naufragés des belligérants sans distinction de nationalité.

Les Gouvernements s'engagent à n'utiliser ces bâtiments pour aucun but militaire.

Ces bâtiments ne devront gêner en aucune manière les mouvements des combattants.

Pendant et après le combat, ils agiront à leurs risques et périls.

Les belligérants auront sur eux le droit de contrôle et de visite; ils pourront refuser leur concours, leur enjoindre de s'éloigner, leur imposer une direction déterminée et mettre à bord un commissaire, même les détenir, si la gravité des circonstances l'exigeait.

Autant que possible, les belligérants inscriront sur le journal de bord des bâtiments hospitaliers les ordres qu'ils leur donneront.

ARTICLE 5.

Les bâtiments-hôpitaux militaires seront distingués par une peinture extérieure blanche avec une bande horizontale verte d'un mètre et demi de largeur environ.

Les bâtiments qui sont mentionnés dans les articles 2 et 3 seront distingués par une peinture extérieure blanche avec une bande horizontale rouge d'un mètre et demi de largeur environ.

Les embarcations des bâtiments qui viennent d'être mentionnés, comme les petits bâtiments qui pourront être affectés au service hospitalier, se distingueront par une peinture analogue.

Tous les bâtiments hospitaliers se feront reconnaître en hissant, avec leur pavillon national, le pavillon blanc à croix rouge prévu par la Convention de Genève et, en outre, s'ils ressortissent à un État neutre, en arborant au grand mât le pavillon national du belligérant sous la direction duquel ils se sont placés.

Les bâtiments hospitaliers qui, dans les termes de l'article 4, sont détenus par l'ennemi auront à rentrer le pavillon national du belligérant dont ils relèvent.

Les bâtiments et embarcations ci-dessus mentionnés qui veulent s'assurer la nuit le respect auquel ils ont droit ont, avec l'assentiment du belligérant qu'ils accompagnent, à prendre les mesures nécessaires pour que la peinture qui les caractérise soit suffisamment apparente.

ARTICLE 6.

Les signes distinctifs prévus à l'article 5 ne pourront être employés, soit en temps de paix, soit en temps de guerre, que pour protéger ou désigner les bâtiments qui y sont mentionnés.

ARTICLE 7.

Dans le cas d'un combat à bord d'un vaisseau de guerre, les infirmeries seront respectées et ménagées autant que faire se pourra.

Ces infirmeries et leur matériel demeurent soumis aux lois de la guerre, mais ne pourront être détournés de leur emploi, tant qu'ils seront nécessaires aux blessés et malades.

Toutefois le commandant qui les a en son pouvoir a la faculté d'en disposer, en cas de nécessité militaire importante, en assurant au préalable le sort des blessés et malades qui s'y trouvent.

ARTICLE 8.

La protection due aux bâtiments hospitaliers et aux infirmeries des vaisseaux cesse si l'on en use pour commettre des actes nuisibles à l'ennemi.

N'est pas considéré comme étant de nature à justifier le retrait de la protection le fait que le personnel de ces bâtiments et infirmeries est armé pour le maintien de l'ordre et pour la défense des blessés ou malades, ainsi que le fait de la présence à bord d'une installation radio-télégraphique.

ARTICLE 9.

Les belligérants pourront faire appel au zèle charitable des commandants de bâtiments de commerce, yachts ou embarcations neutres, pour prendre à bord et soigner des blessés ou des malades.

Les bâtiments qui auront répondu à cet appel ainsi que ceux qui spontanément auront recueilli des blessés, des malades ou des naufragés, jouiront d'une protection spéciale et de certaines immunités. En aucun cas, ils ne pourront être capturés pour le fait d'un tel transport; mais, sauf les promesses qui leur auraient été faites, ils restent exposés à la capture pour les violations de neutralité qu'ils pourraient avoir commises.

ARTICLE 10.

Le personnel religieux, médical et hospitalier de tout bâtiment capturé est inviolable et ne peut être fait prisonnier de guerre. Il emporte, en quittant le navire, les objets et les instruments de chirurgie qui sont sa propriété particulière.

Ce personnel continuera à remplir ses fonctions tant que cela sera nécessaire et il pourra ensuite se retirer, lorsque le commandant en chef le jugera possible.

Les belligérants doivent assurer à ce personnel tombé entre leurs mains les mêmes allocations et la même solde qu'au personnel des mêmes grades de leur propre marine.

ARTICLE 11.

Les marins et les militaires embarqués, et les autres personnes officiellement attachées aux marines ou aux armées, blessés ou malades, à quelque nation qu'ils appartiennent, seront respectés et soignés par les capteurs.

ARTICLE 12.

Tout vaisseau de guerre d'une Partie belligérante peut réclamer la remise des blessés, malades ou naufragés, qui sont à bord de bâtiments-hôpitaux militaires, de bâtiments hospitaliers de sociétés de secours ou de particuliers, de navires de commerce, yachts et embarcations, quelle que soit la nationalité de ces bâtiments.

ARTICLE 13.

Si des blessés, malades ou naufragés sont recueillis à bord d'un vaisseau de guerre neutre, il devra être pourvu, dans la mesure du possible, à ce qu'ils ne puissent pas de nouveau prendre part aux opérations de la guerre.

ARTICLE 14.

Sont prisonniers de guerre les naufragés, blessés ou malades d'un belligérant qui tombent au pouvoir de l'autre. Il appartient à celui-ci de décider, suivant les circonstances, s'il convient de les garder, de les diriger sur un port de sa nation, sur un port neutre ou même sur un port de l'adversaire. Dans ce dernier cas, les prisonniers ainsi rendus à leur pays ne pourront servir pendant la durée de la guerre.

ARTICLE 15.

Les naufragés, blessés ou malades qui sont débarqués dans un port neutre, du consentement de l'autorité locale, devront, à moins d'un arrangement contraire de l'État neutre avec les États belligérants, être gardés par l'État neutre de manière qu'ils ne puissent pas de nouveau prendre part aux opérations de la guerre.

Les frais d'hospitalisation et d'internement seront supportés par l'État dont relèvent les naufragés, blessés ou malades.

ARTICLE 16.

Après chaque combat, les deux Parties belligérantes, en tant que les intérêts militaires le comportent, prendront des mesures pour rechercher les naufragés, les blessés et les malades, et pour les faire protéger, ainsi que les morts, contre le pillage et les mauvais traitements.

Elles veilleront à ce que l'inhumation, l'immersion ou l'incinération des morts soit précédée d'un examen attentif de leurs cadavres.

ARTICLE 17.

Chaque belligérant enverra, dès qu'il sera possible, aux autorités de leur pays, de leur marine ou de leur armée, les marques ou pièces militaires d'identité trouvées sur les morts et l'état nominatif des blessés ou malades recueillis par lui.

Les belligérants se tiendront réciproquement au courant des internements et des mutations, ainsi que des entrées dans les hôpitaux et des décès survenus parmi les blessés et malades en leur pouvoir. Ils recueilleront tous les objets d'un usage personnel, valeurs, lettres, etc. qui seront trouvés dans les vaisseaux capturés ou délaissés par les blessés ou malades décédés dans les hôpitaux, pour les faire transmettre aux intéressés par les autorités de leur pays.

ARTICLE 18.

Les dispositions de la présente Convention ne sont applicables qu'entre les Puissances contractantes et seulement si les belligérants sont tous parties à la Convention.

ARTICLE 19.

Les commandants en chef des flottes des belligérants auront à pourvoir aux détails d'exécution des articles précédents, ainsi qu'aux cas non prévus, d'après les instructions de leurs Gouvernements respectifs et conformément aux principes généraux de la présente Convention.

ARTICLE 20.

Les Puissances signataires prendront les mesures nécessaires pour instruire leurs marines, et spécialement le personnel protégé, des dispositions de la présente Convention et pour les porter à la connaissance des populations.

ARTICLE 21.

Les Puissances signataires s'engagent également à prendre ou à proposer à leurs législatures, en cas d'insuffisance de leurs lois pénales, les mesures nécessaires pour réprimer en temps de guerre les actes individuels de pillage et de mauvais traitements envers des blessés et malades des marines, ainsi que pour punir, comme usurpation d'insignes militaires, l'usage abusif des signes distinctifs désignés à l'article 5 par des bâtiments non protégés par la présente Convention.

Ils se communiqueront, par l'intermédiaire du Gouvernement des Pays-Bas, les dispositions relatives à cette répression, au plus tard dans les cinq ans de la ratification de la présente Convention.

ARTICLE 22.

En cas d'opérations de guerre entre les forces de terre et de mer des belligérants, les dispositions de la présente Convention ne seront applicables qu'aux forces embarquées.

ARTICLE 23.

La présente Convention sera ratifiée aussitôt que possible.

Les ratifications seront déposées à La Haye.

Le premier dépôt de ratifications sera constaté par un procès-verbal signé par les représentants des Puissances qui y prennent part et par le Ministre des Affaires Étrangères des Pays-Bas.

Les dépôts ultérieurs de ratifications se feront au moyen d'une notification écrite, adressée au Gouvernement des Pays-Bas et accompagnée de l'instrument de ratification.

Copie certifiée conforme du procès-verbal relatif au premier dépôt de ratifications, des notifications mentionnées à l'alinéa précédent, ainsi que des instruments de ratification, sera immédiatement remise par les soins du Gouvernement des Pays-Bas et par la voie diplomatique aux Puissances conviées à la Deuxième Conférence de la Paix, ainsi qu'aux autres Puissances qui auront adhéré à la Convention. Dans les cas visés par l'alinéa précédent, ledit Gouvernement leur fera connaître en même temps la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 24.

Les Puissances non signataires qui auront accepté la Convention de Genève du 6 juillet 1906 sont admises à adhérer à la présente Convention.

La Puissance qui désire adhérer notifie par écrit son intention au Gouvernement des Pays-Bas en lui transmettant l'acte d'adhésion qui sera déposé dans les archives dudit Gouvernement.

Ce Gouvernement transmettra immédiatement à toutes les autres Puissances copie certifiée conforme de la notification ainsi que de l'acte d'adhésion, en indiquant la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 25.

La présente Convention, dûment ratifiée, remplacera, dans les rapports entre les Puissances contractantes, la Convention du 29 juillet 1899 pour l'adaptation à la guerre maritime des principes de la Convention de Genève.

La Convention de 1899 reste en vigueur dans les rapports entre les Puissances qui l'ont signée et qui ne ratifieraient pas également la présente Convention.

ARTICLE 26.

La présente Convention produira effet, pour les Puissances qui auront participé au premier dépôt de ratifications, soixante jours après la date du procès-verbal de ce dépôt, et, pour les Puissances qui ratifieront ultérieurement ou qui adhéreront, soixante jours après que la notification de leur ratification ou de leur adhésion aura été reçue par le Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 27.

S'il arrivait qu'une des Puissances contractantes voulût dénoncer la présente Convention, la dénonciation sera notifiée par écrit au Gouvernement des Pays-Bas, qui communiquera immédiatement copie certifiée conforme de la notification à toutes les autres Puissances en leur faisant savoir la date à laquelle il l'a reçue.

La dénonciation ne produira ses effets qu'à l'égard de la Puissance qui l'aura notifiée et un an après que la notification en sera parvenue au Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 28.

Un registre tenu par le Ministère des Affaires Étrangères des Pays-Bas indiquera la date du dépôt des ratifications effectué en vertu de l'article 23, alinéas 3 et 4, ainsi que la date à laquelle auront été reçues les notifications d'adhésion (article 24, alinéa 2) ou de dénonciation (article 27, alinéa 1).

Chaque Puissance contractante est admise à prendre connaissance de ce registre et à en demander des extraits certifiés conformes.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont revêtu la présente Convention de leurs signatures.

Fait à La Haye, le dix-huit octobre mil neuf cent sept, en un seul exem-

plaire, qui restera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas et dont des copies, certifiées conformes, seront remises par la voie diplomatique aux Puissances qui ont été conviées à la Deuxième Conférence de la Paix.

1. *Pour l'Allemagne*	MARSCHALL. KRIEGE.	
2. *Pour les États-Unis d'Amérique.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.	
3. *Pour l'Argentine*	ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.	
4. *Pour l'Autriche-Hongrie* . .	MÉREY. Bon MACCHIO.	
5. *Pour la Belgique*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.	
6. *Pour la Bolivie*	CLAUDIO PINILLA.	
7. *Pour le Brésil*	RUY BARBOSA. E. LISBÔA.	
8. *Pour la Bulgarie*	Général-Major VINAROFF. Iv. KARANDJOULOFF.	
9. *Pour le Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.	
10. *Pour la Chine*	LOUTSENGTSIANG. TSIENSUN.	Sous réserve de l'article 21.

11. *Pour la Colombie*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.	
12. *Pour la République de Cuba* .	ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. GONZALO DE QUESADA. MANUEL SANGUILY.	
13. *Pour le Danemark*	C. BRUN.	
14. *Pour la République Dominicaine.*	dr. HENRIQUEZ Y CARVAJAL. APOLINAR TEJERA.	
15. *Pour l'Équateur*	VICTOR M. RENDON. E. DORN Y DE ALSÚA.	
16. *Pour l'Espagne*.	W. R. DE VILLA URRUTIA. JOSÉ DE LA RICA Y CALVO. GABRIEL MAURA.	
17. *Pour la France*.	LÉON BOURGEOIS. D'ESTOURNELLES DE CONSTANT. L. RENAULT. MARCELLIN PELLET.	
18. *Pour la Grande-Bretagne* . .	EDW. FRY. ERNEST SATOW. REAY. HENRY HOWARD.	Sous réserve des articles 6 et 21 et de la déclaration suivante : « En apposant leurs signatures à cette Convention, les Plénipotentiaires Britanniques déclarent que le Gouvernement de Sa Majesté entend que l'application de l'article 12 se borne au seul cas des combattants recueillis pendant ou après un combat naval auquel ils auront pris part. »
19. *Pour la Grèce*	CLÉON RIZO RANGABÉ. GEORGES STREIT.	
20. *Pour le Guatémala*. . . .	JOSÉ TIBLE MACHADO.	
21. *Pour le Haïti*	DALBÉMAR JN JOSEPH. J. N. LÉGER. PIERRE HUDICOURT.	

22. *Pour l'Italie*	POMPILJ. G. FUSINATO.
23. *Pour le Japon*	AIMARO SATO.
24. *Pour le Luxembourg* . . .	EYSCHEN. Cte DE VILLERS.
25. *Pour le Mexique*	G. A. ESTEVA. S. B. DE MIER. F. L. DE LA BARRA.
26. *Pour le Monténégro* . . .	NELIDOW. MARTENS. N. TCHARYKOW.
27. *Pour le Nicaragua.*	
28. *Pour la Norvège*	F. HAGERUP.
29. *Pour le Panama*	B. PORRAS.
30. *Pour le Paraguay*	G. DU MONCEAU.
31. *Pour les Pays-Bas*. . . .	W. H. DE BEAUFORT. T. M. C. ASSER. DEN BEER POORTUGAEL. J. A. RÖELL. J. A. LOEFF.
32. *Pour le Pérou*	C. G. CANDAMO.
33. *Pour la Perse*	MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN. SADIGH UL MULK M. AHMED KHAN.

Sous réserve du droit reconnu par la Conférence de l'emploi du Lion et du Soleil rouge au lieu et à la place de la Croix Rouge.

34. *Pour le Portugal*	MARQUIS DE SOVERAL. CONDE DE SÉLIR. ALBERTO D'OLIVEIRA.
35. *Pour la Roumanie*	EDG. MAVROCORDATO.

36. *Pour la Russie* . . . . . NELIDOW.
MARTENS.
N. TCHARYKOW.

37. *Pour le Salvador* . . . . . P. J. MATHEU.
S. PEREZ TRIANA.

38. *Pour la Serbie* . . . . . S. GROUÏTCH.
M. G. MILOVANOVITCH.
M. G. MILITCHEVITCH.

39. *Pour le Siam* . . . . . MOM CHATIDEJ UDOM.
C. CORRAGIONI D'ORELLI.
LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.

40. *Pour la Suède* . . . . . K. H. L. HAMMARSKJÖLD.
JOH. HELLNER.

41. *Pour la Suisse* . . . . . CARLIN.

42. *Pour la Turquie* . . . . TURKHAN. { Sous réserve du droit reconnu par la Conférence de la Paix de l'emploi du Croissant Rouge.

43. *Pour l'Uruguay* . . . . JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.

44. *Pour le Vénézuéla* . . . . J. GIL FORTOUL.

CONVENTION

RELATIVE

A CERTAINES RESTRICTIONS A L'EXERCICE DU DROIT DE CAPTURE DANS LA GUERRE MARITIME

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse; le Président des États-Unis d'Amérique; le Président de la République Argentine; Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie; Sa Majesté le Roi des Belges; le Président de la République de Bolivie; le Président de la République des États-Unis du Brésil; Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie; le Président de la République de Chili; le Président de la République de Colombie; le Gouverneur provisoire de la République de Cuba; Sa Majesté le Roi de Danemark; le Président de la République Dominicaine; le Président de la République de l'Équateur; Sa Majesté le Roi d'Espagne; le Président de la République Française; Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires britanniques au delà des mers, Empereur des Indes; Sa Majesté le Roi des Hellènes; le Président de la République de Guatémala; le Président de la République d'Haïti; Sa Majesté le Roi d'Italie; Sa Majesté l'Empereur du Japon; Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau; le Président des États-Unis mexicains; Sa Majesté le Roi de Norvège; le Président de la République de Panama; le Président de la République du Paraguay; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République du Pérou; Sa Majesté Impériale le Schah de Perse; Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc.; Sa Majesté le Roi de Roumanie; le Président de la République du Salvador; Sa Majesté le Roi de Serbie; Sa Majesté le Roi de Siam; Sa Majesté le Roi de Suède; le Conseil fédéral

suisse; Sa Majesté l'Empereur des Ottomans; le Président de la République orientale de l'Uruguay; le Président des États-Unis de Vénézuéla :

Reconnaissant la nécessité de mieux assurer que par le passé l'application équitable du droit aux relations maritimes internationales en temps de guerre;

Estimant que, pour y parvenir, il convient, en abandonnant ou en conciliant le cas échéant dans un intérêt commun certaines pratiques divergentes anciennes, d'entreprendre de codifier dans des règles communes les garanties dues au commerce pacifique et au travail inoffensif, ainsi que la conduite des hostilités sur mer; qu'il importe de fixer dans des engagements mutuels écrits les principes demeurés jusqu'ici dans le domaine incertain de la controverse ou laissés à l'arbitraire des Gouvernements;

Que, dès à présent, un certain nombre de règles peuvent être posées sans qu'il soit porté atteinte au droit actuellement en vigueur concernant les matières qui n'y sont pas prévues;

Ont nommé pour leurs Plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse :

Son Excellence le baron Marschall de Bieberstein, Son ministre d'État, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Constantinople;

M. le Dr Johannes Kriege, Son envoyé en mission extraordinaire à la présente Conférence, Son conseiller intime de légation et jurisconsulte au ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des États-Unis d'Amérique :

Son Excellence M. Joseph H. Choate, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. Horace Porter, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. Uriah M. Rose, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. David Jayne Hill, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à La Haye;

M. Charles S. Sperry, contre-amiral, ministre plénipotentiaire;

M. Georges B. Davis, général de brigade, chef de la justice militaire de l'armée fédérale, ministre plénipotentiaire;

M. William I. Buchanan, ministre plénipotentiaire;

Le Président de la République Argentine :

Son Excellence M. Roque Saenz Peña, ancien ministre des affaires étrangères, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Luis M. Drago, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, député national, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Carlos Rodriguez Larreta, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie :

Son Excellence M. Gaëtan Mérey de Kapos-Mére, Son conseiller intime, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le baron Charles de Macchio, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Athènes.

Sa Majesté le Roi des Belges :

Son Excellence M. Beernaert, Son ministre d'état, membre de la chambre des représentants, membre de l'institut de France et des académies royales de Belgique et de Roumanie, membre d'honneur de l'institut de droit international, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. J. Van den Heuvel, Son ministre d'État, ancien ministre de la justice;

Son Excellence M. le baron Guillaume, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye, membre de l'académie royale de Roumanie.

Le Président de la République de Bolivie :

Son Excellence M. Claudio Pinilla, ministre des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Fernando E. Guachalla, ministre plénipotentiaire à Londres.

Le Président de la République des États-Unis du Brésil :

Son Excellence M. Ruy Barbosa, ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Eduardo F. S. dos Santos Lisbôa, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie :

M. Vrban Vinaroff, général-major de l'état-major, Son général à la suite;

M. Ivan Karandjouloff, procureur général de la cour de cassation.

Le Président de la République de Chili :

Son Excellence M. Domingo Gana, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Londres;

Son Excellence M. Augusto Matte, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Berlin;

Son Excellence M. Carlos Concha, ancien ministre de la guerre, ancien président de la chambre des députés, ancien envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Buenos-Ayres.

Le Président de la République de Colombie :

M. Jorge Holguin, général;

M. Santiago Pérez Triana;

Son Excellence M. Marceliano Vargas, général, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris.

Le Gouverneur Provisoire de la République de Cuba :

M. Antonio Sanchez de Bustamante, professeur de droit international à l'université de La Havane, sénateur de la République;

Son Excellence M. Gonzalo de Quesada y Aróstegui, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. Manuel Sanguily, ancien directeur de l'institut d'enseignement secondaire de La Havane, sénateur de la République.

Sa Majesté le Roi de Danemark :

Son Excellence M. Constantin Brun, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Washington;

M. Christian Frederik Scheller, contre-amiral;

M. Axel Vedel, Son chambellan, chef de section au ministère royal des affaires étrangères.

Le Président de la République Dominicaine :

M. Francisco Henriquez y Carvajal, ancien secrétaire d'État au ministère des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Apolinar Tejera, recteur de l'institut professionnel de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de l'Équateur :

Son Excellence M. Victor Rendón, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Madrid;

M. Enrique Dorn y de Alsúa, chargé d'affaires.

Sa Majesté le Roi d'Espagne :

Son Excellence M. W R. de Villa-Urrutia, sénateur, ancien ministre des affaires étrangères, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Londres;

Son Excellence M. José de la Rica y Calvo, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye;

M. Gabriel Maura y Gamazo, comte de Mortera, député aux Cortès.

Le Président de la République française :

Son Excellence M. Léon Bourgeois, ambassadeur extraordinaire de la République, sénateur, ancien président du conseil des ministres, ancien ministre des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. le baron d'Estournelles de Constant, sénateur, ministre plénipotentiaire de première classe, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Louis Renault, professeur à la faculté de droit à l'université de Paris, ministre plénipotentiaire honoraire, jurisconsulte du ministère des affaires étrangères, membre de l'institut de France, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Marcellin Pellet, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République française à La Haye.

Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des mers, Empereur des Indes :

Son Excellence the Right Honourable Sir Edward Fry, T. G. C. B., membre du conseil privé, Son ambassadeur extraordinaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., membre du conseil privé, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., membre du conseil privé, ancien président de l'institut de droit international;

Son Excellence Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi des Hellènes :

Son Excellence M. Cléon Rizo Rangabé, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

M. Georges Streit, professeur de droit international à l'université d'Athènes, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Guatémala :

M. José Tible Machado, chargé d'affaires de la République à La Haye et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Enrique Gómez Carillo, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Le Président de la République d'Haïti :

Son Excellence M. Jean Joseph Dalbémar, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. J. N. Léger, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. Pierre Hudicourt, ancien professeur de droit international public, avocat au barreau de Port-au-Prince.

Sa Majesté le Roi d'Italie :

Son Excellence le Comte Joseph Tornielli Brusati di Vergano, sénateur du Royaume, ambassadeur de Sa Majesté le Roi à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage, président de la délégation italienne, délégué plénipotentiaire;

Son Excellence M. le commandeur Guido Pompilj, député au parlement, sous-secrétaire d'état au ministère royal des affaires étrangères;

M. le commandeur Guido Fusinato, conseiller d'état, député au parlement, ancien ministre de l'instruction.

Sa Majesté l'Empereur du Japon :

Son Excellence M. Keiroku Tsudzuki, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. Aimaro Sato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau :

Son Excellence M. Eyschen, Son ministre d'état, président du gouvernement grand-ducal;

M. le comte de Villers, chargé d'affaires du Grand-Duché à Berlin.

Le Président des États-Unis mexicains :

Son Excellence M. Gonzalo A. Esteva, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome;

Son Excellence M. Sebastian B. de Mier, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. Francisco L. de la Barra, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Bruxelles et à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Norvège :

Son Excellence M. Francis Hagerup, ancien président du conseil, ancien professeur de droit, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye et à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Panama :

M. Belisario Porras.

Le Président de la République du Paraguay :

Son Excellence M. Eusebio Machaïn, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

M. le comte G. Du Monceau de Bergendal, consul de la République à Bruxelles.

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas :

M. W. H. de Beaufort, Son ancien ministre des affaires étrangères, membre de la seconde chambre des états-généraux;

Son Excellence M. T. M. C. Asser, Son ministre d'état, membre du conseil d'état, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence le jonkheer J. C. C. den Beer Poortugael, lieutenant général en retraite, ancien ministre de la guerre, membre du conseil d'état;

Son Excellence le jonkheer J. A. Röell, Son aide de camp en service extraordinaire, vice-amiral en retraite, ancien ministre de la marine;

M. J. A. Loeff, Son ancien ministre de la justice, membre de la seconde chambre des états-généraux.

Le Président de la République du Pérou :

Son Excellence M. Carlos G. Candamo, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté Impériale le Schah de Perse :

Son Excellence Samad Khan Momtazos Saltaneh, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc. :

Son Excellence M. le marquis de Soveral, Son conseiller d'état, pair du Royaume, ancien ministre des affaires étrangères, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le comte de Selir, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye;

Son Excellence M. Alberto d'Oliveira, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berne.

Sa Majesté le Roi de Roumanie :

Son Excellence M. Alexandre Beldiman, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

Son Excellence M. Edgar Mavrocordato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Le Président de la République du Salvador :

M. Pedro I. Matheu, chargé d'affaires de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Santiago Perez Triana, chargé d'affaires de la République à Londres.

Sa Majesté le Roi de Serbie :

Son Excellence M. Sava Grouïtch, général, président du conseil d'état;

Son Excellence M. Milovan Milovanovitch, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Michel Militchevitch, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres et à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Siam :

Mom Chatidej Udom, major général ;

M. C. Corragioni d'Orelli, Son conseiller de légation ;

Luang Bhuvanarth Narübal, capitaine.

Sa Majesté le Roi de Suède, des Goths et des Vendes :

Son Excellence M. Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Son ancien ministre de la justice, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

M. Johannes Hellner, Son ancien ministre sans portefeuille, ancien membre de la cour suprême de Suède, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Conseil fédéral suisse :

Son Excellence M. Gaston Carlin, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la Confédération suisse à Londres et à La Haye ;

M. Eugène Borel, colonel d'état-major général, professeur à l'université de Genève ;

M. Max Huber, professeur de droit à l'université de Zurich.

Sa Majesté l'Empereur des Ottomans :

Son Excellence Turkhan Pacha, Son ambassadeur extraordinaire, ministre de l'evkaf ;

Son Excellence Rechid Bey, Son ambassadeur à Rome ;

Son Excellence Mehemmed Pacha, vice-amiral.

Le Président de la République orientale de l'Uruguay :

Son Excellence M. José Batlle y Ordoñez, ancien président de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

Son Excellence M. Juan P. Castro, ancien président du sénat, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des États-Unis de Vénézuéla :

M. José Gil Fortoul, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Lesquels, après avoir déposé leurs pleins pouvoirs trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes :

CHAPITRE I.

De la correspondance postale.

Article premier.

La correspondance postale des neutres ou des belligérants, quel que soit son caractère officiel ou privé, trouvée en mer sur un navire neutre ou ennemi est inviolable. S'il y a saisie du navire, elle est expédiée avec le moins de retard possible par le capteur.

Les dispositions de l'alinéa précédent ne s'appliquent pas, en cas de violation de blocus, à la correspondance qui est à destination ou en provenance du port bloqué.

Article 2.

L'inviolabilité de la correspondance postale ne soustrait pas les paquebots-poste neutres aux lois et coutumes de la guerre sur mer concernant les navires de commerce neutres en général. Toutefois, la visite n'en doit être effectuée qu'en cas de nécessité, avec tous les ménagements et toute la célérité possibles.

CHAPITRE II.

De l'exemption de capture pour certains bateaux.

Article 3.

Les bateaux exclusivement affectés à la pêche côtière ou à des services de petite navigation locale sont exempts de capture, ainsi que leurs engins, agrès, apparaux et chargement.

Cette exemption cesse de leur être applicable dès qu'ils participent d'une façon quelconque aux hostilités.

Les Puissances contractantes s'interdisent de profiter du caractère inoffensif desdits bateaux pour les employer dans un but militaire en leur conservant leur apparence pacifique.

Article 4.

Sont également exempts de capture les navires chargés de missions religieuses, scientifiques ou philanthropiques.

CHAPITRE III.

Du régime des équipages des navires de commerce ennemis capturés par un belligérant.

Article 5.

Lorsqu'un navire de commerce ennemi est capturé par un belligérant, les hommes de son équipage nationaux d'un État neutre ne sont pas faits prisonniers de guerre.

Il en est de même du capitaine et des officiers également nationaux d'un Etat neutre, s'ils promettent formellement par écrit de ne pas servir sur un navire ennemi pendant la durée de la guerre.

Article 6.

Le capitaine, les officiers et les membres de l'équipage nationaux de l'Etat ennemi ne sont pas faits prisonniers de guerre, à condition qu'ils s'engagent, sous la foi d'une promesse formelle écrite, à ne prendre, pendant la durée des hostilités, aucun service ayant rapport avec les opérations de la guerre.

Article 7.

Les noms des individus laissés libres dans les conditions visées à l'article 5, alinéa 2 et à l'article 6, sont notifiés par le belligérant capteur à l'autre belligérant. Il est interdit à ce dernier d'employer sciemment lesdits individus.

Article 8.

Les dispositions des trois articles précédents ne s'appliquent pas aux navires qui prennent part aux hostilités.

CHAPITRE IV.

Dispositions finales.

Article 9.

Les dispositions de la présente Convention ne sont applicables qu'entre les Puissances contractantes et seulement si les belligérants sont tous parties à la Convention.

ARTICLE 10.

La présente Convention sera ratifiée aussitôt que possible.

Les ratifications seront déposées à La Haye.

Le premier dépôt de ratifications sera constaté par un procès-verbal signé par les représentants des Puissances qui y prennent part et par le Ministre des Affaires étrangères des Pays-Bas.

Les dépôts ultérieurs de ratifications se feront au moyen d'une notification écrite adressée au Gouvernement des Pays-Bas et accompagnée de l'instrument de ratification.

Copie certifiée conforme du procès-verbal relatif au premier dépôt de ratifications, des notifications mentionnées à l'alinéa précédent ainsi que des instruments de ratification, sera immédiatement remise par les soins du Gouvernement des Pays-Bas et par la voie diplomatique aux Puissances conviées à la Deuxième Conférence de la Paix, ainsi qu'aux autres Puissances qui auront adhéré à la Convention. Dans les cas visés par l'alinéa précédent, ledit Gouvernement leur fera connaître en même temps la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 11.

Les Puissances non signataires sont admises à adhérer à la présente Convention.

La Puissance qui désire adhérer notifie par écrit son intention au Gouvernement des Pays-Bas en lui transmettant l'acte d'adhésion qui sera déposé dans les archives dudit Gouvernement.

Ce Gouvernement transmettra immédiatement à toutes les autres Puissances copie certifiée conforme de la notification ainsi que de l'acte d'adhésion, en indiquant la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 12.

La présente Convention produira effet pour les Puissances qui auront participé au premier dépôt de ratifications, soixante jours après la date du procès-verbal de ce dépôt et, pour les Puissances qui ratifieront ultérieurement ou qui adhéreront, soixante jours après que la notification de leur ratification ou de leur adhésion aura été reçue par le Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 13.

S'il arrivait qu'une des Puissances contractantes voulût dénoncer la présente Convention, la dénonciation sera notifiée par écrit au Gouvernement des Pays-Bas, qui communiquera immédiatement copie certifiée conforme de la notification à toutes les Puissances en leur faisant savoir la date à laquelle il l'a reçue.

La dénonciation ne produira ses effets qu'à l'égard de la Puissance qui l'aura notifiée et un an après que la notification en sera parvenue au Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 14.

Un registre tenu par le Ministère des Affaires Étrangères des Pays-Bas indiquera la date du dépôt des ratifications effectué en vertu de l'article 10, alinéas 3 et 4, ainsi que la date à laquelle auront été reçues les notifications d'adhésion (article 11, alinéa 2) ou de dénonciation (article 13, alinéa 1).

Chaque Puissance contractante est admise à prendre connaissance de ce registre et à en demander des extraits certifiés conformes.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont revêtu la présente Convention de leurs signatures.

Fait à La Haye, le dix-huit octobre mil neuf cent sept, en un seul exemplaire qui restera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas et dont des copies, certifiées conformes, seront remises par la voie diplomatique aux Puissances qui ont été conviées à la Deuxième Conférence de la Paix.

1. *Pour l'Allemagne*	MARSCHALL. KRIEGE.
2. *Pour les États-Unis d'Amérique.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.
3. *Pour l'Argentine*	ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.
4. *Pour l'Autriche-Hongrie* . .	MÉREY. Bon MACCHIO.
5. *Pour la Belgique*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.
6. *Pour la Bolivie*	CLAUDIO PINILLA.

7. *Pour le Brésil*	RUY BARBOSA. E. LISBÔA.
8. *Pour la Bulgarie*	Général-Major VINAROFF. IV. KARANDJOULOFF.
9. *Pour le Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.
10. *Pour la Chine.*	
11. *Pour la Colombie*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.
12. *Pour la République de Cuba* .	ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. GONZALO DE QUESADA. MANUEL SANGUILY.
13. *Pour le Danemark*	C. BRUN.
14. *Pour la République Dominicaine.*	dr. HENRIQUEZ Y CARVAJAL. APOLINAR TEJERA.
15. *Pour l'Équateur*	VICTOR M. RENDÓN. E. DORN Y DE ALSÚA.
16. *Pour l'Espagne*	W. R. DE VILLA URRUTIA. JOSÉ DE LA RICA Y CALVO. GABRIEL MAURA.
17. *Pour la France*	LÉON BOURGEOIS. D'ESTOURNELLES DE CONSTANT. L. RENAULT. MARCELLIN PELLET.
18. *Pour la Grande-Bretagne* . .	EDW. FRY. ERNEST SATOW. REAY. HENRY HOWARD.

19. *Pour la Grèce* . . . . . Cléon Rizo Rangabé.
Georges Streit.

20. *Pour le Guatémala* . . . . José Tible Machado.

21. *Pour le Haïti* . . . . . Dalbémar Jn Joseph.
J. N. Léger.
Pierre Hudicourt.

22. *Pour l'Italie* . . . . . Pompilj.
G. Fusinato.

23. *Pour le Japon* . . . . . Aimaro Sato.

24. *Pour le Luxembourg* . . . Eyschen.
Cte de Villers.

25. *Pour le Mexique* . . . . G. A. Esteva.
S. B. de Mier.
F. L. de la Barra.

26. *Pour le Monténégro.*

27. *Pour le Nicaragua.*

28. *Pour la Norvège* . . . . F. Hagerup.

29. *Pour le Panama* . . . . B. Porras.

30. *Pour le Paraguay* . . . . G. Du Monceau.

31. *Pour les Pays-Bas.* . . . . W. H. de Beaufort.
T. M. C. Asser.
den Beer Poortugael.
J. A. Röell.
J. A. Loeff.

32. *Pour le Pérou* . . . . . C. G. Candamo.

33. *Pour la Perse* . . . . . Momtazos-Saltaneh M. Samad Khan.
Sadigh ul Mulk M. Ahmed Khan.

34. *Pour le Portugal* . . . . . MARQUIS DE SOVERAL.
CONDE DE SELIR.
ALBERTO D'OLIVEIRA.

35. *Pour la Roumanie* . . . . EDG. MAVROCORDATO.

36. *Pour la Russie.*

37. *Pour le Salvador* . . . . . P. J. MATHEU.
S. PEREZ TRIANA.

38. *Pour la Serbie* . . . . . S. GROUÏTCH.
M. G. MILOVANOVITCH.
M. G. MILITCHEVITCH.

39. *Pour le Siam* . . . . . MOM CHATIDEJ UDOM.
C. CORRAGIONI D'ORELLI.
LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.

40. *Pour la Suède* . . . . . JOH. HELLNER.

41. *Pour la Suisse* . . . . . CARLIN

42. *Pour la Turquie* . . . . . TURKHAN.

43. *Pour l'Uruguay* . . . . . JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.

44. *Pour le Vénézuéla* . . . . . J. GIL FORTOUL.

CONVENTION

RELATIVE

A L'ÉTABLISSEMENT D'UNE COUR INTERNATIONALE DES PRISES

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse; le Président des États-Unis d'Amérique; le Président de la République Argentine; Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie; Sa Majesté le Roi des Belges; le Président de la République de Bolivie; Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie; le Président de la République de Chili; le Président de la République de Colombie; le Gouverneur provisoire de la République de Cuba; Sa Majesté le Roi de Danemark; le Président de la République de l'Équateur; Sa Majesté le Roi d'Espagne; le Président de la République Française; le Président de la République de Guatémala; le Président de la République d'Haïti; Sa Majesté le Roi d'Italie; le Président des États-Unis Mexicains; Sa Majesté le Roi de Norvège; le Président de la République de Panama; le Président de la République du Paraguay; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République du Pérou; Sa Majesté Impériale le Schah de Perse; Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc.; le Président de la République du Salvador; Sa Majesté le Roi de Siam; Sa Majesté le Roi de Suède; le Conseil fédéral suisse; Sa Majesté l'Empereur des Ottomans; le Président de la République Orientale de l'Uruguay :

Animés du désir de régler d'une manière équitable les différends qui s'élèvent parfois en cas de guerre maritime, à propos des décisions des tribunaux de prises nationaux;

Estimant que, si ces tribunaux doivent continuer à statuer suivant les formes prescrites par leur législation, il importe que, dans des cas déter-

minés, un recours puisse être formé sous des conditions qui concilient, dans la mesure du possible, les intérêts publics et les intérêts privés engagés dans toute affaire de prises;

Considérant, d'autre part, que l'institution d'une Cour internationale, dont la compétence et la procédure seraient soigneusement réglées, a paru le meilleur moyen d'atteindre ce but;

Persuadés, enfin, que de cette façon les conséquences rigoureuses d'une guerre maritime pourront être atténuées; que notamment les bons rapports entre les belligérants et les neutres auront plus de chance d'être maintenus et qu'ainsi la conservation de la paix sera mieux assurée;

Désirant conclure une Convention à cet effet, ont nommé pour Leurs plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse :

Son Excellence le baron Marschall de Bieberstein, Son ministre d'état, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Constantinople ;

M. le dr. Johannes Kriege, Son envoyé en mission extraordinaire à la présente Conférence, Son conseiller intime de légation et jurisconsulte au ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des États-Unis d'Amérique :

Son Excellence M. Joseph H. Choate, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M Horace Porter, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. Uriah M. Rose, ambassadeur extraordinaire;

Son Excellence M. David Jayne Hill, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à La Haye;

M. Charles S. Sperry, contre-amiral, ministre plénipotentiaire;

M. Georges B. Davis, général de brigade, chef de la justice militaire de l'armée fédérale, ministre plénipotentiaire;

M. William I. Buchanan, ministre plénipotentiaire.

Le Président de la République Argentine :

Son Excellence M. Roque Saenz Peña, ancien ministre des affaires étrangères, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Luis M. Drago, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, député national, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Carlos Rodriguez Larreta, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie :

Son Excellence M. Gaëtan Mérey de Kapos-Mére, Son conseiller intime, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le baron Charles de Macchio, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Athènes.

Sa Majesté le Roi des Belges :

Son Excellence M. Beernaert, Son ministre d'état, membre de la chambre des représentants, membre de l'institut de France et des académies royales de Belgique et de Roumanie, membre d'honneur de l'institut de droit international, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. J. Van den Heuvel, Son ministre d'état, ancien ministre de la justice;

Son Excellence M. le baron Guillaume, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye, membre de l'académie royale de Roumanie.

Le Président de la République de Bolivie :

Son Excellence M. Claudio Pinilla, ministre des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Fernando E. Guachalla, ministre plénipotentiaire à Londres.

Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie :

M. Vrban Vinaroff, général-major de l'état-major, Son général à la suite;

M. Ivan Karandjouloff, procureur général de la cour de cassation.

Le Président de la République de Chili :

Son Excellence M. Domingo Gana, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Londres;

Son Excellence M. Augusto Matte, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Berlin;

Son Excellence M. Carlos Concha, ancien ministre de la guerre, ancien président de la chambre des députés, ancien envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Buenos-Ayres.

Le Président de la République de Colombie :

M. JORGE HOLGUIN, général;

M. SANTIAGO PÉREZ TRIANA;

Son Excellence M. MARCELIANO VARGAS, général, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris.

Le Gouverneur Provisoire de la République de Cuba :

M. ANTONIO SANCHEZ DE BUSTAMANTE, professeur de droit international à l'université de La Havane, sénateur de la République;

Son Excellence M. GONZALO DE QUESADA Y ARÓSTEGUI, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. MANUEL SANGUILY, ancien directeur de l'institut d'enseignement secondaire de La Havane, sénateur de la République.

Sa Majesté le Roi de Danemark :

Son Excellence M. CONSTANTIN BRUN, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Washington;

M. CHRISTIAN FREDERIK SCHELLER, contre-amiral;

M. AXEL VEDEL, Son chambellan, chef de section au ministère royal des affaires étrangères.

Le Président de la République de l'Équateur :

Son Excellence M. VICTOR RENDÓN, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Madrid;

M. ENRIQUE DORN Y DE ALSÚA, chargé d'affaires.

Sa Majesté le Roi d'Espagne :

Son Excellence M. W. R. DE VILLA-URRUTIA, sénateur, ancien ministre des affaires étrangères, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Londres;

Son Excellence M. JOSÉ DE LA RICA Y CALVO, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye;

M. GABRIEL MAURA Y GAMAZO, comte de la Mortera, député aux Cortès.

Le Président de la République Française :

Son Excellence M. LÉON BOURGEOIS, ambassadeur extraordinaire de la République, sénateur, ancien président du conseil des ministres, ancien ministre des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. le baron d'Estournelles de Constant, sénateur, ministre plénipotentiaire de première classe, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Louis Renault, professeur à la faculté de droit à l'université de Paris, ministre plénipotentiaire honoraire, jurisconsulte du ministère des affaires étrangères, membre de l'institut de France, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Marcellin Pellet, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République Française à La Haye.

Le Président de la République de Guatémala :

M. José Tible Machado, chargé d'affaires de la République à La Haye et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Enrique Gómez Carillo, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Le Président de la République d'Haïti :

Son Excellence M. Jean Joseph Dalbémar, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. J. N. Léger, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. Pierre Hudicourt, ancien professeur de droit international public, avocat au barreau de Port-au-Prince.

Sa Majesté le Roi d'Italie :

Son Excellence le comte Joseph Tornielli Brusati di Vergano, sénateur du Royaume, ambassadeur de Sa Majesté le Roi à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage, président de la délégation italienne;

Son Excellence M. le commandeur Guido Pompilj, député au parlement, sous-secrétaire d'état au ministère royal des affaires étrangères;

M. le commandeur Guido Fusinato, conseiller d'état, député au parlement, ancien ministre de l'instruction.

Le Président des États-Unis mexicains :

Son Excellence M. Gonzalo A. Esteva, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome;

Son Excellence M. Sebastian B. de Mier, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. Francisco L. de la Barra, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Bruxelles et à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Norvège :

Son Excellence M. Francis Hagerup, ancien président du conseil, ancien professeur de droit, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye et à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Panama :

M. Belisario Porras.

Le Président de la République du Paraguay :

Son Excellence M. Eusebio Machaïn, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

M. le comte G. Du Monceau de Bergendal, consul de la République à Bruxelles.

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas :

M. W. H. de Beaufort, Son ancien ministre des affaires étrangères, membre de la seconde chambre des états-généraux;

Son Excellence M. T. M. C. Asser, Son ministre d'état, membre du conseil d'état, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence le jonkheer J. C. C. den Beer Poortugael, lieutenant général en retraite, ancien ministre de la guerre, membre du conseil d'état;

Son Excellence le jonkheer J. A. Röell, Son aide de camp en service extraordinaire, vice-amiral en retraite, ancien ministre de la marine;

M. J. A. Loeff, Son ancien ministre de la justice, membre de la seconde chambre des états-généraux.

Le Président de la République du Pérou :

Son Excellence M. Carlos G. Candamo, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté Impériale le Schah de Perse :

Son Excellence Samad Khan Momtazos Saltaneh, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc. :

Son Excellence M. le marquis DE SOVERAL, Son conseiller d'état, pair du Royaume, ancien ministre des affaires étrangères, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire ;

Son Excellence M. le comte DE SELIR, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye ;

Son Excellence M. ALBERTO D'OLIVEIRA, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berne.

Le Président de la République du Salvador :

M. PEDRO I. MATHEU, chargé d'affaires de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

M. SANTIAGO PEREZ TRIANA, chargé d'affaires de la République à Londres.

Sa Majesté le Roi de Siam :

MOM CHATIDEJ UDOM, major général ;

M. C. CORRAGIONI D'ORELLI, Son conseiller de légation ;

LUANG BHUVANARTH NARÜBAL, capitaine.

Sa Majesté le Roi de Suède, des Goths et des Vendes :

Son Excellence M. KNUT HJALMAR LEONARD HAMMARSKJOLD, Son ancien ministre de la justice, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

M. JOHANNES HELLNER, Son ancien ministre sans portefeuille, ancien membre de la cour suprême de Suède, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Conseil fédéral suisse :

Son Excellence M. GASTON CARLIN, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la Confédération suisse à Londres et à La Haye ;

M. EUGÈNE BOREL, colonel d'état-major général, professeur à l'université de Genève ;

M. Max HUBER, professeur de droit à l'université de Zurich.

Sa Majesté l'Empereur des Ottomans :

Son Excellence TURKHAN PACHA, Son ambassadeur extraordinaire, ministre de l'evkaf ;

Son Excellence RECHID BEY, Son ambassadeur à Rome ;

Son Excellence MEHEMMED PACHA, vice-amiral.

Le Président de la République Orientale de l'Uruguay :

Son Excellence M. José Batlle y Ordoñez, ancien président de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Juan P. Castro, ancien président du sénat, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Lesquels, après avoir déposé leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes :

TITRE I.

Dispositions générales.

Article premier.

La validité de la capture d'un navire de commerce ou de sa cargaison est, s'il s'agit de propriétés neutres ou ennemies, établie devant une juridiction des prises conformément à la présente Convention.

Article 2.

La juridiction des prises est exercée d'abord par les tribunaux de prises du belligérant capteur.

Les décisions de ces tribunaux sont prononcées en séance publique ou notifiées d'office aux parties neutres ou ennemies.

Article 3.

Les décisions des tribunaux de prises nationaux peuvent être l'objet d'un recours devant la Cour internationale des prises :

1° Lorsque la décision des tribunaux nationaux concerne les propriétés d'une Puissance ou d'un particulier neutres;

2° Lorsque ladite décision concerne des propriétés ennemies et qu'il s'agit :

a) De marchandises chargées sur un navire neutre;

b) D'un navire ennemi qui aurait été capturé dans les eaux territoriales d'une Puissance neutre, dans le cas où cette Puissance n'aurait pas fait de cette capture l'objet d'une réclamation diplomatique;

c) D'une réclamation fondée sur l'allégation que la capture aurait été effectuée en violation soit d'une disposition conventionnelle en vigueur entre les Puissances belligérantes, soit d'une disposition légale édictée par le belligérant capteur.

Le recours contre la décision des tribunaux nationaux peut être fondé sur ce que cette décision ne serait pas justifiée soit en fait, soit en droit.

ARTICLE 4.

Le recours peut être exercé :

1° Par une Puissance neutre, si la décision des tribunaux nationaux a porté atteinte à ses propriétés ou à celles de ses ressortissants (article 3—1°) ou s'il est allégué que la capture d'un navire ennemi a eu lieu dans les eaux territoriales de cette Puissance (article 3—2° *b*);

2° Par un particulier neutre, si la décision des tribunaux nationaux a porté atteinte à ses propriétés (article 3—1°), sous réserve toutefois du droit de la Puissance dont il relève de lui interdire l'accès de la Cour ou d'y agir elle-même en ses lieu et place;

3° Par un particulier relevant de la Puissance ennemie, si la décision des tribunaux nationaux a porté atteinte à ses propriétés dans les conditions visées à l'article 3—2°, à l'exception du cas prévu par l'alinéa *b*.

ARTICLE 5.

Le recours peut aussi être exercé, dans les mêmes conditions qu'à l'article précédent, par les ayants droit, neutres ou ennemis du particulier auquel le recours est accordé, et qui sont intervenus devant la juridiction nationale. Ces ayants droit peuvent exercer individuellement le recours dans la mesure de leur intérêt.

Il en est de même des ayants droit, neutres ou ennemis de la Puissance neutre dont la propriété est en cause.

ARTICLE 6.

Lorsque, conformément à l'article 3 ci-dessus, la Cour internationale est compétente, le droit de juridiction des tribunaux nationaux ne peut être exercé à plus de deux degrés. Il appartient à la législation du belligérant capteur de décider si le recours est ouvert après la décision rendue en premier ressort ou seulement après la décision rendue en appel ou en cassation.

Faute par les tribunaux nationaux d'avoir rendu une décision définitive dans les deux ans à compter du jour de la capture, la Cour peut être saisie directement.

ARTICLE 7.

Si la question de droit à résoudre est prévue par une Convention en vigueur entre le belligérant capteur et la Puissance qui est elle-même partie au litige ou dont le ressortissant est partie au litige, la Cour se conforme aux stipulations de ladite Convention.

A défaut de telles stipulations, la Cour applique les règles du droit inter-

national. Si des règles généralement reconnues n'existent pas, la Cour statue d'après les principes généraux de la justice et de l'équité.

Les dispositions ci-dessus sont également applicables en ce qui concerne l'ordre des preuves ainsi que les moyens qui peuvent être employés.

Si, conformément à l'article 3—2°, *c*, le recours est fondé sur la violation d'une disposition légale édictée par le belligérant capteur, la Cour applique cette disposition.

La Cour peut ne pas tenir compte des déchéances de procédure édictées par la législation du belligérant capteur, dans les cas où elle estime que les conséquences en sont contraires à la justice et à l'équité.

Article 8.

Si la Cour prononce la validité de la capture du navire ou de la cargaison, il en sera disposé conformément aux lois du belligérant capteur.

Si la nullité de la capture est prononcée, la Cour ordonne la restitution du navire ou de la cargaison et fixe, s'il y a lieu, le montant des dommages-intérêts. Si le navire ou la cargaison ont été vendus ou détruits, la Cour détermine l'indemnité à accorder de ce chef au propriétaire.

Si la nullité de la capture avait été prononcée par la juridiction nationale, la Cour n'est appelée à statuer que sur les dommages et intérêts.

Article 9.

Les Puissances contractantes s'engagent à se soumettre de bonne foi aux décisions de la Cour internationale des prises et à les exécuter dans le plus bref délai possible.

TITRE II.

Organisation de la Cour internationale des prises.

Article 10.

La Cour internationale des prises se compose de juges et de juges suppléants nommés par les Puissances contractantes et qui tous devront être des jurisconsultes d'une compétence reconnue dans les questions de droit international maritime et jouissant de la plus haute considération morale.

La nomination de ces juges et juges suppléants sera faite dans les six mois qui suivront la ratification de la présente Convention.

Article 11.

Les juges et juges suppléants sont nommés pour une période de six ans, à compter de la date où la notification de leur nomination aura été reçue par

le Conseil administratif institué par la Convention pour le règlement pacifique des conflits internationaux du 29 juillet 1899. Leur mandat peut être renouvelé.

En cas de décès ou de démission d'un juge ou d'un juge suppléant, il est pourvu à son remplacement selon le mode fixé pour sa nomination. Dans ce cas, la nomination est faite pour une nouvelle période de six ans.

ARTICLE 12.

Les juges de la Cour internationale des prises sont égaux entre eux et prennent rang d'après la date où la notification de leur nomination aura été reçue (article 11, alinéa 1), et, s'ils siègent à tour de rôle (article 15, alinéa 2), d'après la date de leur entrée en fonctions. La préséance appartient au plus âgé, au cas où la date est la même.

Les juges suppléants sont, dans l'exercice de leurs fonctions, assimilés aux juges titulaires. Toutefois ils prennent rang après ceux-ci.

ARTICLE 13.

Les juges jouissent des privilèges et immunités diplomatiques dans l'exercice de leurs fonctions et en dehors de leur pays.

Avant de prendre possession de leur siège, les juges doivent, devant le Conseil administratif, prêter serment ou faire une affirmation solennelle d'exercer leurs fonctions avec impartialité et en toute conscience.

ARTICLE 14.

La Cour fonctionne au nombre de quinze juges; neuf juges constituent le quorum nécessaire.

Le juge absent ou empêché est remplacé par le suppléant.

ARTICLE 15.

Les juges nommés par les Puissances contactantes dont les noms suivent : l'Allemagne, les États-Unis d'Amérique, l'Autriche-Hongrie, la France, la Grande-Bretagne, l'Italie, le Japon et la Russie sont toujours appelés à siéger.

Les juges et les juges suppléants nommés par les autres Puissances contractantes siègent à tour de rôle d'après le tableau annexé à la présente Convention; leurs fonctions peuvent être exercées successivement par la même personne. Le même juge peut être nommé par plusieurs desdites Puissances.

ARTICLE 16.

Si une Puissance belligérante n'a pas, d'après le tour de rôle, un juge siégeant dans la Cour, elle peut demander que le juge nommé par elle prenne part au jugement de toutes les affaires provenant de la guerre. Dans ce cas, le sort détermine lequel des juges siégeant en vertu du tour de rôle doit s'abstenir. Cette exclusion ne saurait s'appliquer au juge nommé par l'autre belligérant.

ARTICLE 17.

Ne peut siéger le juge qui, à un titre quelconque, aura concouru à la décision des tribunaux nationaux ou aura figuré dans l'instance comme conseil ou avocat d'une partie.

Aucun juge, titulaire ou suppléant, ne peut intervenir comme agent ou comme avocat devant la Cour internationale des prises ni y agir pour une partie en quelque qualité que ce soit, pendant toute la durée de ses fonctions.

ARTICLE 18.

Le belligérant capteur a le droit de désigner un officier de marine d'un grade élevé qui siégera en qualité d'assesseur avec voix consultative. La même faculté appartient à la Puissance neutre, qui est elle-même partie au litige, ou à la Puissance dont le ressortissant est partie au litige; s'il y a, par application de cette dernière disposition, plusieurs Puissances intéressées, elles doivent se concerter, au besoin par le sort, sur l'officier à désigner.

ARTICLE 19.

La Cour élit son Président et son Vice-Président à la majorité absolue des suffrages exprimés. Après deux tours de scrutin, l'élection se fait à la majorité relative et, en cas de partage des voix, le sort décide.

ARTICLE 20.

Les juges de la Cour internationale des prises touchent une indemnité de voyage fixée d'après les règlements de leur pays et reçoivent, en outre, pendant la session ou pendant l'exercice de fonctions conférées par la Cour, une somme de cent florins néerlandais par jour.

Ces allocations, comprises dans les frais généraux de la Cour prévus par l'article 47, sont versées par l'entremise du Bureau international institué par la Convention du 29 juillet 1899.

Les juges ne peuvent recevoir de leur propre Gouvernement ou de celui d'une autre Puissance aucune rémunération comme membres de la Cour.

ARTICLE 21.

La Cour internationale des prises a son siège à la Haye et ne peut, sauf le cas de force majeure, le transporter ailleurs qu'avec l'assentiment des Parties belligérantes.

ARTICLE 22.

Le Conseil administratif, dans lequel ne figurent que les représentants des Puissances contractantes, remplit, à l'égard de la Cour internationale des prises, les fonctions qu'il remplit à l'égard de la Cour permanente d'arbitrage.

ARTICLE 23.

Le Bureau international sert de greffe à la Cour internationale des prises et doit mettre ses locaux et son organisation à la disposition de la Cour. Il a la garde des archives et la gestion des affaires administratives.

Le Secrétaire général du Bureau international remplit les fonctions de greffier.

Les secrétaires adjoints au greffier, les traducteurs et les sténographes nécessaires sont désignés et assermentés par la Cour.

ARTICLE 24.

La Cour décide du choix de la langue dont elle fera usage et des langues dont l'emploi sera autorisé devant elle.

Dans tous les cas, la langue officielle des tribunaux nationaux qui ont connu de l'affaire peut être employée devant la Cour.

ARTICLE 25.

Les Puissances intéressées ont le droit de nommer des agents spéciaux ayant mission de servir d'intermédiaires entre Elles et la Cour. Elles sont, en outre, autorisées à charger des conseils ou avocats de la défense de leurs droits et intérêts.

ARTICLE 26.

Le particulier intéressé sera représenté devant la Cour par un mandataire qui doit être soit un avocat autorisé à plaider devant une Cour d'appel ou une Cour suprême de l'un des Pays contractants, soit un avoué exerçant sa profession auprès d'une telle Cour, soit, enfin, un professeur de droit à une école d'enseignement supérieur d'un de ces pays.

Article 27.

Pour toutes les notifications à faire, notamment aux parties, aux témoins et aux experts, la Cour peut s'adresser directement au Gouvernement de la Puissance sur le territoire de laquelle la notification doit être effectuée. Il en est de même s'il s'agit de faire procéder à l'établissement de tout moyen de preuve.

Les requêtes adressées à cet effet seront exécutées suivant les moyens dont la Puissance requise dispose d'après sa législation intérieure. Elles ne peuvent être refusées que si cette Puissance les juge de nature à porter atteinte à sa souveraineté ou à sa sécurité. S'il est donné suite à la requête, les frais ne comprennent que les dépenses d'exécution réellement effectuées.

La Cour a également la faculté de recourir à l'intermédiaire de la Puissance sur le territoire de laquelle elle a son siège.

Les notifications à faire aux parties dans le lieu où siège la Cour peuvent être exécutées par le Bureau international.

TITRE III.

Procédure devant la Cour internationale des prises.

Article 28.

Le recours devant la Cour internationale des prises est formé au moyen d'une déclaration écrite, faite devant le tribunal national qui a statué ou adressée au Bureau international; celui-ci peut être saisi même par télégramme.

Le délai du recours est fixé à cent vingt jours à dater du jour où la décision a été prononcée ou notifiée (article 2, alinéa 2).

Article 29.

Si la déclaration de recours est faite devant le tribunal national, celui-ci, sans examiner si le délai a été observé, fait, dans les sept jours qui suivent, expédier le dossier de l'affaire au Bureau international.

Si la déclaration de recours est adressée au Bureau international, celui-ci en prévient directement le tribunal national, par télégramme s'il est possible. Le tribunal transmettra le dossier comme il est dit à l'alinéa précédent.

Lorsque le recours est formé par un particulier neutre, le Bureau international en avise immédiatement par télégramme la Puissance dont relève le particulier pour permettre à cette Puissance de faire valoir le droit que lui reconnaît l'article 4—2°.

ARTICLE 30.

Dans le cas prévu à l'article 6, alinéa 2, le recours ne peut être adressé qu'au Bureau international. Il doit être introduit dans les trente jours qui suivent l'expiration du délai de deux ans.

ARTICLE 31.

Faute d'avoir formé son recours dans le délai fixé à l'article 28 ou à l'article 30, la partie sera, sans débats, déclarée non recevable.

Toutefois, si elle justifie d'un empêchement de force majeure et si elle a formé son recours dans les soixante jours qui ont suivi la cessation de cet empêchement, elle peut être relevée de la déchéance encourue, la partie adverse ayant été dûment entendue.

ARTICLE 32.

Si le recours a été formé en temps utile, la Cour notifie d'office et sans délai à la partie adverse une copie certifiée conforme de la déclaration.

ARTICLE 33.

Si, en dehors des parties qui se sont pourvues devant la Cour, il y a d'autres intéressés ayant le droit d'exercer le recours ou si, dans le cas prévu à l'article 29, alinéa 3, la Puissance qui a été avisée n'a pas fait connaître sa résolution, la Cour attend, pour se saisir de l'affaire, que les délais prévus à l'article 28 ou à l'article 30 soient expirés.

ARTICLE 34.

La procédure devant la Cour internationale comprend deux phases distinctes : l'instruction écrite et les débats oraux.

L'instruction écrite consiste dans le dépôt et l'échange d'exposés, de contre-exposés et, au besoin, de répliques dont l'ordre et les délais sont fixés par la Cour. Les parties y joignent toutes pièces et documents dont elles comptent se servir.

Toute pièce produite par une partie doit être communiquée, en copie certifiée conforme, à l'autre partie par l'intermédiaire de la Cour.

ARTICLE 35.

L'instruction écrite étant terminée, il y a lieu à une audience publique dont le jour est fixé par la Cour.

Dans cette audience, les parties exposent l'état de l'affaire en fait et en droit.

La Cour peut, en tout état de cause, suspendre les plaidoiries, soit à la demande d'une des parties, soit d'office, pour procéder à une information complémentaire.

ARTICLE 36.

La Cour internationale peut ordonner que l'information complémentaire aura lieu, soit conformément aux dispositions de l'article 27, soit directement devant elle ou devant un ou plusieurs de ses membres en tant que cela peut se faire sans moyen coercitif ou comminatoire.

Si des mesures d'information doivent être prises par des membres de la Cour en dehors du territoire où elle a son siège, l'assentiment du Gouvernement étranger doit être obtenu.

ARTICLE 37.

Les parties sont appelées à assister à toutes mesures d'instruction. Elles reçoivent une copie certifiée conforme des procès-verbaux.

ARTICLE 38.

Les débats sont dirigés par le Président ou le Vice-Président et, en cas d'absence ou d'empêchement de l'un et de l'autre, par le plus ancien des juges présents.

Le juge nommé par une partie belligérante ne peut siéger comme Président.

ARTICLE 39.

Les débats sont publics, sauf le droit pour une Puissance en litige de demander qu'il y soit procédé à huis clos.

Ils sont consignés dans des procès-verbaux que signent le Président et le greffier et qui seuls ont caractère authentique.

ARTICLE 40.

En cas de non-comparution d'une des parties, bien que régulièrement citée, ou faute par elle d'agir dans les délais fixés par la Cour, il est procédé sans elle et la Cour décide d'après les éléments d'appréciation qu'elle a à sa disposition.

ARTICLE 41.

La Cour notifie d'office aux parties toutes décisions ou ordonnances prises en leur absence.

ARTICLE 42.

La Cour apprécie librement l'ensemble des actes, preuves et déclarations orales.

ARTICLE 43.

Les délibérations de la Cour ont lieu à huis clos et restent secrètes.

Toute décision est prise à la majorité des juges présents. Si la Cour siège en nombre pair et qu'il y ait partage des voix, la voix du dernier des juges, dans l'ordre de préséance établi d'après l'article 12, alinéa 1, n'est pas comptée.

ARTICLE 44.

L'arrêt de la Cour doit être motivé. Il mentionne les noms des juges qui y ont participé, ainsi que les noms des assesseurs, s'il y a lieu ; il est signé par le Président et par le greffier.

ARTICLE 45.

L'arrêt est prononcé en séance publique, les parties présentes ou dûment appelées; il est notifié d'office aux parties.

Cette notification une fois faite, la Cour fait parvenir au tribunal national des prises le dossier de l'affaire, en y joignant une expédition des diverses décisions intervenues, ainsi qu'une copie des procès-verbaux de l'instruction.

ARTICLE 46.

Chaque partie supporte les frais occasionnés par sa propre défense.

La partie qui succombe supporte, en outre, les frais causés par la procédure. Elle doit, de plus, verser un centième de la valeur de l'objet litigieux à titre de contribution aux frais généraux de la Cour internationale. Le montant de ces versements est déterminé par l'arrêt de la Cour.

Si le recours est exercé par un particulier, celui-ci fournit au Bureau international un cautionnement dont le montant est fixé par la Cour et qui est destiné à garantir l'exécution éventuelle des deux obligations mentionnées dans l'alinéa précédent. La Cour peut subordonner l'ouverture de la procédure au versement du cautionnement.

ARTICLE 47.

Les frais généraux de la Cour internationale des prises sont supportés par les Puissances contractantes dans la proportion de leur participation au fonctionnement de la Cour telle qu'elle est prévue par l'article 15 et par le

tableau y annexé. La désignation des juges suppléants ne donne pas lieu à contribution.

Le Conseil administratif s'adresse aux Puissances pour obtenir les fonds nécessaires au fonctionnement de la Cour.

Article 48.

Quand la Cour n'est pas en session, les fonctions qui lui sont conférées par l'article 32, l'article 34, alinéas 2 et 3, l'article 35, alinéa 1 et l'article 46, alinéa 3, sont exercées par une Délégation de trois juges désignés par la Cour. Cette Délégation décide à la majorité des voix.

Article 49.

La Cour fait elle-même son règlement d'ordre intérieur, qui doit être communiqué aux Puissances contractantes.

Dans l'année de la ratification de la présente Convention, elle se réunira pour élaborer ce règlement.

Article 50.

La Cour peut proposer des modifications à apporter aux dispositions de la présente Convention qui concernent la procédure. Ces propositions sont communiquées, par l'intermédiaire du Gouvernement des Pays-Bas, aux Puissances contractantes qui se concerteront sur la suite à y donner.

TITRE IV.

Dispositions finales.

Article 51.

La présente Convention ne s'applique de plein droit que si les Puissances belligérantes sont toutes parties à la Convention.

Il est entendu, en outre, que le recours devant la Cour internationale des prises ne peut être exercé que par une Puissance contractante ou le ressortissant d'une Puissance contractante.

Dans les cas de l'article 5, le recours n'est admis que si le propriétaire et l'ayant-droit sont également des Puissances contractantes ou des ressortissants de Puissances contractantes.

Article 52.

La présente Convention sera ratifiée et les ratifications en seront déposées à La Haye dès que toutes les Puissances désignées à l'article 15 et dans son annexe seront en mesure de le faire.

Le dépôt des ratifications aura lieu, en tout cas, le 30 juin 1909, si les Puissances prêtes à ratifier peuvent fournir à la Cour neuf juges et neuf juges suppléants aptes à siéger effectivement. Dans le cas contraire, le dépôt sera ajourné jusqu'au moment où cette condition sera remplie.

Il sera dressé du dépôt des ratifications un procès-verbal dont une copie, certifiée conforme, sera remise par la voie diplomatique à chacune des Puissances désignées à l'alinéa premier.

ARTICLE 53.

Les Puissances désignées à l'article 15 et dans son annexe sont admises à signer la présente Convention jusqu'au dépôt des ratifications prévu par l'alinéa 2 de l'article précédent.

Après ce dépôt, elles seront toujours admises à y adhérer purement et simplement. La Puissance qui désire adhérer notifie par écrit son intention au Gouvernement des Pays-Bas en lui transmettant, en même temps, l'acte d'adhésion qui sera déposé dans les archives dudit Gouvernement. Celui-ci enverra, par la voie diplomatique, une copie certifiée conforme de la notification et de l'acte d'adhésion à toutes les Puissances désignées à l'alinéa précédent, en leur faisant savoir la date où il a reçu la notification.

ARTICLE 54.

La présente Convention entrera en vigueur six mois à partir du dépôt des ratifications prévu par l'article 52, alinéas 1 et 2.

Les adhésions produiront effet soixante jours après que la notification en aura été reçue par le Gouvernement des Pays-Bas et, au plus tôt, à l'expiration du délai prévu par l'alinéa précédent.

Toutefois, la Cour internationale aura qualité pour juger les affaires de prises décidées par la juridiction nationale à partir du dépôt des ratifications ou de la réception de la notification des adhésions. Pour ces décisions, le délai fixé à l'article 28, alinéa 2, ne sera compté que de la date de la mise en vigueur de la Convention pour les Puissances ayant ratifié ou adhéré.

ARTICLE 55.

La présente Convention aura une durée de douze ans à partir de sa mise en vigueur, telle qu'elle est déterminée par l'article 54, alinéa 1, même pour les Puissances ayant adhéré postérieurement.

Elle sera renouvelée tacitement de six en six ans, sauf dénonciation.

La dénonciation devra être, au moins un an avant l'expiration de chacune des périodes prévues par les deux alinéas précédents, notifiée par écrit au Gouvernement des Pays-Bas, qui en donnera connaissance à toutes les autres Parties contractantes.

La dénonciation ne produira ses effets qu'à l'égard de la Puissance qui l'aura notifiée. La Convention subsistera pour les autres Puissances contractantes, pourvu que leur participation à la désignation des juges soit suffisante pour permettre le fonctionnement de la Cour avec neuf juges et neuf juges suppléants.

ARTICLE 56.

Dans le cas où la présente Convention n'est pas en vigueur pour toutes les Puissances désignées dans l'article 15 et le tableau qui s'y rattache, le Conseil administratif dresse, conformément aux dispositions de cet article et de ce tableau, la liste des juges et des juges suppléants pour lesquels les Puissances contractantes participent au fonctionnement de la Cour. Les juges appelés à siéger à tour de rôle seront, pour le temps qui leur est attribué par le tableau susmentionné, répartis entre les différentes années de la période de six ans, de manière que, dans la mesure du possible, la Cour fonctionne chaque année en nombre égal. Si le nombre des juges suppléants dépasse celui des juges, le nombre de ces derniers pourra être complété par des juges suppléants désignés par le sort parmi celles des Puissances qui ne nomment pas de juge titulaire.

La liste ainsi dressée par le Conseil administratif sera notifiée aux Puissances contractantes. Elle sera revisée quand le nombre de celles-ci sera modifié par suite d'adhésions ou de dénonciations.

Le changement à opérer par suite d'une adhésion ne se produira qu'à partir du 1er janvier qui suit la date à laquelle l'adhésion a son effet, à moins que la Puissance adhérente ne soit une Puissance belligérante, cas auquel elle peut demander d'être aussitôt représentée dans la Cour, la disposition de l'article 16 étant du reste applicable s'il y a lieu.

Quand le nombre total des juges est inférieur à onze, sept juges constituent le quorum nécessaire.

ARTICLE 57.

Deux ans avant l'expiration de chaque période visée par les alinéas 1 et 2 de l'article 55, chaque Puissance contractante pourra demander une modification des dispositions de l'article 15 et du tableau y annexé relativement à sa participation au fonctionnement de la Cour. La demande sera adressée au Conseil administratif, qui l'examinera et soumettra à toutes les Puissances des propositions sur la suite à y donner. Les Puissances feront, dans le plus bref délai possible, connaître leur résolution au Conseil administratif. Le résultat sera immédiatement, et au moins un an et trente jours avant l'expiration dudit délai de deux ans, communiqué à la Puissance qui a fait la demande.

Le cas échéant, les modifications adoptées par les Puissances entreront en vigueur dès le commencement de la nouvelle période.

En foi de quoi les Plénipotentiaires ont revêtu la présente Convention de leurs signatures.

Fait à La Haye, le dix-huit octobre mil neuf cent sept, en un seul exemplaire qui restera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas et dont des copies, certifiées conformes, seront remises, par la voie diplomatiques, aux Puissances désignées à l'article 15 et dans son annexe.

1. *Pour l'Allemagne*	MARSCHALL. KRIEGE.	
2. *Pour les États-Unis d'Amérique.*	JOSEPH H. CHOATE. HORACE PORTER. U. M. ROSE. DAVID JAYNE HILL. C. S. SPERRY. WILLIAM I. BUCHANAN.	
3. *Pour l'Argentine*	ROQUE SAENZ PEÑA. C. RÚEZ LARRETA.	
4. *Pour l'Autriche-Hongrie* . .	MÉREY. Bon MACCHIO.	
5. *Pour la Belgique*	A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.	
6. *Pour la Bolivie*	CLAUDIO PINILLA.	
7. *Pour le Brésil.*		
8. *Pour la Bulgarie*	Général-Major VINAROFF. IV. KARANDJOULOFF.	
9. *Pour le Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.	Sous la réserve de l'article 15, formulée à la sixième séance plénière du 21 septembre.
10. *Pour la Chine.*		

11. *Pour la Colombie*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.	
12. *Pour la République de Cuba* .	ANTONIO S. DE BUSTAMANTE. GONZALO DE QUESADA. MANUEL SANGUILY.	Sous réserve de l'article 15.
13. *Pour le Danemark*	C. BRUN.	
14. *Pour la République Dominicaine.*		
15. *Pour l'Équateur*	VICTOR M. RENDÓN. E. DORN Y DE ALSÚA.	Sous réserve de l'article 15.
16. *Pour l'Espagne*	W. R. DE VILLA URRUTIA. JOSÉ DE LA RICA Y CALVO. GABRIEL MAURA, Comte de Mortera.	
17. *Pour la France*	LÉON BOURGEOIS. D'ESTOURNELLES DE CONSTANT. L. RENAULT. MARCELLIN PELLET.	
18. *Pour la Grande-Bretagne.*		
19. *Pour la Grèce.*		
20. *Pour le Guatémala*	JOSÉ TIBLE MACHADO.	Sous les reserves formulées concernant l'article 15.
21. *Pour le Haïti*	DALBÉMAR JN JOSEPH. J. N. LÉGER. PIERRE HUDICOURT.	Avec la réserve relative à l'article 15.
22. *Pour l'Italie*	POMPILJ. G. FUSINATO.	
23. *Pour le Japon.*		
24. *Pour le Luxembourg.*		

25. *Pour le Mexique*	G. A. Esteva. S. B de Mier. F. L. de la Barra	
26. *Pour le Monténégro.*		
27. *Pour le Nicaragua.*		
28. *Pour la Norvège*	F. Hagerup.	
29. *Pour le Panama*	B. Porras.	
30. *Pour le Paraguay*	G. Du Monceau.	
31. *Pour les Pays-Bas*	W. H. de Beaufort. T. M. C. Asser. den Beer Poortugael. J. A. Röell. J. A. Loeff.	
32. *Pour le Pérou*	C. G. Candamo.	
33. *Pour la Perse*	Momtazos-Saltaneh M. Samad Khan. Sadigh ul Mulk M. Ahmed Khan.	Sous réserve de l'article 15.
34. *Pour le Portugal*	Alberto d'Oliveira.	
35. *Pour la Roumanie.*		
36. *Pour la Russie.*		
37. *Pour le Salvador*	P. J. Matheu. S. Perez Triana.	Sous réserve de l'article 15.
38. *Pour la Serbie.*		
39. *Pour le Siam*	Mom Chatidej Udom. C. Corragioni d'Orelli. Luang Bhüvanarth Narübal.	Sous réserve de l'article 15.

40. *Pour la Suède* . . . . . { K. H. L. HAMMARSKJÖLD. / JOH. HELLNER.

41. *Pour la Suisse* . . . . . CARLIN.

42. *Pour la Turquie* . . . . TURKHAN. | Sous réserve de l'article 15.

43. *Pour l'Uruguay* . . . . JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ. { Sous réserve de l'article 15.

44. *Pour le Vénézuéla.*

ANNEXE DE L'ARTICLE 15

Distribution des Juges et Juges suppléants par Pays pour chaque année de la période de six ans.

NUMÉROS D'ORDRE.	JUGES.	JUGES SUPPLÉANTS.	JUGES.	JUGES SUPPLÉANTS.
	Première année.		**Deuxième année.**	
1	Argentine.	Paraguay.	Argentine.	Panama.
2	Colombie.	Bolivie.	Espagne.	Espagne.
3	Espagne.	Espagne.	Grèce.	Roumanie.
4	Grèce.	Roumanie.	Norvège.	Suède.
5	Norvège.	Suède.	Pays-Bas.	Belgique.
6	Pays-Bas.	Belgique.	Turquie.	Luxembourg.
7	Turquie.	Perse.	Uruguay.	Costa-Rica.
	Troisième année.		**Quatrième année.**	
1	Brésil.	Dominicaine.	Brésil.	Guatémala.
2	Chine.	Turquie.	Chine.	Turquie.
3	Espagne.	Portugal.	Espagne.	Portugal.
4	Pays-Bas.	Suisse.	Pérou.	Honduras.
5	Roumanie.	Grèce.	Roumanie.	Grèce.
6	Suède.	Danemark.	Suède.	Danemark.
7	Vénézuéla.	Haïti.	Suisse.	Pays-Bas.
	Cinquième année.		**Sixième année.**	
1	Belgique.	Pays-Bas.	Belgique.	Pays-Bas.
2	Bulgarie.	Monténégro.	Chili.	Salvador.
3	Chili.	Nicaragua.	Danemark.	Norvège.
4	Danemark.	Norvège.	Mexique.	Équateur.
5	Mexique.	Cuba.	Portugal.	Espagne.
6	Perse.	Chine.	Serbie.	Bulgarie.
7	Portugal.	Espagne.	Siam.	Chine.

CONVENTION

CONCERNANT

LES DROITS ET LES DEVOIRS DES PUISSANCES NEUTRES EN CAS DE GUERRE MARITIME

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse; le Président de la République Argentine; Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie; Sa Majesté le Roi des Belges; le Président de la République de Bolivie; le Président de la République des États-Unis du Brésil; Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie; le Président de la République de Chili; le Président de la République de Colombie; Sa Majesté le Roi de Danemark; le Président de la République Dominicaine; le Président de la République de l'Équateur; le Président de la République Française; Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires britanniques au delà des mers, Empereur des Indes; Sa Majesté le Roi des Hellènes; le Président de la République de Guatémala; le Président de la République d'Haïti; Sa Majesté le Roi d'Italie; Sa Majesté l'Empereur du Japon; Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau; le Président des États-Unis mexicains; Son Altesse Royale le Prince de Monténégro; Sa Majesté le Roi de Norvège; le Président de la République de Panama; le Président de la République du Paraguay; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République du Pérou; Sa Majesté Impériale le Schah de Perse; Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc.; Sa Majesté le Roi de Roumanie; Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies; le Président de la République du Salvador; Sa Majesté le Roi de Serbie; Sa Majesté le Roi de Siam; Sa Majesté le Roi de Suède; le Conseil fédéral suisse; Sa Majesté l'Empe-

reur des Ottomans; le Président de la République orientale de l'Uruguay; le Président des États-Unis de Vénézuéla :

En vue de diminuer les divergences d'opinion qui, en cas de guerre maritime, existent encore au sujet des rapports entre les Puissances neutres et les Puissances belligérantes, et de prévenir les difficultés auxquelles ces divergences pourraient donner lieu;

Considérant que, si l'on ne peut concerter dès maintenant des stipulations s'étendant à toutes les circonstances qui peuvent se présenter dans la pratique, il y a néanmoins une utilité incontestable à établir, dans la mesure du possible, des règles communes pour le cas où malheureusement la guerre viendrait à éclater;

Considérant que, pour les cas non prévus par la présente Convention, il y a lieu de tenir compte des principes généraux du droit des gens;

Considérant qu'il est désirable que les Puissances édictent des prescriptions précises pour régler les conséquences de l'état de neutralité qu'elles auraient adopté;

Considérant que c'est, pour les Puissances neutres, un devoir reconnu d'appliquer impartialement aux divers belligérants les règles adoptées par elles;

Considérant que, dans cet ordre d'idées, ces règles ne devraient pas, en principe, être changées, au cours de la guerre, par une Puissance neutre, sauf dans le cas où l'expérience acquise en démontrerait la nécessité pour la sauvegarde de ses droits;

Sont convenus d'observer les règles communes suivantes, qui ne sauraient, d'ailleurs, porter aucune atteinte aux stipulations des traités généraux existants, et ont nommé pour Leurs Plénipotentiaires, savoir :

Sa Majesté l'Empereur d'Allemagne, Roi de Prusse :

Son Excellence le baron Marschall de Bieberstein, Son ministre d'État, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire à Constantinople;

M. le Dr Johannes Kriege, Son envoyé en mission extraordinaire à la présente Conférence, Son conseiller intime de légation et jurisconsulte au ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République Argentine :

Son Excellence M. Roque Saenz Peña, ancien ministre des affaires étrangères, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Luis M. Drago, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, député national, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Carlos Rodriguez Larreta, ancien ministre des affaires étrangères et des cultes de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême, etc., et Roi Apostolique de Hongrie :

Son Excellence M. Gaëtan Mérey de Kapos-Mére, Son conseiller intime, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. le baron Charles de Macchio, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Athènes.

Sa Majesté le Roi des Belges :

Son Excellence M. Beernaert, Son ministre d'état, membre de la chambre des représentants, membre de l'institut de France et des académies royales de Belgique et de Roumanie, membre d'honneur de l'institut de droit international, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. J. Van den Heuvel, Son ministre d'État, ancien ministre de la justice;

Son Excellence M. le baron Guillaume, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye, membre de l'académie royale de Roumanie.

Le Président de la République de Bolivie :

Son Excellence M. Claudio Pinilla, ministre des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Fernando E. Guachalla, ministre plénipotentiaire à Londres.

Le Président de la République des États-Unis du Brésil :

Son Excellence M. Ruy Barbosa, ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Eduardo F. S. dos Santos Lisbóa, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Bulgarie :

M. Vrban Vinaroff, général-major de l'état-major, Son général à la suite;

M. Ivan Karandjouloff, procureur général de la cour de cassation.

Le Président de la République de Chili :

Son Excellence M. DOMINGO GANA, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Londres;

Son Excellence M. AUGUSTO MATTE, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Berlin;

Son Excellence M. CARLOS CONCHA, ancien ministre de la guerre, ancien président de la chambre des députés, ancien envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Buenos-Ayres.

Le Président de la République de Colombie :

M. JORGE HOLGUIN, général;

M. SANTIAGO PÉREZ TRIANA;

Son Excellence M. MARCELIANO VARGAS, général, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris.

Sa Majesté le Roi de Danemark :

Son Excellence M. CONSTANTIN BRUN, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Washington;

M. CHRISTIAN FREDERIK SCHELLER, contre-amiral;

M. AXEL VEDEL, Son chambellan, chef de section au ministère royal des affaires étrangères.

Le Président de la République Dominicaine :

M. FRANCISCO HENRIQUEZ Y CARVAJAL, ancien secrétaire d'État au ministère des affaires étrangères de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. APOLINAR TEJERA, recteur de l'institut professionnel de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de l'Équateur :

Son Excellence M. VICTOR RENDÓN, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Madrid;

M. ENRIQUE DORN Y DE ALSÚA, chargé d'affaires.

Le Président de la République française :

Son Excellence M. LÉON BOURGEOIS, ambassadeur extraordinaire de la République, sénateur, ancien président du conseil des ministres, ancien ministre des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. le baron d'Estournelles de Constant, sénateur, ministre plénipotentiaire de première classe, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Louis Renault, professeur à la faculté de droit à l'université de Paris, ministre plénipotentiaire honoraire, jurisconsulte du ministère des affaires étrangères, membre de l'institut de France, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence M. Marcellin Pellet, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République française à La Haye.

Sa Majesté le Roi du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande et des Territoires Britanniques au delà des mers, Empereur des Indes :

Son Excellence the Right Honourable Sir Edward Fry, G. C. B., membre du conseil privé, Son ambassadeur extraordinaire, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Sir Ernest Mason Satow, G. C. M. G., membre du conseil privé, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence the Right Honourable Donald James Mackay Baron Reay, G. C. S. I., G. C. I. E., membre du conseil privé, ancien président de l'institut de droit international;

Son Excellence Sir Henry Howard, K. C. M. G., C. B., Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi des Hellènes :

Son Excellence M. Cléon Rizo Rangabé, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin;

M. Georges Streit, professeur de droit international à l'université d'Athènes, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Guatémala :

M. José Tible Machado, chargé d'affaires de la République à La Haye et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage;

M. Enrique Gómez Carillo, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Le Président de la République d'Haïti :

Son Excellence M. Jean Joseph Dalbémar, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. J. N. Léger, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Washington;

M. Pierre Hudicourt, ancien professeur de droit international public, avocat au barreau de Port-au-Prince.

Sa Majesté le Roi d'Italie :

Son Excellence le Comte Joseph Tornielli Brusati di Vergano, sénateur du Royaume, ambassadeur de Sa Majesté le Roi à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage, président de la délégation italienne;

Son Excellence M. le commandeur Guido Pompilj, député au parlement, sous-secrétaire d'état au ministère royal des affaires étrangères;

M. le commandeur Guido Fusinato, conseiller d'état, député au parlement, ancien ministre de l'instruction.

Sa Majesté l'Empereur du Japon :

Son Excellence M. Keiroku Tsudzuki, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire;

Son Excellence M. Aimaro Sato, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg, Duc de Nassau :

Son Excellence M. Eyschen, Son ministre d'état, président du gouvernement grand-ducal;

M. le comte de Villers, chargé d'affaires du Grand-Duché à Berlin.

Le Président des États-Unis mexicains :

Son Excellence M. Gonzalo A. Esteva, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Rome;

Son Excellence M. Sebastian B. de Mier, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

Son Excellence M. Francisco L. de la Barra, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Bruxelles et à La Haye.

Son Altesse Royale le Prince de Monténégro :

Son Excellence M. Nelidow, conseiller privé impérial actuel, ambassadeur de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à Paris;

Son Excellence M. de Martens, conseiller privé impérial, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères de Russie;

Son Excellence M. Tcharykow, conseiller d'état impérial actuel, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Norvège :

Son Excellence M. Francis Hagerup, ancien président du conseil, ancien professeur de droit, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye et à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président de la République de Panama :

M. Belisario Porras.

Le Président de la République du Paraguay :

Son Excellence M. Eusebio Machaïn, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris;

M. le comte G. Du Monceau de Bergendal, consul de la République à Bruxelles.

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas :

M. W. H. de Beaufort, Son ancien ministre des affaires étrangères, membre de la seconde chambre des états-généraux;

Son Excellence M. T. M. C. Asser, Son ministre d'état, membre du conseil d'état, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence le jonkheer J. C. C. den Beer Poortugael, lieutenant général en retraite, ancien ministre de la guerre, membre du conseil d'état;

Son Excellence le jonkheer J. A. Röell, Son aide de camp en service extraordinaire, vice-amiral en retraite, ancien ministre de la marine;

M. J. A. Loeff, Son ancien ministre de la justice, membre de la seconde chambre des états-généraux.

Le Président de la République du Pérou :

Son Excellence M. Carlos G. Candamo, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris et à Londres, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Sa Majesté Impériale le Schah de Perse :

Son Excellence Samad Khan Momtazos Saltaneh, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage;

Son Excellence Mirza Ahmed Khan Sadigh Ul Mulk, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Portugal et des Algarves, etc. :

Son Excellence M. le marquis DE SOVERAL, Son conseiller d'état, pair du Royaume, ancien ministre des affaires étrangères, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres, Son ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire ;

Son Excellence M. le comte DE SELIR, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye ;

Son Excellence M. ALBERTO D'OLIVEIRA, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berne.

Sa Majesté le Roi de Roumanie :

Son Excellence M. ALEXANDRE BELDIMAN, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Berlin ;

Son Excellence M. EDGAR MAVROCORDATO, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Sa Majesté l'Empereur de toutes les Russies :

Son Excellence M. NELIDOW, Son conseiller privé actuel, Son ambassadeur à Paris ;

Son Excellence M. DE MARTENS, Son conseiller privé, membre permanent du conseil du ministère impérial des affaires étrangères, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

Son Excellence M. TCHARYKOW, Son conseiller d'état actuel, Son chambellan, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à La Haye.

Le Président de la République du Salvador :

M. PEDRO I. MATHEU, chargé d'affaires de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

M. SANTIAGO PEREZ TRIANA, chargé d'affaires de la République à Londres.

Sa Majesté le Roi de Serbie :

Son Excellence M. SAVA GROUÏTCH, général, président du conseil d'état ;

Son Excellence M. MILOVAN MILOVANOVITCH, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Rome, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

Son Excellence M. MICHEL MILITCHEVITCH, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Londres et à La Haye.

Sa Majesté le Roi de Siam :

Mom Chatidej Udom, major général ;

M. C. Corragioni d'Orelli, Son conseiller de légation ;

Luang Bhuvanarth Narübal, capitaine.

Sa Majesté le Roi de Suède, des Goths et des Vendes :

Son Excellence M. Knut Hjalmar Leonard Hammarskjold, Son ancien ministre de la justice, Son envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire à Copenhague, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

M. Johannes Hellner, Son ancien ministre sans portefeuille, ancien membre de la cour suprême de Suède, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Conseil fédéral suisse :

Son Excellence M. Gaston Carlin, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la Confédération suisse à Londres et à La Haye ;

M. Eugène Borel, colonel d'état-major général, professeur à l'université de Genève ;

M. Max Huber, professeur de droit à l'université de Zurich.

Sa Majesté l'Empereur des Ottomans :

Son Excellence Turkhan Pacha, Son ambassadeur extraordinaire, ministre de l'evkaf ;

Son Excellence Rechid Bey, Son ambassadeur à Rome ;

Son Excellence Mehemmed Pacha, vice-amiral.

Le Président de la République orientale de l'Uruguay :

Son Excellence M. José Batlle y Ordoñez, ancien président de la République, membre de la cour permanente d'arbitrage ;

Son Excellence M. Juan P. Castro, ancien président du sénat, envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire de la République à Paris, membre de la cour permanente d'arbitrage.

Le Président des États-Unis de Vénézuéla :

M. José Gil Fortoul, chargé d'affaires de la République à Berlin.

Lesquels, après avoir déposé leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes :

ARTICLE PREMIER.

Les belligérants sont tenus de respecter les droits souverains des Puissances neutres et de s'abstenir, dans le territoire ou les eaux neutres, de tous actes qui constitueraient de la part des Puissances qui les toléreraient un manquement à leur neutralité.

ARTICLE 2.

Tous actes d'hostilité, y compris la capture et l'exercice du droit de visite, commis par des vaisseaux de guerre belligérants dans les eaux territoriales d'une Puissance neutre, constituent une violation de la neutralité et sont strictement interdits.

ARTICLE 3.

Quand un navire a été capturé dans les eaux territoriales d'une Puissance neutre, cette Puissance doit, si la prise est encore dans sa juridiction, user des moyens dont elle dispose pour que la prise soit relâchée avec ses officiers et son équipage, et pour que l'équipage mis à bord par le capteur soit interné.

Si la prise est hors de la juridiction de la Puissance neutre, le Gouvernement capteur, sur la demande de celle-ci, doit relâcher la prise avec ses officiers et son équipage.

ARTICLE 4.

Aucun tribunal des prises ne peut être constitué par un belligérant sur un territoire neutre ou sur un navire dans des eaux neutres.

ARTICLE 5.

Il est interdit aux belligérants de faire des ports et des eaux neutres la base d'opérations navales contre leurs adversaires, notamment d'y installer des stations radio-télégraphiques ou tout appareil destiné à servir comme moyen de communication avec des forces belligérantes sur terre ou sur mer.

ARTICLE 6.

La remise, à quelque titre que ce soit, faite directement ou indirectement par une Puissance neutre à une Puissance belligérante, de vaisseaux de guerre, de munitions, ou d'un matériel de guerre quelconque, est interdite.

ARTICLE 7.

Une Puissance neutre n'est pas tenue d'empêcher l'exportation ou le transit, pour le compte de l'un ou de l'autre des belligérants, d'armes, de munitions et, en général, de tout ce qui peut être utile à une armée ou à une flotte.

ARTICLE 8.

Un Gouvernement neutre est tenu d'user des moyens dont il dispose pour empêcher dans sa juridiction l'équipement ou l'armement de tout navire, qu'il a des motifs raisonnables de croire destiné à croiser ou à concourir à des opérations hostiles contre une Puissance avec laquelle il est en paix. Il est aussi tenu d'user de la même surveillance pour empêcher le départ hors de sa juridiction de tout navire destiné à croiser ou à concourir à des opérations hostiles, et qui aurait été, dans ladite juridiction, adapté en tout ou en partie à des usages de guerre.

ARTICLE 9.

Une Puissance neutre doit appliquer également aux deux belligérants les conditions, restrictions ou interdictions édictées par elle pour ce qui concerne l'admission dans ses ports, rades ou eaux territoriales, des navires de guerres belligérants ou de leurs prises.

Toutefois, une Puissance neutre peut interdire l'accès de ses ports et de ses rades au navire belligérant qui aurait négligé de se conformer aux ordres et prescriptions édictés par elle ou qui aurait violé la neutralité.

ARTICLE 10.

La neutralité d'une Puissance n'est pas compromise par le simple passage dans ses eaux territoriales des navires de guerre et des prises des belligérants.

ARTICLE 11.

Une Puissance neutre peut laisser les navires de guerre des belligérants se servir de ses pilotes brevetés.

ARTICLE 12.

A défaut d'autres dispositions spéciales de la législation de la Puissance neutre, il est interdit aux navires de guerre des belligérants de demeurer dans les ports et rades ou dans les eaux territoriales de ladite Puissance, pendant plus de 24 heures, sauf dans les cas prévus par la présente Convention.

ARTICLE 13.

Si une Puissance avisée de l'ouverture des hostilités apprend qu'un navire de guerre d'un belligérant se trouve dans un de ses ports et rades ou dans ses eaux territoriales, elle doit notifier audit navire qu'il devra partir dans les 24 heures ou dans le délai prescrit par la loi locale.

ARTICLE 14.

Un navire de guerre belligérant ne peut prolonger son séjour dans un port neutre au delà de la durée légale que pour cause d'avaries ou à raison de l'état de la mer. Il devra partir dès que la cause du retard aura cessé.

Les règles sur la limitation du séjour dans les ports, rades et eaux neutres, ne s'appliquent pas aux navires de guerre exclusivement affectés à une mission religieuse, scientifique ou philanthropique.

ARTICLE 15.

A défaut d'autres dispositions spéciales de la législation de la Puissance neutre, le nombre maximum des navires de guerre d'un belligérant qui pourront se trouver en même temps dans un de ses ports ou rades, sera de trois.

ARTICLE 16.

Lorsque des navires de guerre des deux Parties belligérantes se trouvent simultanément dans un port ou une rade neutres, il doit s'écouler au moins 24 heures entre le départ du navire d'un belligérant et le départ du navire de l'autre.

L'ordre des départs est déterminé par l'ordre des arrivées, à moins que le navire arrivé le premier ne soit dans le cas où la prolongation de la durée légale du séjour est admise.

Un navire de guerre belligérant ne peut quitter un port ou une rade neutres moins de 24 heures après le départ d'un navire de commerce portant le pavillon de son adversaire.

ARTICLE 17.

Dans les ports et rades neutres, les navires de guerre belligérants ne peuvent réparer leurs avaries que dans la mesure indispensable à la sécurité de leur navigation et non pas accroître, d'une manière quelconque, leur force militaire. L'autorité neutre constatera la nature des réparations à effectuer qui devront être exécutées le plus rapidement possible.

ARTICLE 18.

Les navires de guerre belligérants ne peuvent pas se servir des ports, rades et eaux territoriales neutres, pour renouveler ou augmenter leurs approvisionnements militaires ou leur armement ainsi que pour compléter leurs équipages.

ARTICLE 19.

Les navires de guerre belligérants ne peuvent se ravitailler dans les ports et rades neutres que pour compléter leur approvisionnement normal du temps de paix.

Ces navires ne peuvent, de même, prendre du combustible que pour gagner le port le plus proche de leur propre pays. Ils peuvent, d'ailleurs, prendre le combustible nécessaire pour compléter le plein de leurs soutes proprement dites, quand ils se trouvent dans les pays neutres qui ont adopté ce mode de détermination du combustible à fournir.

Si, d'après la loi de la Puissance neutre, les navires ne reçoivent du charbon que 24 heures après leur arrivée, la durée légale de leur séjour est prolongée de 24 heures.

ARTICLE 20.

Les navires de guerre belligérants, qui ont pris du combustible dans le port d'une Puissance neutre, ne peuvent renouveler leur approvisionnement qu'après trois mois dans un port de la même Puissance.

ARTICLE 21.

Une prise ne peut être amenée dans un port neutre que pour cause d'innavigabilité, de mauvais état de la mer, de manque de combustible ou de provisions.

Elle doit repartir aussitôt que la cause qui en a justifié l'entrée a cessé. Si elle ne le fait pas, la Puissance neutre doit lui notifier l'ordre de partir immédiatement ; au cas où elle ne s'y conformerait pas, la Puissance neutre doit user des moyens dont elle dispose pour la relâcher avec ses officiers et son équipage et interner l'équipage mis à bord par le capteur.

ARTICLE 22.

La Puissance neutre doit, de même, relâcher la prise qui aurait été amenée en dehors des conditions prévues par l'article 21.

ARTICLE 23.

Une Puissance neutre peut permettre l'accès de ses ports et rades aux prises escortées ou non, lorsqu'elles y sont amenées pour être laissées sous

séquestre en attendant la décision du tribunal des prises. Elle peut faire conduire la prise dans un autre de ses ports.

Si la prise est escortée par un navire de guerre, les officiers et les hommes mis à bord par le capteur sont autorisés à passer sur le navire d'escorte.

Si la prise voyage seule, le personnel placé à son bord par le capteur est laissé en liberté.

ARTICLE 24.

Si, malgré la notification de l'autorité neutre, un navire de guerre belligérant ne quitte pas un port dans lequel il n'a pas le droit de rester, la Puissance neutre a le droit de prendre les mesures qu'elle pourra juger nécessaires pour rendre le navire incapable de prendre la mer pendant la durée de la guerre, et le commandant du navire doit faciliter l'exécution de ces mesures.

Lorsqu'un navire belligérant est retenu par une Puissance neutre, les officiers et l'équipage sont également retenus.

Les officiers et l'équipage ainsi retenus peuvent être laissés dans le navire ou logés soit sur un autre navire, soit à terre, et ils peuvent être assujettis aux mesures restrictives qu'il paraîtrait nécessaire de leur imposer. Toutefois, on devra toujours laisser sur le navire les hommes nécessaires à son entretien.

Les officiers peuvent être laissés libres en prenant l'engagement sur parole de ne pas quitter le territoire neutre sans autorisation.

ARTICLE 25.

Une Puissance neutre est tenue d'exercer la surveillance que comportent les moyens dont elle dispose pour empêcher dans ses ports ou rades et dans ses eaux toute violation des dispositions qui précèdent.

ARTICLE 26.

L'exercice par une Puissance neutre des droits définis par la présente Convention ne peut jamais être considéré comme un acte peu amical par l'un ou par l'autre belligérant qui a accepté les articles qui s'y réfèrent.

ARTICLE 27.

Les Puissances contractantes se communiqueront réciproquement, en temps utile, toutes les lois, ordonnances et autres dispositions réglant chez elles le régime des navires de guerre belligérants dans leurs ports et leurs eaux, au moyen d'une notification adressée au Gouvernement des Pays-Bas et transmise immédiatement par celui-ci aux autres Puissances contractantes.

ARTICLE 28.

Les dispositions de la présente Convention ne sont applicables qu'entre les Puissances contractantes et seulement si les belligérants sont tous parties à la Convention.

ARTICLE 29.

La présente Convention sera ratifiée aussitôt que possible.

Les ratifications seront déposées à La Haye.

Le premier dépôt de ratifications sera constaté par un procès-verbal signé par les représentants des Puissances qui y prennent part et par le Ministre des Affaires Étrangères des Pays-Bas.

Les dépôts ultérieurs de ratifications se feront au moyen d'une notification écrite, adressée au Gouvernement des Pays-Bas et accompagnée de l'instrument de ratification.

Copie certifiée conforme du procès-verbal relatif au premier dépôt de ratifications, des notifications mentionnées à l'alinéa précédent, ainsi que des instruments de ratification, sera immédiatement remise par les soins du Gouvernement des Pays-Bas et par la voie diplomatique aux Puissances conviées à la Deuxième Conférence de la Paix, ainsi qu'aux autres Puissances qui auront adhéré à la Convention. Dans les cas visés par l'alinéa précédent, ledit Gouvernement leur fera connaître en même temps la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 30.

Les Puissances non signataires sont admises à adhérer à la présente Convention.

La Puissance qui désire adhérer notifie par écrit son intention au Gouvernement des Pays-Bas en lui transmettant l'acte d'adhésion qui sera déposé dans les archives dudit Gouvernement.

Ce Gouvernement transmettra immédiatement à toutes les autres Puissances copie certifiée conforme de la notification ainsi que de l'acte d'adhésion, en indiquant la date à laquelle il a reçu la notification.

ARTICLE 31.

La présente Convention produira effet, pour les Puissances qui auront participé au premier dépôt des ratifications, soixante jours après la date du procès-verbal de ce dépôt et, pour les Puissances qui ratifieront ultérieurement ou qui adhéreront, soixante jours après que la notification de leur ratification ou de leur adhésion aura été reçue par le Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 32.

S'il arrivait qu'une des Puissances contractantes voulût dénoncer la présente Convention, la dénonciation sera notifiée par écrit au Gouvernement des Pays-Bas qui communiquera immédiatement copie certifiée conforme de la notification à toutes les autres Puissances en leur faisant savoir la date à laquelle il l'a reçue.

La dénonciation ne produira ses effets qu'à l'égard de la Puissance qui l'aura notifiée et un an après que la notification en sera parvenue au Gouvernement des Pays-Bas.

ARTICLE 33.

Un registre tenu par le Ministère des Affaires Étrangères des Pays-Bas indiquera la date du dépôt de ratifications effectué en vertu de l'article 29, alinéas 3 et 4, ainsi que la date à laquelle auront été reçues les notifications d'adhésion (article 30, alinéa 2) ou de dénonciation (article 32, alinéa 1).

Chaque Puissance contractante est admise à prendre connaissance de ce registre et à en demander des extraits certifiés conformes.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont revêtu la présente Convention de leurs signatures.

Fait à La Haye, le dix-huit octobre mil neuf cent sept, en un seul exemplaire qui restera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas et dont des copies, certifiées conformes, seront remises par la voie diplomatique aux Puissances qui ont été conviées à la Deuxième Conférence de la Paix.

1. *Pour l'Allemagne* . . . . MARSCHALL. KRIEGE. — Sous réserve des articles 11, 12, 13 et 20.

2. *Pour les États-Unis d'Amérique.*

3. *Pour l'Argentine* . . . . ROQUE SAENZ PEÑA. LUIS M. DRAGO. C. RÚEZ LARRETA.

4. *Pour l'Autriche-Hongrie* . . MÉREY. Bon MACCHIO.

5. *Pour la Belgique* . . . . A. BEERNAERT. J. VAN DEN HEUVEL. GUILLAUME.

6. *Pour la Bolivie*	CLAUDIO PINILLA.	
7. *Pour le Brésil*	RUY BARBOSA. E. LISBÔA.	
8. *Pour la Bulgarie*	Général-Major VINAROFF. IV. KARANDJOULOFF.	
9. *Pour le Chili*	DOMINGO GANA. AUGUSTO MATTE. CARLOS CONCHA.	
10. *Pour la Chine.*		
11. *Pour la Colombie*	JORGE HOLGUIN. S. PEREZ TRIANA. M. VARGAS.	
12. *Pour la République de Cuba.*		
13. *Pour le Danemark*	A. VEDEL.	
14. *Pour la République Dominicaine.*	dr. HENRIQUEZ Y CARVAJAL. APOLINAR TEJERA.	Avec réserve sur l'article 12.
15. *Pour l'Équateur*	VICTOR M. RENDÓN. E. DORN Y DE ALSÚA.	
16. *Pour l'Espagne.*		
17. *Pour la France.*	LÉON BOURGEOIS. D'ESTOURNELLES DE CONSTANT. L. RENAULT. MARCELLIN PELLET.	
18. *Pour la Grande-Bretagne.* .	EDW. FRY. ERNEST SATOW. REAY. HENRY HOWARD.	Sous réserve des articles 19 et 23.
19. *Pour la Grèce*	CLÉON RIZO RANGABÉ. GEORGES STREIT.	

20. *Pour le Guatémala*	José Tible Machado.	
21. *Pour le Haïti*	Dalbémar Jn Joseph. J. N. Léger. Pierre Hudicourt.	
22. *Pour l'Italie*.	Pompilj. G. Fusinato.	
23. *Pour le Japon*	Aimaro Sato.	Avec réserve des articles 19 et 23.
24. *Pour le Luxembourg* . . .	Eyschen. Cte de Villers.	
25. *Pour le Mexique*	G. A. Esteva. S. B. de Mier. F. L. de la Barra.	
26. *Pour le Monténégro*. . . .	Nelidow. Martens. N. Tcharykow.	
27. *Pour le Nicaragua*.		
28. *Pour la Norvège*	F. Hagerup.	
29. *Pour le Panama*	B. Porras.	
30. *Pour le Paraguay*	G. Du Monceau.	
31. *Pour les Pays-Bas*. . . .	W. H. de Beaufort. T. M. C. Asser. den Beer Poortugael. J. A. Röell. J. A. Loeff.	
32. *Pour le Pérou*	C. G. Candamo.	
33. *Pour la Perse*	Momtazos-Saltaneh M. Samad Khan. Sadigh ul Mulk M. Ahmed Khan.	Sous réserve des articles 12, 19 et 21.

34. *Pour le Portugal* . . . . ALBERTO D'OLIVEIRA.

35. *Pour la Roumanie* . . . . EDG. MAVROCORDATO.

36. *Pour la Russie* . . . . . NELIDOW.
MARTENS.
N. TCHARYKOW.

37. *Pour le Salvador* . . . . . P. J. MATHEU.
S. PEREZ TRIANA.

38. *Pour la Serbie* . . . . . S. GROUÏTCH.
M. G. MILOVANOVITCH.
M. G. MILITCHEVITCH.

39. *Pour le Siam* . . . . . MOM CHATIDEJ UDOM.
C. CORRAGIONI D'ORELLI.
LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.
Sous réserve des articles 12, 19 et 23.

40. *Pour la Suède* . . . . . JOH. HELLNER.

41. *Pour la Suisse* . . . . . CARLIN.

42. *Pour la Turquie* . . . . TURKHAN. Sous réserve de la déclaration concernant l'article 10 portée au procès-verbal de la huitième séance plénière de la Conférence du 9 octobre 1907.

43. *Pour l'Uruguay* . . . . . JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.

44. *Pour le Vénézuéla* . . . . J. GIL FORTOUL.

DÉCLARATION

RELATIVE

A L'INTERDICTION DE LANCER DES PROJECTILES ET DES EXPLOSIFS DU HAUT DE BALLONS

Les soussignés, Plénipotentiaires des Puissances conviées à la Deuxième Conférence Internationale de la Paix à La Haye, dûment autorisés à cet effet par leurs Gouvernements,

S'inspirant des sentiments qui ont trouvé leur expression dans la Déclaration de Saint-Pétersbourg du $\frac{29 \text{ novembre}}{11 \text{ décembre}}$ 1868, et désirant renouveler la Déclaration de La Haye du 29 juillet 1899, arrivée à expiration,

Déclarent :

Les Puissances contractantes consentent, pour une période allant jusqu'à la fin de la troisième Conférence de la Paix, à l'interdiction de lancer des projectiles et des explosifs du haut de ballons ou par d'autres modes analogues nouveaux.

La présente Déclaration n'est obligatoire que pour les Puissances contractantes, en cas de guerre entre deux ou plusieurs d'entre elles.

Elle cessera d'être obligatoire du moment où, dans une guerre entre des Puissances contractantes, une Puissance non contractante se joindrait à l'un des belligérants.

La présente Déclaration sera ratifiée dans le plus bref délai possible.

Les ratifications seront déposées à La Haye.

Il sera dressé du dépôt des ratifications un procès-verbal, dont une copie, certifiée conforme, sera remise par la voie diplomatique à toutes les Puissances contractantes.

Les Puissances non signataires pourront adhérer à la présente Déclaration. Elles auront, à cet effet, à faire connaître leur adhésion aux Puissances contractantes, au moyen d'une notification écrite, adressée au Gouvernement des Pays-Bas et communiquée par celui-ci à toutes les autres Puissances contractantes.

S'il arrivait qu'une des Hautes Parties contractantes dénonçât la présente Déclaration, cette dénonciation ne produirait ses effets qu'un an après la notification faite par écrit au Gouvernement des Pays-Bas et communiquée immédiatement par celui-ci à toutes les autres Puissances contractantes.

Cette dénonciation ne produira ses effets qu'à l'égard de la Puissance qui l'aura notifiée.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont revêtu la présente Déclaration de leurs signatures.

Fait à La Haye, le dix-huit octobre mil neuf cent sept, en un seul exemplaire qui restera déposé dans les archives du Gouvernement des Pays-Bas et dont des copies, certifiées conformes, seront remises par la voie diplomatique aux Puissances contractantes.

1. *Pour l'Allemagne.*

2. *Pour les États-Unis d'Amérique.*
   - Joseph H. Choate.
   - Horace Porter.
   - U. M. Rose.
   - David Jayne Hill.
   - C. S. Sperry.
   - William I. Buchanan.

3. *Pour l'Argentine* . . . . Luis M. Drago.

4. *Pour l'Autriche-Hongrie* . .
   - Mérey.
   - Bon Macchio.

5. *Pour la Belgique* . . . . .
   - A. Beernaert.
   - J. Van den Heuvel.
   - Guillaume.

6. *Pour la Bolivie* . . . . . Claudio Pinilla.

7. *Pour le Brésil* . . . . . .
   - Ruy Barbosa.
   - E. Lisbôa.

8. *Pour la Bulgarie* . . . . . { Général-Major Vinaroff. / Iv. Karandjouloff.

9. *Pour le Chili.*

10. *Pour la Chine* . . . . . { Loutsengtsiang. / Tsiensun.

11. *Pour la Colombie* . . . . . { Jorge Holguin. / S. Perez Triana. / M. Vargas.

12. *Pour la République de Cuba* . { Antonio S. de Bustamante. / Gonzalo de Quesada. / Manuel Sanguily.

13. *Pour le Danemark.*

14. *Pour la République Dominicaine.* { dr. Henriquez y Carvajal. / Apolinar Tejera.

15. *Pour l'Équateur* . . . . . { Victor M. Rendón. / E. Dorn y de Alsúa.

16. *Pour l'Espagne.*

17. *Pour la France.*

18. *Pour la Grande-Bretagne* . . { Edw. Fry. / Ernest Satow. / Reay. / Henry Howard.

19. *Pour la Grèce* . . . . . { Cléon Rizo Rangabé. / Georges Streit.

20. *Pour le Guatémala.*

21. *Pour le Haïti* . . . . . { Dalbémar Jn Joseph. / J. N. Léger. / Pierre Hudicourt.

22. *Pour l'Italie.*

23. *Pour le Japon.*

24. *Pour le Luxembourg* . . . EYSCHEN.
Cte DE VILLERS.

25. *Pour le Mexique.*

26. *Pour le Monténégro.*

27. *Pour le Nicaragua.*

28. *Pour la Norvège* . . . . F. HAGERUP.

29. *Pour le Panama* . . . . B. PORRAS.

30. *Pour le Paraguay.*

31. *Pour les Pays-Bas.* . . . W. H. DE BEAUFORT.
T. M. C. ASSER.
DEN BEER POORTUGAEL.
J. A. RÖELL.
J. A. LOEFF.

32. *Pour le Pérou* . . . . . C. G. CANDAMO.

33. *Pour la Perse* . . . . . MOMTAZOS-SALTANEH M. SAMAD KHAN.
SADIGH UL MULK M. AHMED KHAN.

34. *Pour le Portugal* . . . . MARQUIS DE SOVERAL.
CONDE DE SELIR.
ALBERTO D'OLIVEIRA.

35. *Pour la Roumanie.*

36. *Pour la Russie.*

37. *Pour le Salvador* . . . . P. J. MATHEU.
S. PEREZ TRIANA.

38. *Pour la Serbie.*

39. *Pour le Siam* . . . . . { MOM CHATIDEJ UDOM. / C. CORRAGIONI D'ORELLI. / LUANG BHÜVANARTH NARÜBAL.

40. *Pour la Suède.*

41. *Pour la Suisse* . . . . . CARLIN.

42. *Pour la Turquie* . . . . TURKHAN.

43. *Pour l'Uruguay* . . . . JOSÉ BATLLE Y ORDOÑEZ.

44. *Pour le Vénézuéla.*